

ΕΙΓΑΛΟΥΣ ΚΑΙ ΛΑΖΑΡΙ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΙΟΥ ΦΑΡΕΩΝ ΕΠΙΧΟΥΣΩΝ
ΚΥΡΟΥ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΖΙΦΟΠΟΥΛΟΥ

6

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΑΕΓΙΑΡΦΕΝΟΥ

ΗΤΟΙ

ΘΕΟΤΟΚΑΡΙΩΝ

ΝΕΟΝ ΠΟΙΚΙΛΟΝ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΑΤΟΝ ΟΚΤΩΗΧΟΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΝ ΕΞΗΚΟΝΤΑΔΥΟ ΚΑΝΟΝΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ, ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Μελούργηθέντας ὑπὸ εἰκοσιδύο ιερῶν καὶ θεσπεσίων Μελωδῶν ἐκ τῶν τοῦ ἀγίου Ὁρούς
μετρογράφων βίβλων, μετὰ σπουδῆς καὶ πόνων πολλῶν συναχθέν, καὶ μετ' ἐπιμελείας διορ-
θήσης ἔξεδόθη παρὰ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ τοῦ ΝΑΞΙΟΥ.

"Πᾶν δὲ τὸ δεύτερον μετ' ἐπιστασίας πολλῆς ἐπιδειξθεῖν κατὰ τὰ τυπογραφικὰ σφάλματα

ΥΠΟ ΔΕ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΠΟΙΕΙΑΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΠΙΚΡΙΘΕΝ

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΤΗΟ

Γ. ΜΟΥΣΑΙΟΥ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

ΕΚ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ.

1849

ΤΩ^ν

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΩ^ν

ΘΕΙΟΤΑΩ^ν

ΚΑΙ ΠΑΝΣΕΠΤΩ^ν

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΩ^ν ΚΩΝΣΤΑΝ-

ΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩ^ν

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ^ν

ΚΥΡΙΩ^ν ΚΥΡΙΩ^ν

ΑΝΘΙΜΩ^ν

ΒΥΖΑΝΤΙΩ^ν

ΤΩ^ν ΑΠΟ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΗΑΗ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

ΣΩΦΩΤΑ ΚΥΡΙΑΡΧΟΥΝΤΙ

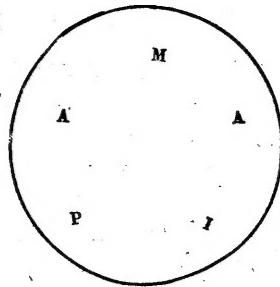
ΤΗΝ ΔΕ ΤΗΝ ΒΙΒΛΟΝ

ΠΑΝΕΥΛΑΒΩΣ ΤΕ ΚΑΙ ΥΠΟΚΛΙΝΕΣΤΑΤΑ

ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ο ΕΚΛΟΤΗΣ

ΙΔΟΥ τὸ παντοπόθητον ὄνομα τῆς Θεοτόχου, σχῆμα Κύκλου ἀποτελεῖ· καὶ δῆλοι, ὡς ἂν ἀνθλογίδες ἀνὴρ εἶποι, κυρίως μὲν, δτι, μόνη αὕτη τῶν νεντῶν, καὶ αἰσθητῶν Κτισμάτων, κατά τὸ Φυγὴν, καὶ σῶμα ὥχιστατη γεγένηται· καὶ μόνη πολυχωροτάτη ὄφθη θείου τε ἄμα καὶ ἀνθρώπινων χαρίτων. Τοιοῦτον γάρ ὁ Κύκλος, κατὰ τὸν Πρόκλον, ὥχιστατον ὃν τῶν σχημάτων ἀπάντων, καὶ πολυχωρότατον ἐπομένως δέ, καὶ δτι Θεὸν αὕτη ἐγένυταιν. Όσον ἔχει-τῷ ὄντα κατὰ πάντα καὶ ὅμοιον, κατὰ τὸν θεολόγον Γρηγόριον, ἀναρχόν τε κατὰ χρόνον καὶ ἀτελεύτητον. Τοιοῦτος γάρ καὶ ὁ Κύκλος, ἵσος ἔχειτῷ κατὰ πάντα καὶ ὅμοιος· καὶ, ὅσον ἐπὶ τῷ φυνομένῳ, δοκῶν, ἀναρχός, εἴναι καὶ ἀτελεύτητος.

M	A	P	I	A	M
A	A		A	A	
P		P	P	P	
I		I	I	I	
A	A		A	A	
M	A	R	I	A	M

ΙΔΟΥ τὸ αὐτὸν πολυύμητον καὶ κοσμοσωτήριον ὄνομα, σχῆμα Τετραγώνου, ναὶ μὴν, καὶ χιλιόδους, ἀποτελεῖ· δῆ διὰ τοῦ α' κυρίως μὲν, δτι, μόνη αὕτη ἀπὸ γεννήσεως ἐν μόνῳ τῷ καλῷ βεδηκτή, ἀ-κίνητος ὅλως πρὸς τὸ κακόν κατὰ προξερον γέγονε. Τοιοῦτον γάρ καὶ τὸ Τετράγωνον, βισιμότατον ὃν τῶν συγ-μάτων ἀπάντων, καὶ δισκινητάτων διὰ δὲ τοῦ β'. δτι, μόνη αὕτη νενεκρωμένα εἶγεν φει τὰ ἑμπαθῆ κινήματα τοῦ τριμεροῦς τῆς Φυγῆς, οὔτε τοῦ καλοῦ ὑπὸ τούτων ἀρελκομένη, οὔτε πρὸς τὸ κακόν ἀρελκομένην· νεκρώσεως γάρ οὐδείλολος ὁ Σταυρός. ἐπομένως δέ, κατέστι Δημιουργὸν αὕτη ἐγένυται, τὰ τέτταρα μέρη δημητουργήσαντα τοῦ παν-τός. Καὶ δτι ἀνθρώπων ἐγένυται, σταυροθέντα σφέκι, καὶ διὰ τοῦ σταυροῦ αὕτου τὰς τέτταρας γωνίας τοῦ παν-τὸς διαλαβόντα, καὶ σώσαντα· (περὶ τῷ γ'. Τόμ. Βριεννίου).

Ερμηνεύεται δὲ τὸ, Μαριάμ, Κυρί· παράγεται γάρ τοῦτο, κατ' ἄλλους μὲν, ἐκ τοῦ Ἀϊξ' ὁ δῆλοι, καθ' Ἐβραίους, Κύριος· κατὰ δὲ Γεώργιον τὸν Κορέστιον, εἰδίκουνα τῶν Ἐβραϊκῶν, ἐκ τῆς ἑίζης τοῦ Ιερουσαλήμ, τοῦ πετραγγαμά-του, ἀκοινωνέου τε πάσῃ Κτίσι, καὶ κυριωτέρου ὄνδρικτος τοῦ Θεοῦ· δὴ καὶ αὐτὸς ἡρμήνευται παρὰ τῶν Ἐδσο-μήκοντα, Κύριος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΗΡΩΕΛΕΓΕΙΟΝ,

Ως ἀπὸ τῆς βίβλου.

Παρθενικὸς Στέφανος, μέγ' ἀμείνων γῆς βασιλήων,
Εὔπνους, ποικιλόχρους, ἀνθόπλοκος τελέθω.

Πάντοθι μαρμαρίζων, μελιηδέων λάμψειν ὅμνων,
Τὴν κεφαλὴν ἀναδῦ, Θειοτόκου Μαρίης·

Εὐτεβέων δέ με, ἐκ πολλῶν ἐπλεξατο εἰς τις,
Τῷ δοίης Θεάποις, ὅλεια ἀμφοτέρως.

"Ἐτερον Ἰαμβικὸν ὡς ἀπὸ τῆς αὐτῆς.

"Ω τερψίβιθλε, καὶ Θεοτόκου φίλε·

Μελωδικῶς ψάλλειν με, μὴ βούλου μόνον,
Σκυτοῦ δὲ τὸν νοῦν, ἐμβαθύνων τοῖς λόγοις,
Ψυχῆς, νοὸς, σώματος εὑρήσεις ἄκος.

"Ἐτερον.

Βίβλος κατ' ἥχον, τῇ Θεοῦ Γεννητρίᾳ,
Πρεσβευτικὰς ἀδουτα τὰς μελουργίας.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥΞΟΜΕΝΟΙΣ.

Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ, λέγει προφητικῶς, πρὸς τὴν Παρθένον καὶ Θεότόκον ἀποτίναντὸν λόγῳ, ὁ τάντος Προπάτωρ, καὶ δὶ αὐτὴν Θεοπάτωρ Προφήτης Δαβὶδ, (Ψαλ. μδ'. 14.) ὁ πάντων τῶν ἀτίτανος φύδικῶν ἐνθάδεταις· Πλούσιοι δὲ τοῦ λαοῦ, αἰσεῖσθατα καὶ προσφυέστατα δύνανται ὑπὲρ λογισθῶν οἱ ἐν τῷ παρόντι Θεοτοκορίῳ περιεχόμενοι ἵεροι καὶ θεοπέσιοι μελῳδοί· διότι οὗτοι εἰσὶν οἱ ἐπὶ τοῦ κοινοῦ καὶ χύδην λαοῦ ἀριστεύνοντες ἐκλεγμένοι, καὶ πλούσιοι ἀληθῶς, πλήρεις, οὐδὲ μόνον τῶν χαρισμάτων τῆς θύρας σοφίας καὶ γνώσεως, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον τῆς ἀγάπητος, καὶ τῶν λοιπῶν θεοειδῶν καὶ ποικίλων δωρεῶν τοῦ ἄγιου Πνεύματος, οἵτινες λιτανεύσοι, καὶ ὑμνούσογεντες τὸ πρόσωπον τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας διὰ τῶν θεοφορτήτων τούτων καὶ μελισταγῶν ἀρμάτων.

Λέγω δὲ, ἀνδρέας ὁ Κρήτης, ὁ ἀρχηγὸς τῶν μελῳδῶν ἀπάντων, καὶ Κύκνος τῆς Ἑκκλησίας ὁ λιγυρόφωνος· Ἱωάννης ὁ Δραμασκηνὸς, ἡ μουσικωτάτη καὶ γλυκύφωνος τοῦ Χριστοῦ Ἀπόδον. Θεοφάνης Νικαῖας καὶ Γραπτός, ὁ ἀδύλαλος καὶ ὁδικώτατος Κόττυφος. Ἰωσήφ ὁ ὑμνογράφος, ἡ πολύφωνος καὶ τορόφωνος τῶν πιστῶν Χελιδών. Ἱωάννης Βύχαιτων, ἡ μελιφωνός καὶ θελκτήριος Σειρὴν τοῦ ἄγιου Πνεύματος. Μητροφάνης Σμύρνης, ὁ εὐλαλος τῆς Ἑκκλησίας Ἀλεξανδρών. Θεομώρος στουδίτης, ὁ μουσικὸς Τέττης τῶν Θρυδόζων. Φιότιος Κιονσταντινουπόλεως, ὁ Κωττῆλος, καὶ ὥδικὸς Ὁρίου τῆς Ἑκκλησίας. Γεώργιος Νικομηδείας, ἡ εὐηχος Κιθύρα καὶ καλλικέλαδος. Θεόκτιστος στουδίτης, τὸ δεκάχορδον Ψαλτήριον. Παῦλος ὁ ἀμφίρου, ἡ λιγυρά λύρα τοῦ Πνεύματος. Νικόλαος Κατασκεπτήνος, ἡ πνευματικὴ Κιννύρα καὶ ἐνεργμόνιος. Ἀθανάσιος Κιονσταντινουπόλεως, τὸ ἐμπνεύμενον Όργανον ἀπὸ τὰς αὔρας τοῦ Παρακλήτου. Ἰγνάτιος Κιονσταντινουπόλεως, τὸ ἱερὸν καὶ τὸ χολογικὸν Τύμπανον. Μάρκος ὁ ἔρεσσος, ἡ μεγαλόφωνος Σάλπιγξ. Θεόδωρος λάσκαρις, ὁ ἡδύφωνος Σύρηγξ. Μανουὴλ ὁ ἥρτωρ, τὸ ἀλατακτικὸν Κύμβαλον. Κλήμης, ἡ μελιθρόγονος τοῦ Πνεύματος Νάξου. Ἡλίας ἔκδικος, ἡ τερπνὴ Σαμβύκη τῆς χάριτος. Καλλίνικος Ηρακλείας, ὁ Ποιμανὸς αὐλὸς καὶ γλυκύλαλος. Νικόλαος ἔπειρος, ὁ ἔχρινός Σπίνος καὶ λιγυρόθυμογος. Καὶ Θάλα, ἡ γλυκυτάτη Ήχῳ.

Καὶ καθὼς ἐν τῷ παλαιῷ Νόμῳ ὁ Προρητάντες Δαβὶδ, συνιδεύμενος ὑπὸ τῶν οὕτων τοῦ ἀσθετοῦ καὶ τοῦ ἰδίωμού, καὶ τῶν λοιπῶν χορογράφων, ἔψιλλε καὶ ἐμελῳδεῖ τοὺς ἑαυτοῦ ϕχλιμοὺς ἐνώπιον τῆς Τυπικῆς Κιβωτοῦ ὁ δὲ συνικολομῶν λαοῦ, λαμβάνοντες περὶ αὐτῶν τὰς ἀφρομάς, συνέψιλλον καὶ αὐτοῖς οὗτοι καὶ ἐν τῇ Νέᾳ Λέπρᾳ τοῦ Βούχγελοιοι οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ, οἱ ἵεροι, λέγοι, οὗτοι ἀφματογράφοι καὶ μελῳδοί, οἱ μὲν τὸ Δώριον μέλος ἀδοντοί οἱ δὲ τὸ Δύδιον ἔπειροι τὸν Φρύγιον ἀφματιζόντες ἡχον ὅλοι τὸν Μιχαήλδιον οἱ δὲ τοὺς τούτων πλαγίοντοι οἱ δὲ τὸν λόγον τοῦ ἡμιολίου φιλάττοντες οἱ δὲ τὸν τοῦ ἐπιτρίτου, ἡ τὸν τοῦ ἐπογόδου, ἡ τὸν τοῦ διπλασίου, καὶ τὴν διεὶς διὰ πατῶν συμφωνίαν καὶ ἀπαντας τοὺς ἀρμονικοὺς λόγους ταῖς ίδιαις αὐτῶν συναρμόσαντες μελῳδίας μουσικῶτατα, καὶ νηῆ πάντες, νῦν μὲν ἀντιφωνοῦντες, νῦν δὲ συμφωνοῦντες, οὕτως εἰς μέρες διεργάτηχον μουσικῆς ἔξικονταδύνων Ἀσματικῶν κανόνων, ἐν μέλος παναρμόνιον συγχροτοῦσι καὶ πάνχορδον, ἔμπεισθεν τῆς ἀληθοῦς καὶ ἐμψύχου Κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ, ητοι τῆς βασιλίσσης τῶν οὐρανῶν Θεοτόκου, λιτανεύοντες καὶ ὑμνοῦσι γοῦντες τὸ Θεομπτορικὸν Αὐτῆς πρόσωπον, διὰ τῶν Θεομητροπεπεστάτων ἀρμάτων καὶ ἔγκωμάν, καὶ τὴν ἀπεστάτητον Αὐτῆς προεσείν εἶχαιτομένους διὰ τῶν παρακλητικωτάτων καὶ λιαν κατανυκτικῶν λόγων.

Κατὰ μήνας δὲ τῶν ἐν τῷ χορῷ Κορυφαίων, προηγομένων τε καὶ χορούλοντων τούτων, καὶ ὁ λοιπὸς ἀπὸ τοῦ Χριστώνυμος τοῦ Κυρίου λαὸς, τὰ αὐτὰ ἀρμάτα δανειζόμενοι, συνηχοῦσι καὶ αὐτοῖς καὶ δοξολογοῦσι τὴν Θεομήτορα, τὴν προστασίαν αὐτῆς ἐπικαλούμενοι, καὶ θοβίσαισι ἐν παντὶ καιρῷ καὶ περιστάσει. Διὸ καὶ ὁ Προφήτης Δαβὶδ, προφητεύεις τοὺς ἵερους τούτους χορόρχας διὰ τοῦ ἀνωτέρου ῥιτοῦ, ἐπιφέρεις ἀκολούθως, διότι καὶ οἱ λοιποὶ χριστώνυμοι λαοὶ περὶ τούτων λόγουνται τὰς ἀφρομάς τοῦ ἐξουμολογείσθει, καὶ δοξολογεῖς εἰς αἰώνας τὴν ἀειπάρθενον, λέγων "Διὰ τοῦτο λαοὶ εἴσι οὐρανοὶ αἰώνες· τοῦτον εἰς τὸν αἰώναν τοῦ αἰώνος·", καὶ τοῦτο βεβαίως τοῦ ὄπιτὸν πρὸς τὴν Θεοτόκον ἀποτελεῖται, ὃς ἐξηγεῖται αὐτὸν ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τῶν Εἰσοδίων ὁ μέγας τῆς Θεοσα-λονέκτης Γρηγόριος.

Τοὺς δὲ ἀσηματικοὺς αὐτῶν κανόνες ἐν πόλεις μιαρογράφοις Θεοτοκαρίοις τῶν Ἱερῶν καὶ Βασιλίκῶν τοῦ Ἀγίου Ὁρού Μονῶν διεπαργμένους δ.ι., καὶ συλλεγέντες εἰς ἓν μετὰ πολλοῦ πόνου καὶ σπουδῆς, θεοσεῖς τις καὶ φιλόχριστος ἀδελφὸς φιλότιμῳ δαπάνῃ εἰς φῶς ἔξεδωκεν ἀπαντας, πρὸς δόξην τῆς Ἀειπαρθένου, καὶ κοινὴν ἀπάντων τῶν ὄρθροδέξοντας καὶ εὐλαβῶν τῆς Θεοτόκου ἐφαστῶν ὠφέλειαν.

Καὶ ὡς ἐξ ἑνὸς λειμῶνος ἀνθεμέντως ὥσταὶς τις καὶ ποικίλος στέφηνος ἐν τῷ ἑκεῖσας μυριπνών πλεκόμενος καὶ τερπτῶν ἀνθέων προσφέρεται τῷ ἐπιγείῳ Βασιλεῖ, ὃς δῆρόν τι εὐχάριστον ὅμως δὴ κάνταῦθεξ ἐξ ἀπάντων τῶν ἀσηματικῶν κανόνων τῆς Θεοτόκου, τῶν εὑρισκομένων ἐν τῷ Ἀγιωνόμῳ Ὁρε, τοῦ ἀλληγορικοῦ τῆς Ἀειπαρθένου παραδείσου, διπλῶν ποικιλόχρους, ἀρωματόπονους, καὶ πολυανθής οὐσελέγη ΣΤΕΦΑΝΟΣ, καὶ μετὰ πολλοῦ πόνου καὶ εὐλαβείας τῇ Παντοκαστίσσῃ ταῦτη τῶν οὐρανῶν Θεοτόκῳ προσφέρεται, δῶρον αὐτῇ ποθενότερον καὶ τοῦ χρυσοτελάντου καὶ βρυστίμου στερέρου τοῦ Μολχύμ, διν ἔφερεν δὲ Βασιλεὺς Δακίδ ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ τοῦ διωδεκαστέρου στεφάνου τῆς Ἀποκαλύψεως, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, πάντων τῶν λιθομηργαροχρυσῶν ἐπὶ γῆς Βασιλικῶν στεφάνων.

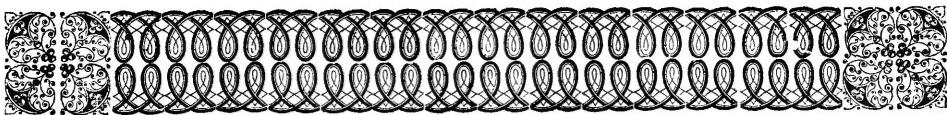
Δεξικούς οὖν ἀδελφούς τούτου τοῦτο καὶ πεικαλλέστατον Θεοτοκάριον. Δέξικος ἀπεκάπαντες, Ἱερωμένοι, Μοναχοί τε καὶ λαϊκοί, εὐέλπιες ὄντες, διτὶ πάντες θέλεται μένει εὐχαριστημένοι, ἀναγινώσκοντες αὐτὸς πλείσιον εὐλαβεῖται τῆς ψυχῆς, καὶ πλειόνι προθυμίᾳ καὶ κατανοῦσι καὶ χαρᾶς τῆς καρδίας, παρὰ τὸ παλαῖον ἐκεῖνο Θεοτοκάριον, καὶ παρὰ αὐτὸς τὸ χειρόφραγμον πλείσιον μένει εὐλαβεῖα, διτὶ ἑκάστοις κανόνις ἐπιγείρεται διπλῶν πλείσιον δὲ προσθυμίᾳ καὶ κατανοῦσι καὶ χαρᾶς, ἔνεκ τῆς ποικιλίας, διτὶ τοσοῦτοι μισθοίδοι, καθ' ἡμέραν διάφοροι διακεδάζονται τὸν κόρον καὶ τὴν ἀκρίδιαν, καὶ ἀποτελοῦσι τὴν ψυχήν, κατὰ τὸν μέγαν Βασιλεὺον, νεαρωτέρων καὶ ἀκμάζουσαν. • Εἰ μὲν τῇ δυναλότητι, πολλάκις που καὶ ἀκηδίᾳ ἡ ψυχὴ, καὶ ἀπομετεωρίζεται ἐν δὲ τῇ ἑναλλαγῇ, καὶ τῷ ποικίλῳ τῷ τῆς Φύλαμφίας, νεαροποιεῖται αὐτῆς ἡ ἐπιθυμία, καὶ ἀνάκταινεται τὸ νηφάλιον. • (Ὥρ. κατὰ Πλάτ. λζ.) (2.)

Ἶστω δὲ γνωστὸν τῇ ὑπέρτερῃ ἀγάπῃ ἀδελφοῖ, διτὶ θεσμῷ μᾶλλον διὰ τῶν ἀσηματικῶν τούτων, Κανόνων ὑμνολογεῖται τὸν Θεομήτορα, καὶ διστὶ πλείσιον κατανοῦσι, καὶ συντριβῇ τῆς καρδίας, τάς ἐν τοῖς Κανόνις τούτοις διαφόρους ὑμένιν δείκνυσι, τῇ ταπεινῇ τὸν καρδίαν, καὶ τοὺς ταπεινώρους ἀγαπῶτην Κυρία προσφέρεται, τοσοῦτων μᾶλλον ἀπολαυσθεῖσται καὶ τὰς περὶ αὐτῆς θυσίες καὶ γέρατες ἐν μὲν τῷ περὸντι αἰῶνι, λυτρῷμενοι πάστης ἐναντίας περιστάσεως τῶν δρατῶν καὶ ἀρρώτων ἔχθρῶν ἐν δὲ τῷ μᾶλλοντι, λυτρῷμενοι τῆς κολάσεως, καὶ τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἀξιόμενοι, κατὰ τὸν Θεολόγον τῆς Θεσσαλονίκης Γρηγορίου πρετερίθεις γάρ οὗτος τὸ ἀνωτέρω ἥπτον τοῦ Δακίδ, τὸ διά τοῦτο λαοὶ ἔξομολογήσονται σοι εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· καὶ ἐμηνεύων τοῦτο, λέγει· γε· Οὕτως ἀπατεῖν τὸν Κτίσιν ἔξομολογημένου τῆς Νικητοπερθέντῳ ταῦτη· καὶ οὐκ ἐν πεπρασμένης αἰώνισι, ἀλλὰ εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος; συνορᾷσιν οὖν ἐστούμενον, ὡς οὐδὲ ἐκείνη ληξί, διὰ τοῦ παντὸς αἰῶνος, εἰς ποιοῦσα πάσαν τὸν Κτίσιν.» (λογ. α'. εἰς τὰ εἰσόδια.)

Τούτων δὲ τῶν καλῶν δικὰ τῆς ἀναγράσσεως; τούτους ἀπολαύσοντες, εὑρεσθεῖς καὶ ὑπὲρ τοῦ πρώτου τοῦτο εἰς φῶς ἐκδεδωκότος, καὶ ὑπὲρ τοῦ οὗτοῦ τοῦ δεύτερον μετάτυπωσεωτος, ὑπὲρ τοῦ Πανδημάτορος χρόνου εἰς παντελῆ ἔλλειψιν καταντῆσαν, καὶ εἰσέτη ὑπὲρ τῶν συνεργούσαντων καὶ συνδραμόντων ἀδελφῶν. Ἰν τὸν πάντας ἐπίστος διὰ τῆς μετατείας τῆς Ἀειπαρθένου, τῆς ποθουμένης σωτῆρῆς αἰσιωθσι, γάριτι καὶ φιλανθρωπία, τοῦ ἐξ αὐτῆς τεχθέντος Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν ὁ δόξα, καὶ τὸ Κράτος, σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας, ἌΜ Η Ι Ν.

(α.) Ἐτοι τούτου, τὸ γένε πλακών τετυπωμένον Θεοτοκάριον ὑπάρχει ἀποτίκη, καθίτι δεκατίσσεσται Κανόνις ἐν τούτῳ λιποτατι, καὶ μάλιστα κατά τὸν Στίβετον, καὶ Πλήρωσεν, διηνέκτη τοῦ περιέσου τῶν ὀκτὼ ἡγῶν, Τοῦτο δὲ τέλοιο ἔστι, ὡς περιέχει καὶ τριήγους

ΘΕΟΤΟΚΑΡΙΟΝ

ΝΕΟΝ ΠΟΙΚΙΛΟΝ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΑΤΟΝ ΟΚΤΩΗΧΟΝ ΕΙΚΟΣΙΔΑΤΩ ΘΕΣΠΕΣΙΩΝ

ΚΑΙ
ΙΕΡΩΝ ΜΕΛΩΔΩΝ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α'. ΗΧΟΥ.

Τῷ Σαββάτῳ ἐσπέρας,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΥΔΙΤΟΥ.

Οὗ ν̄ μέν μέθιδος τοιαύτη

Ἐν τῷ α'. τροπαρίῳ ἔκάστης ὡδῆς, δέεται ὁ ἀμαρτωλὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον. Ἐν τῷ β', δέεται ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Χριστόν. Ἐν τῷ γ'. ἀποκρίνεται ὁ Χριστὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον. Καὶ ἐν τῷ δ'. ἀποκρίνεται ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν ἀμαρτωλόν.

Ἡ δὲ ἀκροστιχίς. “Δέσποινα νεῦσον πρὸς λιτὰς Θεοδώρου,,.

Ωδὴ, α'. θύγα, α'. οδὴν ἐπινίκιον. Ὁ ἀμαρτωλὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον.

ΔΟΞΕΙΟΝ τῆς φύσεως τῆς ἀχωρήτου, Χριστὸν ἔκδυσώπησον, ἵνα πυρὸς ῥύσηται, τοῦ ἀφεγγοῦς με ἀγνή, καὶ ἀναδείξῃ κοινωνὸν τῆς Βασιλείας αὐτοῦ.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Χριστόν.

Εμὴν δέξαι δέησιν υἱὲ καὶ λόγε, καὶ ῥῦσαι κολάσεως τὸν βοῶντα δοῦλόν σου, πρὸς με ἐκ βάθους ψυχῆς, καὶ καταξίωσον αὐτὸν τῆς Βασιλείας σου.

Ὁ Χριστὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον.

Σὺ Μῆτερ ἐλέους με πηγὴν γινώσκεις· καὶ γάρ τοὺς καθ' ὕραν μοι τῷ Δεσπότῃ πταίοντας, ἀμαρτωλοὺς ἐλεῶ· ἀλλ' οὔτος λίσαν με αἰσχροῖς, παραπικραίνει κακοῖς.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν ἀμαρτωλὸν.

Ποιλοῖς παραπτώμασι καὶ ἀτοπίαις, αἰσχραῖς παρεπίχραντας, τὸν υἱόν μου. Θίξεν σοι, εἰς ἀγανάκτησιν νῦν, κεκίνηται καὶ εἰς ὄργην ἡ εὐσπλαγχνία αὐτοῦ.

Ωδὴ, γ'. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Ολον μου τὸν βίον, ἀληθῶς ἐν κακοῖς ἐδαπάνησα· καὶ διὰ τοῦτο σοι κραυγάζω, τὸν υἱόν

σου δυσώπει, ἀγνή ἵνα ὡς τὸν ἀσωτον, ἀνακαλέσῃ καὶ σώσῃ με νῦν, κείμενον τοῖς πταῖσμασιν.

Ιλαθεὶς Παντάναι, ὁ τεχθεὶς ἀπορόρητως ἐξ μήτρας μου, καὶ κατοικτείρησον σὸν δοῦλον, ὡς τὸν ἀσωτον πάλαι, υἱὸν καὶ δεξίον πανάγαθο, τῆς δεξιᾶς παραστάτην τῆς σῆς, ἐν ἴμερφι κρίσεως.

Νουνεχῶς δὲ Μῆτερ, ἐκθεῶσοι καὶ γὼ ἐπακοῦσαι μου· ὁ ἀσωτίας ἐμβιώσας, ἐν θερμῇ μετανοίᾳ, ἐλθὼν ἔκραζε τὸ ἡμαρτον· ἀλλ’ οὐτος κανὸς σοι βοῶ μεταγνοὺς, ἐν ὑστέροις ψεύδεται.

Α μοι ἔφης εἶπον, τῷ υἱῷ μου κραυγάζουσα ἵνα σε, καταξιώσῃ Βασιλείας· ἀλλ’ αὐτός μοι ἀντέφη θερμῇ πίστει οὐ προσῆλθε μοι, καὶ διὰ τοῦτο ἐκπέμπω αὐτὸν ἀπὸ τοῦ προσώπου μου.

οὐδὲ, δ. Ἐν Πνεύματι προβλέπων.

Νοήσας δὲ Παρθένε τὴν δύναμιν τὴν σὴν, μετὰ δέους κράζω σοι τῇ μόνῃ ἀγαθῇ· εἰ καὶ μετανοίαν ὀλως θερμὴν οὐκ ἔχω· ἀλλὰ ταῖς σαῖς πρὸς τὸν Δεσπότην ἱκεσίαις, δίδου μοι τελείαν διόρθωσιν!

Επάκουοσον ὁ φύσει φιλάνθρωπος Θεὸς, τῆς Μητρός σου Δέσποτα βοώσης ἐκτενῶς, καὶ τὸν σὸν δοῦλον ἐκλύτρωσαι καταδίκης· εἰ δὲ καὶ πίστιν οὐ κέκτηται τὴν τελείαν, ταύτην ὡς Θεὸς αὐτῷ δώρησο.

Υπόθεσιν δὲ Μῆτερ αὐτῷ παντοδαπὴν, τοῦ σωθῆναι δέδωκα· ἀλλ’ οὐτος οὐκ ἔξει τὰς ἀμαρτίας, εἰσῆλθε καὶ ἐν θανάτῳ· καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ δύναται σωθῆναι, ἕως οὐ εἰς πῦρ ἀπελευθερεται.

Ζὲ νῦν ἐπιγινώσκω αἵτιαν τῆς σαυτοῦ, ἀπωλείας δὲ φησιν ὁ θεῖος μου υἱός· σὺ γάρ κατάκεισαι ὅλως τῇ ἀμαρτίᾳ, καὶ παρεδόθης τελείως τῇ ῥάθυμῳ· τίς ἔξαναστήσεις κείμενον.

οὐδὲ, ε. Θεὸς μὲν εἰρήνης.

Θδοὺς μετανοίας, Παρθένε ποθῶ, διατρίβειν φέντεις τὰς φερούσας με, ζωὴν πρὸς ἀτελεύτην· ἀλλ’ αὐτὶς τὰ δεινὰ, συστήματα δαιμόνων, καθέλκουσι κρημνίσαι, εἰς βυθὸν ἀμαρτίας, καὶ ἀπωλείας δεινὸν βόρεοραν.

Τοῦτος τὸν θάνατον σῶτερ τὸ πρὶν, τὸν Ἀδάμ τῶν δεσμῶν ἡλευθέρωσας· διὸ καὶ νῦν σὸν δοῦλόν σου, υἱό μου δυσωπῶ, ἔξαρπασσον δαιμόνων τὸν ἐπηρεαζόντων· αὐτοὶ γάρ οὐκ ἔωσι μετανοῆσαι τινὰ πώποτε.

Τανύμνητε Μῆτερ βοῶ σοι καὶ γὼ· προσευχῇ καὶ νηστείᾳ ἐξέρχονται, τὰ πλήθη τὰ παρεῖσην, δαιμόνων ἔξ αὐτοῦ· ἀλλ’ οὐτος ἐγκρατεία, δεήσει καὶ ἀγνείᾳ, μὴ καθάρας τὸ σῶμα, δαιμόνων φεῦ γέγονε σπηλαῖον.

Φημάτων τῶν πρὶν τοῦ υἱοῦ μου καλῶς, ἐνωτίζου καὶ γνῶι τὰ δέοντα· θίνα γάρ οὐκ ἰσχυσαν οἱ τούτου μαθηταί, τὸ πνεῦμα ἐκδιώξαι, ἐθόσα τούτοις λέγων· προσευχῇ καὶ νηστείᾳ, δαιμόνων γένος ἐκδιώκεται.

οὐδὲ, ζ. Τὸν προφήτην.

Ωρημάτων εὐπορῶ, ἀρετῶν τε ἀπορῶ· οὐ γάρ στέργω προσευχὴν, καὶ νηστείαν ἐκτελεῖν,

θεόνυμφος· καὶ διὰ τοῦτο πρὸς σὲ κατέφυγον.

Σύνετς εὔσπλαγχνες υἱός, σῆς μητρὸς ἐκδυσωπῶ· ὁ προστρέχων ἐπ' ἐμέ, χρηστῶν ἔργων ἀπορεῖ, καὶ κράζει μοι· οὐκ ἔχω πλήν σου ἐλπίδα Δέσποινα.

Αιτανεύουσα θερμῶς, παῦσαι Μῆτερ τοῦ λαλεῖν· καὶ γὰρ οὗτος ἀρρών ὅτι εὔσπλαγχνός εἶμι, μολύνεται, μὴ ἐπιβλέπων εἰς τὴν ὄργην τὴν ἐμήν.

Ικετεύω ὑπέρ σου, τὸν υἱόν μου καὶ Θεὸν, ἵνα τύχης ἴλασμοῦ· ἀλλ' αὐτός μοι ἐκδοῖ, τοῦ παύσασθαι, καὶ μὴ πρεσβεύειν εἰς τὸ σωθῆναι σε.

Κάθισμα. Τὸν τάφον σου σωτῆρ.

Παραδείσοντος ἐν γῇ, λογικόν τοι φυτεύσας, Χριστὸς ὁ φυτουργὸς, Παραδείσου τοῦ πρώτου, ἐν μέσῳ σου Δέσποινα, ὡς ζωῆς ἔύλον ἔφυσεν ὃν ἱκέτευε, τοῦ τῆς τρυφῆς Παραδείσου, ἀξιῶσαί με, καὶ ἐφ' ὑδάτων ἐκθρέψαι, τερπνῆς ἀναπαύσεως.

Ωδὴ, ζ'. Οἱ παῖδες εὔσεβες·

Ἐἳ ήν πᾶσαν μου ἐλπίδα, ἐπὶ τοῦ σὲ ἀνατίθημι· Δέσποινα, καὶ μὴ ἀπώσῃ εἰς βυθὸν, ἀπωλεῖσας με τὸν δείλαιον· ἀλλ' ἀνάστρεψόν τῷ σῷ βιοῦσα πάλιν υἱόν· μὴ ἀπολέσῃς τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου.

Αμέτρητον ὡς ἔγων, εὔσπλαγχνίας τὸ πέλαγος· Δέσποιτα· δέξαι με πάλιν δυσωπῶ, σὲ τὸν μόνον εὐδιάλλακτον, καὶ οἰκτείρησον τῶν σῶν χειρῶν τὸ ποίημα, ὃ οἰκτείρησας ποτὲ τὴν Χαναναίαν.

Πλάσκομαι καὶ σφέζω, τὸν ἐν πόθῳ πολλῷ προσερχόμενον· καὶ γὰρ οὐ θέλω τὸ ἐμόν, ἀπωλέσθαι πλάσμα πώποτε· εἰς τὸ σῶσαι γὰρ αὐτό, δῆλος ἐτέχθην ἐκ σου· ἀλλ' οὗτος πόθῳ, τῶν ἔργων μου ὑπάρχει.

Σορία τοῦ ὑμίστου, προῦπάρχων ὁ υἱός μου γέγονεν, ἀνθρώπος δῆλος ἐξ ἐμοῦ. Ἱνα σφῆς τοὺς φυλάκους, μετὰ πίστεως θερμῆς τὸ θεῖον βάπτισμα· ἀλλά σὺ τούτων ἀμέτοχος ἐδείχθης.

Ωδὴ, η'. Οἱ φρίτουσιν Ἀγγελοι.

Φαρξήσας προσῆλθόν σοι Παρθένε θεωρῶν, τὸν σὸν υἱὸν σώσαντα, τὴν πόρνην καὶ ληστὴν· αὕτοὶ γὰρ νομίμως οὐδὲν ἔργον χρηστὸν, ἐπροξέαν ἐν βίῳ, ἀλλ' ἐτυχον συγγνώμης.

Εξ ὑψους ἐπίβλεψον εἰσάκουσον τῆς σῆς Μητρὸς δεομένης σου, καὶ ρῦσαι τοῦ πυρὸς, τὸν δοῦλόν σου τοῦτον ὡς τὴν πάρνην τὸ πρὶν, καὶ ως ἐλυτρέσω, ληστὴν ἐν τῷ σταυρῷ σου.

Ο πάλαι κρεμάμενος ληστὴς ἐν τῷ Σταυρῷ, ἐν πίστει ἐκραύγαζε τὸ μηνόθητι κάπιον· τὴν πόρνην δὲ πάλιν τῶν δακρύων πηγάς, ἐβλυζεῖν ἀλλ' οὗτος, αὐτοῖς οὐχ ὀμοιώθη.

Δακρύουσαν σέσωκε τὴν πόρνην ὁ Χριστός· ώστε τῶν πιστεύσαντα ληστὴν ἐν τῷ σταυρῷ· εἰ σὺν θέλεις ἀρτι σωτηρίας τυχεῖν, πρόσδραμε Κυρίῳ, σὺν δάκρυσι καὶ πίστει.

Αἰνοῦμεν. Οἱ Εἰρημός.

Ον φρίτουσιν Ἀγγελοι, καὶ πᾶσαι στρατιαι, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον ὑμεῖς τε ίερεῖς, δοξάσατε παῖδες, εὐλογεῖτε λαοῖ, καὶ ὑπερψήσουτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδὴ, θ'. Τὸν φωτοφόρον νεφέλην.

Εγθη ἀπάντων ἀνθρώπων, ἀμαρτωλότερος Κόρη, καὶ διὰ τοῦτο προσελθεῖν, τῷ σιφῇ σου αἰδούμας· ἀλλὰ δυσώπησον αὐτὸν, καὶ ἵλεων ποίησον, τοῦ δέξασθαι, ἐν θερμῇ με τῇ πίστει, καὶ ἐν πόθῳ προσεργόμενον αὐτῷ.

Πῦσαι κολάσεως λόγε, τὸν προσελθόντασι δοῦλον, καὶ μὴ μνησθῆς ἀνομιῶν, τῶν ἀντοῦ δυσωπῶσε· εἰ γάρ καὶ ἥμαρτε Σωτήρ ἀλλὰ μοι προσπέρευγε, καὶ δέομαι· δὶς ἐμὲ τοῦτον δέξαι, διὰ τοῖς πᾶσι τὰ αἰτήματα πληρῶν.

Οὐκ ἔστιν ἄξιος Μῆτερ, ὁ προσφυγῶν σοι ἐλέους· καὶ γάρ ἀνθρώπων με οὐδεὶς, ὡς αὐτὸς παροργίζει· ἀλλὰ πρεσβείας σου σεπταῖς, αὐτὸν τῆς κολάσεως, ἀμέτοχον, ἐν τῇ κρίσει ποιήσω, εἰ προσάξει μετανοίας μοι καρπούς.

Τὸν τὸν ὅδην ὑπάρχων, ἀνεβίβασθης πρὸς ὑψος, ταῖς πρὸς τὸν θεῖόν μου υἱὸν, ἵκεσίας καὶ πρόσχεις, μὴ τοῖς προτέροις σου δεινοῖς, ἐμπέσης ἐγκλήμασιν ἀλλ’ ἀπελθε, εἰς ὁδὸν μετανοίας, μήπως πάλιν τῇ γεέννῃ ἐμβληθῆς.

Προσόμοιον. Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

Χαρὰ τοῦ κόσμου ὑπάρχεις, ἀμαρτωλῶν ὁ λιμήν· χειμαζομένων ῥύστις, Θεοτόκε παρηγένε· δέξαι οὖν βοῶ σοι κάμπου τὴν εὐχὴν, καὶ τὴν δέησιν ἀγραντε, τὴν καὶ πρόσαγαγε τάχει· τῷ σῷ μῷ, ἵνα σώσῃ με τὸν ἀσωτον.

Χαρᾶς αἰτία μοι πάστης υἱέου μοι λιτατε, συγγάρησιν πταισμάτων, δώρησαι τῷ σῷ δούλῳ· ἵνα γνῶσι πάντες ὅτι πρὸς σέ, παρέγησίαν ὡς Μῆτηρ σου, μεγίστην ἔγω Χριστέ μου τοῦ δυσωπεῖν, ὑπὲρ πάντας τοὺς ἀγίους σου.

Χαρᾶς δοχεῖον ὡς Μῆτερ, τῇ σῇ δεήσει καμφθείς, τὴν ἀφεσιν πταισμάτων, τῷ ἀγνώμονι· τούτῳ, δίδωμι καὶ ἀφες τοῦ ἐκβοῶν· ἀλλ’ εἰπὲ τούτῳ παύσασθαι, τοῦ ἀμαρτάνειν καὶ ἔκπλασιν με πρὸς ὄργην· φύσει γάρ εὕσπλαγχνος πέρουκα.

Ιδού τὴν ἀφεσιν ἔσχες τῶν ἐγκλημάτων σου, ἐμοῦ λιταῖς καὶ πρόσχεις, τὸν ὑπόλοιπον θεάρεστον τελέσαι ὅπως τρυφῆς, ἀπολαύσῃς τὴν εὔκλειαν, ἐν Παραδείσῳ σὺν πατέρι, τοῖς ἐκλεκτοῖς, τὴν οὐδὲ ὅλως λῆξιν ἔχουσαν.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΚΑΝΟΝ ΒΙΣ ΤΗΝ ΤΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΡΗΤΗΣ.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

“ Θρήνων ἐμῶν δέχοιο, τὸν πρῶτον Κόρην. Ναί,,.

Ωδὴ, α'. ἥγος α'. Σῦν ἡ τροπαιοῦχος.

ΘΡΗΝΩΝ ἀπαρχὰς δεῦρο ψυχὴ, τῇ Θεοτόκῳ προσοίσωμεν σήμερον αὕτη γὰρ ἔχρύσατο, τῆς τοῦ Ἀδάμ κατάρας τὸ ἀνθρώπινον, καὶ τὴν εὐλογίαν, καὶ γαρμονὴν ἔδωρήσατο.

Pείθοις Ιορδάνου τὰ ἐμὰ, παρισταθέντα οὐδόλως ἴγυσουσι, δάκρυσ ἐκνίψασθαι, τὸν τῶν ἐμῶν ἀμαρτημάτων βόρβορον ἀλλὰ σὺ παρθένε, τῷ σῷ ἐλέει με κάθαρον.

Hλιον γεννήσασα Χριστὸν δικαιοσύνης παρθένε τὸν ἄδυτον, φώτισόν μου δέσμαι, τὰ τῆς ψυχῆς ἡμαρτημένα ὄψιματα, ἡδονῶν ἀγλαῖ, καὶ ἀμαρτίας παχύτητι.

Nόμους τοῦ Δεσπότου παραβάς, πᾶσαν ἰδέαν κακίας ἐτέλεσα· καὶ νῦν ἐπιστρέφοντα, μάκις παρίδης τὸν ἀγρεῖον δοῦλόν σου, Δέσποινα Μαρία, ἀλλὰ οἰκτείρασα σῶσόν με.

Ωδὴ, γ'. Ο μάνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν·

Ως πάλιν τὴν Εὔαν εὑρηκώς, ὁ δεῖς με ἡπάτησε, καὶ ἡδονῆς τῇ γεύσει ἔξεβαλε τοῦ παραδείσου τῆς θείας γνώσεως ἡ Χριστὸν κυήσασα, τὸν Ἀδάμ τὸν δεύτερον, πρὸς ζωὴν ἐπανάγαγε Δέσποινα.

Mοσήσας τοῦ Καΐν δυστυχῶς, παζίένε τὴν ἀπόνοιαν, ὡς ἀδελφὸν τὸν νοῦν μου ἀπέκτεινα, σιληνοίας ἔισει χρησάμενος, καὶ φθονήσας κάκιστα, τούτου τὴν ἀνάβασιν, ἀλλὰ σὺν διλάνθρωπος σῶσόν με.

Eθρήνησε πάλιν ὁ Ἀδάμ, Ἐδὲμ ἀποικιζόμενος, Χερουβίμ τοῦ τὴν εἰσόδου φράττοντος· εἰςων ἐγώ δέ τῆς θείας γνώσεως, θρηνῶν ἵκετεύω σε, σὺν ἀγίοις πρέσβευς, Θεοπότερος παθῶν λυτρωθῆναί με.

Mελέτη θανάτου ὡ ψυχὴ, ἀθλία προηγείσθω σου, ἐν ταῖς τοῦ βίου πράξεσι πάντοτε, καὶ θρήνον λάβε, καὶ πένθος σύστησον, ἔχουσα μεσίτριαν, τὴν ἀγνὴν καὶ ἀμαρτινήν, πρὸς Χριστὸν τὸν ἐκ ταύτης βλαστήσαντα.

Ωδὴ, δ'. Όρος σε τῇ γάριτι.

Ω τῶν σῶν θυματῶν ἀπειρόγαμε Δέσποινα! ὅτι μεσίτρια βροτῶν, ἀμαρτωλῶν πρὸς τὸνέσσοῦ τεχθέντα γεγένησαι· διὸ καὶ μὲν ὑπὲρ βροτούς ἀμαρτήσαντα, καταλλαγῆναι αὐτῷ ἐκδυσώπησον.

Νέερωσον Παρθένες τῆς σαρκός μου τὸ φρόνημα, καὶ τῶν παθῶν τὰς προσθεῖλάς καὶ τῶν δαιμόνων τὰς βουλάς, ἀπράκτους ἀπέργασαι, καὶ τῆς ζωῆς τρίβους βαίνειν ὁ-δήγησον, ἢ τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων κυήσασα.

Διάκρισι καθάρισι μοιλυσμοὺς τῆς κυρδίας μου, ταῖς προστασίαις τῶν σεπτῶν Ἀγγέ-λων ποίησον ἀγνή, ψυχῆς τε τὴν ζόρωσιν καὶ τοῦ νοὸς τὰς ἐκτροπὰς ἀνακάλεσαι, καὶ ἀπαθείας πρὸς τρίβον ὁδήγησον.

Εγγοιαν αἰσχύστας λογισμοῖς κατεμόλυνα, καὶ τὴν ψυχὴν ταῖς ἡδοναῖς, τοὺς ἐπὶ Νῷο-ὑπερβάσις αἰσχροῖς ἀτοπήμασι· δὶς ὁ βιωθ Θεοκυητόρ μεσοῖκτειρον, κατακλυσμοῦ νοητοῦ δια-σφύζουσα.

οδὴ, ε'. Ο φατίσας τῇ ἑλλάμψῃ.

Χαλεπῆς με ἐκ φλογὸς τῆς γεέννης ἔξαρπασον, ἡ τεκοῦσα τῆς Θεότητος πῦρ τὸ ἀπρό-σιτον, καὶ ἡμᾶς γενόμενον, Θεογνωκὴ τῇ ὑποστάσει, Θεοκυητόρ πανάμωμε.

Οὐ πτοοῦμαι τὰς μελλούσας κολάσεις ὁ ἄγιος, οὐ τὸ σκότος οὐ βρυγμὸν τῶν ὁδόντων καὶ σκόληκα· οὐ τὸ πῦρ τὸ ἕτερεστον· δὶς ὁ αἰτοῦμεί σε Παρθένε, τούτων με πάντων ἐξ-λύτρωσαι.

Ιασάι μου τῆς ψυχῆς τὰ ἀλγήματα Πάναγρε, ἡ τεκοῦσα τὸν τὰς νόσους ἡμῶν ἴασάμε-νον, τοῖς αὐτοῦ παθήμασι, τοῖς σωτηρίοις καὶ πανσέπτοις, ἵνα πιστῶς μεγαλύνωτε.

Οὐχ ὁς Αἴματος νεανίσκον καὶ ἀνδρα ἀπέκτεινα, Θεομητόρ ἀλλὰ νοῦν καὶ τὸν λόγον τοῖς πταίσμασι· μὴ οὖν ἡ ἐκδίκησις, ταμιευθήτω μου τῇ κρίσει, ἀλλὰ ἐνταῦθα με κάθιαρον.

οδὴ, σ'. Μέντηλασσον ἡγάπε.

Τὸ σῶμα κατεμόλυνα ταῖς πράξεσι· τὸν νοῦν ἐνθυμήσεσι· τὰς αἰσθήσεις τῇ ἀριθμῇ τῶν ἡ-δονῶν τούτων μοι τὴν ἵσταν γοργῆσον, τοῖς σταλαγμοῖς ἐμῶν δακρύων Θεογαρίτωτε.

Ο γρόνος τῆς ζωῆς μου δεδαπάνηται ἐν ὑπνῳ καὶ ἀνέστει, καὶ τρυφῇ καὶ ῥεμβασμοῖς τῶν λογισμῶν· γῦν οὖν κἄντι ἐν γῆρᾳ με σωθεόντον Μῆτερ Θεοῦ, καὶ πρὸς μετάνοιαν γε-ραγώγησον.

Νοήσας τῶν πρὸ νόμου τὴν ἀπόνοιαν, ἀφρόνως ἐπεκείρησα, ὡς πυργώματα τὰς πράξεις τὰς αἰσχρὰς, ἀλλην ἐπὶ ἀλλῃ συνάεμόσασθαι. Σὺ οὖν ἀγνὴ τῷ θείῳ με συγέτισον Πνεύματι.

Ἐπαγίδα μόνονεράσι Πανύμνητε, οἱ ὄντως ὑπερήφανοι καὶ σχοινίοις τῶν ἐμῶν ἀμαρ-τιῶν, βρόγους τοῖς ποσί μου διετέναντο, οὓς ἀγαθήν, ὡς ἀραγγίους μήτους διάλυσου.

Κάθισμα. Χορὸς Ἀγγελικός.

Ἐλπὶς Χριστιανῶν, ἀψευδὴς καὶ βεβαία ἐλέους χορογέ, καὶ πηγὴ συμπαθείας, ἢ κλεῖς ἡ διανοίγουσα, τοῦ Θεοῦ τὴν γρηστότητα· πᾶσιν ἀνοίξον, τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην· πᾶσι δόρησαι, τοῦ τῆς τρυφῆς Παρασδείσου, τὴν ἐσσόδον Δέσποινα.

οδὴ, ζ'. Σὲ νοητάν.

Πρᾶξον ἀγνὴ δεσμοὺς τῆς κυρδίας μου, λήπην καὶ ἀγνοιαν δεινὴν, καὶ τὴν πάρωσιν τῆς

ψυχῆς, καὶ τὴλειότητα· δὶς ὅν συνδεσμούμενος, ὁ νοῦς μου τρέγειν οὐ δύναται; πρὸς πλα-
τυσμὸν θεωρίας, καὶ ὥφος θείας γνώσεως.

Ω τῶν ἐμῶν παθῶν καὶ κινήσεων! ὡς τῶν ἀμέτρων μου κακῶν! ποῖον αἰσχος αἰσχροποιὸν,
οὐκ ἀφρόνως πέπραχα; ποῖον οὐκ ἔτελεσαι, τίδυπαθείας ἀμάρτημα; σὺ οὖν ἀγνὴ καξὴ ἐν γη-
ρᾳ, μετάνοιάν μοι δώρησαι.

Τὴν ἐν ἐμοὶ ράθυμίαν Δέσποινα, καὶ νυσταγμὸν τὸν χαλεπὸν, ταῖς ἀγρύπνοις σου πρὸς
Θεόν, δέομαι δεήσεσιν, ἄχραντε ἀπέλασον, καὶ μελῳδοῦντά με οἴκτηρον· ὁ αἰνετὸς τῶν
Πατέρων Θεός καὶ ὑπερένδοξος.

Οικοι ψυχῇ! πᾶς ἀπηναισχύντησας, ὑπὲρ τὸν Χάμ τὸν ἀναιδῆ! οὐκ ἐκάλυψας τὴν αἰδὼ,
τοῦ σοὶ πλησιάζοντας, φύσει τε καὶ χάριτι ἀλλ᾽ ἀπανθρώπως ἐφαύλισας· νῦν οὖν θερμῶς
πρὸς τὴν εὔσπλαστὴν κόρην μετανόσου.

Ωδὴ, η'. Εὖ καμίνῳ παῖδες.

Νεκρωθεῖσα τάλαινα ψυχὴ, δεινῶς τῇ ἀμελείᾳ ἐγέρθητι ὡς ἐξ ὑπνου, καὶ μεσίτριαν ποιοῦ,
τὴν μόνην ἀπείρανδρον Θεοτόκον· ὅπως σε τρόποις ζωάσῃ μετανοίας, καὶ τῆς ἀπαθείας
καθυποδείξῃ τρίβους.

Μοίμισόν μου δὴ τὰς ἐμπαθεῖς ὁρέεις, παθῶν τε τῶν ψυχοθέρων τὰ ἴνδαλματα ἀγνή,
εἰς τέλος ἐξάλειψον Θεομῆτορ ἵνα δοξάζω ἀεὶ καὶ εὐλογῶ σε, τὴν μόνην αἰτίαν τῆς πάν-
των σωτηρίας.

Θλοτρόπως πᾶσαν τίδονὴν, ἐτέλεσα ἀφρόνως, καὶ πάσας μου τὰς αἰσθήσεις κατεμόλυνα
αἰσχρῶς· πρὸς σὲ τὴν ἀμόλυντον καταφεύγω, Δέσποινα πάντων ἀμαρτωλῶν προστάτιε,
ρῦσαι τοῦ πυρός με, καὶ σκότους αἰώνιου.

Ραντισμῷ δακρύων μου ἀγνή, ἀπόπλυνον τὰ ἔλκη, καὶ τραύματα τῆς ψυχῆς μου τὴν τε-
κοῦσα τὸν Χριστὸν, τὸν λεπροὺς ἰώμενον καὶ αἰμόρροις, ὅπως ἀκούσω φωνῆς τῆς ποθουμέ-
νης· σωζοῦ τῇ σῇ πίστει, πορεύου εἰς εἰρήνην.

Ωδὴ, θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Εἴδη πρὸς τῷ τέλει γέγονα, τῶν χρονιῶν μου κόρη φεῦμοι ὑπάρξεων· καὶ βαρούμενος ταῖς
ἀμαρτίαις ἀπέρχομαι, εἰς ἀπέρισους αἰῶνας κολαζεσθαι· τὴν Κριτὴν τεκοῦσα, τοῦτον ἴ-
λεωσαι· μοι Δέσποινα.

Νόμους τοῦ Θεοῦ τὴλείησα, καὶ ἀμαρτίας νόμῳ αὐτὸν ἐδούλωσα, νόμῳ τοῦ νοός, οὐχ ὑ-
ποκύψας ὁ ἄβιτος, τὴν νόμους λαθοῦσα τῆς φύσεως, ἐν τῷ σεπτῷ σου τόκῳ, νόμους σα-
κός μου καθυπόταξον.

Αρὸν τὸ βαρὺ φορτίον μου, τῶν ἐγκλημάτων Θεοτόκε πανάμωμε· καὶ τὸν ἐλαφρὸν, ἀγνὴ
ζυγὸν καταξίωσον, τοῦ οὐσίου καὶ Θεοῦ σου βαστάζειν με. καὶ τρίβον διοδεύειν, τὴν πρὸς
τὴν ἄνω ληῆν ἀγουσαν.

Ινα τὸν βυθὸν τὸν ἀπειρον, τῶν οἰκτιρμῶν ἐνδείξης τῆς σῆς χρονοτότητος καὶ τὴν εύσ-
πλαγχνίαν, τοῦ οὐσίου σου Πανύμνητε, ὑπὲρ πάντας καὶ ἀμαρτήσαντα, συγγύρησίν μοι
δίδου, καὶ παραδείσου τὴν κατοίκησιν.

Προσόμιον. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Χαῖρε καθαρότατον Θεοῦ, ἔμψυχον παλάτιον, καὶ φωτοφόρον. Πανύμνητε. Χαῖρε ἀπείρανδρε. Χαῖρε θεία σκέπη. Χαῖρε τεῖχος χρήστον. Χαῖρε Θεὸν ἀρρήτως κυήσασα. Χαῖρε ἀνάρθωσις, τοῦ Ἀδὰμ καὶ Εὕας λύτρωσις. Χαῖρε πάντων πιστῶν τὸ κραταίωμα.

Χαῖρε θρόνε πύρινε Θεοῦ· Ρόδον τὸ ἀμάραντον, χαῖρε ἡ μόνη βλαστήσασα· καὶ κρῖνον εὔεσμον. Χαῖρε Παναγία, δίης ἐλυτρώθημεν, τῆς πρῷην ἀποφάσεως Δέσποινα. Χαῖρε πανθαύμαστε, οίκουμένης ἀγαλλίαμα. Χαῖρε πάντων ὄρθοδόξων καύχημα.

Χαῖρε ὁ λειψων ὁ εὐθαλῆς, καὶ εὐώδης ἀχραντε. Χαῖρε κυπρίζουσα ἀμπελε. Χαῖρε κατάκαρπε, ἐλαία Παρθένε. Χαῖρε ἡ μυρίπνοος, Θεοῦ φυταλιά. Χαῖρε σύνδενδρον, καὶ εὐσκινόφυλον ὄρος. Χαῖρε ἀειπάρθενε, τῶν χαρίτων ὁ κῆπος ὁ εὐχαριστικός.

Χαρᾶς τὴν καρδίαν μου ἀγνή, πλήρεωσον ὡς εὐσπλαγχνος· καὶ τῶν δακρύων ἀπάλλαξον, γαρὴν ὡς τέξασα, μόνη Θεομητορ· καὶ δεινῶν ἐκ πάντων με, ἐξάγαγε τὸν δοῦλον σου δέομαι· ἵνα δοξάζω σε· ἵνα πόθῳ μεγαλύνω σε, τὴν τὸν ὄντων πάντων ὑπερέχουσαν.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΥ.

Ωδὴ, α'. Ἡχος, α'. Χριστὸς γεννᾶται.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ καταρύγιον· πιπτόντων ἐπανάρθωσις Πάναγγε· πταιόντων τὸ ἴλαστήριον· ῥῦσαι με καταδίκης τῆς φοβερᾶς, καὶ πυρὸς ἀσέρεστου, τὴν αἰώνιον ζωὴν παρεχομένη μοι.

Ἐν ἀπογνώσει συνέχουμαι, τὸ πλῆθος ἐννοῶν τῶν πταισμάτων μου, καὶ τὴν τοῦ Κριτοῦ ἀπόφασιν· Δέσποινα Θεοτόκε σύ μοι γενοῦ, θεία μεσιτεία, καταλλάσσουσα αὐτὸν τὴν εὐσπλαγχνία σου.

Παρθένε μόνη πανύμνητε· Παρθένε ἡ Θεὸν σωματώσασα· Παρθένε ἡ πᾶσι πρόξενος ζωῆς τῆς αἰώνιου λάμψον μοι φῶς· τὸ τῆς μετανοίας, διαλύουσα τὸν ζόρφον τῶν πταισμάτων μου.

Ιδού πρὸς σὲ νῦν κατέφυγον, τὴν σκέπην μου καὶ θείαν ἀντίληψίν, τὰ σπλάγχνα τῆς σῆς μοι χάριτος, δεῖξον ἀνεῳγμένα, μὴ ὄργισθης μηδὲ παραβλέψῃς, μὴ ἔσσης με Παρθένε ἀπολλύμενον.

Ωδὴ, γ'. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Πάντες οἱ Προφῆται, σὲ Μητέρα Θεοῦ ἀνεκήσυττον διὰ συμβόλων παραδόξων, ὃν τὴμεῖς τὰς ἔκβασεις, τρανῶς ἰδόντες πιστεύομεν, καὶ ἔξαιτοῦμεν, τυχεῖν διὰ σοῦ, θείας ἱλαρότητος.

Πρόθις πλατυτέρα, ούρανῶν συλλαβοῦσα τὸν πάντων Θεὸν, καὶ ἐν ἀγκάλαις σου συνέχεις, τὸν συνέχοντα πάντα, ἀγνὴ ὅμεν ἵκετεύω σε, τῶν συνεχόντων δεινῶν με παθῶν, τάχιος ἐλευθέρωσον.

Σὺ τῶν ἐν ἀνάγκαις, καὶ ἐν θλίψει πρόμαχος πέφυκας· σὺ τῶν ἐν ζάλῃ τῇ τοῦ βίου, ἀγαθῇ κυβερνήτις· διὸ ἵκετεύων χράζω σοι, τὴν σὴν βοήθειαν Κόρη ἀγνὴ, δώρησαι τῷ δούλῳ σου.

Δέσποινα τοῦ κόσμου, σωτηρία πιστῶν καὶ ἀντίληψις, τοὺς ἐκ βαθέων στεναγμούς μου, πεμπομένους καρδίας, πρὸς σὲ καὶ δάκρυα Πάναγνε, προσδεδημένη πταισμάτων πολλῶν, ρῦσαί με καὶ θλίψων.

Ωδὴ, δ'. Πάρδος ἐκ τῆς ῥίζης.

Μόνην σε πιστοὶ μετὰ Θεὸν, ἐλπίδα ἀκαταίσχυντον, καὶ προστασίαν Κόρη ἔχομεν, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ήμᾶς, λύτρωσαι ἐκ παντοίων, ἔχθρῶν ὄρατῶν καὶ ἀօρατῶν, καὶ βλάβης καὶ πειρασμῶν· ἵνα σε ἀπαύστως δοξάζωμεν.

Γλώδους ἐμφάσεως ἀγνὴ, τὸν νοῦν μου ἐκκαθάρασσα, ἔφωτος θείου δεῖξον ἐμπλεων, τὰ θεῖα λέγειν αἱ, φαντάζεσθαι τὰ θεῖα· τὰ θεῖα ποιεῖν ἐμμελῶς ἔργα; ὅπως ἐκφύγω φρικ-τὴν, καὶ διαιτωνίουσαν κόλασιν.

Οὐ κέκτημαι ὅλην ἐπὶ γῆς, προστάτιν καὶ ὑπέρμαχον, καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον εἰ-μὴ σὲ μόνην ἀγνὴ, Θεοτόκε ἀχραντε· σὺ γάρ μοι ἐλπὶς καὶ σωτηρία, καὶ σκέπη καὶ βοη-θὸς, καὶ παραπτώματων συγχώρησις.

Κατάβαλε θράσος πονηρὸν, ἔχθρου καὶ πανουργεύματα, τὰ κατ' ἐμοῦ ἐπιφερόμενα, καὶ ἔνδυσόν με τὴν σὴν, ἰσχὺν παναμώμητε, ἀτρωτον αἱ διατηροῦσα, ἀπῆμονα ἀβλαβῆ, τὸν εἰλικρινῶς σε γεραίροντα.

Ωδὴ, ε'. Θεὸς ὁν εἰρήνης.

Ανόρθωσις πάντων, πιπτόντων σὺ εἰ· ἀσθενούντων ταχεῖα ἐπίσκεψις· διὸ τοῖς παρα-πτώμασι πεσόντα χαλεπῶς, καὶ τὴν ψυχὴν νοσοῦντα, θεράπευσον καὶ σῶσον, ἀνορθοῦ-σά με Κόρη, τῇ παναλκεῖ χειρίσου Δέσποινα.

Σωτηρία σπλα, ἐξ ὕψους ταχὺ, δυσωπῶ σε Παρθένε παράσχου μοι, τὴν θείαν σου ἀντί-ληψιν καὶ σκέπην καὶ ἰσχὺν, μεθ ὅν τοῦ ἀρχεκάου, νικήσας πανουργίαν, σωτηρίας ἐν-θέου, ἀξιωθῶ θεομακάριστε.

Παλάτιον θεῖον τοῦ λόγου ἀγνὴ, ἐμὲ τῶν πονηρῶν ἐργαστήριον, ὑπάρξαντα πνευμάτων διὰ πράξεων αἰσχρῶν, καὶ τούτων ἐκπληροῦντα, τὸ θέλημα ἀφρόνως, διὰ τῆς μετανοίας, δεῖξον Θεοῦ κατοικητήριον.

Εν ὥρᾳ ἐσχάτη τῆς ἔξοδου μου, καὶ ψυχῆς χωρισμοῦ ἐκ τοῦ σώματος, βοήθειά μοι φά-νηθε καὶ πρόμαχος γενοῦ, τοὺς ἐπιτιθεμένους, ἔχθροὺς τοὺς ἀοράτους, ἀγνὴ ἀποσοθοῦσα, καὶ πρὸς Θεὸν χειραγωγοῦσά με.

Ωδὴ, σ'. Σπλάγχνων ἴωνᾶν.

Πύλη θεῖκης, ἀκτίνος σὺ πέφυκας, πηγὴ τε φωτὸς ἀδύτου γέγονας· τὸ γὰρ πλήρωμα,

τῆς Θεότητος ἄπαν ἐσκήνωσεν, ἀποδέρητως ἐν τῇ μήτρᾳ σου Πανάμικης· οὔπερ φυσικὴν ἐνέργειαν, καὶ τὴν αἰγλὴν βραβεύεις τοῖς χρῆσουσιν.

Ἐστη μέχρι σοῦ, Παρθένε ὁ θάνατος· Ζωὴν γὰρ Χριστὸν ἔκυοφ ὄρησας, τὸν δωρούμενον, καθαρῶς εἰςαύτὸν τοῖς πιστεύουσι, τὴν ἀθάνατον καὶ θείαν ἀπολύτρωσιν· τοῦτον Πλανήτια αἰτησαι· λυτρωθῆναι πταισμάτων τοὺς δούλους σου.

Μύρου νοητοῦ, δοχεῖον γεγένησαι, τοῦ πᾶσαν τὴν γῆν εὐωδίασαντος, τῆς Θεότητος, τοῖς ἀτμοῖς Παναγία θεόνυμφε· δὶς διπέρ τῇ εὐωδίᾳ τῆς πρεσβείας σου, πᾶσαν ἀηδίαν ἔλασσον, ἐκ ψυχῆς τῆς ἐμῆς παραπτώσεων.

Πῦντων ἡδονῶν, σφοδρῶς κατακαίει με, καὶ θλίβει ἀεὶ τὴν ταπεινήν μου ψυχὴν, καὶ πρὸς ἄτοπον, ἐργασίαν συνωθεῖ καὶ ἀθεσμον· ἢ τὸ πῦρ τὸ θεῖκὸν ἀποκυήσασα, σθέσον τοῦτο καταμάρανον, η ἐμὴ σωτηρία θεόνυμφε.

Καθίσμα. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αυχνία χρυσαυγής, τοῦ ἥλιου τῆς δόξης λαμπάς - λευκοφαής, τοῦ φωτὸς τοῦ ἀδύτου, νεφέλη πυρσένουσα, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, τῆς καρδίας μου, ἀμβλυωπούσας τὰς κορας, φωταγώγησον, μαρμαρυγαῖς ἀκηράτοις, καὶ θείοις πυρσεύμασιν.

ιδὴ, ζ'. Οἱ παῖδες εὐσεβεῖσθαι.

Ααβίς ἦν Ἡσαΐας, ὁ προφήτης πάλαι ἑθάσατο, τὸν θεῖον ἄνθρακα Χριστὸν, ἐν κοιλίᾳ σὺν εἰ φέρουσα, πᾶσαν ὅλην ἀμαρτίας καταφλέγοντα, τῶν δὲ πιστῶν τὰς ψυχὰς φωταγώγοῦντα.

Φεόνυμφε Μαρία, η ἐλπὶς καὶ χαρὰ τῶν ὑμούντων σε, τὰς τῶν πταισμάτων μου σειρὰς, διαξήρξασα πρεσβείας σου, τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης Χριστοῦ σύνδησον, τοὺς ἐναρέτους καρπούς ὄνθρωποειν με.

Ανάγαγε Παρθένε, ἐκ ένθου με τῶν αἰσχρῶν μου πράξεων, καὶ καταπάνον ἀγνή, τῶν παθῶν μου τὸ κλυδώνιον, καὶ καρδίας μου τὴν πώρωσιν διάλυσον, καὶ δώρησάι μοι πηγὴν τὴν τῶν δακρύων.

ιδὴ, η'. Θεύματος ὑπερφυοῦς.

Μίδωμος ἐν τῷ κάλλει σου οὐκ ἔστι Κόρη· σὺ γὰρ μόνη πανάγραντος ὥφθης, ἐξ αἰῶνος "Ἄγραντε Παρθενίας μαρμαρυγαῖς, καταυγάζουσα τὸν κόσμον παρθενίας φωτὶ· διὸ ἀνυμούντες σε κραυγάζομεν· εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον· καὶ ὑπερψύκουτω εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Στάμνον σε τὸ μάννα κεκτημένην, τῆς Θεότητος ἔγνωμεν Κόρη, κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν θρόνον Θεοῦ, καὶ παλάτιον καὶ γέρυραν μετάγουσαν, πρὸς θείαν ζωὴν τοὺς ἀναμέληποντας, εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερψύκουτω εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Αγκυραν πανασφαλῆ σε κεκτημένοι, σωτηρίας ἡμῶν τὰς ἐλπίδας, ἐπὶ σοὶ πιστεύομεν, Θεότοκε ἀλλὰ γενοῦ, τοῖς οἰκέταις σου λιμὴν καὶ τεῖχος ἄρρητον, καὶ πρὸς τὸ βοῶν ἀπαύστως θύμον· εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερψύούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ακουσον τοῦ ἔκ καρδίας στεναγμοῦ μου, ἐνωτήσθητι φωνῆς κλαυθμοῦ μου, Παναγία Δέσποινα, μὴ παρόψῃ τὸν συντριψμόν, τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς ἀλλὰ παράσχου μοι, τὴν τελείαν λύσιν τῶν πταισμάτων μου· καὶ χαρᾶς τῆς μελλούσης με ἀξιώσον· ἵνα σε δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο Βίρμας.

„**Θ**αύματος ὑπερφυοῦς ἡ δρόσοσβόλος, ἔξεικόνισε κάμινος τύπον, οὐ γάρ οὖς ἐδέξατο φλέ-, „γει νέους, ὡς οὐδὲ πῦρ, τῆς Θεότητος Παρθένου ἦν ὑπέδυν· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀνα-, „μέλψωμεν· εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερ-

οδὴ, θ'. Τύπον τῆς ἁγνῆς λοχείας σου.

Ινα χαρομοσύνως ἀσφασι, χασιστηρίοις Κόρη καταγέραιρω σε· ἵνα διὰ πάσης μου, ζωῆς μεγαλύνω σε, ἔξειλον με ἐκ σπόματος λέοντος, δεινῶς ὡρυομένου, καὶ καταθρῶξαι με σφαδάζοντος.

Φερθῆς ἱερὸν ἀνάκτορον, καὶ καθαρὸν Παρθένε Χριστοῦ παλάτιον, τοῦ πρὸ τῶν αἰώνων, ἀληθῶς βασιλεύοντος, καὶ κρατοῦντος ἀπάσης τῆς κτίσεως· διό μου τὴν καρδίαν, ἔξι ἀκαθάρτων παθῶν κάθαρον.

Στῆσον τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα, καὶ τῶν παθῶν Παρθένε παῦσον τὸν τάραχον, τοῦ προσφεύγοντος, Θεογεννῆτορ τῇ σκέπῃ σου, καὶ ἐλπίδος χρηπίδα σὲ ἔχοντος, καὶ θείαν προστασίαν, πεπλουτηρότος καὶ ἀντίληψιν.

Ηρα τὴν ψυχήν μου Δέσποινα, πρὸς σὲ καὶ πάσῃ γνώμῃ ἐπὶ σοὶ πέποιθα· μὴ καταισγυνθέντω, εἰς αἰῶνα ὁ δοῦλός σου· μηδὲ ἐγγροί μου καταγελασάτωσαν, οἱ νοητοὶ ἐν ὅρᾳ, τῆς ἐκδημίας συλλαβόντες με.

Ποσσόμοιον. Τῶν οὐρανίων.

Χαῖσε Θεοῦ Παναγίου ναὶ Πανάγιε· Χαῖρε βασιλεύοντων, τὸ ἀνίκητον θάρσος· ἡ πάντων προστασία τῶν γηγενῶν· Χαῖρε βάθος ἀμέτρητον· ἀκατανόητον ὑψος χαῖρε γχρά, θλιβόμενων καὶ παράκλησις.

Χαῖρε Πατρὸς προανάρχου νύμφη πανάμωμε· Χαῖρε τοῦ συνανάρχου, υἱοῦ Μήτηρ Παρθένε· τὸ σκεῦος τῆς ἀγνείας χαῖρε Ἀδάμ, τὴν Ἐδέμη ἡ ἀνοίξασα· Χαῖρε νεφέλη ὄλσφωτε τοὺς πιστοὺς, περιβάλπουσα καὶ σκέπουσα.

Χαῖρε φωτὸς ἀπροσίτου θεῖον ἀνάκτορον· Χαῖρε εῦκαρπε χώρα· ἡ βλαστήσασα στάχυν· Χαῖρε δυστυχούντων ἡ ἀσφαλής, Θεότοκε ἀνόβθωσις· Χαῖρε ἡ γέφυρα πάντας πρὸς τὴν ζωὴν, ἐπανάγουσα πρεσβείσις σου.

Πέλθη ποικίλα χειμάζει, τὴν ταπεινήν μου ψυχήν· καὶ πρὸς βυθὸν καθέλκει, ἀπογνώσαις ὅλον, προφθάσασά με σᾶσσον ὡς ἀγαθή· ἐπὶ σὲ γάρ κατέφυγον, τὴν κραταιὰν προστασίν καὶ ἴσχυρὰν, μὴ ἐκπέσω τῆς αἰτήσεως.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΠΟΙΗΜΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΥΧΑΙΤΩΝ ΤΟΥ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟΠΟΔΟΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥ.

Ωδὴ, α'. Ἱχος α'. Σοδὴ τροπαιοῦχος

Το στόμα μου πλήρωσον ἀγνή, θείας αἰνέσεως ὅπως ὑμνήσω σου, τὴν δόξαν Πανύμνητε, καὶ μεγαλύνω τὴν μεγαλοπρέπειαν, ὅλην τὴν ἡμέραν, τοῦ σὲ σεπτῶς μεγαλύναντος. **Χ**άρισαι μοι πένθος χαρμονῆς, καὶ παρακλήσεως θείας παραίτιον, χαρὰ καὶ παράκλησις, τῶν ὄρθιδόξων Θεοτόκε Δέσποινα, ἡ χαρὰν τῷ κόσμῳ, καὶ σωτηρίαν πηγάσασα.

Σέ εμψυχος νέος οὐρανὸς, δικαιοσύνης ἀνέτειλας ἥλιον, Κόρη καὶ ἐβλάστησας, ὡς λογικὸς καὶ μυστικὸς παράδεισος, ἔχον ζωηφόρον, ἐξ οὐ φαγόντες οὐ θνήσκομεν.

Ψερπέρα γέγονας ἀγνή, τῶν ποιημάτων Θεὸν σωματώσασα· ὅθέν ἵκετεύω σε, ἀπὸ κορίας παθῶν με ἀνάστησον, καὶ πρὸς θεῖον ὑψος τῆς ἀπαθείας εἰσάγαγε.

Ωδὴ, γ'. Ὁ μόνος εἰδὼς.

Η μόνη τὴν φύσιν τῶν βροτῶν, θεώσασα πανάμωμε, τῷ ὑπὲρ φύσιν τόκῳ σου αἴτησαι, ἀμφοτημάτων ἡμῖν συγχώρησιν, καὶ τὴν ἀγαλλίασιν, τὴν διαιωνίζουσαν, Παναγία Παρθένε πανύμνητε.

Η χώρα τὸν στάχυν τῆς ζωῆς, ἀσπόρως ἡ ἐκφύσασα, καὶ ἀνηρότως ἀναβλαστήσασα, λιμῷ τακεῖσσον ἐνθέου βρώσεως, τὴν ψυχήν μου στήριξον, ἀρτῳ θείων πράξεων, ἀρετῶν ἐν ἐλαίῳ πιάνασσα.

Εκ σοῦ ἀνεβλάστησεν ἡμῖν, τὸ ἄγθος τὸ ἀμάραντον, εὐωδιάζον πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα, τῷ θείῳ μύρῳ τῆς αὐτοῦ φύσεως, ὁ Πατρὶ συγνάναρχος, καὶ ἐκ σοῦ γενόμενος, ὑπὸ χρόνον Μαρία Πανάμωμε.

Τὸ εἶδος μορφῆς σου τῆς σεπτῆς, Ἀγγέλοις μὲν αἰδέσιμον, τοῖς δὲ βροτοῖς ὑπάρχει σωτήριον; καὶ φρικτὸν τῆς πονηρίας τοῖς πνεύμασιν, ὅπερ πίστει σέβοντες, καὶ κατασπαζόμενοι, Θεοτόκε ψυχὰς φωτίζομεθα.

Ωδὴ, δ'. Ὁρος σε τῇ χάριτι.

Ορος τε προεῖδε, Δανιὴλ ἀλατόμητον κατάσκιον ὁ Ἀββακοὺμ, τετυρωμένον ὁ Δαεΐδ· ὅρος ἄλλος ἄγιον, καὶ ἐμφανές καὶ πιὸν ὅρος Πανύμνητε· φῶν Θεός κατοικήσαι τὴνδόκησεν.

Θεῖον σε παλάτιον, τοῦ λόγου γινώσκομεν, ἐν ᾧ οἰκήσας σαρκικῶς, ἔκαιγοποίησεν ἡμᾶς, φύσαρέντας τοῖς πάθεσιν· ὅθεν ἀγνὴ Θεοῦ μητέρα σε σέβομεν, καὶ τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα δοξάζομεν.

Θεῖον σε γοοῦμεν, ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, ὡς δεξαμένην τὴν αὐτὴν, τῆς θεῖκῆς μαρμαρυγῆς,

καὶ ταύτην ἀστράψασαν, σωματικῶς παντὶ τῷ κόσμῳ Πανύμνητε, πρὸς σωτηρίαν τὸν ὑμνοῦντων σε.

Ναὸν σε γινώσκομεν, Θεοῦ καθαρώτατον, τοῦ ποιητοῦ τῶν οὐρανῶν, καὶ πάσης κτίσεως ἀγνῆ. "Οἱον σοι κραυγάζομεν, ναοὺς ἡμᾶς τοῦ θείου Πνεύματος ποίησον, τοὺς τὴν θερμήν σου πρεθείαν πλουτησαντας.

Ωδὴ, ε'. Ο φωτίσεις τῇ Ἑλλάμψει.

Ιασαί μου τῆς ψυχῆς τὰ ἀλγήματα πάναγνε, η τεκοῦσσα τὸν τὰς γόσους ἡμῶν ἰασάμενον, τοῖς αὐτοῦ παθήμασι, τοῖς σωτηρίοις καὶ πανσέπτοις· ἵνα πιστῶς μεγαλύνω σε.

Ρυπωθεῖσαν τὴν ἀθλίαν ψυχήν μου τοῖς πάθεσι, τῷ ὑσσώπῳ τῆς ἐνθέου πρεσβείας σου καθαρον, Θεοτόκε ἄχρινατε, παρεχομένη σωτηρίας, ταύτη φαιδρότατον ἔνδυμα.

Σὲ ἑτοίμην πρὸς τὸ σάζειν βοηθειαν κέκτημαι· διὰ τοῦτο σοι προσπίπτω, καὶ κράζω σὺν δάκρυσι, Θεοτόκε ρῦσαι με, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ ἀλλοτρίου, καὶ τῆς μελλούσης κολάσεως.

Σὺ ἴσχύς μου σὺ καὶ καύχημα καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ φρουρός μου καὶ ἀντίληψις καὶ καταφύγιον, καὶ πρεστάτις ἄμαχος, ὑπεραγία Θεοτόκε. Διό με σῶς τὸν δοῦλον σου.

Ωδὴ, ζ'. Εἰκόναλωσεν ἡμᾶς.

Αικαρήσασα Παρθένε ταῖς πρεσβείαις σου, τῷ πτύω τῷ πνεύματι, θημωνίας τῶν ἐμῶν ἀμαρτιῶν, κάθαρον καρδίας μου τὴν ἀλωνα, μακρὰν αὐτῆς πᾶν ἀγυρῶδες ποιοῦσα νόημα.

Ιδοῦσά μοι τὴν κάκωσιν Πανάμωμε, ἦν ἡ ψυχὴ ὑφίσταται, κρατουμένη ἐν Αἰγύπτῳ τῶν παθῶν, καὶ πλινθοπλαστοῦσα τὴν πηλὸν σαρκός, δεῦρο ταχὺ καὶ τῆς ἀτίμου δουλείας λύτρωσαι.

Σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα καὶ συστρέφομαι, τὸν χρόνον τελειούμενον, τῆς ζωῆς μου καθορῶν καὶ ἐμαυτὸν, χείροσιν ἐκάστοτε προκόπτοντα, καὶ ταῖς πληγαῖς ἐπιτιθέντα πληγάς καὶ μόλωπας.

Νῦν ἕγγικες ψυχὴ τὸ τέλος ἥγγικεν· ἀπόθου τοίνυν ἀπαντα, τὰ τοῦ σκότους καὶ νυκτὸς ἔργα δεινά, καὶ τὰ τοῦ φωτὸς ὅπλα ἐνδύθητι, περιπατεῖν ὡς ἐν ἡμέρᾳ πράττουσα εὔσγημα.

Κάθισμα. Χορὸς Ἅγγελικός.

Ημέρα μυστικὴ, ἀνεδείχθης Παρθένε, τὸν ἥλιον Χριστὸν, καταυγάζουσα πᾶσι, τοῖς ζόρῃσι ἀπογνώσεως, καθημένοις θεόνυμφε. "Οἴθεν ἀπαντες, οἱ διὰ σοῦ φωτισθέντες, μακαρίζομεν, χρεωστικῶς ὡς αἰτίαν, βροτῶν ἀναπλάσεως.

Ωδὴ, ζ'. Σὲ νοητήν.

Ο φωτεινὸς τοῦ Δεοπότου θάλαμος, Χαῖρε πανθαύμαστε ἀγνῆ· Χαῖρε τεῖχος τὸ τῶν πιστῶν· Χαῖρε κλίμαξ ἀγουσσα, πρὸς θείαν κατάπαυσιν, τοὺς μελωδοῦντας τῷ τόκῳ σου· ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ον οὐ χωρεῖ, οὐδενὸς ἔχωρησας, ὡς πλατυτέρα οὐρανῶν, Θεοτόκε ὁ λογικός, οὐρανὸς καὶ ἐμψυχος, τοῦ κατασκευάσαντος, τοὺς οὐρανοὺς τῷ βουλγήματι, μόνου Θεοῦ οὐρανοῦ καὶ

τῆς γῆς τὸ ἔγκαλλόπισμα.

Ινα Θεὸς γένηται ὁ ἀνθρωπος, ἐκ σοῦ σεσάκωται Θεὸς· ὃν ἵκετευε ἐκτενῶς, ἀχραντε πανάμωμε, σωζεσθαι τοὺς δούλους σου, ἐπηρειῶν τοῦ ἀλάστορος, καὶ χαλεπῆς ἐκέννης ἔλογος καὶ πάσης Οἰκίων.

Τὴν ἐν ἐμοὶ ῥάθυμίαν Δέσποινα, καὶ νυσταγμὸν τὸν χαλεπὸν, ταῖς ἀγρύπνοις σου πρὸς Θεὸν, δέομαι δεήσεσιν, ἀχραντε ἀπέλασον, καὶ μελῳδοῦτα με οἰκτειρον· ὁ αἰνετὸς τῶν Πιατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ωδὴ, ι'. Ἐν καμίνῳ παῖδες. -

Φες ἐκ ρίζης τῆς τοῦ Ἰεσσαὶ, βλαστήσασα προφέρεις, τὸ ἄνθος Θεοκυῆτορ, τὸ ἀμάραντον Χριστόν. Οὐθὲν ἵκετεύω σε, τῶν παβῶν μου πάσας προρρίζους, ἀνάσπασον ἀκάνθας καὶ τὸν θεῖον φόβον, ἐμφύτευσόν μοι Κόρη.

Φες ὡραίαν ὡς περικαλλῆ, ὡς ἀσωμόν σε Κόρην, ὡς νύμφην ἐκλελεγμένην, ὡς νεᾶνιν καθαράν. Παρθένον ὡς ἀσπιλον καὶ ἀγίαν, σὲ ἀνυμνοῦμεν καὶ πόθῳ προσκυνοῦμεν, τὴν εὐλογήμενην εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ καταφυγὴν, καὶ κλίμακα πρὸς ὑψός, μετάγουσαν τὸ ἀνθεώπινό Παρθένε Μαριάμ, εἰδότες κραυγάζομεν· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα.

Ηλίαγία γῆ καὶ ἐκλεκτὴ, ἐν τῇ κεκαλυμμένοι, καλύμματι ἀπιστίας, ἀμφιβόλων λογισμῶν, ποδες οὐκ ἐπάτησαν τῶν γητῶν· δεῖξον φροντίδων ἀνώτερον τὸν νοῦν μου, καὶ τῆς τῶν πραξῶν γῆς καταξίωσόν με.

Ω Ειρμός.

Εν καμίνῳ παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον γρυσοῦ, ἀκέστιλθον λέγοντες, εὐλογεῖτε.

Ωδὴ, θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Ορος τοῦ Θεοῦ πανάγιον. ὁ δεῖξα Κυρίου προκατειργάσατο, ἀπωλείας με, περιπλανώμενον ὅρει, καὶ βαρημονίς καὶ βαράθροις ὀθούμενον, ζητήσασα πρὸς ὄρος, τῆς ἀρετῆς με γειραγώγησον.

Ηδη ὁ νυμφὼν γήτερέπισται, καὶ τῇ παστάς τοῦ γάμου ἐγκεκαλλόπισται· καὶ εἰσέρχονται, μετὰ χαρᾶς οἱ τηρήσαντες, τὴν ἀγνείαν αὐτῶν ἀδιάφθορον· ἐγὼ δὲ Θεοτόκε, μόνος εἰς σκότος ἀπελεύσομαι.

Νόμους τοῦ Θεοῦ ήθετησα, καὶ ἐμαυτὸν τῷ νόμῳ ἀμαρτίας ἐδούλωσα, νόμῳ τοῦ νοὸς, οὐχ ὑποκύψας ὁ ἀθλος· τοὺς νόμους λαθοῦσα τῆς φύσεως, ἐν τῷ σεπτῷ σου τόκῳ, νόμους σαρκός μου καθυπέταξον.

Ινα τὸν βυθὸν τὸν ἀπειρον, τῶν οἰκτιρμῶν ἐνδείξῃς τῆς σῆς Χρηστότητος, καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν, τοῦ υἱοῦ σου Πανύμνητε, ὑπέρ πάντας κάμοι ἀμαρτήσαντι, συγχώρησιν παράσχου, καὶ Ηαραδείσου τὴν κατοίκησιν.

Προσόμοιον. Πανεύφημοι.

Χαίροις πόλις ἔμψυχε Θεοῦ, Χαίρε Μητροπάρθενε· Χαίρε θεόνυμφε Δέσποινα· Χαῖρε

Παράδεισε, τῆς ζωῆς ἐν μέσῳ, ξύλον ἐκβλαστήσασα, Χριστὸν τὸν ζωοδότην καὶ Κύριον· ὃν καθικέτευε, μητρικαῖς σου νῦν δεήσεσι, τοῦ ρυσθῆναι κινδύνων τοὺς δούλους σου,

Χαῖρε τὸ κατάσκιον Θεοῦ, ὅρος ἀπειρόγαμε, ὁ Ἀββακούμ ἐθεάσατο· Χαῖρε πολύευκτον, κάλλος Θεοτόκε· Χαῖρε θεία τράπεζα, τὸν ἄρτον τὸν οὐράνιον φέρουσα, Χριστὸν τὸν Κύριον· ὃν ἰκέτευε τοὺς δούλους σου, ἀπὸ πάσης ρυσθῆναι κακώσεως.

Χαῖρε τὸ παλάτιον Θεοῦ, λόγου παναμώμητε, ἐν ᾧ οἰκήσας ἔκαινωσε, φθαρέντας ἀπαντας· Χαῖρε ἡ τὸν στάχυν, τῆς ζωῆς βλαστήσασα, ἀσπόρως Θεοτόκε Πανύμνητε· ὃν νῦν δυσώπησον, διαθέψῃ αἴρτῳ πράξεων, ἐναρέτων τὴν ψυχήν μου δέομαι.

Πολλῶν με χειμάζουσι δεινῶν, προσθολαὶ Θεόνυμφε, θλίψεις ποικίλαι καὶ μάστιγες, κινδύνων πέλαγος, νῦν κατακαλύπτει, τὸν δούλον σου ἀχραντε· πρὸς τίνα καταφύγω ὁ ἄθλιος; πρὸς σὲ τὴν εὔπλακγγον· τῷ ἐλέει σου οὖν Δέσποινα, οἰκτειρόν με καὶ σῆσον πρεσβείας σου.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΠΟΙΗΜΑ ΦΩΤΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

οὐ ή ἀκροστιχίς.

“ Πρώτη δέησις τῇ πανάγῃ Παρθένῳ Φωτίου.

οὐδὲ, α'. ἥχος α'. Σοῦ ἡ φροντιοῦχος δεξιά.

ΠΥΛΗ τοῦ φωτὸς τοῦ νοητοῦ, τῆς μετανοίας μοι πύλας διάνοιξον· καὶ τὸν νοῦν μου φώτισον, τὸ ζοφερὸν σκότος ἀποδιώκουσα, τὸ τῆς ἀμάρτίας, καὶ τῶν παθῶν Παναμώμητε.

Ρῦσαι τὴν ψυχήν μου ἀγαθὴ, τῆς δυναστείας τοῦ δολίου δράκοντος, τοῦ τοῖς δελεάσμασι, τῶν ἡδονῶν ταύτην συγκαταφέροντος, πονηρῆ ἀπάτη, τῆς ἀπωλείας πρὸς βάραθρα.

Επει τῶν ἀγαθῶν τῶν ὑπὲρ νοῦν, ἀναδειχθεῖσα τοῖς ἀνθρώποις πρόξενδς, Δέσποινα πανάγη γραντε· οὗτοι καὶ μοι τῆς σωτηρίας πρόξενος, τῆς αἰωνίζουσης, καὶ εὐφροσύνης γενήθητι.

Τὸν πάντα βουλήματι αὐτοῦ, δημιουργήσαντα κράτει Θεότητος, λόγον τὸν ἀΐδιον· τοῦτον ἀγνὴν ἐν μήτρᾳ σου ἔχώρησας, ἐπ' εὐεργεσίᾳ, τῶν γηγενῶν σωματούμενον.

οὐδὲ, γ'. Ο μάνος εἰδὼς.

Η σκέπη καὶ λύτρωσες ἡμῶν, τὸ τεῖχος καὶ κραταίωμα, τῶν εὐφημούντων σε πολυύμνητε· ἀπὸ παντοίων ρῦσαι με θλίψεων, καὶ τῶν περιστάσεων, τῶν τοῦ βίου πάντοτε, περιέ-

πουσσα ὅπως δοξάζω σε.

Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθὴ, τοῦ μόνου φιλοικτίρμονος, τοῦ εὐσπλαγχνίας ἔχοντος πέλαγος, τοῦ σαρκωθέντος ἐκ τῶν πανάγνων σου, αἰμάτων δεήθητι, τοῦ κατοικτειρῆσαί με, τὸν ἀμέτροις κακοῖς συνεχόμενον.

Εχουσσα συμπάθειαν πολλὴν, καὶ σπλάγχνα φιλοικτίρμονα, καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν ἀγαθότητα· ἐπ' ἐμὲ ταῦτα δεῖξον Πανάγραντε, τὸν εἰς σὲ προστρέχοντα, καὶ τῶν παραπτώσεων, τῶν ἀπείρων τὴν ἄφεσιν δίδου μοι.

Η μήτρα σου ὁρθὴ ἀληθῶς Μαρία ἀειπάρθενε, τοῦ οὐρανοῦ πλατυτέρα χωρήσασα, τὸν βασιλέα καὶ ποιητὴν τοῦ παντός, τὸν πάσῃ ἀχώρητον, τῇ κτίσει ὑπάρχοντα, τῇ δυνάμει αὐτοῦ τῆς Θεότητος.

οἱδή, δικ. Ὁρος σε τῷ χάριτο.

Σῶσόν με Παρθένε, ἀπειρόγαμε σῶσόν με· μή με παρίδης ἀγαθὴ, καταπονούμενον δεινοῖς, ἥδοναις καὶ πάθει, καὶ λογισμοῖς βεβήλωις καὶ πονηρίας μεστοῖς, καὶ τῶν δαιμόνων παρενοχλήσειν.

Ικέτης προσέρχομαι τῇ σκέπῃ σου ἄχραντε· καὶ ἔκθοῶ ἀπὸ θερμῆς, καὶ κατωδύνου μου ψυχῆς ἐλέησον ρῦσαί με, ἐκ τοῦ πυρὸς τῆς αἰωνίου κολάσεως, ταῖς πρὸς Θεὸν σαῖς ἀχράντοις δεήσεσιν.

Σαρκός μου τὴν ἔκλυσιν, ψυχῆς τε τὴν πάρεσιν, τῇ ρώστικῇ τῆς σῆς ροπῆς, ἵσχυτε· Δέσποινα σεμνὴ, ἀνάκτησον πρόσφορον, ταύταις σαφῶς, τὴν θεραπείαν παρέχουσα, πρὸς ἐργασίαν τοῦ θείου θελήματος.

Τὸ μέγα καὶ πάνεπετον, καὶ θεῖον μυστήριον. τῆς ἀποκρύφου τοῦ Θεοῦ, βουλῆς ἐν σοὶ παναληθῶς, ἀγνή πεφανέρωται, ὅτι αὐτὸς ὁ κατ' οὐσίαν ἀχώρητος, τῇ κτίσει πάσῃ ἐν σῇ γαστρὶ κεχώρηται.

οἱδή, ε'. Ο φωτίσας τῇ ἐλλάψψει.

Η λυχνία ἡ χρυσῆ, ἡ τὸ θεῖον λαμπάδιον, κατέχουσα τῶν παθῶν μου τὸν γνόφον σκεδάσσασα, τὸν τοῦ θείου ἔρωτος, πυρὸν ἐν τῇ ἐμῇ καρδίᾳ Θεογενῆτορ διάναψον.

Η ολυπλόκους μηχανὰς, καὶ ἐνέδρας τοῦ δράκοντος, τοῦ δολίου Θεοτόκε Παρθένε διάλυσον, ἃς κατὰ τοῦ δούλου σου, ἐπινοεῖται πανουργία, τοῦ συλλαβεῖν με πειρώμενος.

Απορήσας ἐξ ἀπάσης βοηθείας ἄχραντε, ἀνθρωπίνης πρὸς τὴν σὴν ὁζυτάτην ἀντίληψιν, εὐλαβῶς προσέδραμον σύ με τῆς σῆς καὶ προμηθείας, καὶ εὔμενείας ἀξίωσον.

Νομικοί σε καὶ σκιώδεις προέφαινον ἐσεσθαι, τύποι πάλαι Θεοτόκον ἀγνήν παναιμώνητον· ἡμεῖς δὲ κατέχοντες, ἔργῳ νῦν τούτων τὰς ἐκβάσεις, ἀκαταπαύστως ὑμνοῦμεν σε.

οἱδή, σ'. Ἐκύλωσεν ἡμᾶς.

Ανάκτορον Θεοῦ παναγιώτατον, πρεσβείας σου καθάρισον, τὴν ψυχήν μου καὶ τὸ σῶμα καὶ τὸν νοῦν, ἐκ βεβήλων ἔργων, καὶ αἰσχρῶν ἐννοιῶν, καὶ τοῦ ἐκ σοῦ ἀποτεγμένος ναόν με ποίησον.

Γαλήνη νοητή σύ με προσόρμισον, τὴν ζάλην καὶ τὸν τάραχον, τῶν παθῶν μου κατευνάζουσα σεμνὴ, καὶ τὴν τρικυμίαν ἐκδιώκουσα τῶν ἡδονῶν, ἢ τὴν γαλήνην τὴν θείαν τέξασα.

Ναμάτων μυστικῶν τῶν σῶν δεήσεων, τὰν τῶν πταῖσμάτων καύσωνι, ἔκτακεῖσάν μου καρδίαν ἀγαθὴν, ἐμπλητὸν καὶ δεῖξον καρποφόρον αὐτὴν, θεοφιλῶν καὶ θεαρέστων λόγων καὶ πράξεων.

Ως οὖσα καθαρὰ καὶ πανακήρατος, τὸν λόγον τὸν ἀκήρατον, ὑπεδέξω ἐν νηδύῃ σου σεμνὴ καὶ τοῦτον ἐγέννησας εἰς λύτρωσιν, τῶν γηγενῶν τῶν Προπατόρων τῆς ἀποφάσεως.

Κάθισμα. Τὸν τάφον σου Σωτῆρ.

Ασπόρως τὸν Χριστὸν, ἀπεκύησας μόνη· τὸ θαῦμα ὑπέρ νοῦν, πῶς Παρθένος καὶ Μήτηρ! διὸ Θεοτόκον σε, προσκυνοῦντες δοξάζομεν· σὺ γάρ ἔτεκες, τὸν βασιλέα τῆς δόξης, ὃν δυσώπησον, τοῦ εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ωδὴ, ζ'. Σὲ νοητήν.

Πίστει πολλῇ, καὶ πόθῳ προσέρχομαι, τῇ θείᾳ σκέπῃ σου σεμνή· σὺ γενοῦ μοι καταρψγή· σύ μου ἰλαστήριον· σὺ με ἀπολύτρωσαι, ἐκ τῶν κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ πειρασμῶν Θεοτόκε, καὶ νόσων καὶ κακώσεων.

Ανατολὴ τοῦ ἥλιου Δέσποινα, τοῦ νοητοῦ ὡς συμπαθῆς, σὺ τῇ αἰγλῇ τῇ παμφαῖ, τῆς θείας πρεσβείασσον, φαῦσον μετανοίας μοι, ἀνατολὴν ἐκδιώκουσα, τὴν ζοφερὰν τῶν παθῶν μου, ὅμιχλην καὶ πταισμάτων μόνον.

Ρύσαι ἡμᾶς τοὺς ἀνεφρημοῦντάς σε, τῆς τυχαννίδος τοῦ ἐγχθροῦ, τοῦ ζητοῦντος μανιωδῶν, τὴν ἡμῶν ἀπώλειαν, καὶ τούτου ματαίωσον, τὴν πονηρίαν Πανάμωμε, καὶ μηχανὴν αὐτοῦ πᾶσαν, δυνάμει σου ἀμβλύνουσα.

Φρόνον Θεοῦ καὶ παστάδα ἐμψυχον, Θεογεννῆτορ οἱ πιστοὶ, ἐπιγνόντες σε ἀληθῶς, πίστει ἐκθεῶμέν σοι· σῶζε τοὺς οἰκέτας σου ἀπὸ πασῶν περιστάσεων· ὅπως φειδεῖς εὐλογῶμεν, ἀγνὴ καὶ προσκυνῶμεν σε.

Ωδὴ, η'. Εἴν καμίνῳ παῖδες.

Επὶ πέτραν στῆσον ἀσφαλῆ, τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγάπης, τὰς έβάσεις τὰς τῆς ψυχῆς μου, καὶ παθῶν ταῖς προσθόλαις, φύλαξον ἀκλόνητον Θεοτόκε· ἵνα ἐδραίψῃ καρδία ἀναμέλπω, καὶ δοξολογῷ σε πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεύρωσάν μου Δέσποινα ἀγνὴ, τὸν τόνον τῆς καρδίας, ἴσχύν με κατὰ παθῶν, περιζωνύουσα τὴν σὴν, καὶ τηροῦσα ἀτρωτὸν ἐκ τῆς τούτων, ἐπικρατείας καὶ φαιδρᾶς τυραννίδος· ἵνα σε δοξάζω φειδεῖν εὐθυμίᾳ.

Ως Παρθένε Δέσποινα σεμνὴ, γεαφικῶς ἡ ψυχὴ μου, ὅπισθω σου ἐκολλήθη· διὸ ἔκτεινον τὴν φὴν, δεξιάν τὴν ἄχραντον καὶ ἐν πᾶσιν, ἀντιλαβοῦ μου σκέπουσα καὶ φρουροῦσα, καὶ τῆς αἰωνίου χαρᾶς καταξιοῦσα.

Φωτοφόρον σκήνωμα Θεοῦ, ἐδείχθης Θεοτόκε, καὶ ἐμψυχον καὶ ἀγνότατον παλάτιον· σεμνὴ, καὶ θρόνος πυρίμορφος, τῆς ἀστέκτου θείας οὐσίας· διό σε ἀνυψοῦμεν, καὶ δοξολα-

γοῦμεν πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο Εἰρμός.

Εν καμίνῳ παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας καθαρώτερον χρυσοῦ, ἀπέστιλθον λέγοντες· εὐλογεῖτε πάντα.

Ωδὴ, 8'. Τόπος τὴν ἀγνῆς.

Ωρθης αἰγλη καθαρότητος, πᾶσαν τὴν κτίσιν ὑπεραίρουσα Πάναγνε· ἀλλὰ δέξαι με, τὸν μολυσμοῖς καταγράναντα, ἥδονῶν ὑπέρ ἄπαντα ἀνθρωπον, ψυχήν τε καὶ τὸ σῶμα, καὶ σαῖς πρεσβείας ἀποκάθαρον.

Τρίβοις θείαις ἔκβιβάζουσα, τῆς μετανοίας τὴν ψυχήν μου ἐπίστρεψον, ἐξ ὁδοῦ ἀγνή, τῆς ἀπαγούσης εἰς θάνατον, καὶ πρὸς ὅλεθρον ὅντως αἰώνιον, Μαρία Θεοτόκε, ἀμαρτωλῶν τὸ ἴλαστηρον.

Ινα τί με ἔγκατέλιπες, φῶς τῶν ἐμῶν ὀμμάτων καὶ ἀγαλλίαμα, τῆς καρδίας μου; καὶ πειρασμοὶ με ἔκύκλωσαν; ἀλλ᾽ οἴκτείρησον Κόρη καὶ σῶσόν με, ἐκ πάντων τῶν λυπούντων τὸν θιλιομένων ἢ παράληπτις.

Ορος τοῦ Θεοῦ πανάγιον, ὃ δέξιὰ Κυρίου προκατειργάσατο ἀπωλείας με ποριπλανώμενον ὄρεσι, καὶ κρημνοῖς καὶ βαράθροις ὀθούμενον, ζητήσασα πρὸς ὄρος, τῆς ἀρετῆς με χειραγώγησον.

Τυμονον εὐλαβῶς προσφέρομεν, τῷ σῷ ἀσπόρῳ τόκῳ, διὰ σοῦ Δέσποινα, πανυπέραγνε, καὶ σὲ ἀπαύστως δοξάζομεν, δυσωποῦντες ῥυσθῆναι κολάσεως, τοὺς πόθῳ σε τιμῶντας, καὶ ὀρθοδόξῳ πίστει σέβοντας.

Προσόδιοιν. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Χαῖρε πιότατον ὄρος καὶ θεοβάδιστον· Χαῖρε τὸ τῶν Ἀγγέλων, περιβόήτον θαῦμα· τὸ σθένος τῶν Μαρτύρων· Χαῖρε σεμνὴ, Ἱερέων ἀγλαΐσμα· καὶ πενομένων ἀσύλητε θησαυρέ· Χαῖρε κλέος τῶν τιμώντων σε.

Χαῖρε βασίλειον κράτος καὶ πύργε ἀσειστε· Χαῖρε πιστῶν ἡ δόξα, Θεοτόκε Παρθένε, ἀνόρθωσις πιπτόντων χαῖρε ἀγνή, καὶ διαβόλου κατάπτωσις, καὶ ἀπογνώσεως πάσης ὅτι Χριστὸν, τὴν ἐλπίδα πάντων ἔτεκες.

Χαῖρε πλειδὲ τὸ τοῦ Πόλου ἀστρον λαμπρότατον, ἡ συνδεσμοῦσα πάντα, ὡς ἀστέρας σὰ τέκνα, κοινῶς τοὺς ὄρθιοδόξους Χριστιανούς, καὶ ὡς μήτηρ φιλόστοργος, σκέπουσα θάλπουσα τούτους καὶ οὐρανῶν, ἀξιούσα κατοικήσεως.

Τίς διηγήσεται Κόρη τὰ σὰ θυμάσια; ὃν γὰρ οὐ σιένει βλέπειν, τῶν Ἀγγέλων ἡ τάξις, ἔλαστασας ὡς θρόνος χερουβικὸς· τοῦτον αἰτησαι Πάναγνε, ἐν τῇ μελλούσῃ ἡμέρᾳ τῇ φορεῖσῃ, πάντας ῥύσασθαι κολάσεως.

ΤΗ ΠΕΜΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΟΝ ΕΙΣ ΤΑΝ ΓΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ ΚΑΤΑΝΤΚΤΙΚΟΣ.

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΗΣ.

Ωδὴ, α'. ἔχος α'. Ωδὴν ἐπινίκιον.

ΩΔΗΝ παρακλήσεως τῇ Θεοτόκῳ, πιστοὶ προσενέγκωμεν, ἵλασμὸν αἰτούμενοι, τῶν ἐγκλημάτων ἡμῶν, καὶ τοῦ ἔχθροῦ ἀποφυγὴν, καὶ σωτηρίαν ψυχῶν.

Ελέους τὴν ἀβύσσον τῇ τετοκοῖσ, ἐλέσσον οὐκτειρον, τὴν ἐμὴν ἀσθένειαν θεοχαρίτωτε, καὶ χειραγώγησον πρὸς φῶς τῆς κατανύξεως.

Υψώθην ὁ ἄσθλος τῇ ἀπονοίᾳ, ἀφθεὶς τῷ φρονήματι, καὶ εἰς βόθρον πέπτωκα τῶν παραπτώσεων τῇ μετανοίᾳ με ἀγνή, πάλιν ἀνόρθωσον.

Μυρίοις ἐγκλήμασιν ἀμαρτημάτων, βαρούμενος ἀχραντε, σοὶ προσπίπτω δέξαι με, μετανοῦντα θερμῶς, καὶ ἔλεων μοι τὸν χριτὴν, ποίησον Δέσποινα.

Ωδὴ, γ'. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Ο πλημμελήσας ὑπὲρ ἀπαντας, τοὺς ἀνθρώπους μόνος ἐγὼ εἴμι· καὶ διὰ τοῦτο σοι βοῶ, Παναμώμητε Δέσποινα, βοηθῆσαι τῷ οἰκέτῃ σου, λαβεῖν τὴν συγχώρησιν.

Βεβαρημένον τοῖς παθήμασι, καὶ ταῖς τρικυμίαις ποντούμενον, ὁ δολιόφρων ἀγαθὴ, φερπίζει ἀρπᾶσαι με· ἀλλὰ ῥῦσαι καὶ ἀνάγαγε, πρὸς φῶς μετανοίας με.

Εγὼ ὑπάρχω κόρη Πάναγνε, δένδρον· τὸ σαπρὸν, φεῦ, καὶ ἀκαρπον· σπερ ποιῆσαι με καρπὸν, καλὸν θείον παράσχου μοι, καὶ ἐμπλῆσαι με τῆς χάριτος. Χριστοῦ καὶ γλυκύτητος.

Δεῖξόν μοι τρίβον τὴν σωτηρίον, δί τῆς βασιλείαν οὐρανῶν, κληρονομήσω ἀγαθὴ, ὁ ἀνύξιος δοῦλός σου, καὶ ἀκούσω τὴν τρισάγιον ὠδὴν ἀγαλλόμενος.

Ωδὴ, δ'. Βισακήκος Κύριε.

Νοητοὶ ὡσπερ γίγαντες, τρέεις τῶν παθῶν με κατατροποῦνται· ἀκηδία ληθη ἀγνοια· ἀλλὰ σὺ Θεόνυμψ, η βοηθός μου, τούτους κατάβαλε.

Γαυριῶντι φρονήματι, καὶ ἐπηρημένῃ τῇ διανοίᾳ, ἐκτετέλεκα τὸν βίον μου· ἀλλὰ σὺ ταπείνωσιν, Θεοκυῆτορ δίδου καὶ σῶσόν με.

Ρυπωθεὶς κατεμόλυνα, ταῖς ἀσωτείαις τὴν ψυχὴν μου, τῶν δαιμόνων καταγώγιον, γεγονὼς ὁ δεῖλαος, πάναγνε Μαρία καθάρισον.

Παναγία Θεόνυμφε, παραμυθία τῶν θλιβομένων· Τῶν βροτῶν τὸ καταφύγιον· τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, σῶσόν με τὸν δοῦλόν σου δέομαι.

Ωδὴ, ε'. Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν.

Τραχείαν δὶ ασκήσεως ὁδὸν ἀρετῆς, βαίνειν με Παρθένες ῥᾶσιν εὐόδωσον, ὅπως τὰ πάθη κατευνάσαιμι, καὶ ἀπαθείας ἕδω, τὸν γαληνὸν λιμένα.

Σὲ μόνην καταφύγιον πλουτοῦμεν ἄγνη, πάντες οἱ Θεὸν κακῶς παροργίσαντες, καὶ ἀμαρτίας βαρυνόμενοι, ὅπως ταῖς πρεσβείαις, αὐτῷ Ἰλεωθῶμεν.

Νυστείας καὶ δεήσεσι ποτὲ Νινευῆ, ἔλεων αὐτῇ, τὸν μόνον φιλάνθρωπον, τῇ μετανοίᾳ ἀπειργάσατο· ἐγὼ δὲ Θεομῆτορ, πρὸς σὲ νῦν καταφεύγω.

Φυείρας τὴν θείαν στολὴν τοῦ βαπτίσματος, ἄλλως οὐκ ἔστιν ὡς ἐγὼ ὁ παμβένηλος. διὸ βοῶ σοι μὴ παρίδῃς με, ἄλλὰ σῶσσον Κόρη, τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον.

Ωδὴ, ζ'. Τὸν προφήτην ἴωνάν.

Τὰς αἵτιας τῶν παθῶν, οὐκ ἔκκοπτα παντελῶς· καὶ ἀπάθειαν ζητῶ, ἐν εὐχαῖς διηγεῖντος, Πανύμνητε, τὴν πάρωσίν μου λῦσον καὶ σῶσόν με.

Υπερέβην ἀληθῶς, Σοδομίτας αἰσχρουργῶν, καὶ πτοοῦμαι μὴ τὸ πῦρ, δαπανήση με ἐκεῖ, Θεόνυμφε· τῆς τούτου πείρας, ῥῦσαι καὶ σῶσόν με.

Στένω τρέμω καὶ βοῶ, μὴ παρίδῃς με ἄγνη, τὸν εἰς πάθη ὀλικῶς, ἐμπεσόντα χαλεπά· ἀλλ᾽ οἴκτειρον, καὶ πρὸς μετάνοιαν χειραγώγησον.

Ζῶντα φρούρει με ᾧδε, λυτρουμένη πειρασμῶν. Ἐκχωροῦντα δὲ τῆς γῆς, πρὸς αἰώνιον ζωὴν ὁδήγησον, Παρθενομῆτορ τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Καθίσμα. Χορὸς Αγγελικός.

Παράσχου μοι ἄγνη, κατανύξεως ῥεῖθρα, δακρύνων προχοὴν, δαψιλῆ καὶ πλουσίαν· ἢ βλύσσασα ἀβύσσον, οίκτιρμῶν καὶ χρηστότητος· ἀναστέλλουσαν τὴν τῶν κακῶν μου πλημμύραν, ἀποστάζουσαν τὴν φονικὴν τῶν παθῶν μου ῥοήν καὶ ἀνάβλεψιν.

Ωδὴ, ζ. Ἡ κάμινος σωτῆρος ἐδρούζετο.

Τοῦ εφέλην γινώσκω Θεόνυμφε, τὸν ἥλιον τῆς δόξης κυνήσασαν, φωταγωγοῦντα πάντα, τὰ νυκτώδη μου ἐγκλήματα.

Εηράνασσα φυτὰ Θεονύμφευτε, τῶν λογισμῶν καὶ ἀτόπων μου πράξεων· φέρε με ἐκβλαστάνειν, ἐγαρέτους καρποὺς ποίησον.

Γυμνός εἰμι ἀρετῶν ἐνδύματος, καὶ βάλλομαι τοῦ νυμφῶνος πόρρωθεν· η τὸν Χριστὸν τεκοῦσα, ἀφθαρτίᾳ με ἀμφίσσων.

Μαστίζειν συνεχῶς με οὐ παύεται, παρθένες ή συνείδησις ἐνδοθεν· ἀλλὰ ἀπάλλαξόν με, τῇ ταχείᾳ ἀντιλήψει σου.

Ωδὴ, η'. Ον φρίτουσιν Αγγελοι.

Ιδῶς κάθη ἀμέριμνος ταλαίπωρε ψυχῆ; πῶς λήθη παρέδωκας τὰς πράξεις τὰς αἰσχρὰς; ἀνάπτυξον ταύτας τῇ μητρὶ τοῦ Θεοῦ, ἵνα μεσιτεύσῃ τῷ ἐξ αὐτῆς τεχθέντι.

Ιαρόμοιος τέγονα τῷ πάλαι Ἰσθμῇ, κατατρέχων ἐμαυτοῦ, ὡς ἄλλου Ἰσαάκ· διὸ τῆς σικίας ἐκδιώκουμι, τῇς Ἀβραμιαίας, τῆς ἀνω κληρουχίας.

Ενώσας τῆς ἄνωθεν πατρίδος ἐμαυτὸν, εἰς ἔνους κατήγησα πολίτας καὶ ληστὰς, σιτούμενος ἔνην ἐδωδὴν σφορβῶν· σὺ οὖν Θεοτόκε, ὡς τὸν ἀσωτὸν σῶσον.

Αγνείας διέρρηξα σφραγίδας ἀναιδῶς, ἀγνείας ἡ τέξατα Χριστὸν τὸν φυτουργόν· ἀγνῶς θιωτεύειν τὸν ἐπίλοιπον, χρόνον τῆς ζωῆς μου, ποίησον Θεομῆτορ.

Ωδὴ, θ'. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Θεὸν ἴδεῖν γῆς ὥμη, ὁ Ἀεραάμ ως ἦν θέμις φίλοιςενίαν τῆστηκώς· ἐγὼ δὲ φειδωλίαν, μισο-ξενίαν ἐσχηκώς, εἰκότως ἀπέρριψμαι εἰς γέενναν· ἀλλὰ σὺ Θεοτόκε ἐξελοῦ με, τῆς κολά-σεως ἔκει.

Ρείθροις δακρύων ἡ πόρνη Χριστοῦ τὰ ἄχραντα ἵχνη, ἐκμαξαμένη γοερῶς, τῶν πται-σμάτων τὴν λύσιν, εὔρατο τάχιον ἀγνή· ἐγὼ δὲ προσπίπτων σοι ἐξ ὅλης, τῆς καρδίας μου στενάζω, καὶ αἰτοῦμαι λυτρωθῆναι τῶν παθῶν.

Νοῦν καὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, καὶ τὰς λοιπάς μου αἰσθήσεις, σοὶ ἀνατίθημι ἀγνή· δια-εύλαξον σῆς, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ πονηροῦ, καὶ δός μοι κατάνυξιν τοῦ κλαύσασθαι, τὰ συμ-βάντα μοι πάθη, ράβυμαντι, καὶ βιοῦντι ἀμελῶς.

Εξ ἀμελείας εἰς ληθῆν, εἰς ἀφοβίαν ἐκ ληθῆς, ἐξ ἀφοβίας εἰς βυθόν, ἐμπεσόν ἀμαρτίας, σοὶ Θεομῆτορ ἐκβιῷ, τὴν χειρά μοι ἔκτεινον καὶ σῶσον με, ὥσπερ ἔσωσε Πέτρον ὁ οὐρός σου, ἐκ θαλάσσης τῆς πικρᾶς.

Προσόμοια. Πανεύφημοι πάρτυρες.

Χαῖρε θεῖον δχημα Θεοῦ· Χαῖρε πάντων ἄνασσα· Χαῖρε Κυρία τῆς κτίσεως· Χαῖρε ἡ ἀμπελος, βότρυν ἡ τεκοῦσσα, οἶνον ἀποστάζοντα, εύφραίνοντα τοὺς πίστεις ὑμεοῦντάς σε, καὶ μεγαλύνοντας, καὶ τιμῶντάς σε πανύμνητε, ὡς μητέρα Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Χαῖρε θεῖον σκήνωμα Χριστοῦ· Χαῖρε πανευλόγητε· Χαῖρε πανθαύμαστες Δέσποινα· Χαῖρε τὸν ἀμωμὸν, μόσχον ἡ τεκοῦσσα, δάμαλις ἀνύμφευτε, Χριστὸν τὸν ζωοδότην καὶ Κύριον· ὃν νῦν ἱκέτευε, μητρικαῖς σου παρακλήσεσι, τοῦ βυθῆναι κινδύνων τοὺς δού-λους σου.

Χαῖρε βίβλε ἐμψυχε Θεοῦ, λόγον τὸν πανάγιον, ἐγγεγραμμένον ἡ φέρουσα· Χαῖρε ἡ ἀρ-λεκτος, βάτος Χαῖρε Κόρη, νεφέλη ὄλόφωτε, Χριστὸν τὸν νοητὸν ὄντως ἥλιον, ἡ ἀνατεί-λασσα, τοῖς ἀνθρώποις Χαῖρε ἄχραντε, δυστυχούντων ἐτομη βοήθεια.

Νοσοῦσαν Πανύμνητε δεινῶς, τὴν ψυχὴν μου πάθεσι, πονηροτάτοις θεράπευσον, ἡ τὸν ἀκέστορα, καὶ σωτῆρα πάντων, τὸν Χριστὸν κυήσασα, τὸν πᾶσαν μαλακίαν ἰώμενον· τὸν τραυματίσαντα διαβόλου τὴν κακόνοιαν, καὶ θανάτου τῆμας ἀπαλλάξαντα.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΠΟΙΗΜΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ,

ώς ὁρᾶται ἐν τοῖς ὑστέροις Θεοτοκίοις.

Ωδὴ, α'. Ἡγος α'. Χριστὸς γεννᾶται δοξάστε.

ΧΑΡΑΣ αἰτία χαρίτωσον, τὸν νοῦν μου καὶ φωτί σου κατάλαμψον, ψυχὴν ἀγνὴ καὶ διάνοιαν ὅπως σοι ἐκβοήσω χαρμοικῶς, σὺν τῷ Ἀρχαγγέλῳ, χαριστήριον φόδην Θεοχαρίτωτε.

Τὴν θείαν στάμνον τὴν πάγχρυσον, τὴν ἔνδοθεν τὸ Μάννα κατέχουσαν, φαιδρῶς πιστοὶ ἀνυμνήσωμεν· Χαῖροις αὐτῇ βοῶντες, Μῆτερ ἀγνὴ· Χαῖρε τῶν περάτων, ή ἐλπὶς καὶ σωτήρια τῶν ὑμνούντων σε.

Νεφέλην χαῖρε ὄλόφωτε, πιστοὺς ἐπισκιάζουσα πάντοτε, λυχνία χαῖρε ἐπτάφωτε, καθὼς Προφήτης πάλαι προεῖδε σε, Πνεύματος ἀγίου, ἐνεργείας ἐν ψυχῇ φέρουσαν Πάναγνε.

Ισχὺς Παρθένε καὶ στήριγμα, καὶ καύχημα γενοῦ μοι τῷ δούλῳ σου, πλήθει τῶν ποικίλων θλίψεων, νῦν περιπεπτώκότι καὶ πειρασμῶν, κόπτασον τὸν σάλον, ή ἐλπὶς μου καὶ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις.

Ωδὴ, γ'. Τῷ πρὸ τὸν αἰώνων.

Χαῖροις ὑπερτέραι, τῶν ἀστλῶν ἀπασῶν Δυνάμεων· Χαῖρε ἀνύμφευτε Παρθένε, ή τεκοῦσα ἀσπόρως, Χριστὸν τὸν Θεὸν φύσαλλομεν· ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, ἄγιος εἰ Κύριε.

Χαῖρε βασιλέων, εὔσεβούντων διάδημα τίμιον· Χαῖρε Μαρτύρων θείον σθένος, καὶ πυρίμορφε θρόνε, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ φύσαλλομεν· ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, ἄγιος εἰ Κύριε.

Ηπλῆθός με πταισμάτων, καὶ κινδύνων βυθίζει τὸν ἀθλιὸν ἀλλ' εἰς λιμένα θυμηδίας, καὶ εὐφρόσυνον ὄρμον, τῆς σῆς πανούσενετάτης χάριτος, σὺ ἐγκαθόρμησον· ὅπως αἱ, ὑμῶν σε Πανύμνητε.

Ω τῶν ὑπέρ νοῦν σου, καὶ ἀρόήτων θαυμάτων Θεόνυμφε! πῶς καὶ τεκοῦσα παρθενεύεις, τὸν συνάναρχον λόγον, Πατρί καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι! φύσαλλομεν ἀπαύστως πιστοί· ἄγιος εἰ Κύριε.

Ωδὴ, δ'. Ράβδος ἐκ τῆς βίζης,

Χαῖρε Ἱερέων εὐλαβῶν, στολὴ Θεοχαρίτωτε, καὶ τῶν Ὄσιων ἐγκαλλώπισμα. Δικαίων χαῖρε χαρά, καὶ Μαρτύρων καύχημα· Χαῖρε Γηραιῶν ή βακτηρία, καὶ τῶν βοῶντων ἴσχυς. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Χαῖρε λογικὴ περιστερὰ, κατάπαυσιν ή φέρουσα, τῆς ἀπιστίας καὶ πρὸς πίστιν Θεοῦ, ἐλκύσασα μυστικῶς, τοὺς ἐν σκότει Παρθένε, τῷ τῆς ἀγνωσίας χρατουμένους, καὶ νῦν

βοῶντας πιστῶς. Δόξα τῇ δύναμει σου Κύριε·

Τῇ ἁβδῷ τῆς θείας σου βροῆς, τὴν ἀνικρυνόν καρδίαν μου, ἀναστομώσασα δακρύων πηγὰς, ἐκβλύζειν καὶ ποταμούς, Θεοτόκε ποίησον· δί τοι δύ μολυσμοῦ τῆς ἀμαρτίας, ἀποπληθεῖσα φαιδρά, τῷ νιῷ τῷ σῷ ἐποφήνεται.

Ανάνηψον τάλαινα φυγὴ, καὶ κράξον ἐκ βαθέων σου, τῶν ὀδυνῶν τῷ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν· ἡμάρτηκά σοι Σωτήρ· ἀλλ' οἰκτείρας σῶσόν με, τὰς τῆς σὲ τεκούστης ἀπειράνδρου, πρεσβείας ὡς ἄγαθὸς, καὶ τοῖς ἔκλεκτοῖς συναριθμησόν.

Ωδὴ, ε'. Θεὸς ὁν εἱρήνης.

Ιδού σοι τὸ χαῖρε βοῶμεν πιστοί, χαῖρε θρόνες ὑψίστου πυρίμορφε, καὶ πύλη σωτηρίας ἡμῶν τῶν γηγενῶν· Χαῖρε τῆς οἰκουμένης, ἐντρύφημα Πάρθενε, καὶ χαράκωμα θεῖον, καὶ ἀσφαλὲς φυγαδευτήριον.

Η κλίμαξ ἦν εἰδέ ποτε Ἰακώβ, τοὺς βροτοὺς ἀπὸ γῆς ἢ ἀνάγουσα, εἰς δόξαν τὴν οὐράνιον σὺ εἰ ᾧς ἀληθῶς, Παντάνασσα Μαρία· διό σοι καὶ τὸ χαῖρε, εὐχαρίστως βοῶμεν, οἱ σεσωσμένοι τῇ κυήσει σου.

Η σκέπη τοῦ Κόσμου καὶ πάντων χαρᾶ, ἡ προφθάνουσα τάχος καὶ σώζουσα, οἰκτείρησον καὶ νῦν ἡμᾶς Θεόνυμφε ἀγνή, τοὺς σὲ προσκαλουμένους, ὅτι ἐν περιστάσει προστασίαν γὰρ ἀλλην, μετὰ Θεὸν ἡμεῖς εὐκ ἔχομεν.

Ναὸς ὡς ὑπάρχουσα φωτοειδής, τοῦ Δεσπότου τῶν ὄλων καὶ σκήνωμα, ναόν με χρηματίσαντα καὶ σπίλαιον ληστῶν, καθάρισόν με ὅλον, καὶ λάμπρυνον Παρθένε, καὶ νυμφῶν πρὸς θεῖον, ἔνδον εἰσάγαγε Πανάμωμε.

Ωδὴ σ'. Σπλάγχνων ἴωνταν.

Χαίροις διαυγής, πηγή καὶ ἀκένωτε, ἐξ ἣς τὸ φαιδρὸν καὶ καθαρώτατον, καὶ φείξων, ὕδωρ βλῦσαν ποτίζει διψῶντα λαὸν, καὶ δροσίζει τοὺς φλογωμῷ τῶν παραπτώσεων, πάλαι κρατουμένους Δέσποινα, καὶ εἰσάγει εἰς θείαν ἀνάψυξιν.

Χαίροις ποταμός, Θεοῦ ἀνεξάντλητε, ὑδάτων πολλῶν ὄντως ἀνάπλεως· δί οὐ ἀπασα, καταρδεύεται κτίσις ὑμνοῦσά σε· καὶ εὐφραίνοντα καρδίαι Θεονύμφευτε, πάσαι αἱ φλογῶν κρατουμέναι, καὶ διψᾶσαι νεκρέρετα νάματα.

Φῶς μοι φωτεινὸν, Δεσπότευ παλάτιον, γενοῦ τῷ πολλοῖς περιπεσόντι δεινοῖς, καὶ καθεύδοντι, ἀπογνώσεως ὄλως πρὸς βάραθρον, καὶ τὴν σὴν ἐπιζητοῦντι θείαν σύναρσιν· πλὴν σου ἀλλην γάρ οὐ κέκτημαι, προστασίαν δὲ δουλός σου Δέσποινα.

Νέος οὐρανὸς, ἐδέιχθης λαμπρότατος· ἀνέτειλας γάρ τὸν μέγαν ἥλιον, καὶ ὀνέσπερον, ὑπέρ λόγον καὶ ἔννοιαν πάναγνε, ἀθεῖας τε τὴν νύκτα διαλύσασα. Οὐεν πᾶσα κτίσις συναγάλλεται, καὶ τὸ χαῖρε ἀπαύστως κραυγάζει σοι.

Κάθισμα, Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Παρθένος ἀληθῶς, πρὸ τοῦ τόκου Παρθένε· Παρθένος ἀληθῶς, ἐν τόχῳ τῷ Παρθένε· Παρθένος ἀειπάθθενος, μετὰ τόκου διέμειγας, καὶ Παρθένον σε, ὁμολογοῦμεν Παρθένε, καὶ ἐλπίζομεν ἐν σοὶ Παρθένε σώθηναι, παρθένων τὸ καύχημα.

οδὴ, ζ'. οἱ πειδὲς εὐεεδεῖσ.

Χαῖρε Θεοκυῆτορ, δυστυχούντων ἀσφαλῆς ἀνόρθωσις· Χαῖρε προπύργιον στερρὸν, βασιλέων καὶ κραταίωμα, καὶ βεβαία προστασία τοῖς κραυγάζουσιν· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Χαῖρε Θεογεννῆτορ, ἡ φωτός σου ταῖς ἀκτῖσι λάμψασα, τὴν οἰκουμένην σκοτινοῖς, ἐμπεσοῦσαν παραπτώμασι, καὶ φαιδρύνοντα τοὺς πίστει ἀναμέλποντας, ὁ τῶν Πατέρων.

Ως ὅμβρος ἐπὶ πόκον, καταβὰς ἐν σοὶ γαστρὶ σεσάρκωται, ὁ τῆς εἰρήνης ποταμός· ἡ πηγὴ τῆς ὀγκότητος· ὁ σταγόνας νετοῦ ἔξαρθμούμενος· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Η μόνη τὸν Σωτῆρα ὑπέρ νοῦν σωματωθέντα τέξσασ, κυριευθέντα με δεινοῖς, πειρασμοῖς καὶ κινδυνεύοντα, ἐλευθέρωσον ἄγνη καὶ σῶσον ϕάλλοντα· ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

οδὴ, ι'. Θαύματος ὑπερφυῆς.

Χαίροις ὑπερέχουσα τῶν ἄνω μόνη, στρατευμάτων Πανάμωμε Κόρη, χαίροις ὑπερθαύμαστε· Χαῖρε σκέπη τῶν γηγενῶν· Χαῖρε γέφυρα ζωὴν πρὸς τὴν ἀθάνατον, βροτοὺς ἐπανάγουσα τοὺς μέλποντας· εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερψύχούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χαῖρε τοῦ φωτὸς τοῦ ἀπροσίτου, θεῖον ἐνδιαίτημα Παρθενομῆτορ· Χαῖρε χώρα εὔκαρπε, στάχυν θεῖον ὡς ἀληθῶς, ἔκβλαστήσασα τὸν τρέφοντα τὰ σύμπαντα· ω πάντες βιῶμεν ἀναμέλποντες· εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον.

Θαύματος ὑπερφυῆς ἴδον τὸ πέρας, παρθενεύουσα τίκτει Παρθένος, γεγονότα ἄνθρωπον, τὸν τῶν ὅλων Δημιουργὸν, τὸν συνάναρχον Πατέρι τε καὶ τῷ Πνεύματι· ω πάντες κραυγάζομεν γηθόμενοι· εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα.

Ζώσαι βουληθεῖς ὡς εὐεργέτης φύσιν, τῶν βροτῶν ὁ πάντα κτίσας λόγω, ὅλον με ἐφόρεσεν, ὅλος ὅλῳ μοι ἐνωθεῖς, ἐκ Παρθένου σαρκωθεῖς ὁ ὑπερούσιος, φέ πάντες σκιρτῶντες ἀνακοράξομεν· εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον.

Αἴνουμεν εὐλογοῦμεν προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον. οἱ Ερίμοις.

" **Θ**αύματος ὑπερφυῆς ἡ δροσοβόλος, ἔξεικόνισε λάμψιος τύπον· οὐ γάρ οὖς ἐδέξατο φλέσση, γει νέοντος, ὡς οὐδὲ πῦρ, τῆς Θεότητος Παρθένου ἦν ὑπέδυν· διὸ ἀνυμνοῦντες ἄνατος, μέλψωμεν· εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον· καὶ ὑπερψύχούτω.

οδὴ, θ'. Τύπον τῆς ἀγῆς.

Χαῖρε Μήτηρ τοῦ Παντάνακτος, Χαῖρε χαρᾶς τοῦ Κόσμου αἵτια Πάναγνε· Χαῖρε δάμαλις, ἡ γραφικὴ μόσχον φέρουσα, Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, Χαῖρε φωτὸς δοχεῖον· Χαῖρε πταιούντων ἰλαστήριον.

Χαῖρε πάντων ἐγκαλλώπισμα· Χαῖρε λαβῖς τὸν θεῖον ἀνθρακα φέρουσα· Χαῖρε πορφυρὸς, βασιλικὴ ἀγλαόχρυσε, χαῖρε νόμων Θεοῦ φυλακτήριον· Χαῖρε ἡ τὰς προφήτησις, τῶν Προφητῶν σαρῶς περάνασσα.

Χαίροις οὐξανέ κατάστερε, πεποικιλμένη ἀρετῶν ταῖς λαμπρότησι· Χαῖρε βασιλίς, ἐκ

δέξιῶν τοῦ Δεσπόπου σου, ἵσταμένη τὸ ἔνδυμα ἔχουσα, σεπτᾶς κεκοσμημένην, ὡς ὁ Δα-
ῖδ σοι ἀνεβόγησε.

Χαῖρε λογικὲ Παράδεισε, ξύλον ζωῆς ἐν μέσῳ Χριστὸν βλαστήσασα, τοῦ προτέρου ξύλου
καθιελόντα τὸ ἐμπικρόν, καὶ τοὺς πάλαι τῇ βράστει τεθνήσαντας, γλυκάναντα καὶ θείας,
ζωῆς μετόχους ἀναδείξαντα.

Προσόμοιον. ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Χαῖρε φωτὸς ἡ νεφέλη, καὶ στύλε πύρινε, τὸν νοητὸν εἰσάγων, Ἰσραὴλ πρὸς ἄξιαν, κα-
τάπαυσιν Παρθένες Χαῖρε σεμνὴ, τοῦ Ἀδὰμ ἡ ἀνόρθωσις· καὶ τῶν δακρύων τῆς Εὔχας ἀ-
παλλαγῆ· Χαῖρε κόσμου ἡ βοήθεια.

Χαῖρε λαβῖς ἡ τὸν θεῖον ἀνθρακα φέρουσα· Χαῖρε τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ἀπόρθητον τεῖχος·
πιστῶν Χαῖρε τὸ κράτος· Χαῖρε βροτῶν, πρὸς Θεὸν ἰλαστήριον· Χαῖρε μετάγουσα γέφυρα
πρὸς ζωὴν, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Θεόνυμφε.

Χαῖρε Παντάνακτος Μήτηρ· Χαῖρε βασίλισσα, τῶν βασιλίδων Κόσμου, Θεοτόκε Μα-
ρία· Χαῖρε τῶν ἀσθενούντων ἡ ταχινὴ, ἴατρεία καὶ λύτρωσις· Χαῖρε τρυφὴ Παραδείσου
τοῦ ἐν Ἐδὲμ, ἀσυγκρίτως ὑπερέχουσα.

Μαρμαρυγαῖς ἀκηράτοις τοῦ θείου Πνεύματος, καταυγασθῆναι δίδου, τὴν ζοφώδη ψυ-
χῆν μου· καὶ σκότους ἐξωτέρου ρῦσαι ἀγνή, καὶ αὐλίζεσθαι πάντοτε, ταῖς τῶν ἀγίων
λαμπρότησιν ἐν γαρᾷ, Θεοτόκε καταξίωσον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β'. ΗΧΟΥ·

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΠΟΙΗΜΑ ΜΗΤΡΟΦΑΝΟΥΣ, ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ·

Οὕτινός εἰσι καὶ τὰ ἐν τῇ ὀκτωήχῳ Τριαδικὰ· φέρων ἀκροστιγίδα τὴν δε.

“ Μητροφάνης μέλπω σε Δέσποινα Θεοτόκε,, .

Ωδὴ, α'. ἤχος β'. ἐν βιθφ κατέστρωσε ποτε·

ΜΟΡΦΩΘΕΙΣ ἐκ σοῦ τὸ καθ' ἡμῖν, ἥλιος ἀνέσπερος, σὲ λογικὸν οὐρανὸν φαεινότατον,
προφανῶς ἀνέδειξε· διὸ ρῦσαι με, τῶν παμῶν τῆς ζοφώσεως, ὅπως ἀνυμνήσω, πέθω σε τὴν
μόνην Μητροπάρθενον.

Η πηγὴ ἐλέους τὸν Χριστὸν, Πάναγνε κυήσασα, καὶ τὴν Ἐδέμ τοῖς βροτοῖς διανοί-
ξασα, πύλας μοι διάνοιξον, τοῦ ἐλέους σου, Θεοτόκε καὶ δώρησαι, τῶν πλημμελημάτων,

Δέσποινα τοῦ Κόσμου τὴν συγχώρησιν.

Τὴν λαβίδα τὴν τὸν νοητὸν, ἀνθρακα βαστάσασαν, καὶ τῶν βροτῶν τὴν φύσιν ἐκκαθάρισαν, δυσωπῶ σε Δέσποινα, τὸν μολυσμὸν τῶν πταισμάτων μου ἄφελε, καὶ τῶν συνθολούντων, ῥῦσαί με παθῶν ταῖς σαῖς δεήσεσιν.

Ρῆξόν μου πταισμάτων τὰς σειρὰς, πάντων καταφύγιον, τὸν σὸν νίδον καὶ Θεὸν ἴκετεύουσσα, καὶ τὴν τυραννοῦσάν με, φειτάρθενε, ἀμαρτίαν κατάβαλε· ὅπως σε γεράριω, πάντοτε Πανύμηντε σωζόμενος.

Ωδὴ, γ'. Ἐν πέτρᾳ μὲν πίστεως·

Ομίχλην τῶν παθῶν μου καὶ σκοτομήνην, ἀπέλασσον ταῖς αἰγλαῖς τῶν πρεσβειῶν σου, καὶ φῶτισόν με Πάναγνε ή τεκοῦσα, τὸν ἀνατείλαντα, πρὸ ἑωσφόρου Χριστὸν, ἐξ ἡλίου ηλιον ἀδυτον Δέσποινα.

Φλογίζουσα ρομφαία τὰς ἀμαρτίας, καὶ πάθη τῆς ψυχῆς μου γενοῦ Παρθένε· καὶ δεῖξόν με Παράδεισον ὕσπερ ἄλλον, ἀνεπιθούλευτον, καὶ φυλαττόμενον, ὑπὸ σοῦ καὶ φέροντα ἄνθη τοῦ Πνεύματος.

Αγέστησας Πανάχραντε τῷ σῷ τόκῳ, σκηνὴν τὴν πεπτωκυῖαν καὶ συντριβεῖσαν, Δαβὶδ τοῦ σοῦ προπάτορος Θεοτόκε· διὸ ἀνάστησον, καὶ μὲ τὸν δοῦλόν σου, συντριβέντα πάθεις καὶ παραπτώμασιν.

Νοσοῦσαν τὴν ψυχὴν μου Θεοκυῆτορ, δαιμόνων ἐπηρείαις καὶ ἡθυμίᾳ, θεράπευσον καὶ δάκρυα μετανοίας, δὸς τῇ καρδίᾳ μου, καὶ τοῦ Δεσπότου μου, ἐν αὐτῇ ἐμφύτευσον φόβον Πάναγνα.

Ωδὴ, δ'. Τμῆμα εε ἀκοῆ.

Ηζύμη τῆς βροτείας φύσεως, ή ἀμόλυντος καὶ ἀγία· ἐξ ἡς λαβίων φύραμα, ἀνέπλασσεν αὐτὴν ὁ Κτίστης· καίμου τῶν παθῶν τὸν ῥύπον ἔκπλυνον, καὶ μολυσμοῦ πταισμάτων με καθάρισον.

Σειράς μου τῶν παθῶν διάλυσον, καὶ τοὺς βρόχους τῶν ἐγκλημάτων, διάρρηξον Δέσποινα, τῶν πρεσβειῶν σου τῇ μαχαίρᾳ, Χριστὸν ή τεκοῦσα τὸν τὴν λύτρωσιν, τοῖς ἐν δεσμοῖς τοῦ· Αδου παρεχόμενον.

Μοτώσει πρεσβειῶν σου Δέσποινα, καὶ μαλάγματι καὶ ἐλαίῳ, ψυχῆς ἐμῆς μώλωπας, καὶ τὰς πληγὰς τῆς ἀμαρτίας ἀγνή, νῦν θεράπευσον ὡς τέξασα, θεαργικὸν βοηθημα τῆς φύσεως.

Εκ πάντων τῶν καλῶν γεγύμνωμαι, καὶ ὑπέρκειμαι τῇ κακίᾳ, ὑπερβαλὼν ἀπαντας, τοὺς πάλαι τε καὶ νῦν πεσόντας· διὸ τοῖς προτέροις με καλλώπισον, καὶ τῶν δευτέρων λύτρωσαι Θεόνυμφε.

Ωδὴ, ε'. Ο φωτισμός.

Εκ τῆς ἀρᾶς, τῆς ἀρχαίας τὸν Κόσμον ὡς ἐλυτρώσω, Δέσποινα τοῦ Κόσμου τὴν εὔλογίαν Χριστὸν τεκοῦσα, λογισμῶν τῶν ἀτόπων λύτρωσάι με, καὶ πάσης θλίψεως· μόνη γάρ ὑπάρχεις πιστῶν ἀγαλλίασις.

Λαίλαψ δεινή, συστροφῆς τῶν πνευμάτων τῆς πονηρίας, τὴν ἐμὴν διάνοιαν ἔκταράττει, πρόθιστον θάττον καὶ γαλλήνισον ταύτην, ἡ τεκοῦσα τὸν πάσης Κτίσεως, μόνον κυβερνήτην Χριστὸν Παντοδύναμον.

Δάμψον μοι φῶς μετανοίας, ἐν σκότει τῆς ἀπωλείας, τῷ κατωκισμένῳ Θεογεννήτος· δίδου μοι χεῖρα βοηθείας κειμένῳ, καὶ ταῖς σαῖς πρεσβείαις με ἔγειρον, πράττειν τοῦ Θεοῦ, τὰ σεπτά δικαιώματα.

Πολιορκεῖ τῆς ψυχῆς μου τὴν πόλιν δαιμόνων στῆφος, καὶ καταπορθῆσαι σφοδρῶς πειρᾶται· δεδοξασμένη τοῦ Παντάνακτος Πόλις, τείχησόν με ταῖς πυργοθάρεσι, Δέσποινα τῶν σῶν πρεσβειῶν καὶ διάσωσον.

Ωδὴ, 5'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ως ζωὴν τὴν αἰώνιον τέξασα, τὸν ἀπὸ τοῦ σώματος ἐξεγειρόμενον, ἐν τῇ ψυχῇ μου θάνατον, σαῖς πρεσβείαις Πανάχραντε νέκρωσον.

Σκολιάς τροχιάς πορεύομενον, πρὸς εὐθυτάτην με τρίθον ὁδήγησον, τὴν ὁδὸν κυήσασα, τῆς ζωῆς τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν ἥμῶν.

Ενεδρεύει πειράζων με Δέσποινα, δράκων ὁ μισάνθρωπος· ἀλλ' ὡς γεννήσασα, τὸν κεφαλὰς συντρίψαντα, τῶν δρακόντων καὶ τοῦτον κατάργησον.

Διαπλέων τοῦ βίου τὸ πέλαγος, περιπίπτω κύμασιν ἀπείρων θλίψεων· τὴν κυβερνήτην τέξασα, τοῦ Παντὸς Παναγία βοήθει μοι.

Κάθισμα. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Εἰς σὲ τὴν ἀγνήν, πιστῶς ἐπιβοῶμενοι, κινδύνων πολλῶν, καὶ πταισμάτων λυτρωθείημεν· καὶ γάρ ἄλλην ἀχραντε, ταχιγήν οὐκ ἔχομεν παράκλησιν, συμπαθῆ φιλάγαθον εὔσπλαγχνον, βραχεύουσαν πᾶσι σωτηρίαν ψυχῶν.

Ωδὴ, 6'. Εἰκόνος χρυσῆς.

Σὲ πύλην εἰδὼς, νοητῆς ἀνατολῆς τῆς οὐρανόθεν, ἐπιφανείσης εἰσελεύσεσθαι, εἰς οὐρανοὺς ὁ οἰκέτης σου, διὰ σοῦ λιτάζω Παρθένε· διὸ δέξαι με Δέσποινα, καὶ φωταγώγησον ἐν σοὶ καὶ καθοδήγησον.

Πηγὴ φωτισμοῦ, Παραδείσου λογικοῦ ἔξωρμημένη, τῆς γῆς ποτίζει πᾶν τὸ πρόσωπον, πρωφῆτης χειμάρρους ὁ ἄϋλος, Πινεύματος ἀγίου ἡ χάρις, ἐκ σοῦ Πέναγνε Δέσποινα· τὴς καταξίωσον καὶ με, μεταλαβεῖν δαψιλῶς.

Ο πόκος ποτὲ, προεδήλου Γεδεών τὴν σὴν γαστέρα, εἰσδεξαμένην τὴν οὐράνιον, δρόσον τὴν πάντας δροσίζουσαν, τοὺς κεκρατημένους τῷ δίψῃ τῆς ἀμαρτίας Πάνυμνητε, εὐλογημένη τὴν οὐράνιαν σαρκὶ κυήσασα.

Ικρίω Χριστός, ὁ μίσος σου προσπαγεῖς ἔθελουσίως, ἀρχὰς τοῦ σκότους ἔθριαμβευσε, καὶ τοῦ θανάτου κατέλυσε, τὴν φθοροποίὸν δυναστείαν. Διὸ Δέσποινα Πάναγνε, τῷ ἐμπαθές μου τῆς σαρκὸς φρόνημα νέκρωσον.

ιδὴ, η'. Ἰνδάλματος.

Ναμάτων ζωτικῶν, τὴν τακεῖσάν μου καρδίαν τῆς ἀμαρτίας, φλογμῷ Παρθένε σὺ κατάρδευσον Θεοτόκε, ἐν κατανοίξει πάντοτε διατηροῦσά με, πίστει μελφόδουντα· ὑμνείτω τὸν Κύριον πᾶσα κτίσις, καὶ ὑπερψήφουτω.

Αμόλυντε ἀμνὰς, ἀπειρόγαμε ἀμίαντε μόνη Κόρη, ἢ ἀπειρόζυγος καὶ ἀφθορος Θεοῦ νύμφῃ· ἡ ἀλοχεύτως μόσχον σιτευτὸν κυήσασα, δάμαλις ὥραια· ἐλάφρυνον ἄρον ἐκ τῆς ψυγῆς μου, τὸν βαρὺν κλοιὸν, καὶ ζυγὸν τῆς ἀμαρτίας.

Θεότεκτος σκηνὴ, χρηματίζουσα τὸν ἄγιον τῶν ἀγίων, τὸν ὑποδείξαντα τῆς πάλαι σκηνῆς τὸν τύπον, ἀρχιερέα μέγαν ἔνδον ἔχουσα, τὴν ἐμὴν καρδίαν Παρθένε, ἀνάδειξον τοῦ ὑψίστου, καὶ παυβασιλέως Χριστοῦ σκηνὴν ἀγίαν.

Επιμήνη ἐκ τῆς σῆς, μήτρας Δέσποινα ὁ ἔντιμος ὡς ἐξ ὅρους, λίθος πανάσπιλε, καὶ στήλην ἀπάσης πλάνης ὡς Παντοκράτωρ, μόνος πανθενῆς συνέτριψε δι’ οὐν γενένας παθῶν ἔξαφάνισον τῆς ψυχῆς μου, τὰς τῶν νοητῶν δυσμενῶν συνθλῶσα μύλας.

Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἱρμός.

Ινδάλματος χρυσοῦ καταπτύσαντες τρισόλιθιον νεανίαι, τὴν ἀπαράλλακτον καὶ ζώσαν Θεοῦ είκόνα τεθεαμένοι, μέσον τοῦ πυρὸς ἀνέμελπον, ἡ οὔσιαθεῖσα ὑμνείτω τὸν Κύριον.

ιδὴ, θ'. Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου.

Ο τὰς ἀσωμάτους οὐσίας, ὡς Θεὸς ὑποστητάμενος, ἐκ σθῆτος ἀγία Κόρη σεσωμάτωται· διὸ ῥῦσαι σωματικῶν παθῶν ἐπαναστάσεως, καὶ σαρκικοῦ φρονήματος, τὸν σὸν ἱέτην σαῖς δεήσετιν.

Τῆς δικαιοισύνης Παρθένε, τὸν ἡλιον Χριστὸν ἀνέτειλας, καὶ οὐρανὸς ἐδείχθης φωτεινότατος· διὸ νύκτα τὴν τῶν παθῶν, σαῖς αἴγλαις διασκέδασον, καὶ τὴν ψυχήν μου φώτισον, καὶ τὴν καρδίαν καταλάμπρυνον.

Ωποι τῶν δικαίων δὲ δῆμος, ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως, ἐγκατοικεῖν με τότε τὸν ἀνάξιον, καταξίωσον τῶν κακῶν, τὸ πλήθος παρορῶσά μου, ἡ τὸν τοῦ κόρμου αἴροντα, τὴν ἀμαρτίαν γαλουχήσασα.

Καρίνον Θεοτόκε Μαρία, καὶ δίκασο γενιὸν ἀντίδικον, καὶ τῆς αὐτοῦ με δίκης ἀπολύτωσαι· τὸν Κριτὴν γάρ τὸν ἀγαθὸν, καὶ δίκαιον γεγέννηκας, τὸν ἐν ζυγοῖς Θεότητος, καταδικάσαντα τὸν θάνατον.

Ελυσας τῆς Εὔας τὴν λύπην, τὸν Ἄδαμ τὸν νέον τέξασα, τοῦ πεὶν Ἅδαμ τὴν φύσιν ὀνταπλάσαντα· διὸ λύσον καὶ τῶν ἐμῶν, πταισμάτων τὸ γειρόγραφον, καὶ πειρασμού καὶ θλίψεων, καὶ τῶν παθῶν με ἐλευθέρωσον.

Προσόμοιον. Ὁτε ἐκ τοῦ ξέλου σε.

Χαῖρε ὑψιμέδοντος Θεοῦ, Μήτρο καὶ Παρθένε καὶ σκέπη, τῶν προστρεγόντων εἰς σέ· Χαῖρε πάντων "Ανασσα τῶν" Αρχαγγέλων ἀγνῆ· οὐρανῶν Χαῖρε Δέσποινα, καὶ τῶν ἐπιγείων, μόνη κυριεύουσα ὡς βασιλίς ἀληθῶς· Χαῖρε βασιλέων τὸ κέρας· πάντων τῶν πιστῶν Χαῖρε δόξα· τῶν Χριστιανῶν τὸ καταφύγιον.

Χαῖρε μυστηρίου τοῦ φρικτοῦ, καὶ ἀκαταγνώστου Παρθένε, θείᾳ φανέρωσις· Χαῖρε στάμνες πάγχρυσε· Χαῖρε Παράδεισε· τοῦ Ἀδάμ Χαῖρε θύγατερ, καὶ τοῦ Πλαστούργου μου, Μήτηρ ἀπειρόγαμε, εὐλογημένη σεμνή· Χαῖρε τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, καύγημα καὶ ἄρρηκτον τείχος· Χαῖρε θιλέομένων ἡ παράκλησις.

Χαῖρε λίθις τίμιε Θεοῦ, τῶν τιμίων λίθων ἀπάντων ἡ ὑπερέχουσα. Χαῖρε ὁ λαμπρότατος τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, μαργαρίτης καὶ ἔμψυχον, κειμήλιον Χαῖρε, λιθομαργαρόχρυσον, Θεοκυῆτορ ἀγνὴ. Χαῖρε τὸ βαρύτιμον σκεῦος, Πνεύματος ἀγίου Παρθένε, τῶν πολυτελῶν ἡ πολυτελεία.

Αευρο ω ταλαιπωρες ψυχην· προσπεσον Μητρι του Χριστου σου, δακρυζόσσα θερμῶς, λύσιν τῶν σφαλμάτων σου, καὶ δισχερῶν συνοχῆς, αἰτουμένη καὶ κράζουσα, Πανάμωμε Κόρη, πρόφθασον καὶ βῦσαι με πάστης κολάσεως· πάστης ἀπειλῆς ψυχοφθόρου· πάστης τρικυμίας καὶ νόσου, καὶ ἔγιθρῶν τῶν μάτην πολεμούντων με.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ
ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ
ΠΟΙΗΜΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΥΧΑΙΤΩΝ.

Ωδή, α'. ἦγος β'. Εν βυθῷ κατέστρωσε ποτε.

ΤΠΕΡ πᾶσαν φύσιν λογικήν, τὸν ἔξαμαρτήσαντα, ή ὑπερβάσα Άγγέλων τάγματά, ἐν ἀγίοσύνῃ τε καὶ σεμνότητι. καὶ νοὸς καθαρότητι, σῶσσόν με Παρθένε, ἵνα σε γεράρω τὴν Πανύυνητον.

Ηδονῶν ὁ κλύδων ὁ σφρόδες, αὐξαῖς κυμαῖνόμενος, τῶν τῆς κακίας πνευμάτων χειμάζει με, Κόρη ἀπειρόγαμε, μετανοίας με πηδαλίῳ ιθύνασα, πρὸς τοὺς ἀπαθείας, ὄρμους τοὺς γαληνιῶντας ὅρμισον.

Αεπρωθέντα νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν, κάθαρόν με Δέσποινα, ὡς τὸν λεπρὸν ὁ νιός σου ἐκάθηρε· θέλω καθαρίσθητι, ἐπειπούσα μοι· καὶ γὰρ πάντα τῷ λόγῳ σου, πείθεται τεκούστης, λόγον τοῦ Πατρὸς τὸν δμοούσιον.

Υλοτόμος Δέσποινα γενοῦ, τὴν ὑλομανοῦσάν μου, καὶ χερσωθεῖσαν καρδίαν καθαίρουσα, καὶ προφρέζους τίλλουσα καὶ ἐκτέμνουσα, καὶ πυρὶ θείῳ καίουσα, τὰς ἀκανθηζόρους, καὶ θανατηφόρους ἀμαρτίας μου.

Ανθρώπων σωτηρίας ή ζῶσα πύλη, ὑπάνοιξόν μοι πύλας δικαιοσύνης, καὶ θύραν μετα-

Σεργαζίδι με σημείωσην και τὸ τύπον. Τῆς σκέψης του ψυχῆς μου ἐγ τὸ μετώπον, ὡς ἄγ

ἀπὸ προσώπου φύγοιμι τόξου, τοῦ ὀλοθρεύοντος, μὴ ὡς ἀσήμαντον, Θεοτόκε πρόβατον διασπάσῃ με.

Σικόνα τοῦ οὐρανοῦ τὴν κεχωσμένην, δραχαιήν βασιλικὴν τὴν ἀπολωλυῖαν, ζητήσασα Παρθένε καὶ ἐφευροῦσα, τὸν ἐπικείμενον χοῦν ἐν αὐτῇ τῶν παθῶν, καὶ τὴν κόνιν τίναξον καὶ ἀπόσμηξον.

Ρομφαίᾳ με τὸν τρώσαντα ἀμαρτίας, ἀντίτρωσον ἐκχέασα τὴν ὁμοφαίαν, πλευρὰν τὴν διατρήσασαν τοῦ οὐρανοῦ, Θεογεννήτρια, καὶ καταδίξον, καὶ εἰς τέλος σύντριψον καὶ κατασφαξον.

Ωδὴ, δ'. Εὐλόγια ἐκ Παρθένου.

Εν θλίψει σὲ πλουτοῦμεν Παρθένες παράκλησιν· ἐν λύπαις ἀνάψυξιν· ἐν πειρασμοῖς παραμύθιον, πρόμαχον καὶ σύμμαχον, καὶ σωτηρίαν ἐτοίμην καὶ ἀντίληψιν.

Η τέξασα θελητὴν τοῦ ἑλέους μηδ θέλοντα, ἀμαρτωλῶν θάνατον, τῇ μετανοίᾳ δὲ μάλιστα, τούτου ἡδυνόμενον, πρὸς μετανοίας ὄδούς με χειρογύγησον.

Ιώμενος τῆς προμήταρος Εὔας τὸ σύντριψμα, ἐκ τῆς Θεομήτορος Κόρης ιμᾶν ἐπεδίημησκε, Δέσποτα φιλάνθρωπε· δὶς ἡς καμέ συντριβέντα λόγῳ ἵσσαι.

Στενάζοντα ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ ἔκάστοτε, καὶ θρήνοις κοπτόμενον, καὶ ράντιζόμενον δάκρυσιν, οἴκτειρόν με Δέσποινα, καὶ ἀօράτῳ ῥοπῇ σου παρακάλεσον.

Ωδὴ, ε'. Ο φωτισμός.

Ο ποταμὸς, τῶν Θεοῦ χαρισμάτων τοὺς ὄφθαλμούς μου, ἐμπλησσον δακρύων καὶ τῆς ψυχῆς μου, Θεοκυῆτορ τὰς ἀνύδρους ἀρρύρας, καὶ αὐχμώσας μέθυσον αὖλακας, ἵνα πληθυνθῶσιν αὐτῆς τὰ γεννήματα.

Ἐν ταῖς χερσὶ, σοῦ Παρθένε οἱ κλῆροι οἱ τῆς ψυχῆς μου· ρῦσαι ἐκ χειρός με νῦν τῶν ἑγεμῶν μου· ἐπίφανόν τε σοῦ τὸ πρόσωπον Κόρη, Παναγία ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου· σῶσόν με τῷ θείῳ ἑλέει σου Δέσποινα.

Ανατολῆς, τῆς ἔξ οὗ θανείσης ἐδείχθη πύλη· θρόνος ἐπηρμένος τοῦ βασιλέως· οὐρανογένηκες καὶ μετάρσιος κλίμαξ· δὶς ἡς ἐπέβη Χριστὸς πανάχραντε, καὶ τοῖς ἀπωσμένοις βροτοῖς προσωμίλησεν.

Ο ὑψηλὸς, καὶ περίβλεπτος θρόνος τοῦ βασιλέως, τῶν βασιλευόντων ἡ θεία κλίνη ἡ θεοδόχος· ὁ πανάγιος οἶκος, τὸ ἀβέβηλον ἴλαστήριον· ἡ Θεογεννήτωρ Μαρία ὑμνεῖσθω μοι.

Ωδὴ, σ'. Εἴναι ἀδύσσω πταισμάτων.

Ταλαιπωρεῖσθαι εὐφημοῦντες βιώμεν σοι· Χαῖρε τὸ πιώτατον ὅρος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ κατοικεῖν ηδόνησε, δὶς ήμῶν σωτηρίαν Θεόνυμφε.

Χαῖρε πύλη Θεοῦ ἀδιόδευτε· Χαῖρε τῆς ἀπάτης τὴν κάμινον σβέσασα· Χαῖρε δὶς μοι δέδωκεν, ἡ φλογίνη ὁμοφαία τὴν εἰσοδον.

Ομβροφόρε νεφέλη θεόδροσε, τὴν κατεψυγμένην ψυχήν μου τῷ καύσωνι, τῆς ἀμαρτίας δρόσισον, καὶ χειμάρρῳ τρυπήσεις αὐτὴν πότισον.

Πυπαροὶ λογισμοὶ με μολύνουσι· φαῦλαι καὶ αἰσχραὶ ἐνθυμητσεις μιαίνουσι, τὴν ταπεινὴν καρδίαν μου, Παναγίᾳ Παρθένε βοηθεῖ μοι.

Καθισμα. Τὰ δύο ζητῶν.

Τῷ θείῳ φωτὶ τὸ σκότος τῆς καρδίας μου, μακρὰν ἀγαθὴ ἀπέλασον διδοῦσά μοι, ὁχετοὺς εἰς ἔκπλυνσιν τῶν κακῶν μου· δὶς δὲ ἐλύπησα τὸν ὑπεράγαθον Κύριον· ἐν σοὶ γάρ μοι μόνη ἡ παράκλησις.

οδὴ, Ζ. Εἰκόνος χρυσᾶς.

Τὸν βίον ψυχὴν, ὡς πανήγυριν σαφῶς ἐπισταμένη, καλῶς ἐντεῦθεν πραγματεύθητι, ὡς ἀνηρδήσης τὰ μέγιστα, τὴν τῶν οὐρανῶν Βασιλείαν, καὶ τὴν δόξαν τὴν ἀρρήτον, εἰ γὰρ παρέλθῃ πρὸς μικρὸν, ἀλλον οὐχ ἔξεις καιρόν.

Οδὸν τῆς ζωῆς, ή τεκοῦσα τὸν Χριστὸν σύ με ὀδήγησον, ὅδὸν εἰς εὐθεῖαν τὴν ἀπάγουσαν εἰς Παραδείσου σκηνώματα, καὶ πρὸς τὰς ἑκεὶ καταπάνεις, τὴν ὅδὸν κατευθύνουσα, καὶ τῆς ψυχῆς μου ἀγαθὴ τὰ διαβήματα.

Ιὸς τὴν ισχὺν, ἀμαρτίας χαλεπῆς ἐκδιπανᾶ μου· ἀλλ’ ἐπινεύσει φιλευσπλάγχνῳ σου, τῇ σῇ παλάμῃ τῆς χάριτος, πρόφθασον ἀπάντλησον τοῦτον, ὡς τοῦ κόσμου τὸν αἴροντα, τὰς ἀμαρτίας ἐπὶ γῆς μόνη κυήσασα.

Υἱὸν τοῦ Θεοῦ διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν νίὸν ἀνθρώπου, γεγεννημένον τὴν γεννήσασα, υἱὸν φωτὸς καὶ τιμέρας με, τὸν γνητός τε καὶ σκότους, ὑπεράμωμε ποίησον, καὶ οὐρανίου Πατρὸς ἄξιον δεῖξον νιόν.

οδὴ, η'. Τὸν ἐν καρίνῳ.

Χαλδαικὴν πυρκαϊάν, καὶ πυρφόρον μοι παθῶν ἀσπετον φλόγα, ὁ Ναθουχοδονόσορ ὁ νοητὸς καὶ δεινὴν, ἀνηψί ταφλάζουσαν κάμινον· τὴν τῶν πρεσβειῶν σου, δρόσῳ σέστον Παρθένε.

Νοῦν κεκτημένος, ἐμπαθῆ, καὶ ἀτόποις λογισμοῖς κεκοινωμένον, ἐπὶ σὲ καταφεύγω τὸ καθαρὸν τοῦ Θεοῦ, εὐώδεις παλάτιον Δέσποινα, κάθαρόν με πάσης, γητῆς δυσωδίας.

Χριστοῦ σε βίβλον ιεράν, ἐν τῷ Πνύματι Θεοῦ ἐσφραγισμένην, ἐπιστάμενος Κόρη παρακαλῶν δυσωπῶ, τῇ βίβλῳ τῶν ζώντων ἐγγράψαι με, καὶ τῆς ἀνολέθρου ζωῆς καταξιῶσαι.

Η προστασία τῶν πιστῶν, ἡ ἐλπὶς καὶ χαρὰ τῶν θιλιθομένων, εἰς χαρὰν ἐμὴν στρέψον τὸν κοπετόν μου ἀγνή· καὶ δόσο μοι ἀνθράκην οὐ βλέπωσε, τῷ αἰώνι τούτῳ, βλέπειν σε ἐν ἔκεινῳ.

Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμέν. Ο Βίρμος.

Τὸν ἐν καρίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἐβραίων τοῖς παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον μεταβαλόντα Θεόν· ὑμνεῖτε.

οδὴ, θ'. Τὸν ἐν Θεῷ Θεῷν λόγον.

Αγιωτέρα Ἀγγέλων, Χερουσίμῳ ὑπερτέρα, πυρίνων ἀνωτέρα, Σεραφίμ, καὶ νοερᾶς πάσης τάξεως, ὥφθης τιμιωτέρα, καὶ δόξῃ ἀσυγκρίτω καὶ τιμῇ, ὑπερεγδυζοτέρα, Μαρία Κόρη

Δέσποινα.

Τύμῳ Θεοῦ Παναγία, θησαυρὸς σωτηρίας, λιμὴν τῶν ἐν πελάγει συμφορῶν, σκέπη ψυχῶν καὶ ἀντίληψίς, σωτηρία γενοῦμοι, καὶ πλοῦτος καὶ παγεύδιος λιμὴν, τὴν ψυχὴν μου βίγωσαν, σκεπάζουσα καὶ θάλπουσα.

Τῇ ἀγεώργητος γάρα, γεωργὸν ἡ τεκοῦσα, ἡ ἄρσουρα τὸν στάχυν τῆς ζωῆς, ἡ ἀνηρώτως βλαστήσασα, τῶν καλῶν ἀρθονίαν, καὶ πάντων εὐθηνίαν ἀγαθῶν, τῷ λιμῷ τετηκότα, διάθρεψόν με Δέσποινα.

Σοὶ τῇ τεκούσῃ τὸν πάντων, ποιητὴν καὶ σωτῆρα, ὁ πένης καὶ πτωχὸς καὶ ἐγδεής, τί προσαγάγω ἐπάξιον; ὁ, τιοῦν μὲν οὐκ ἄλλο, διάπυρον δέ πίστιν καὶ στοργὴν, καὶ ἀγάπην γηησίαν, ἐν αἷς με σῶσον Δέσποινα.

Προσόμοιον. Οὐτε ἐκ τοῦ δύλου σε.

Χαῖρε οἱ πανάγιοις ναός· Χαῖρε Βασιλέως καθέδρα· Χαῖρε πυρίμορφε, θρόνε τοῦ Παντάνακτος· Χαῖρε Ἀγγέλων χαρά· Τοῦ Ἀδάμ χαῖρε ἔγερσις, τοῦ παραπεσόντος· Χαῖρε τὸ κατάκριμα τῆς Εὔας λύσασα· Χαῖρε ὀρθοδόξων τὸ κλέος· τῶν ἀμαρτωλῶν ἡ προστάτις· καὶ ὀδικουμένων ἡ βοηθεία.

Χαῖρε ἡ λαβῖς ἡ μυστικὴ, ἣν περ Ἡσαΐας προεῖδεν, ἀνθρακα φέρουσα, ἢπου ἐκκαθαιρεοῦται τὴν κτίσιν ἀπασαν· Χαῖρε βάτε πυρίφλεκτε, καὶ μὴ καιιμένη· Χαῖρε στύλε πύρινε δὶ οὐ εἰσήγθημεν, πάντες εἰς κατάπαυσιν θείαν· Χαῖρε τοῦ ἑλέους ἡ θύρα, καὶ ὀμαρτανόντων ἡ συγχώρησις.

Χαῖρε ἡ πολύαστρος ἀγνὴ, σφαιρα οὐρανοῦ ἡ ἀστέρας, πλάνητας ἀπαντας, καὶ ἀπλανεῖς φέρουσα καὶ ὑπερλάμπουσα· Χαῖρε κύκλε λαμπρότατε, δώδεκα ζωδίων, δὶ οὐ μέσου ὅδευσε Χριστὸς ὁ ἥλιος, καὶ οἰκονομίας ἐνσάρκου, ὑπὲρ σωτηρίας ἀνθρώπων, πᾶσαν τὴν περίσσον ἐπλήρωσεν.

Μόνη τὸν ἀγώρητον Θεόν, ἀστενογωρήτως ἐν μήτρᾳ, ἐκυριόρησας, ἀνθρωπὸν γενόμενον δὶ ἀγαθότητα, Παναγία θεόνυμφε· Διὸ δυσωπῶ σε. τῶν στενογωρούντων με παιζὼν ἀπάλλαξον ὅπως τὴν στενὴν εὐθυπόρως, τρίθον διοδεύσας εἰς πλάτος, φθάσω τῆς ἐκεῖ Μακαριότητος.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΡΗΤΗΣ.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

„ Θρηγῶδες ἄσμα δεύτερον τῇ Παρθένῳ Φωτίου.

Ωδὴ, α'. ἥχος β'. Δεῦτε λαοί.

ΘΡΗΝΟΥ καιρὸς, πάρεστιν ὁ παναθλία ψυχὴ, τὸ τῆς παρούσης στάδιυν ζωῆς ὁ τρέχο· μεν καὶ καθεύδομεν οἴκοι! λοιπὸν διεγερθῶμεν νῦν καὶ θρηνήσωμεν.

Ροῦς ποταμοῦ, σκιὰ καπνὸς καὶ ἐνύπνιον, καὶ ἄνθος γόρτου πέφυκε τὸ μαραινόμενον, ἡ παροῦσα τερπνότης· λοιπὸν τῇ Θεοτόκῳ ψυχὴ προσπέσωμεν.

ΙΙ τὴν ζωὴν, μόνη τεκοῦσα Θεόνυμφε, νεκρόν με χρηματίσαντα καὶ κατακείμενον, ἀμαρτίας τῷ βέλει, ἀνάστησον φαρμάκῳ τῷ τοῦ ἐλέους σου.

Νοῦν καὶ ψυχὴν, καὶ τὰς αἰσθήσεις ἐμόλυνα, ἐπιτελῶν τὰ ἀτοπα. Θεοχαρίτωτε· ἀλλὰ σοῦ τῷ πελάγει, προσπίπτω τοῦ ἐλέους καὶ μὴ ἀπώσῃ με.

Ωδὴ, γ'. Στεφέωσον ἡμᾶς.

Εἳς ἄλλον με λησταὶ τοῦ βίου στάδιον, ὁδίτην ὁδεύοντα συλλαβόντες, τὴν ψυχὴν κατετρυμάτισαν· ἀλλὰ σὺ Θεομῆτορ ἀνακάλεσαι.

Δουλώσας τῆς ψυχῆς τὸ αὔτεξούσιον, ἐτρώθην τοῖς πάθεσι μὴ ζηλώσας, Ἰωσήφ ἀλλ' ἐλευθέρωσον, Θεομῆτορ τῆς τούτων δεσποτείας με.

Εν σοὶ τῶν ἡδονῶν θαρρῶν Δέσποινα, τὸ μέγα καὶ ἀρότητον χαλκοῦν τεῖχος, ὑπερβαίην καὶ ῥυσθείην τε, ἀπὸ πειρατηρίου δεινοῦ δαίμονος,

Σταγόνες μου δακρύων ἔξαρσάνθησαν, Παρθένε τῷ ὑπνῷ βεβαρημένου· ἀλλ' ἐγρήγορσίν μοι δώρησαι, καὶ δακρύων πηγὴν καὶ στάσιν πάνυνυχον.

Ωδὴ, δ'. Ἡμῶν σε. ἀκοὴν γὰρ Κύριε.

Απάσσος ἀμαρτίας αἵτιον, φίλαυτία φίλαργυρία· ἂς ἐκ ψυχῆς πάναγνε ἐπόθησα, καὶ πᾶσαν πράξιν αἰσχύλαν, αὐθαιρέτως ἔξετέλεσαι· ἀλλ' οὖν ἐν γῆρᾳ, σῶσόν με τὸν ἄθλιον.

Στολήν με τοῦ σεπτοῦ βαπτίσματος, ἀπεξέδυσεν ὁ βελίαρ, καὶ τὸ τραχὺ Πάναγνε καὶ δυσαγήες, τῆς ἀμαρτίας αὐτὸς περιέθετο τριβώνιον· ὁ δυσωπῶ σε, Κόρη με ἀπόδυσον.

Μαρία Θεοτόκε Δέσποινα, εὐφροσύνη μου καὶ σωτηρία, ἐν κλίνῃ κειμένου φείποτε τῆς ἀμελείας, τῷ θείῳ φωτὶ σου διασκέδασον, τῆς ταπεινῆς ψυχῆς μου τὴν σκοτόμαιναν.

Αἰγύπτου Νωϋσῆς ἔξῆγαγε, τῆς δουλείας Ἰσραηλίτας· ἐμὲ δὲ τίς Πάναγνε, ἔξῆξε· τῆς

πικρᾶς δουλείας παθῶν; εἰ μὴ σὺ πρὸς τὸν Δεσπότην μου, καὶ σὸν οὐδὲν πρεσβεύσῃς ἢ φιλεύσπλαγχνος.

Ωδὴ, ε'. Ο τοῦ φωτὸς χορηγός.

Ἄλλα νηστείας ποτέ, προκαθαρθεῖς ὁ Μωσῆς ἡκουσε, θείας φωνῆς, καὶ σὸν Θεομῆτορ κατείδε τὸν τύπον. Ἐγὼ δὲ ἀσωτεύων, πῶς ἴδω φῶς τῆς γνώσεως;

Ἐν τῇ ἑρήμῳ Σινᾶ, Μάννα Θεὸς τῷ Ἰσραὴλ ἔθρεξε· σὺ δὲ ψυχὴ εἰ θούλει, τοῦ Μάννα τυγχεῖν τοῦ νοητοῦ, πρέσελύς τῇ τούτῳ Μητρὶ καὶ ἐκβρέψει σε.

Ὕψηγορίᾳ δεινῇ, ὕσπερ Δαθὰν καὶ Ἀθειρῶν κέχρομαι, κατὰ Θεοῦ οὐ κατὰ Μωσέως, καὶ πίπτω ὑπὸ γῆν· σὺ δὲ με Θεομῆτορ ἀνάστησον δέομαι.

Τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς, πράῦνον κύματα αἰσχρὰ Δέσποινα, καὶ τῆς συρκὸς παῦσον τὰς ὁδύνας, ή μόνη τεκοῦσσα, ἀνευθεν ὄδινων Θέον σωματούμενον.

Ωδὴ, σ'. Ἄθεσσος ἀμφρημάτων.

Ἐκκενον τῆς εὐσπλαγχνίας, τῆς σῆς τὸν ἔλεον Κόρη, ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν ἡμῶν, καὶ ἵλεως ἵλεως γενήθητι, τοῖς σοὶς δούλοις Παρθένε.

Πρέουσιν εὐεργεσίας, τῆς σῆς ἀένναα ρεῖθρα, καὶ τὰς ἔντασις ἔντασις ἐκ παθῶν, ψυχὰς καταρθεῖσσι· μεθ' ὧν ἀγνὴ ἀρδευσόν με.

Οσιον οὐδὲν ἐν βίῳ, διεπραξάμην ὁ τάλας, μᾶλλον δὲ πληθὺν ἀμαρτιῶν ἀλλ' ἔκτεινον Δέσποινα τὴν χεῖρά σου, καὶ γεέννης με ῥῦσαι.

Πλύμηθ Θεοῦ Παναγία, ή σκέπτη μου καὶ η δόξα· σύ μοι ἐν ἔξόδου τῷ καιρῷ παράστηθι, σφέζουσα καὶ ἀγούσσα, πρὸς μονὰς αἰώνιους.

Καθίσμα. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Μετάνοιαν δὸς, γνησίαν μοι Πανάμωμε, τῶν ἐκ βρεφικῆς, πταισμάτων τίλικίας μου, καὶ πάντων συγχώρησιν, τελείαν τούτων παράσχου μοι, καὶ τῆς ἐνθέου πολιτείας ἀγνή, ἐπιλαβέσθαι προθύμως ἀξίωσον.

Ωδὴ. ζ'. Εἰκόνος χρυσῆς.

Τραχεῖαν ὁδὸν, καὶ στενὴν τῆς ἀρετῆς Θεοκυῆτορ, αἱ τῶν ἀγίων ἐκδιδάσκουσι, βίθιοι· καὶ πᾶς λόγος ἔνθεος· ἦν μὲν διανύειν προθύμως, τῇ δυνάμει σου ἵσχυσον, τὰς ἐφ' ἐκάτερα τροπὰς ἀεὶ ἐκκαλίνοντα.

Ηἱσύχῳ τῷ νῷ, καὶ γαλήνῃ λογισμῶν τοῦ Παρακλήτου, ή θείᾳ χάρις ἐπεισέρχεται, ἐν τῇ καρδίᾳ Θεόνυμφε· ἦν μοι καταπέμψαι μυσώπει, τὸν οὐρανὸν καὶ Κύριον, τῷ τῆς καρδίας συντριψμῷ καὶ ταπεινώσει ψυχῆς.

Ηἱολῶν πειρασμῶν, φλογοφόρων καὶ πικρῶν λῦσον τὸ νέφος, τῶν συνεχόντων καὶ θλιβόντων με, καὶ ἀκρατῶς μαστιζόντων με, μόνην προστασία τοῦ κόσμου, καὶ συνέτισον ψάλλοντα εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀγρίοις θηρσὶ, παρεδόθην τῶν παθῶν τοῖς ἐπιστάταις, ὡς ἐν ἑρήμῳ οἱ γογγύσαντες, καὶ ἀφαγῶς ἐκκεντοῦσί με, ὕσπερ καὶ ἐκείνους οἱ ὄφεις· ἀλλὰ Κόρη Θεόνυμφε, τῇ σῇ πρεσβείᾳ

δυσωπῶ, δός μοι τὴν ἵστην.

Ωδὴ, η. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Παδιουργίαις ὁ ἔχθρός, ἐνεδρεύων ἀφανῶς ἐξαπατᾶ με, λογισμοῖς ὑποσύρων, εἰς ἥδονῆς τοὺς κρημνούς· ἀλλὰ σὺ Θεοτόκε φρούρει με, μόνη προστασίᾳ τῶν καταπονουμένων.

Θέλων ὑπείκω τῷ ἔχθρῷ, προσβολαῖς τῶν λογισμῶν ἐπιθεμένῳ, ἀλλ’ ἀνίσχυρον τούτου τὴν μηχανὴν ἀγαθὴν, δεῖξον καὶ μάτην φρυαττόμενον, περιποιουμένην, ἐμὲ τὸν σὸν οἰκέτην.

Ενώπιόν σου ἐκχεῶ, ἐν κλαυθμῷ καὶ στεναγμῷ τὴν δέησίν μου, τῆς ψυχῆς μου τὴν θλίψιν ἀπαγγελῶ σοι ἀγνή· ἴδού γάρ σηπεδόνι θλίψεων, καταδαπαγῶμαι, μὴ βλέπων σε τὸ φῶς μου.

Νηστείαν ἀσκησον ψυχὴ, ἀγρυπνίαν καὶ κλαυθμὸν καὶ ψαλμωδίαν, καὶ τὴν ἅϋλον στάσιν ἐν ὄλονύκτοις εὐχαῖς· καντεῦθεν Θεός σοι ἴλασται, ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις εὔπροσδέκτοις.

Οἱ Εἰρυκός.

Ἐὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τὸν Ἱεραλίων τοῖς παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερψύουτε εἰς πάντας

Ωδὴ, θ'. Τὸν ἐν Θεῷ Θεὸν λόγον.

Εἴς συμπαθής οὖσα Κόρη, συμπαθέστατον λόγον, ἐκύησας ἡμῖν μετὰ σαρκὸς· τοῦτον ἃ εἰ ἔκδυστώπησον, τοῦ βυσθῆναι κινδύνων, καὶ θλίψεων καὶ ἄλλων πειρασμῶν, τοὺς ἀγνή Θεοτόκον, ἐν πίστει σε δαξάζοντας.

Τοῦ Ἀαρὼν πρὶν ἡ ῥάβδος, καὶ ἡ στάμνος τοῦ Μάννα, λυγνία καὶ ἡ χρυσῆ κιβωτὸς, σὲ προετύπουν Θεόνυμφε· ὃν ἡμεῖς τὰς ἐκβάσεις, ἀρτίως καθιορῶντες τηλαυγῶς, Θεοτόκον κυρίως, ἐν πίστει σε δαξάζομεν.

Κρήνην προχέουσαν νάμα, τοῖς πιστοῖς σωτηρίας, Πανάγραντε καλοῦμέν σε ἀγνή· οἱ γάρ τακέντες τῷ καύσωνι, τῶν ἀπείρων πταισμάτων, εὐρηκαμεν πολλὴν ἀναψυχὴν, τοῦ οἴου σου τὸ αἷμα· δὲ οὐ ἡμᾶς ἀνέπλασεν.

Τῆς γενηᾶς μὲν οὐσίας, τοῦ Ἀδάμ ἀνεφύης, ὡς κλάδος Θεομῆτορ Μαριάμ· ἀνθος δέμονη τὸν Κύριον, ἐξανέτειλας ἀγενούς, χειρὸς καὶ γεωργίου γηγενοῦς· διὰ τοῦτο σε πάντες, ἐν ὑμνοῖς μεγαλύνομεν.

Προσόμοιον. Οὔτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Χαῖρε πλατυτέρα οὐρανῷν· Χαῖρε ὑπερτέρα τῶν ἄνω Κόρη Δυνάμεων· Χαῖρε πάσις Δέσποινα, τῆς οἰκουμένης ἀγνή· Χαῖρε ἄγιον τέμενος, Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, Χαῖρε θεία γέρυρα θυντούς μετάγουσα, μόνη πρόσζωὴν τὴν ἀγήρω· Χαῖρε τὸ διάσωσμα Κόσμου· Χαῖρε τῶν πιστῶν ἀπάντων καύγημα.

Χαῖρε ἡ παγκόσμιος γαρφ· Χαῖρε χελιδῶν γλυκυτάτη ἔαρ εὐφρόσυνον, πᾶσιν ἀνατείλασσα, τοῖς ἐν γειμῶνι κακῶν, λαμπτὰς γχαῖρε ἡ ἀσθεστος, τοῖς πλάνης ἐν σκότῳ φῶς τῆς θείας γνώσεως ἡ ἀπαστράφασσα· Χαῖρε βασιλέων τὸ κράτος· Χαῖρε κραταιά προστασία, τῶν εἰλικριγῶν μακαριζόντων σε.

Χαῖσε ἡ μεγάλη καὶ λαμπρὰ, ἀρκτος ἡ ἐπτάστερος Κόρη, τοῦ νοητοῦ οὐρανοῦ, τοῖς ἐπτά χαρίσμασιν, ἡ ἔξαστράπτουσα· ἀκινήτῳ πρεσβείᾳ σου, ὃσπερ ἀλλω Πόλιψ, τοὺς ἐν νυκτὶ πλέοντας, τὴν βίου θάλασσαν, θείον ὄδηγοῦσα πρὸς ὅρμον, τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας, καὶ γλυκεῖ φωτί σου καταλάμπουσα.

Δέξαι τὴν ἵκεσιν ὥδην· δέξαι μου τὸν θρῆνον Παρθένε· δέξαι τὴν δέησιν· δέξαι μου τὰ δάκρυα, καὶ στεναγμὸν τῆς ψυχῆς, καὶ τὸν θρῆνον ἀφάνισον· τὰ δάκρυα παῦσον· πάντα μεταρρύθμησον τὰ λυπηρὰ εἰς χαράν· δίδου τῷ τὴν σὴν ἐκζητοῦντι, θείαν προστασίαν καὶ σκέπην, ὄλοψύχω νεύσει Θεονύμῳσετε.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

KANON EIS THN ΤΡΙΤΗN ΘΕΟΤΟΚΩN

ΠΟΙΗΜΑ ΘΕΚΛΗΣ ΜΟΝΑΧΗΣ.

Ως ὁρᾶται ἐν τῇ ὄγδόῃ καὶ ἐνάτῃ ὥδῃ.

Ωδὴ, α'. ἦχος β'. Τῷ Τῇν ἀδετον.

ΕΓΚΩΜΙΩΝ σοι, ἀειθαλὲς διάδημα, νῦν ἔξυφαίνει Πάναγνε, ἡ Ἐκκλησία Πνεύματι, καὶ προσάγει εὐλαβῆς, σὺν τῷ Ἀρχαγγέλῳ σοι, νυμφαγωγῷ Γαβριὴλ, τὸ χαῖρε ἀδουσα, καὶ σὲ σεπτῶς γεραίρουσα.

Γεωργίσασα, τὴν ζωηφόρον ἀμπελον, Μῆτερ Θεοῦ Πανύμνητε Χριστὸν τὸν Κύριον, γῆ ἀγία τοῦ Πατρὸς, ὡφθης ὑπὲρ ἔννοιαν· Θεοχαρίτωτε, καὶ πόμα θείας ζωῆς, κόσμον ἀγνὴ ἐπότισας.

Κυματούμενον δεινῶς τοῖς παραπτώμασι, πάντα τὸν κόσμον ἄχραντε, καὶ κινδυνεύοντα, σὺ κυήσασα Χριστὸν, τὸν κυθερνήτην καὶ σωτῆρα Κύριον, λιμὴν ὡς εὔδιος, ζάλης πικρᾶς διέσωσας.

Καταφύγον, Καὶ Σωτηρίου πόλιν σε, πάντες πιστοὶ γινώσκοντες, Μαρία Μῆτερ Χριστοῦ, σοῦ δεόμεθα θερμῶς, δέξαι δεήσεις, τῶν σῶν πιστῶν οἰκετῶν, καὶ λύσον ἀπαντας, πταισμάτων κατακρίσεως·

Ωδὴ, γ'. Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοί.

Αρχὴ ἀποστροφῆς Θεοῦ ἐγένετο, τῆς Εὔκης ἡ πλάνη ἀπὸ ἀνθρώπων· ἡ ἀγία Θεοτόκος δὲ, πάλιν τὸν Θεόν πρὸς ἡμᾶς ἐπεσπάσατο.

Ζωῆς σε θησαυρὸν γεννᾷ Πανύμνητε, τῷ κόσμῳ καὶ χαῖρε τῇ εὐπαιδείᾳ, ὁ πατήρ σου ἐν σοί Πάναγνε, ἔξ αὐτοῦ προελθούσῃ χαρᾶ ἀπασιν.

Εξ Ἀννης ἡ χαρὰ τοῦ γένους ἥνθησας, καὶ τίκτεις Παρθένε τὸν βασιλέα, καὶ συγχαίρουσι τῷ τόκῳ σου, αἱ γυναικεῖς ἀρᾶς τῆς πρὶν λυόμεναι.

Η βάτος ἐν Σινᾶ προδιετύπου σου, Παρθένε παράδοξον τὸ τοῦ τόκου· σὺ γὰρ πῦρ τὸ τῆς Θεότητος, δεξαμένη τὴν μήτραν σου οὐκ ἔφλεξας.

Ωδὴ, δ'. εἰσακήκοος Κύριε τὴν ἀκοήν.

Ιακώβ σε ώς κλίμακα θεοπρεπῶς προεβλεπε Παρθένε· ἡς ἐπὶ τὸ ἄκρον, Θεὸς ἐπεστήρικτο.

Τῶν Ἀγγέλων ἡ κάθιδος, τὴν πρὸς ἡμᾶς τοῦ λόγου παρουσίαν, διὰ σοῦ Πανύμνητε προϋπέφαινεν.

Η γαστήρ σου ἡ ἀχραντος, καὶ οἱ μαστοὶ μακάριοι Παρθένε· δὶ αὐτῶν γὰρ ζωὴν πάντες εὑράμεθα.

Μυστικῶς ἀνυμνοῦμέν σε, Μῆτερ Θεοῦ φωναῖς ὁρθοδοξίας· ἦν τῇ Ἐκκλησίᾳ συντήρει πρεσβείασι σου.

Ωδὴ, ε'. Φέτισον τοὺς ὄφθαμούς μου.

Νόμου σε τιμιωτέραν, τῆς κιθωτοῦ ἀνύμνοῦμεν· τὸν γὰρ πάντων Κτίστην καὶ Θεὸν, οὐ πλάκας ἑβάστασας, Πανύμνητε Θεοτόκε Μαρία.

Θρόνον σε Θεοῦ τοῦ λόγου, κηρύττομεν Θεοτόκε· ἐν φῶς βροτὸς ὁ Θεὸς, καθήμενος ἐπιταί μοι, δεικνύων σε Χερούβιμ ὑπερτέραν.

Ελυσας πικρᾶς δουλείας, τὸ γένος ἀπαν Παρθένε, καὶ ἐλευθερίᾳ Χριστοῦ, τὴν φύσιν τοῦ Θηλεος ἐτίμησας, ἐν τῷ θείῳ σου τόκῳ.

Ετεκεν εἰὸν Παρθένος, καὶ εὐτολμοῦσι γυναικεῖς, κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐμφανῶς· καὶ ταύτη ἀκολουθοῦσι νεάνιδες, παρθενίαν ἀσκοῦσαι.

Ωδὴ ζ'. Ἐν ἀδίστη φ πταισμάτων.

Η τοῦ κύσμου χαρὰ ἀειπάρθενε, χαῖρέ σοι κραυγάζοντας σὺν τῷ Ἀγγέλῳ πιστῶς, τῆς τῆς χαρᾶς ἀξίωσον, καὶ τὴν λύπην ἡμῶν διασκέδασον.

Ούρωνδος οὐρανῶν ὑψήλοτερος, ὁφθης Θεονύμφευτε τῇ θείᾳ δοξῆ σου, ἐν σοὶ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόκιμος ἐποχούμενος ὥζηθ μοι.

Τῆς χαρᾶς τῆς ἀλήκτου χωρίον σε, Μῆτερ ἀειπάρθενε σαφῶς γινώσκοντες, τὸ χαῖρέ σοι κραυγάζομεν· σοὶ γὰρ πρέπει τὸ χαίρειν μόνη Πάναγνε.

Νῦν ἡ φύσις τοῦ Θηλεος γέγηθε· νῦν ἡ λύπη πέπαυται· χαρὰ δὲ ἥνθησεν, ὅτι Μαρία ἐτάκε, τὴν χαρὰν τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον.

Καθίσμα. Εὔσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Ραθυμίαν ψυχῆς μου τὴν χαλέπην, καὶ καρδίας μου πώρωσιν Μῆτερ Θεοῦ, ἐπινεύσασα ἴσσαι ταῖς πρεσβείαις σοι, καὶ σωζομένων μερίδος καταξίωσον, λυτρουμένη παντοίας με κολάσεως, ἡ μόνη ἐλπίς μου καὶ παράκλησις.

οὐδὲ, ζ'. Εἰκόνος χρυσᾶς.

Ο πόκος ποτέ, Γεδεών τὴν ἐπὶ σοὶ τοῦ Θεοῦ λόγου, προεζωγράφει θείαν καθόδον· ὡσπερ
γάρ δρόσον τὴν σύλληψιν, ἀφθορεῖ Παρθένε, ἐδέξω· διὸ πάντες σοι καράζομεν εὐλογημένος
ὁ καρπός, τῆς σῆς κοιλίας ἀγνή.

Καινὰ καὶ φρικτὰ, καὶ πιστὰ καὶ ἀληθῆ τὰ σὰ μυστήρια. Μαρία μῆτερ τοῦ Θεοῦ ἡ-
μῶν, ὅτι ἐν σοὶ κατηλλάγημεν, πάντες τῷ Θεῷ καὶ Δεσπότῃ, καὶ Ἀγγέλοις συμψόλλο-
μεν εὐλογημένος ὁ καρπός, τῆς σῆς κοιλίας ἀγνή.

Ο πρὶν Γεδεών, προμηνύων σου σαφῶς τὸν θεῖον τόκον, λεκάνην φέρει τλήνη, ὑδατος, τὴν
τοῦ ἑρίου ἔκπλεισιν· ὅλη γάρ ἐν σοὶ ἡ Θεότης, κατεσκήνωσεν ἄχοστε· εὐλογημένος ὁ καρ-
πός τῆς σῆς κοιλίας ἀγνή.

Τεκοῦσα Θεὸν, τὸν Σωτῆρα τοῦ παντὸς γέγονας Κόρη, τῶν πεπτοκότων ἐπανόρθωσις;
ἀμαρτολῶν ἀνακαίνισις· τῶν ἀπηλπισμένων ἐλπίς τε, καὶ ψαλλόντων βοήθεια· εὐλογη-
μένος ὁ καρπός τῆς σῆς κοιλίας ἀγνή.

οδὴ, π'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Νέος Παράδεισος ἡμῶν, ἀνεδείχθης Παναγία Θεοτόκε, οὐ θανάτου τὸ ξύλον, ἀλλὰ ζωῆς
τὸ φυτόν, ἀσπόρως βλαστήσασα Κύριον· οὐ τῆς ἀθανάτου, ζωῆς τρυφῶμεν πάντες.

Ωύδεις ἀπώλετο ἀγνή, τὰς τῆς πίστεως ἐλπίδας κεκτημένος, ἐπὶ σοὶ ὁρθοδόξων, Μα-
ρία μῆτερ Θεοῦ μόνοι δὲ οἱ φθόνῳ ἀρνούμενοι, σοῦ μὴ προσκυνεῖν τῆς μορφῆς τὸν χαρα-
κτῆρα.

Θέλγεται πᾶσα ἡ Χριστοῦ, Ἐκκλησία Θεοτόκε τῷ σῷ τόκῳ, ὅτι σωζονται πάντες ἀ-
μαρτωλοὶ καὶ πτωχοὶ, οἱ πόθῳ ἐν σοὶ καταφεύγοντες· γάλθε γάρ Θεὸς, διὰ σοῦ ἀνθρώπους
σῶσαι.

Ελευθεροῦται διὰ σοῦ ἡ προωτώρω Θεοθόκε καταδίκης· καὶ ἴδούν γῦναικες, οἱ ὑπερα-
θλοῦσι Χριστοῦ, καὶ χαίρει ἡ φύσις τοῦ Θήλεος· ὡς βεβαιοῖ ἔργῳ, ἡ προτομάρτυς Θέκλα

Ο Βίβλος.

Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἐθραίων τοῖς παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν ὅλόγα εἰς
δρόσον μεταβαλόντα Θεὸν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπεριψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

οδὴ, θ'. Ή τὸν πρὸ γάλου φωστῆρα.

Κλινόν μοι τὸ οὖς σου Παρθένε, ἀνυψούση ὑπερύμνητε, δὶ ἐγκωμίων λόγων τὸν τόκον
καὶ ὡς δῶρα χηριακὰ, τοὺς ὑμνους τῶν χειλέων μου, προσδεξαμένη αἰτησαι, ἀμαρ-
τιῶν μοι τὴν συγχώρησιν.

Δάμπει σου τὸ θεῖον κάλλος· ἀστράπτει τῆς ἀγνείας, ἡ λαμπρότης· καὶ ὑπερστίλλει,
τούτων σου ἡ γέννησις. Θεὸς γάρ ὁ καὶ ποιητὴς, γάλιον καὶ τῆς κτίσεως, οὗτος ἐκ σου,
γεγέννηται, διό σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ημεῖς ὡς ἀνθος ἀγνείας, καὶ ῥάβδον Παρθενίας σε, καὶ μῆτερ· Θεοῦ, ἐν ὑμνοῖς ἐκθειά-
ζουσαι, Θεοτόκε μετὰ φωνῆς, αἰνέσεως δεόμεθα, ἐν παρθενίᾳ στήριξαν, καὶ ἐν ἀγνείᾳ ἡ-

μᾶς φύλαξον.

Σῶμα καὶ ψυχήν σου Παρθένε, διετηρούσης ἀμόλυντον, ὁ βασιλεὺς Χριστὸς ἡράσθη τοῦ καλλουσίου σου, καὶ Μαρία τῆς ἑαυτοῦ, σαρκώσεως ἀνέδειξε, Μαρία ὑπερένδοξε, οἰκονομῶν τὴν σωτηρίαν μου.

Προσόμοιον. Οἶκος τοῦ Εὐφρατᾶ.

Χαῖρε θρόνε Θεοῦ, Παντάνασσα Μαρίᾳ χαιρετιανῶν ἡ δόξα· καύχημα τῶν παρθένων· νύμφῃ ἡλιοστάλαχτε.

Χαῖρε τὴν χαρὰν, πηγάσασα τῷ κόσμῳ ὑπεραγία Κόρη, βροτῶν τε καὶ Ἄγγέλων, τὸ ἔζοχον ἀγλαΐσμα.

Χαῖρε σκεῦος ἀγνή, τοῦ οὐρανίου μύρου, ἄνθιστης ἀφθαρσίας· Χαῖρε ρόδον καὶ κρῖνον, εὐωδιάζων ἀπαντας.

Παντάναξ Ἰησοῦ, εἰρήνευσον τὸν κόσμον, πρεσβείας τῆς Μητρός σου, Παρθένου Παντανάσσης, καὶ πάντων τῶν ἀγίων σου.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ,

‘Ως ὁράται ἐν τοῖς ὑστέροις Θεοτακίοις.

Ωδὴ. α'. Ἡχος β'. Δεῦτε λαοί.

ΔΟΞΑ τῇ σῇ, κυροφορίᾳ Πανάμωμε· τοῖς ἐξ Ἀδάμ γὰρ λύτρωσιν εὐηγγελίσατο, καὶ νεκροῖς αἰωνίοις, τὴν τῆς ἀθανασίας ὅδὸν ἔκαίνισεν.

Σὺ τὸ χρυσοῦν, θυμιατήριον Δέσποινα, ἐν φέρε τὸ χειρόγραφον τὸ τοῦ Προπάτορος, κατεκαύθη τῷ θείῳ, πυρὶ προσομιλῆσαν τοῦ ἐν σοὶ ἀνθρακος.

Χαῖρε χρυσῇ, στάμνε τοῦ Μάννα διάδοχε· χαῖρε πηγῇ ἀκένωτε τοῦ ζῶντος ὕδατος, Θεοτόκε Παρθένε, ζωοῦσα καὶ δροσίζουσα τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Γνῶσιν Θεοῦ, ἀπαντες κατεπλουτίσθημεν, οἱ ἐπιγνόντες Δέσποινα σὲ Θεομήτορα· καὶ Κυρίαν ἀπόντων, τοῖς πράγμασι τοὺς λόγους ἐπισφραγίζοντες.

Ωδὴ, γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Τὴν μόνην παρθενεύουσαν μετὰ τόκου, Μαρίαν τῶν ἀγίων ἀγιωτέραν, τὴν ὅντως ἀπειρόγαμον Θεοτόκον· δεῦτε ὑμνήσωμεν πιστοὶ κραυγάζοντες· Χαῖρε Κόσμου Δέσποινα.

Θεοχαρίτωτε.

Σέ βάτος ἀκατάφλεκτος προετύπου, τὴν ἔμψυχον καὶ ἔμπνουν καὶ ζῶσαν βάτον· τὸ πῦρ γὰρ τῆς Θεότητος συλλαβόνσα, ἀφλεκτος ἐμεινας, Θεογεννήτρια, διὸ τοῦ ἀσθέστου με πυρὸς ἔξαρπασον.

Δαβίδ ὁ σὸς προπάτωρ καὶ Θεοπάτωρ, καλεῖ σε βιηγατέρα καὶ βασιλίδα, τίμεις δὲ σὲ Παρθένον καὶ Θεοτόκον· τὸ ξένον ἀκουσμα τῆς οἰκουμένης ἀγνή, καὶ τὸ μέγα καύχημα τῶν τιμώντων σε.

Εύρων σε τῶν Ἀγγέλων καθαρωτέραν, ὑπέδυ τὴν γαστέραν σου τὴν ἀγίαν, ὁ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον Θεοτόκε, καὶ ὡρθη ἀνθρωπος, ἐκ, σοῦ σαρκούμενος, ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι γνωρίζομενος.

Ωδὴ, δ'. Εἰσικίκοα Κύριε τὴν ἀκοήν.

Υμνολογοῦντες ἀχραντε, τὸν ἐν γαστρὶ τῇ σῇ σωματωθέντα, σὲ δοξολογοῦμεν ὡς θεομήτορα.

Λελυτρωμένοι πάναγνε, τῶν ζοφερῶν τοῦ ἀδίου κενεώνων, τῷ θείῳ σου τόκῳ σὲ μακαρίζομεν.

Ρῦσαι πάσης κακώσεως, τοῦ δυσμενοῦς Παρθένε τοὺς εἰδότας, ἀληθῶς Θεοῦ σε Μητέρα πάναγνον.

Ως λιμένα σε ἔχοντες, καὶ ἀσφαλῆ τοῦ Κόσμου σωτηρίαν, Θεοτόκε ἅπαντες σοὶ προστρέχομεν.

Ωδὴ, ε'. Ο φωτισμός.

Τὴν ὄφειλὴν, τῆς προμήτορος Εὔας σὺ Θεομῆτορ, ἀπέτισας σάρκα τίμφιεσμένον, ἐκ σοῦ τεκοῦσα τὸν Σωτῆα τοῦ Κόσμου, ὅθεν πάντες σε μακαρίζομεν, κεχαριτωμένη Μαρία Πανάμωμε.

Υπὲρ ἡμῶν, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Παρθενομῆτορ, πάντοτε δυσώπει τῶν σὲ ὑμνούντων, τοῦ λυτρωθῆναι ἐκ παθῶν, καὶ κινδύνων, ψυγοφύλορων κακῶν καὶ θλίψεων, καὶ αἰωνίζουσῆς φύλογός καὶ κολασεως.

Αἰγλη τῇ σῇ, Θεομῆτορ τὸν νοῦν μου καταυγασθῆναι, τὸν ἐσκοτισμένον τῇ ἀμαρτίᾳ, νεῦσον Παρθένος, τῆς ἀγνείας τὸν λόρον καὶ πταισμάτων ἔξαρανίζουσα· ἄλλην γὰρ ἐκτός σου φρουρὸν οὐκ ἐπίσταμαι.

Ράθδω τῆς σῆς, ἀντιληψέως ὥντες τὴν πώρωσίν μου, δάκρυα πηγάζειν ἀξίωσόν με, τὴν φοινικὴν δὲ τῶν παθῶν μου πλημμύραν, ὅσπερ ἄλλην θάλασσαν, τεμοῦσα ἐρυθρὰν πρὸς γῆν ἀπαθείας, τὸν νοῦν μου ὀδηγησον.

Ωδὴ, σ'. Ἐν ἀρμσσφ πτησιμάτων.

Σωματοῦται ὁ λόγος ἐν μήτρᾳ σου, καὶ δὶ εὐσπλαγχνίαν γνωρίζεται ἀνθρωπος· ἵνα Θεὸν τὸν ἀνθρωπον, ἀπεργάσηται Κόρη Πανάμωμε.

Αἱ ἐμὲ κατ' ἐμὲ ἐγρημάτισε, βρέφος ὁ παντέλειος ἀνακαινίζων με, παλαιωθέντα πάθει, διὰ σου Παναγία Θεόνυμφε.

Καλυφθεῖσαν δεινῶς τὴν καρδίαν μου, τοῖς τῶν ἀπορρήτων πταισμάτων μου κύμασι,

τῇ πανσθενεῖ πρεσβείᾳ σου, Παναγία Παρθένε διάσωσον.

Γηγενεῖς τὸν σὸν τόκον γεραιόρουσι, καὶ δοξολογοῦσιν Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ σὲ Θεο-
γεννήτριαν, Ἀειπάρθενον Κόρη δοξάζουσιν.

Κάθισμα Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἐκ πόθου ψυχῆς, προστρέχω νῦν τῇ σκέπῃ σου, αἰτούμενος ἀγνὴ τὴν λύσιν τῶν πταισ-
μάτων μου· μὴ ἀπώσῃ ἄχραντε, ἀλλ’ εὐσπλάγχνως πρόσθεξαι με κράζοντα. Ἡ Θεὸν σαρ-
κωθέντα κυήσασα, νοσοῦσαν τὴν ψυχήν μου θεράπευσον.

Ωδὴ ζ'. Εἰκόνος χρυσῆς.

Θεοῦ καθαρὸν, οἰκητήριον, καὶ ἀσπιλού Παρθένε, ναόν με ποίησον τοῦ Πνεύματος, τοῦ
παναγίου γενόμενον, σπήλαιον ληστῶν ἀκαθάρτων· ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι: εὐλογημένος
ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας ἀγνῆ.

Τλόδη εὑρὼν, τὴν καρδίαν ὁ ἔχθρος ἐνέκρωσέ μου· ἀλλά με σθίνας θεῖον ἔνδυσον, καὶ
ἐκνιῆσαι ἀξίωσον, τούτον Ἀειπάρθενον Κόρη· ἵνα πίστει κραυγάζω σοι: εὐλογημένη ἡ
Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Ο πάλαι τοὺς τρεῖς, νεανίας ἐκ καμίνου καιομένης, Χριστέ μου λόγε λυτρωσάμενος· αὐ-
τὸς καμέ ταῖς δεήσεσι, τῆς ἀπειρογάμου Μητρός σου, τῆς φλογὸς ἡς ἔξεκαυσα, τῶν ἀ-
μετρήτων μου κακῶν ἔνσαι καὶ σῶσον με.

Ιδού σε ἀγνὴ, πᾶσα φύσις γηγενῶν δοξολογοῦσιν, ὑπερβαμάζοντες τὸ μυστήριον, τῆς
σῆς κυήσεως ἄχραντε, καὶ χαρμονικῶς ἐκθοῶντες, τῷ ἐκ σοῦ ἀνατείλαντι. Εὐλογητὸς
ὁ Θεὸς ὁ τῶν.

Ωδὴ, η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Τὴν παναγίαν κιβωτὸν, τὴν ὑπέρτιμον σκηνὴν τὴν θείαν στάμνον· τὴν λυχνίαν τὴν
πλάκα, τὸν φωτοφόρον ναὸν, τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ τὸν ἔνδεξον, τὴν ἀγνὴν Παρθένον, ὑμνή-
σωμεν συμφώνως.

Ιδού γεγένηται ἐκ σοῦ, Ἡσαΐας ἐμφανῶς ἀγνὴ ἔβδος· ὁ υἱὸς τοῦ ὑψίστου, καὶ σὸς ὅραι-
ται υἱὸς, Παρθένε υἱὸς ἐργαζόμενος, τοῦ ἐπουρανίου Πατρὸς τοὺς σὲ ὑμνοῦντας.

Μὴ διαλιπῆς ἐκτενῶς, τὸν υἱὸν σου καὶ Θεὸν καθικετεύειν, ὑπέρ τῶν προσκυνούντων
καὶ ἀνυμνούντων πιστῶς, τὴν χάριν τὴν σὴν Θεονύμφευτε, μόνη Παναγία ὑπερευλο-
γημένη.

Ὥλος ἐσκότισμα! τὸν νοῦν ὤλος δαιμοσιν αἰσχροῖς κατεδουλώθην, ἀλλὰ σοῦ καταφεύγω
τῇ σκέπῃ τῇ κραταιᾷ, Παρθένε καὶ βοῶσαι σωσόν με, τῇ σῇ μεσιτείᾳ ἡ κεχαριτωμένη.

Αἴνομεν Ο Βίρμός.

Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς, τὸν Εβραίων τοῖς παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς
διέσον μεταβαλόντα Θεὸν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπεριψοῦτε.

Ωδὴ, θ'. ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Σὲ εὐλογοῦσιν ἀγω, τάξεις τῶν ἀσωμάτων, καὶ ἀνυμνοῦσιν ἀπαντα Πανύμνητε, ἀν-

ὕρωπων πλήθη κάτω, γῆ καὶ οὐρανὸς καὶ θάλασσα κοινῇ χρείᾳ, παναρμονίᾳ μέλει, παγκόσμιον φῦλον, Χαῖρε σοι γαρμοσύνως βοῶντα Θεογεννήτρια.

Χαῖρε ἔμψυχε βάτε, καὶ πανάγιον ὅρος· Χαῖρε πάγγειρος στάμνε καὶ θεία τράπεζα, Πλαντάνασσα Μαρία· Χαῖρε μυστικὴ νεφέλη καὶ πύρινε στύλε· Χαῖρε γένουρα Κόσμου καὶ κλίμαξ οὐρανοῦ· Χαῖρε κατασυγή καὶ προστάτις τῶν μελιδούντων σε.

Πλᾶσαν ὑπερεκπλήττει, ἀκοὴν καὶ νοῦν ὅλως, τὸ ὑπέρ φύσιν ἄχραντε μυστήριον, τοῦ τόκου σου πᾶντα Μήτηρ, ἀμα καὶ Παρθένος γέγονας, καὶ μετὰ τόκου πάλιν Παρθένος μένεις ἀπειρανδος ἀγνή! "Οθεν σε Θεοτόκον, κυρίως πάντες δοξάζομεν.

Τυμονον ἔνθεον Κόρη, τὸν παρόντα προσδέχου, ἀντιδοῦσα χάριν τοῖς εἰς σὲ, πεποιθόσι καὶ εἰρήνην, αἴτησαι ταῖς Ἐκκλησίαις ὡςὶ παρασχεθῆναι· τοῖς βασιλεῦσι νίκας καὶ τρόπαια πιστοῖς· ἵνα Χριστιανὸν πᾶσα γλώσσα σὲ μεγαλύνωμεν.

Προσόμοιον. Δε τέ ἐκ τοῦ ἔβλου σε νεκρόν.

Χαῖρε πᾶσα Κτίσις σοι βοᾷ· Χαῖρε Παναγία Παρθένε· Χαῖρε, τὸ σκῆπτρον Δαΐδ· Χαῖρε ή βλαστήσασα βότρυν τὸν πέπειρον· Χαῖρε πύλη οὐράνιε καὶ ἀφλεντες βάτε· Χαῖρε ἡς παγκόσμιον· Χαῖρε Ἀγγέλων χαρά· Χαῖρε Ἀποστόλων τὸ ιλέος· Χαῖρε τῶν Μαρτύρων ἀνδρεία· καὶ τῶν ἀσκητῶν θεῖον ἐντρύφημα.

Χαῖρε, ὅρος ὄντως ὑψηλὸν· ὅρος ἀλατόμητον χαῖρε· ὅρος κατάσκιον γαῖρε τὸ πιότατον ὅρος ὡς ψύλλει Δαΐδ· Χαῖρε ὅλης τῆς κτίσεως, Κυρία Παρθένε· Χαῖρε ὅπλον ἀμαγον κατὰ βαρβάρων ἐγχύρων· Χαῖρε ὁμοντήριον θείον, πάσης ἐπηρείας δαιμόνων· Χαῖρε καταφύγιον τῶν δούλων σου.

Χαῖρε τῆς ἀγάπης τῆς διπλῆς, πλάτος ἀδιόριστον Κόρη, καὶ βάθος ἀπειρον, τῆς θείας συρκώσεως θεολογίας τε, ὑψος ἀπερινόητον, προορισμοῦ θείου, μῆκος προσιώνιον ὑπεραγία σεμνή· Χαῖρε ἀκρωτήριον ὄντως, τῆς καλῆς ἐλπίδος Παρθένε, τοῖς ὥκεανὸν τοῦ βίου πλέουσιν.

Στῆσον πεπτωκότα με δεινῶς· καὶ κατερράγμένον εἰς χάος καὶ βυθοῦμενον· πρόσθισον καὶ ρῦσαι με τῆς νῦν κακώσεως, Παναγία πανύμνητε, καὶ μὴ καταισχύνης, μηδὲ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ προσώπου τοῦ σου. Ποῦ γὰρ ἐφευρήσω ὃ τάλας, ὅλην προστασίαν ἐκτός σου; Δέσποινα τοῦ Κόσμου μὴ παρίδῃς με.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΥΔΙΤΟΥ.

Ωδὴ. α'. ἡχος β'. Ἐν βιθφι κατέστρωσε.

ΕΝ φωναις ἀσμάτων Ἱερῶν, αἶνον χαριστήριον, χρεωστικῶς τῇ Θεοτόκῳ ἀδω σαι, ἀνθ' ὃν περισσῆς με, ὑπὸ πάντων ὃν ἔσχον σε βοήθειαν σὺ μετὰ Θεὸν γὰρ, Δέσποινα ὑπάργεις μοι προσφύγον.

Εν παντὶ ἔξαιρηνς θροῖσμῷ, μόνον σου τὸ ὄνομα, ὅτι φωνᾶ καὶ δέους ἀπαλλάττομαι· τοιαῦτη ἡ χάρις σου, καὶ τηλικαύτη ἡ ἀμετρος βοήθεια· γένι πᾶς ὁ προστρέχων, Δέσποινα ἐξ ἀναγκῶν λελύτρωται.

Εμπεσὼν εἰς σάλον πειρασμῶν, πότε σε ἔζήτησα, καὶ οὐ ταχὺ ἐφέλισας τὸν κλύδωνα; τὸν νοῦν μου εἰρήνευσας; ἀπὸ παντοίας ἐπηρείας ἔξηρπασας; ὅθεν εὐλογῶ σε, Δέσποινα, καὶ ἀνυμνῶ τὸ κράτος σου.

Απογνούς τῷ πλήθει τῶν δεινῶν, ἔκλαυστα καὶ εὔρον σε, προσπιμὸν τῶν ἀναγκῶν· ἐξαίρουσαν πάντοτε προφθάνεις με· ἀδιαλείπτως προστασία ὑπάρχεις μοι· ὅθεν εὐλογῶ σε, Δέσποινα, καὶ ἀνυμνῶ τὸ κράτος σου.

Ωδὴ. γ'. Στειρωθέντα μου τὸν νοῦν.

Τίς αἰνεῖν σε γηγενῶν, κατ' ἀξίαν ἴκανοι, παρθενομῆτορ; σὺ γάρ ἐν γυναιξὶ, μόνη ὥρθης ἐκλεκτὴ καὶ Παμμακάριστος.

Ούρανός σε ἀνύμνει· καὶ ἡ γῆ σε εὐρημεῖ· μεθ' ὃν καὶ γώ σοι, ὀφειλάς ἀποδιδοὺς, ἀνθ' ὃν δοθῆς μοι σωτὴρ Θεογεννήτρια.

Πεποιηθεῖσε τῇ εἰς σὲ, λυτρωθεῖσε ἐκ πειρασμῶν, σοὶ ἀνακράζω ἐκ βαθέων ψυχῆς· σύ μου σκέπη κραταιά Θεογαρίτωτε.

Συσχείντα ἐν δεινοῖς, ἀπογνόντα καὶ τοῦ ζῆν, τίλενσάς με γέλπις τῶν βροτῶν, ἔξελοῦσα τῶν κακῶν ῥοπαῖς σου Δέσποινα.

Ωδὴ. δ'. Τὴν ἐκ Παρθένου σου γένησιν.

Τὴν φοβεράν σου ἐπίκλησιν, ὁπγίκα ἀκούσῃ, ἡ δαιμόνιος πληθὺς, ἀποδιδράσκει ὡς ἐπυρὸς δειματουμένη· ὅθεν μου φωνοῦντος, Θεοτόκε βοήθει· ἐπακούεν μὴ παριδῆς ἀγαθή·

Τὸ επιπόθητον ὄνομα, ἐν εἰκόνι σε βλέπω, τὴν Κυρίαν τοῦ παντός· καὶ γάρ ἐν ταύτῃ θαυματουργεῖς βρύουσα χάριν, καὶ τὸν ἐν πεποιηθεῖσε προσιόντα σοι δοῦλον, ἔξαιροῦσα Θεοτόκε, τῶν δεινῶν.

Εύχαριστήριον αἰνόν σοι, κατὰ χρέος ἐπάδω, ὑπερύμνητε ἀγνή· ὅτι προφθάνεις ἐν οἰκτιρμοῖς τὸν σὸν οἰκέτην· ὅτι με ἐμπαρέντα παγίσιν, ἀφύκτοις τῶν κακούντων, ἐλυτρώσω

Θαυμαστῶς.

Σωματικοῖς κατεβόύπωσα, πάθεσι τὴν ψυχὴν μου, ὁ πανάθλιος ἐγώ· ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὴν ἀμώμητον Κόρη πίστει προστρέχω· δῆθεν μή με παρίδῃς· ἀκουσον τοῦ κλαυθμοῦ μου, καὶ πρόσδεξαι τῆς ψυχῆς μου τὸν πόθον.

Ωδὴ, ε'. Οὕτι νῦν τῶν παθῶν περὶ ἐμέ.

Οτι σὺ εἶ ἴσχὺς τῆς ἀσθενοῦς καρδίας μου, εἰκότως ἀνυμνῶ ἄγνη καὶ φθέγγομαι. Τὶ κακαταιάσου τὴν ἥροπήν, τῆς δυνάμεως ἐν προστασίαις!

Οτι σοῦ τὴν ἑκάνων θαυματουργεῖν ἐγνώρισται, ῥωνύμενος ἐν αὐτῇ ἄγνη προσφέγγομαι. Τὶ ὥραιώθη τὴν μορφήν, τοῦ προσώπου σου Θεογεννητοῦ!

Οτι σοὶ ἔμαυτὸν προσαναθεὶς ἐπήλπισα, βοήθεια κατ' ἔχθρῶν γενοῦ μοι Δέσποινα· σοῦ τὴν πρεσβείαν γάρ σεπτὴν, καὶ τὴν δύναμις ὑμαχωτάτην.

Οτι σὲ ἐν δεινοῖς ἐπικουρεῖν ἐξήγετα, εὐήκοος ἵλασμὸς ἔσο μοι Δέσποινα· σὺ σωτηρίας γάρ ἐλπίς, τοῦ οἰκέτου σου Θεογεννητοῦ.

Ωδὴ, ε'. Λέυσσος ἀμαρτημάτων.

Αλευσσος τῆς ἀμάρτιας, καταποντίζει τελείως, τὴν ἀθλιωτάτην μου ψυχὴν πάναγνε Δέσποινα· φὰς χειρά μοι βοηθείας παράσχου.

Αλευσσος τῆς εὐσχλαγχνίας, ὑπάρχουσα Θεοτόκε, τῶν ἐν τῇ Ἰλύī τῶν παθῶν, δεινῶς ἐμπατέσσα με, ἀνάγαγε ὀπαθείας πρὸς ὑψός.

Χαῖρέ σοι ἀναθοῶμεν, αἰσιώς τὸ τοῦ Ἀγγέλου, τῇ ὑπεραρμόμω Παρθένῳ· χαῖρε χαράκωμα τῶν δούλων σου, καὶ ἀνέδευτον ἔρκος.

Χαῖρέ σοι τῇ πανυμνήτῳ, καὶ ἀπειράνδρῳ Παρθένῳ, νῦν προσάγω Κόρη χαρμονιῶς, χαῖρε ἀντίληψίς καὶ καύχημα τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων.

Κάθισμα·πρεσβεία θερμή.

III μόνη Θεὸν ἀσπόρως ἀποτέξασα, καὶ πάλιν ἄγνη, μετὰ τὸν τόκον μείνασα· τοὶ προσπίπτομεν Δέσποινα, μετὰ φόβου καὶ πόθου κραυγάζοντες, ἐκ παθῶν καὶ νόσων δεινῶν, καὶ θλίψεων πασῶν τῆμάς λύτρωσατο.

Ωδὴ ζ'. Μὲν τῇ φλογοφόρῳ καμίνῳ.

Εν παρθενικῇ σου νηδύν, ὡς ἐν οὐρανῷ ἐπτακύκλῳ, βαστάζεις Θεόπαις τὸν πάντων Κτίστην, καὶ τεκοῦσα ὡς πρὶν πάναγνος, διαμεμένηκας ἄγνη· φοβερὸν τὸ θαῦμα!

Εν πολυστενάκτῳ ὁδύνη, ὡς ἐν πυριφλέκτῳ καμίνῳ, ὑπῆρχον ὁ παῖς σου Θεογεννητός· καὶ ἐρέθισθην ταῖς πρεσβείαις σου, τῆς συνεχούστης με παιυῆς, ὡς φλογὸς οἱ παιδες.

Εύχαριστηρίους φόδάς σοι, ὡς κυριακὴν εὔπορίαν, προσφέρω ὁ παῖς σου Θεογεννητοῦ· ἀνυμνῶ σου τὴν ἀντίληψίν, καὶ προστασίαν φοβερὰν, αἵς δεῖ με σκέπτεις.

Σὺ τῇ περιλύπῳ ψυχῆς μου, φάρμακον ἥδυνον ταύτην, ὑπάρχεις ὡς εὔσπλαγχνος σεμνὴ Μαρία, ἐμποιούσα φῶς ἐγκάρδιον, τοῖς σκοτεινοῖς μου λογισμοῖς· καὶ φρουροῦσα σώζεις.

Ωδὴ, π. Παιδεῖς ἄγροι καμίνῳ.

Θείοις ἀσμασὶ παικίλλῳ σοὶ τὸν ὕμνον ἀγνή, ὑπὲρ τῆς εἰς ἐμὲ εὐχταίας σκέπης σου· σὲ γάρ ἐν πειρασμοῖς ἔξευρον δράσον ζωῆς, τοὺς πόνους ἀναψύχουσαν, καὶ παρορμῶσαν ψάλλειν με· πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Σύ μου Δέσποινα ἐλπὶς καὶ πρασφυὴ κραταιά, ἐν πειριστατικοῖς ἀγῶσι φθάσαντος· ἐν σοὶ γάρ πεποιθὼς, ἐπιθειώλας δυσμενῶν δυναρωθεὶς ἐκτρέπομαι, καὶ εὐχαρίστως φθέγγομαι· πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Πλόρω βέβλησθο δαιμόνιος πληθὺς πονηρά· ὅτι μοι συμφάχεται μεγάλῃ δύναμις· αὕτη Μήτηρ Θεοῦ, κλῶσσα πάγας τὰς σὰς, κάμεται φιλάττουσα ὡς ἐκ παγίδος δρυνεον, εἰς τὸ βοῶν ἀνελλιπῶς, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Μόνη ἀχραντες διήλεγξας θεσμοὺς φυσικοὺς· ὅτι ἀνευ σπορᾶς νίὸν γεγέννηκας, ἔχουσα ἐνταῦθη παρθενικὴν ἀστραπὴν, καὶ μητρικὴν συγγένειαν· καὶ σοῦ τὸ θαῦμα ἀδεταί, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, Θεοτόκε Μαρία Πανύμνητε.

Οἱ Ειρῆνες.

Παιδεῖς ἄγροι καμίνῳ ἐμβληφέντες ποτὲ, καὶ τὴν φλόγα δροσοβολοῦσαν θεώμενοι, Ἀγγέλου ὡράιον ἐπιστασίᾳ φρικτῇ, συμφώνως οἱ τρεῖς ἐμελπον, δοξολογοῦντες καὶ κοάζοντες· πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ωδὴ, θ'. Τῶν γηγενῶν τις ξήουσε.

Τῶν γηγενῶν τίς αἰνόν σοι οὐ πλέξει; ή τίς ἐγκόμια οὐ φῆ; ὅτι πρέσβυς ὑπάρχεις εἰς Θεὸν ἀπαστραπήσας μεθ' ὧν καμέου ἐπὶ πᾶσι τοῦ σοῦ οἰκέτου, ἀνθ' ὧν καὶ ἀναμέλπω, καὶ ἐν φρεσταῖς Θεοκυῆτορ Μαρία μεγαλύνω σε.

Εν συμφοραῖς λαμπρότερον ἡλίου, ἐναπαστράπτει σου τὸ φῶς, τῆς κραταιᾶς προστασίας, διασκεδάζουσα τῆς ἀθυμίας τὰ νέφη ἐκ τῆς ψυχῆς μου· διὸ καὶ ἀναμέλπω, καὶ ἐν φρεσταῖς Θεοκυῆτορ Μαρία μεγαλύνω σε.

Εν γυναιξὶ σὺ μόνη ἐκληρώσω, θαῦμα πανθαύμαστον ἀγνή, τεκοῦσα καὶ μὴ φθαρεῖσα τὴν παρθενίαν σου· ὁ ὑπὲρ φύσιν γάρ τὴν φύσιν καινοτομῶν, αὐτὸς Θεὸς ἀπάντων ὁ κυριεῖς· διό σε πίστει καὶ πόθῳ, ἀπαύστως μεγαλύνομεν.

Πάντες ὁμοῦ τὸ χαῖρε σοὶ βοῶμεν, ὡς γεννησάσῃ τὴν χαρὰν, καὶ βραβευθείσῃ πρεσβεία πᾶσι τοῖς πέρασιν, ὡς καὶ ἐμοῦ προστασίᾳ τοῦ σοῦ οἰκέτου. Τοιαύτη σου ἡ γάρις· διό σε ἐν φρεσταῖς Θεοκυῆτορ Μαρία μεγαλύνομεν.

Πρόσομοιν. Οὔτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Χαῖροις ἦν ἔωρακε ποτὲ, πύλην κεκλεισμένην προφήτης, θείῳ ἐν Πνεύματι, μόνος ἦν διώδευσε πύντων ὁ αἴτιος· Χαῖρε ἔξοχον ἀκουσματα· παραδόξον θαῦμα· Χαῖρε στάμνε πάγχρυσε τὸ μάννα φέρουσα· Χαῖρε θησαυρὸς πενομένων· Χαῖρε ἀσθενούντων ἡ ἥωσις· Χαῖρε δυστυχούντων ἡ ἀνόρθωσις.

Χαῖρε ἡ ἀένναος πτηγὴ, τοῦ χρυσαυγεστάτου Παρθένε, καὶ θείου νάματος· Χαῖρε ἡ ἀντιληψίς καὶ προστασία βροτῶν· Χαῖρε ἄγιον οὐκημα, τοῦ πάντων Δεσπότου, σκένος κα-

θαρώτατον, μῆρον πολύτιμον· Χαῖρε ὁ Θεόδροσος πόκος, πάλαι· Γεδεὼν ὃν προεῖδε, Πνεύματι τῷ θείῳ ἐλλαμπόμενος.

Χαίρους τοῦ ἑλέους ποταμέ· Χαῖρε μυστηρίων διόπτρα καὶ θύρα Πάναγνε· Χαῖρε ἀνεξάντλητε γλυκεῖα θάλασσα, χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος· Χαῖρε ἀϊδίων, στεφάνων τῆς πρόξενος, θεοπρέπῶν τε γερῶν· Χαῖρε τὸ ἐγκάμιον Κόσμου, παντὸς ἐγκαμίου καὶ λόγου, ἀσυγκρίτω μέσῳ ὑπερέχουσα.

Ἀρόν σου τὰς χεῖρας ἀγαθὴν, πρὸς τὸν σὸν μὲν καὶ μαστούς σου, σὺς περ ἐθήλασε, δεῖξον, καὶ σπαργάνων τε, τοῦτον ὑπόμνησον· τὰ ἔκσινου ἀνάμιξον, τοῖς σοὶ Θεοτόκε, τὸν σταυρὸν, τοὺς ἥλους τε, τὴν λόγγην αἴματα, τραύματα καὶ ἀπαντα πάθη· καὶ οὗτως ἰλέωσον τοῦτον, ἐφ' ἡμῖν καὶ ῥῦσαι τῆς κολάσεως.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΒΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ.

Κατ' ἀλφάβητον· ὡς ὄρᾶται ἐν τοῖς ὑστέροις Θεοτοκίοις.

Ωδὴ, α'. ἦγος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσέ ποτε.

ΑΜΒΡΟΣΙΑΣ κόσμῳ τὴν τρευθὴν, χαῖρε ἡ πηγάσασα, Θεογεννήτρια χαῖρε Παράδεισε, τῆς ζωῆς βλαστήσασα, ξύλον Δέσποινα ὁ καὶ βλέψαι ἀξίωσον, καὶ κατατρυφῆσαι, πάντας τοὺς πιστῶς ὑμολογοῦντάς σε.

Βασιλείαν τὴν τῶν οὐρανῶν, ἡ πιστοῖς παρέξασα, Θεογεννήτρια χαῖρε τῷ τόκῳ σου, τῷ ἀφρότῳ Πάναγνε, χαριμονῆς ἡμᾶς αἰωνίου ἀξίωσον, χαῖρε τοῦ βοῶν σοι, κεχαριτωμένη μεσιτείας σου.

Γηθοσύνως χαῖρε σοι σεμνὴ, βάτε ἀκατάφλεκτε. Θεογεννήτρια πόθῳ τοῖς κράζουσι, βοηθὸς γεννήθητι, μεσιτείας σου, καὶ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον, πουηρευομένων, ἀπὸ συστροφῆς τῆς παντευλόγητος.

Αναξίων πρόσχες οίκετῶν, ταῖς οἰκτραῖς δεήσεσι, διηγεινῶς ἐκβοῶντων σοι Πάναγνε· χαῖρε θεία τράπεζα, ἀρτὸν φέρουσα τῆς ζωῆς Θεονύμφευτε, οὐ ἐπαπολαῦσαι, πάρεξον ἡμῖν ταῖς ίκεσίαις σου.

Ωδὴ, γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Δοχεῖον χαῖρε μύρου τοῦ οὐρανίου· ὁ τόκος ὁ θεόδροσος χαῖρε Κόρη· χραταίωσον τοὺς δούλους σου χαῖρε ψάλλειν, ἡ φῶς ἀπρόσιτον Θεογεννήτρια, τοῖς ἐν σκότει λάμψισα τῷ

θείφ τόκω σου.

Εκλύτρου τῶν διψώντων αἰσχύνης πλῆσαι, ψυχήν μου ἵνα χαῖρε ἀπηλπισμένων, ἐλπὶς ἀναβοῦ σοι χαῖρε λυχνία, καὶ ὅρος ἄγιον Θεοχαρίτωτε· Χαῖρε τὸ διάσωσμα τῶν τιμώντων σε.

Ζωὴν ἡ τὴν ἀνώλειθρον χαῖρε κόσμῳ, ἔκβλύσσασα τῷ τόκῳ σου χαῖρε πύλην, διάρασσα ἀνθρώποις τὴν οὐρανίαν· βοῶντας χαῖρε σοι Θεογεννήτρια, αἰωνίου ἐμπλησσον χαρμονῆς ἡμᾶς.

Θεόδμητον παλάτιον χαῖρε Κόρη, ἀγλαΐσσα τοῦ γένους καὶ προστασία· Κυρία χαῖρε Κόσμου καὶ θεία σκέπη· τὸ χαῖρε δπως σε, ἀπαύστως μέλπωμεν, ἀναγκῶν καὶ θλίψεων ἑξελοῦ ἡμᾶς.

Ωδὴ, δ'. Εὐλογίας.

Η ἐμψυχος κιθωτὸς χαῖρε πλάκας τῆς χάριτος, θεοτεύκτους φέρουσα, Θεοχαρίτωτε χαῖρέ σοι, πόθῳ τοὺς κραυγάζοντας, δεινῶν παντοίων, ρυσθῆναι καθικέτευς.

Θεόμορφον καὶ θειότατον χαῖρε ἀνάκτορον, πειρασμῶν καὶ θλίψεων καὶ νοσημάτων ἐκλύτρωσαι, χαῖρε τοὺς βοῶντάς σοι, τετυρωμένον καὶ πιὸν ὅρος Πάναγνε.

Ιάσεων χαῖρε Κόσμῳ πηγὴν ἡ ἔκβλύσσασα· χαῖρε λύπην λύσσασα τῶν Προπατόρων τῷ τόκῳ σου· ἀλλ᾽ ὡς προστασία μου, μανίας ρύσαι καὶ βλάβης ἔχθραινόντων μοι.

Ακράδαντον χαῖρε τεῖχος, πιστῶν ἀσύστοι, τοῦ ἔλεους τέξασα, Θεογεννήτρια ἐπίδε, πάγτας δεομένους σου, καὶ τρικυμίας τοῦ βίου ἀπολύτρωσαι.

Ωδὴ, ε'. Ο φωτισμός.

Κατὰ παθῶν, ἔξανάστησον Κόρη τῶν ὄλεθρίων, πόθῳ τοὺς τὸ χαῖρέ σοι ἔκβοῶντας, αὐγὴν ἡμέρας, μυστικῆς χαῖρε ὅρος, Θεογεννήτορ ἀλατόμητον· χαῖρε τῶν δακρύων τῆς Εὔχες ἡ λύτρωσις.

Δύσις ἀράς, παντευλόγητε χαῖρε ἀμαρτανόντων, χαῖρε ἰλαστήριον χαῖρε βάθος, τοῦ θείου ὑψους δυσανάθατον, χαῖρε ἀσθενούντων Θεοχαρίτωτε, ἵασις ἡμᾶς νοσημάτων ἀπάλλαξιον.

Μετὰ Θεὸν, τοῖς βοῶσί σοι χαῖρε ἡ ἐλπὶς καὶ σκέπη· χαῖρε ἐνδιαιτημα θείας δόξης· παραμυθία τῶν ἐν θλίψεοι χαῖρε· πάστος βλάβης ἀγνὴ καὶ θλίψεως, λύτρωσαι ἡμᾶς τοὺς εἰς σὲ καταφύγοντας.

Νέκταρ πιστοῖς, ἡ ποτίσασα χαῖρε, παλινεώιας· Χαῖρε τοῦ ἀδύτου φωτὸς νεφέλῃ λυγία χαῖρε, φωτισμὸν τοῖς ἐν σκότει, παρασχοῦσσα Θεογεννήτρια· σκότους ἔξωτέρους ἡμᾶς ἀπολύτρωσαι.

Ωδὴ, σ'. Ήχου ρημάτων δεῖσσως.

Νεῦσον αἰτήσει τῶν χαῖρέσ σοι, ἐπιβοῶτων γέφυρα δί της, περαιοῦται Κόρη πανσεβάσμιε, τῶν σωζομένων πληθὺς θείαν πρὸς ἐπίγνωσιν.

Ξύλον ζωῆς χαῖρε Δέσποινα, ἡ ἔξανθήσασα τὸ γοητὸν, ἐξ οὐ φαγόντες ὅντως οὐ θνήσκο-

μεν, καὶ ἀρᾶς προπατορικῆς, ἀχραντεῖς ἐρρύσθημεν.

Ορεξὸν χείρα τοῖς χαιρεῖσι, ἐπιθεῶσι πάναγνε σὲι, καὶ παντοίας βλάβης καὶ κακῶσεως, ῥῦσαι Παρθένες ήμᾶς, καὶ φρικτῆς κολάσεως.

Αδοντας χαιρεῖς τῷ κράτει σου, ἀπὸ παντοίας ῥῦσαι συμφορᾶς, καὶ εἰρήνης Κόρη πολυύμνητε, τὸν τῆς εἰρήνης Θεὸν, ὃς τεκοῦσα ἔμπλησον.

Κάθισμα. Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Τίς εἶδε; τίς ηκουσε Μητέρα, τίκτουσαν τὸν ἑαυτῆς Δημιουργὸν, τὸν διδόντα τροφὴν πάσῃ σαρκὶ; ἢ τοῦ θαύματος! Θρόνος Χερουβικὸς ἐδείχθη ἡ γαστήρ σου Θεοτόκε, κεγαριτωμένη πρέσβεις ὑπέρ τῶν ψυχῶν ήμων.

Ωδὴ, ζ. Εἰκόνος χρυσῆς.

Ηυρὶ πειρασμῶν, φλεγομένους ἡ πηγὴ τῶν τεραστίων, σῇ μεσιτείᾳ καταδρόσισον Θεοχαρίτωτε ἄδοντας· χαιρεῖς ἡ ὁμορήσασα Κόσμῳ σωτηρίας τὰ νάματα· χαιρεῖς Παράδεισε τρυφῆς· χαιρεῖς πιστῶν προσφυγῆ.

Ρημάτων σεμνὴ, τῶν τὸ χαῖρε σοι ψυχῆς ἐν εὐφροσύνῃ, φαλλόντων Κόρη Παναμώμητε, Θεογγενήτρια ἀκούσον, πάσης προσθολῆς ἐναντίας, ῥυομένη τῷ κράτει σου, καὶ ἐξ ἑγ-θρῶν νοητῶν καὶ αἰσθητῶν εἰσαει.

Σκηνὴ τοῦ Θεοῦ, χαιρεῖς δοξαν ἡ βροτοῖς διηγουμένη λυχνία χαιρεῖς Παρθένες τῆς χάριτος, πλάκας ἡ κατέχουσα Κόρη, τῆς ζωῆς χαιρεῖς τράπεζα, ἀρτὸν οὐράνιον ήμιν, παρεχομένη σὲι.

Σκοτίας χρημνοῦ, τῶν αἱρέσεων ήμᾶς Παρθένες ῥῦσαι, βοῶντας χαιρεῖς στύλε πύρινε, Θεογενήτρια ληξεως, δεῖξον δὲ ἀεὶ κληρονόμους, οὐρανίου τοῦ ψάλλειν σοι· εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Ωδὴ, η. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Τράνωσον γλώσσας τὰς ήμῶν, χαιρεῖς Πάναγνε βοῶν ἐλπὶς τοῦ Κόσμου, τὸ ἀπόρθητον τεῖχος τοὺς σοὺς οἰκέτας ἀγνὴ, ποικίλλων συμφορῶν καὶ θλίψεων, ἔξελον καὶ τρίθους, ἢ πόδειξον ἐνθέους.

Ὕψιστον χαιρεῖς τοῖς βροτοῖς, σωματώσασα Θεὸν ἀρράστω τρόπῳ· τῶν πιστῶν χαιρεῖς σκέπη· τοὺς σὲ ὑμνοῦντας σὲι, Παρθένε κληρονόμους ἔργασαι, τῆς ἐπουρανίου τρυφῆς καὶ βασιλείας.

Φρύαγμα σεβόν καθ' ήμῶν, ἐπεμβαίνειν ἀφειδῶς ὅπλιζομένων· ἵνα χαιρεῖς βοῶμεν, σοὶ Θεομῆτορ ἀεὶ, τῇ μόνῃ ὑπερτέρᾳ Κτίσεως, πάσης ἀρεάτου, καὶ ὀρωμένης Κόρη.

Ινα φωναῖς περιχαρῶς, ἀναγγέλωμεν τὰ σὰ πηγὴ ἐλέους, μεγαλεῖα ἐκ νόσου, Παρθένομῆτορ τῇ σῇ, πρεσβείᾳ ἔξελον τὸ χαιρεῖσι, ἐπιθεωμένους ὑπερευλογημένη.

Αἰνοῦμεν. Οἱ Βίρμοις.

Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς, τῶν Ἐθραίων τοῖς παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν ἐλύγα εἰς δρόσον μεταβαλόντα Θεὸν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὁς Κύριον, καὶ ὑπερψύχοῦτε.

οδή, θ'. Λάραχου γεννήτορος.

Χριστοῦ χαιρε ἔμψυχος, η βίβλος τοὺς ἐκ πόθου σοι, ἐκβοῶντας τὸ χαιρε Θεοχαρίτωτε· χαιρε τὸ κατάσκιον ὄρος, ὡς ἐπὶ σοὶ θεμένους ἐλπίδα, ήμᾶς παντευλόγητε, δυσχερείας πάντης λύτρωσαι.

Φυγῆς φωτισμὸν ἡμῖν, καὶ τῶν σωμάτων ἴασιν, τοῖς τὸ χαιρε βοῶσί σοι: Παναμάμητε, πάρεξον ταχέως λυχνία ἡ θεαυγῆς, καὶ στάσιν λιταῖς σου, ἐν ὧδα τῆς κρίσεως, δεξιὰν ἡμῖν ἔξαίτησον.

Ωσθεὶς κατενήνεγμαι, πρὸς ἀδην ὁ ταλαίπωρος· ἀλλὰ χεῖρα πρὸ τέλους Θεογεννήτρια, δίδου μοι βοῶντί σοι γαῖρες ἡ φωτεινὴ, νεφέλη καὶ πάσης, μανίας ἔξάρπασον, τῶν μισούντων με Θεόνυμφο.

Ούδεις ἐν σοὶ πέποιθε, καὶ κατησγύνθη πάντοτε, Ἀειπάρθενε Κόρη Θεοχαρίτωτε. Ὁθεν τοὺς προσφεύγοντας πίστει τῷ σῷ ναῷ, καὶ πόθῳ βοῶντας, Ἀγγέλου τὸ χαιρε σοι, μὴ ἐλλίπης περιέπουσα.

Προσόμοιον. ὅτε ἐκ τοῦ ἔλου σε.

Χαίροις ὁ ἀείρρους ποταμὸς, χαίροις ἀνεξάντλητε κρήνη, πλήρης ὑδάτων πολλῶν· δὶς ἵν καταρδεύεται ἡ κτίσις ἀπασα· καὶ καρδίαι εὐρράινονται, τηκόμεναι δίψει, καὶ φλογμῷ κρατούμεναι τῶν παραπτώσεων· Χαίροις φωτεινὸν τοῦ Δεσπότου, καὶ τρεπνὸν παλάτιον Κόρη· Χαίροις τῶν ἀμαρταγόντων ἡ διόρθωσις.

Χαῖρε παναγία ἀπαργή, ἀνθρωπίνου γένους Παρθένε, ἐξ η̄ς ἀνέπλασε, φύσιν βροτῶν ἀπάσαν, Χριστὸς ὁ Κύριος· Χαῖρε γῇ ἀγεώργητε, καὶ ἀρουρα θεία, ἡ καρποφορήσασα ζωῆς τῶν ἀσταχυν· Χαῖρε Προφητῶν ἡ διόπτρα, Χαῖρε Ἀποστόλων ἡ δόξα· Χαῖρε τῶν μαρτύρων τὸ κραταίωμα.

Χαῖρε τῆς ἀκτίστου καὶ κτιστῆς, εὔσεως μεθόριον μόνη ἀγνὴ ὑπάρχουσα· Χαῖρε πολυσύνθετον καρίτων Πάναγνε· Χαῖρε ἔμψυχος Δέσποινα, καλῶν ἀγαθῶν τε, ἀνακεφαλαίωσις· Χαῖρε ἐστία κοινὴ, θείων ἀνθρωπίνων τε ἄμα, καὶ Ἀγγελικῶν Θεοτόκε, δωρεῶν καὶ μέγα οἰκητήριον.

Πλησσον εὐρροσύνης τὴν ἐμὴν, νῦν Θεοκυῆτορ Παρθένε, καρδίαν δέομαι· ἥλθοσαν γὰρ ὕδατα, ἔως αὐτῆς ἀληθῶς, εἰς ἰλὺν ἐνεπάγην δὲ βυθοῦ ἀπωλείας, οὐδη καὶ εἰς πέταυρον ἀδου προσῆγγισαι· σὺ οὖν ὡς τῷ Πέτρῳ μοι χεῖρα, ὅρεξον ἀνύμφευτε Μῆτερ, τῆς φιλανθρωπίας σου καὶ σῶσόν με.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ'. ΙΧΩΓ.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΙΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΜΑΝΟΥΗΛΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ

Ο ὅντες καροστιχίς.

Τῇ Παρθένῳ μέλισμα ἔξαδω τρίτον. Μανουήλ.

Ωδὴ, α. ἦχος γ'. Ο τὰ διάτα πάλαι.

ΤΟΝ βυθὸν ὡς τεκοῦσα, τῆς ἀμετρήτου σοφίας, εὐλογημένη Μαρία, φωτισμὸν δίδου μοι, καὶ λόγον ἔμπνευσον νῦν, δπως ἀνυμνήσω σου τὰ παιμαῖη μεγαλεῖα· ἀπερ σοι ὁ Κύριος Κόρη ἐποίησεν.

ΙΙ θανάτου τὸ κέντρον, καὶ ἴταμότητα ἄδου, καταβαλοῦσα τελείως, τοκετῷ πάναγνε, ὑπεραγίᾳ τῷ σῷ, καὶ ἡμᾶς ζωάσασα· δόξα τοῖς σοῖς μεγαλείοις, ἀπερ σοι ὁ Κύριος Κόρη ἐποίησεν.

ΙΙαμφαιεστάτη πύλη, ἔξ οὗ πυρσὸς ἀναλάμψας, μέγας προῆλθεν ἀρέσκτοις, καὶ πιστοὺς ἡγασε, καὶ τῶν δαιμόνων βαμοὺς, πάντας κατενέπρησε· δόξα τοῖς σοῖς μεγαλείοις, ἀπερ σοι ὁ Κύριος Κόρη ἐποίησεν.

Ανεζώσας Εὔαν. καὶ Ἀδάμ τεθνηκότας, τῇ δεινῇ παραβάσει, τῆς ζωῆς τὴν πηγὴν ἀποτεκοῦσα Χριστὸν, τὸν ὄντως Θεὸν ἡμῶν· δόξα τοῖς σοῖς μεγαλείοις, ἀπερ σοι ὁ Κύριος Κόρη ἐποίησεν.

Ωδὴ, γ'. Ο ἐκ μὴ ὄντων.

ΙΙύου κινδύνων παντοίων καὶ συμφορῶν, τοὺς ὑμνοῦντας Δέσποινα, τὸν πανάγιον τόκον σου· ἔχεις γάρ τὸ δύνασθαι, σοῦ τῇ θελήσει ἀγνὴ ἰσοτάλαντον.

Θαυμάστωσόν σου τὰ πλούσια ἐπ' ἐμέ, ἐλέη καὶ χεῖρά μοι βοηθείας χορήγησον· ἔχεις γάρ τὸ δύνασθαι, σοῦ τῇ θελήσει ἀγνὴ ἰσοτάλαντον.

Επλήγωσάν με τὰ βέλη τοῦ δυσμενοῦς· ἀλλὰ θεία νεύσει σου, ἐν ὑγείᾳ βελτίωσον· ἔχεις γάρ τὸ δύνασθαι, σοῦ τῇ θελήσει ἀγνὴ ἰσοτάλαντον.

Τοῦ οὖν ὑποτάξας κινήσεις τῆς σαρκὸς, ἀχλύος ἔμπεπλησμα· σὺ δὲ κάθιαρον, λάμπρυνον· ἔχεις γάρ τὸ δύνασθαι, σοῦ τῇ θελήσει ἀγνὴ ἰσοτάλαντον.

Ωδὴ, δ'. Εθού πρὸς ἡμᾶς.

Μέσον τοῦ Θεοῦ, καὶ βροτῶν ἐγένου πανύμητε, καὶ τοῦ πλόστου ἔξαποικισθέν, τὸ πλάσμα ὑπερφυῶς κατήλλαξας· θείεν ἐκβέβημεν σοις χαῖρε σοῖς δούλοις πᾶσι, σωτηρίαν

πυρσεύουσα.

Ενθες χαρμονήν, τῇ πολυοδύνῳ καρδίᾳ μου, κατακρατηθέσῃ λυπηροῖς, τοῦ εἰς τὸν κόσμον τὸν φθόνον σπείραντος· ὅπως Κόρη μέλπωσι· χαῖρε σοῖς δούλοις πᾶσι, σωτηρίαν πυρσεύουσα.

Αύτρωσαι δεινῶν, τῶν περικυκλούντων με Πάναγκε, καὶ μηδὲ ἐώντων μου τὸν νοῦν, ὑμνους ὑφαίνειν τῇ θείᾳ δόξῃ σου· ἵνα πόθῳ κράζω σοι· χαῖρε σοῖς δούλοις πᾶσι, σωτηρίαν πυρσεύουσα.

Πλεων ἡμῖν, ταῖς σαῖς ἴκεσίαις ἀπέργασαι, Κόρη τὸν υἱόν σου καὶ Θεὸν, ἵνα ῥυθμων ὄργης καὶ θλίψεως, καὶ σοὶ ἀεὶ κράζωμεν· χαῖρε σοῖς δούλοις πᾶσι σωτηρίαν πυρσεύουσα..

Ωδὴ, ε'. Πρὸς σὲ ὁρθίζω.

Στοιχείων κράσιν, πρὸς ὑγιαῖς δούλου τοῦ σοῦ, Κόρη κατάστασιν εὐχαῖς σου ποίησον· σὺ γάρ τὴν ζωὴν τὴν ἀΐδιον, τῷ κόσμῳ ἔξαντειλας.

Μή μετελθέτω, λοιμῶδης νόσος Παρθένε σὸν λαόν· ἀλλ' ὡς φιλεύσπλαγχνος ἀτριῶτον φύλαξον· σὺ γάρ τὴν ζωὴν τὴν ἀΐδιον, τῷ κόσμῳ ἔξαντειλας.

Αχραντε Κόρη, νόσων παντοίων με ἀπάλλαξον δοῦλον τὸν σὸν, καὶ περιφρούρησον· σὺ γάρ τὴν ζωὴν τὴν ἀΐδιον, τῷ κόσμῳ ἔξαντειλας.

Εν κλίνῃ νόσου, κατ' ἀμφο τείμενον ἀγνῆ, θάττόν με ἔγειρον τῇ εὔσπλαγχνᾷ σου· σὺ γάρ τὴν ζωὴν τὴν ἀΐδιον, τῷ κόσμῳ ἔξαντειλας.

Ωδὴ, σ'. Αἴβυσσος ἐσχάτη ἀμφοτιῶν.

Εύλον καὶ φυτόν σε φειθαλές, ἔγνωμεν Κόρη, τὴν ζωὴν ἔξανθήσασαν, χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ποταμὸν τοῦ ἐλέους· ὅθεν Θεοτόκον σε κυρίως σέβομεν.

Αφεκτον τὴν βάτον ἐν τῷ Σινᾶ, τῆς σῆς λοχείας ἀγνή τύπος ἐφύλαξε· καὶ ἡμᾶς τῇ σκέπῃ σου, ἐκ πάσης ρύου ὁδύνης· καὶ γάρ Θεοτόκον σε κυρίως σέβομεν.

Δάκρυσι προπίπτω σοι ἀγαθή· καὶ ἐκθοῶ σοι ἐλέησόν με Δέσποινα, τὸν πολλαῖς ὑπεύθυνον, ἀμαρτίαις καὶ πάθεις· ἵνα ὡς Θεοτόκον σε κυρίως σέβωμαι.

Ρικησε χαρίτων ἐν σοὶ πηγή· διὸ γάριτας νέμεις τοῖς σὲ γεραίσουσι· καὶ ἐμοῦ χαρίτωσον, δαψιλῶς Κόρη τὴν καρδίαν· καὶ γάρ Θεοτόκον σε κυρίως σέβωμαι.

Καθισμα. Θείας πίστεως.

Θρόνος πάγχρυσος τοῦ βασιλέως, καὶ παράδεισος διηγνισμένος, ἀνεδείχθης Θεοτόκε πανύμνητε· τὸν γάρ Θεὸν ἐν γαστρὶ σου βαστάσσα, εὐωδιάζεις ἡμᾶς θείας χάρισιν· ὅθεν ἀπαντεῖς, Θεοῦ ἀληθῶς μητέρα σε, κήρυττομεν ἀεὶ καὶ μεγαλύνομεν.

Ωδὴ, ζ'. Ως πάλαι τοὺς εὔσεβες.

Τὸ μέγα χριστιανῶν, σὺ εἰ ἰλαστήριον, πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Δημιουργὸν, τὸν ἐκ σου ἀφρόστων τεχθέντα ἀγαθή, καὶ μεσίτις ἀπαύστως· ὅθεν σοὶ χαῖρε κράζομεν, δόξῃς θρόνες ἡλιόμορφα.

Πάθδος Μωσέως ποτε, σὲ προανετύπωσεν, ἐκ τῆς δεινῆς καὶ εἰδωλικῆς, πλάνης πρὸς τὴν θείαν ἀλήθειαν ἀγνὴ, ἡμᾶς ὁδηγήσασα, διό σοι χαῖρε κράζομεν, δόξης θρόνε Τὴλούμορφε.

Ιλέωσον μητρικαῖς, λυταῖς σου πανάμωμε, τὸν σὸν μὲν καὶ Θεὸν ἡμῶν, τοῖς ἀμαρτωλοῖς καὶ οἰκέταις σου ἡμῖν· καὶ νόσων ἀπάλλαξον· ἀεὶ γὰρ χαῖρε κράζομεν, δόξης θρόνε Τὴλούμορφε.

Τύποι τὸ πρὶν Χερουσίμι, κιβωτὸν ἑσκίαζον· σοὶ δὲ ἀγνὴ ἡ πανσθενουργὸς, ὑψίστου ἴσχὺς ἐπεσκίασε σαφῶς, ὡς ναῷ θεότητος· διό σοι χαῖρε κράζομεν, δόξης θρόνε Τὴλούμορφε.

Ωδὴ, η'. Αστέκτω πυρί.

Ο θεῖος Δαεΐδις σὸς προπάτωρ, φάσκει ἐλαλήθη περὶ σοῦ δεδοξασμένα, τοῦ Θεοῦ τὴν ἔμψυχος πόλις, δόξαν τὴν ἐπλούτισας προαγγέλλων· χαῖρε τῆς δόξης τὸ τέμενος, δὶς τῆς ἐδοξάσθη ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης.

Νοοσύντα ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, ἐξ ἀπερθεξίας Θεομῆτορ, τῷ ἐλέει σου με νῦν, ἔγειρον τῆς καλίνης· ὅπως πίστει πάντοτε ἐκβούσῃ σοι· χαῖρε τῆς δόξης τὸ τέμενος, δὶς τῆς ἐδοξάσθη ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης.

Μόνη ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας, τῆς ἐμῆς ἀνέθηκα Παρθένες σωτηρίας· καὶ ἐν σοὶ ρύσθηνα προσδοκῶ, λύπης καὶ κακώσεως ὅπως μέλπω· χαῖρε τῆς δόξης τὸ τέμενος, δὶς τῆς ἐδοξάσθη ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης.

Ανάστειλον Πάναγνε Κόρη, τὰς κακὰς ἔχθρῶν ἐφόδους τῇ σῇ δυνάμει, εἰς αἷς μοι διενοχλούντων, φθόνῳ δολιόφρονι ἵνα μέλπω· χαῖρε τῆς δόξης τὸ τέμενος, δὶς τῆς ἐδοξάσθη ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης.

Οἱ Ειρμός.

Αστέκτω πυρὶ ἐναθέντες, οἱ θεοσεβείας προεστῶτες νεανίαι, τῇ φλογὶ δὲ μὴ λαβηθέντες, θεῖον ὑμνον ἔμελπον, εὐλογεῖτε.

Ωδὴ, θ'. Καινὸν τὸ θαῦμα.

Ναμάτων θείων γνώσεως τῆς σῆς, τὴν αἵει διψῶσάν μου ἔμπλησον Κόρη ψυχὴν, πρὸς πόθον ιθύνουσα ἀγνὴ τοῦ νιού σου, καὶ λυτρουμένη ταύτην ἐπηρείας ἔχθρων, ὄρατῶν ὁμοῦ καὶ ἀοράτων· νεύσει γὰρ μόνη τῇ σῇ, ἀβλαβῆς συντηρηθήσομαι.

Ο πάντων Κτίστις καὶ δημιουργὸς, κατασκηνώσας ἐν σοὶ ἀρρήτως Κόρη, ἀγνὴ οἰσίαν τὴν βρέτοιν, ἐκάθηρε πᾶσαν, τῆς προπατορικῆς τε καὶ ἀρχαίας ἀρᾶς· διὸ καὶ μὲν βῆσαι ἐκ κινδύνων· νεύσει γὰρ μόνη τῇ σῇ, ἀβλαβῆς συντηρηθήσομαι.

Υπερθεν πάντας σώζεις τῶν δεινῶν, καὶ κακώσεως τῇ κραταιᾷ σου Κόρη χειρὶ, τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σου τὴν θείαν λογεῖαν, καὶ τὴν ἐκτήσω δόξαν ἐκ τοῦ πάντων Θεοῦ· καὶ μὲν νῦν φυλάττοις σε ὑμνοῦντα· νεύσει γὰρ μόνη τῇ σῇ, ἀβλαβῆς συντηρηθήσεται.

Απός καὶ κλῆρος προσπίπτει ἀγνὴ ὁ Χριστώνυμος, οἰκετικῶς ἐλέει τῷ σῷ, καὶ τὴν σὴν βοηθείαν νῦν ἐπικαλεῖται, λαμπάδους νόσου, θάττον λυτρωθῆναι δεινῆς, ληποῦ τε καὶ δυστρεπῶν ἐρόδου· νεύσει γὰρ μόνη τῇ σῇ, ἀβλαβῆς συντηρηθήσεται.

Προσόμοια. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Χαῖρε σοι πάντες ἀνακράζομεν Μαρία Θεοτόκε· Χαῖρε ναὶ Κυρίου· Χαῖρε Δέσποινα ἡ κεχαριτωμένη· Χαῖρε τὸ φῶς ἀρρήτως ἀστράψασα, τὸ φωτίσαν τοὺς ἐν σκότει τῆς πλάνης.

Χαῖρε τῶν ἀθλητῶν λαμπρότατον στεφάνωμα, ἀγνὴ Παρθενοῦμητορ· Χαῖρε Κυρίου θρόνε· Χαῖρε πάντιμε ὑπερδεδοξασμένη· Χαῖρε σκιάν τοῦ νόμου ἡ παύσασα, ὡς τέξασα τὸν τοῦ νόμου δοτῆρα.

Χαῖρε ἀγνὴ τὸν ἥλιον εἰσάξασα, τοῖς ἐν σκότει κειμένοις· χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη, τῶν εἰς τὸ προστρεχόντων ἐκ καρδίας· Χαῖρε παρθένων τὸ ἔνθεον ἀγλαῖσμα· καὶ ὁρθοδόξων ἀπάντων προστασία.

Κινδύνων τῷ πελάγει νῦν κλυδωνιζόμενον, τὸν δοῦλόν σου παρθένε, καὶ συμφορῶν τῷ πληῆσι, ῥιπιζόμενον, οίκτείρησον καὶ σῶσον, τῶν οἰκτιρμῶν τέξασα, τὸ πέλαγος τὸ ἀμέτρητον Κόρη.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΡΗΤΗΣ.

Οὐ ή ἀκροστιχίς.

Θρηνεῖν τὸ κέρδος τοῦ βίου καθ' ημέραν.

Ωδὴ, α'. ἦχος γ'. Κέρσον ἀβισσοτόκον.

ΘΛΙΨΕΣΙ προσπαλαίειν ἐν βίῳ κάλλιστον, εἰς ὡρέλειαν ψυχῆς· διὰ τοῦτο Θεοτόκε, οἱ ἐν θλίψεις ὄντες, σὲ σε βροθὸν καλοῦμεν, ἀκαταπάντως κοάζοντες· Δέσποινα μὴ παρίδῃς, τὴν δέησιν τῶν δούλων σου.

Ρίζα κακῶν ἀπάντων, ἐν βίῳ πέρουκεν, ἡ φιλάργυρος σπουδή· ἡς τὸ κέρδος ἀπεδίγθη, τοῦ Ιούδα ἀγγέλον· διὸ οἱ τῷ Χριστῷ δουλεύειν, εἰλικρινῶς βουλόμενοι, βέψωμεν ταύτην πόρχω, διὰ τῆς Θεομήτορος.

Ηλιος ὡς ἐν πόλῳ ἄλλος δέδεικται, ἡ ἀκτήμων βιωτὴ, ἀρετῶν κατακοσμοῦσα τὸν πολύμορφον κύκλον· διὸ οἱ τῶν παθῶν τῷ σκότει, ἀεὶ συμποδίζόμενοι, ταύτης τῇ φωταγίᾳ, πρὸς τὴν Παρθένον δράμωμεν.

Νῦν με ψυχορθόρων ζάλη κατέλαθε, καὶ ἀτόπων λογισμῶν, καὶ πρὸς βάραθρον καθέλκει, καὶ βυθὸν ἀπωλείας σὺ οὖν γενοῦ μοι κυθερήτις, καὶ πρὸς λιμένα ίθυγον, θεῖον με Παναγία, καὶ μακαρίσῃ εὑκλείαν.

Ωδὴ, γ'. Τὸ στερέωμα.

Ἐλιπάνθημεν, ταῖς ἡδοναῖς ταῖς τοῦ βίου, πανύμνητε πάθεσιν οἱ παχυνθέντες, καὶ Θεοῦ τὰς ἐντολὰς κατελίπομεν.

Ισχυρώτατον, τῆς βασικαίας τὸ πάθος, ἀπτόμενον ἄγραντε καὶ τῶν ἀρίστων, οὐ ρύσθηναι δυσωπῶ ταῖς πρεσβείαις σου.

Μηπιόφρονες, οἱ διὰ δόξαν ματαίαν, τὴν ἀσκησιν ἄχραντε πεποιημένοι· ὃν μερίδος διὰ σοῦ λυτρωθείημεν.

Τὸν ἔλπιζοντα, καὶ καταφεύγοντα πίστει, πρὸς σὲ θεονύμφευτε μὴ ὑπερίδης· ἀλλὰ σῶσόν με τὸν δοῦλόν σου δέομαι.

Ωδὴ, δ'. Ἐκάλυψεν οὐρανούς.

Οράσει με ὁ Σατᾶν, ἐν Παραδείσῳ ποτὲ, θεογεννῆτορ εἴλεν ὡς αἰχμάλωτον Παρθένε. Καὶ νῦν δὲ τῇ ὄράσει πειρᾶται ἄχραντε, συλησαι τὸ θεῖον τῆς ἀγνείας ἐνδυμα, καὶ ἐπειδῆσαι χιτῶνα, τὸν τῆς ἀμαρτίας με.

Κατέπηξεν ὁ ἔχθρος, ἐν πάσῃ τῇ αἰσθήσει μου, τὰς μαγγανείας ἑαυτοῦ Παρθένε Θεοτόκε, καὶ δὶ αὐτῶν καθέλκει με Κόρη εἰς θάνατον· ἡ μόνη τετοκυῖα τὸν λόγον, τὸ μέγα κῆτος χειρωσάμενον, ἐκ τῶν αὐτοῦ πολυπλόκων δικτύων ρῦσαι μέ.

Ἐγκάθηται ἐφ ὅδον, σαρκός ἐν τοῖς κινήμασιν, ὅφις ὁ δόλιος ἔχθρος, καὶ ἐπιβάτη τῷ προσεπιτίθεται, κεντῶν ἀπροσδοκήτως Παρθένε, τῷ κέντρῳ τῶν παθῶν, καὶ θάνατον τὸν ψυχικὸν μοι προσάγει· διὸ βοήθει μοι.

Ρομφαίᾳ με ἡδονῆς, καταβαλεῖν φθονερῶς, ἐπιζήτοῦσιν οἱ ἔχθροι· ἔτειναν γάρ μοι τόξον, ψυχοφθόρον αὐτῶν, καὶ ἐν αὐτῷ ἡτοίμασαν σκεύη θανάτου· ἐν σιδηρᾷ ῥάβδῳ σου, οὓς κεραμέως ὡς σκεύη, σύντριψον Δέσποινα.

Ωδὴ, ε'. Ής εἶδεν Ήσχίας.

Ἀολίως με τῷ λείψι τῆς ἡδονῆς, ὁ δόλιος ἡγκίστρευσε καὶ ἴχθυν, ὡς ἄφωνον ἐσαγγήνευσεν· ἀλλ' ἔχων φρουρόν σε ἀγνή, τῶν ἀρκύων καὶ δικτύων τῶν αὐτοῦ, ἐν τάχει ρύσθηναι, ὁ οἰκέτης σου δέομαι.

Ο μέγας ἐν ἰσχύῃ Θεὸς, καὶ ἐν ἐλέει πλούσιος ἀγνή, ὁ δὲ οἰκτον σάρκα προσλαβόμενος, κράζει μετανοεῖτε, ὑμεῖς καὶ κληροῦσθε τὴν οὐράνιον ζωήν· ἐγὼ δὲ τοῦ βίου, ταῖς ἡδοναῖς συμφύρομαι.

Συνήθη τοῖς Ἀγγέλοις ἀγαθὴ, ἡ τῶν ἀνθρόπων φύσις ἐν σοί· ὅθεν πολιτείαν ζηλοῦσιν ἀδειῶποι, Ἀγγέλων ἐν παρθενίᾳ, καὶ ἀγνότητι βιοῦντες ἐπὶ γῆς· ὃν περ τῆς μερίδος, ἀξιώσον με Δέσποινα.

Τὸ ἀτονον ἐπίστασαι τῆς σαρκὸς, ψυχῆς τε τὴν ὁδύνην ἀγνή· καὶ τὸ τοῦ νοός μου σαρθρὸν καὶ ἀστατον, Παρθένε ἐλέους διὸ, καταξίωσον καὶ χάριτος τῆς σῆς, ἵγα σε δοξάζω, σώζομενος τῇ σκέπῃ σου

Ωδὴ, σ'. Ἐβότσε σοι.

Οὐδόλως φρίττω, οὐδόλως τρέμω, τὴν μυστηρίων μετάληψιν· διὰ τοῦτο Κόρη, ἀσθενῶ συ-

νεγκώς ἀμαρτάνων.

Τγρὸν τὸν βίον, ὑλῶδη τρόπον, Θεοκυῆτορ μετέρχομαι· διὰ τοῦτο ξένος, τῶν Χριστοῦ εἰμι χαρισμάτων.

Βιοῦν οὐ θέλω, ἐστενωμένως, τῶν μοναχῶν νόμοις Δέσποινα, καὶ πλατεῖαν τρέχων, εἰς ὁδὸν εἰμι ἀπωλείας.

Iσχύς μου πᾶσα, καὶ ἡ ἐλπίς μου, φῶς καὶ ζωὴ καὶ παράκλησις, σὺ ὑπάρχεις Κόρον· διὰ τοῦτο εἰς σὲ προσφεύγω.

Κάθισμα. Ή Παρθένος σῆμερον.

Eκ θερμῆς σοι πίστεως, ἀναβοῶ Θεοτόκε, ἀνακέιώ στόματι, καὶ ἔνπαρα τῇ καρδίᾳ· σῶ-σάν με βεβηθισμένον ταῖς ἀμαρτίαις· οἴκτειρον τῇ ἀπογνώσει θανατωθέντα· ἵνα κράζω σε-σωσμένος· χαῖρε Παρθένε Χριστιανῶν τὸ καυχήμα.

ιδὴ, ζ., σὲ τὸν ἐν πυρὶ.

Oταν ἐννοήσω πάναγνε, τὸ βῆμα τὸ ἀδέκαστον, καὶ λογίσωμαι τὰς πράξεις τὰς ἀτό-πους μου, ἐμαυτὸν ἀπελπίζω· ἀλλὰ σὺ μου τὸν γνόφον καὶ ἀθυμίας τὴν ἀχλύν, μακρὰν ἀπόρριψον.

Pνυνού ράθυμίας ἄχραντε, καὶ ἀκηδίας ἐκλύσεως, ἐκ βρωμάτων ἀκρασίας συμβαινόντων μοι, τὴν διόρθωσιν δίδου καὶ ψυχῆς ἐγρηγόρεστε, καὶ κατανύξεως φωτὶ με καταλάμπρυνον.

Kλαίω καὶ ρηγνά· καὶ δέδοικα, τῶν πειρασμῶν τὴν κάμινον, ὑψουμένην κατ’ ἐμοῦ ὅρῶν ὁ ἄγιος· ἀλλ’ ἀπόστεσον ταύτην. Παναγία Παρθένε, τοῦ ἐλέους δροσισμῷ, τῆς εὐσπλαγ-χνίας ὡς πηγή.

Aπειρος πταισμάτων ζάλημα, κατέλαβε τὸν δεῖλαιον, καὶ πρὸς χάος ἀπωλείας ἔλκει πάναγνε, κυβερνήτην τεκοῦσα, Θεομῆτορ Παρθένε, πρὸς ἀπαθείας τὸν λιμένα με καθόρ-μισον.

ιδὴ, η. Αστέκτῳ πυρὶ.

Oρηνῶν ὁ Δασίδ Θεομῆτορ, φόνον καὶ μοιχείαν, ἐμελώδει ἐλέησόν με, ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου· ἔγὼ δὲ μυρίας ὑπεύθυνος ἀμαρτίαις, πῶς εὑρε συγχώρησιν; εἰ μὴ σαῖς πρεσβείαις, αὐτῷ ἴλεωθείην.

Hιμέρων δὲὶ ἐξ ἡμέρας, τρέφομαι ματαίαις Θεοτόκε ταῖς ἐλπίσιν, ἐκζητῶν τοῦ μετανοῆ-σαι· ταῖς συνηθείᾳ δὲ κεχρημένος, τρέχω ὥσπερ κύων εἰς ἐξέραμα, πρὸς τὴν δυσωδίαν, πυθῶν τῶν ἀκαθάρτων.

Mητάνοια βίον δευτέρου, τίθησι συνθήκας ἐν Κυρίῳ Θεομῆτορ, καὶ ἀνίστησι τοὺς πε-σόντας· τὸ πένθος καθαίρει, καὶ παριστάνει τούτους ζωτεινοὺς τῷ πλάσαντι· μεθ’ ὃν καὶ τατοίμην, ἔγω ὁ σὸς οἰκέτης.

Eπλήσθη κακῶν τὴν ψυχὴν μου· ἦγγισε τῶν ὄδηγή ζωῆ μοὺ ἐλογίσθην, ὡσεὶ ἄνθρωπος τοῖς ἐχ-θροῖς μου, μόνος ἀβογθητος· ἀλλὰ δεῖξον κόσμου κραταιὰ ἀντίληψις, ὡς ἀβογθητῶν βοή-θεια ὑπάρχεις.

Ο Περμός.

Αστέκτω πυρὶ ἐνωθέντες, οἱ θεοτεῖας προστῶτες νεανίαι, τῇ φλογῇ δὲ μὴ λαβηθέντες, θεῖον ὑμνον ἔμελπον· εὐλογεῖτε πάντα.

Ωδὴ, 6'. Ἐν νόμῳ σκιᾶ.

Προήν μοι δακρύων δώρησαι, Παρθενομῆτορ τῷ ἐμπαθεῖ, καὶ λύπην τῆς καρδίας, καὶ στεναγμὸν καὶ πένθος ψυχικὸν· ὅπως πενθήσω τὸν νοῦν μου, τὸν νεκρωθέντα κακῶς, καὶ σπλαγχνισθεὶς ὁ υἱός σου, ἐγείρῃ τοῦτον ὡς Λάζαρον.

Αγνὴ παναγία Δέσποινα, ή τέξσα Χριστὸν ἐν σαρκὶ, τὸν ἐν τῇς Τριάδος, τὸν γυμνὸν ἀπάστης ἀρετῆς, τῶν ἀρετῶν τῇ Τριάδι, ταύτῃ με πλούτισον, φόρῳ Θεοῦ κατατύξει, ταπεινώσει τε φρουρούσῃ με.

Νεκρῶσαι σαρκὸς τὸ φρόνημα, πᾶς λόγος θειγόρος φησιν· ἐν τούτῳ γάρ ζωοῦται ἡ ψυχὴ, καὶ τρέχει πρὸς Θεὸν, καὶ τὸν σκηνῶν ἐπιβαίνει τῶν οὐρανίων μονῶν· ὃν με τυχεῖν ἐκδυσώπει, τὸν υἱόν σου Θεογύμφευτε.

Νυκτὶ τὸν παλῶν σκοτεύμενον, καταύγασόν με Δέσποινα, ἡμέρᾳ ἀπαλείας· ἐκ νυκτὸς δὲ θεῖοῖς γάρ πρὸς σὲ, ἐν συντριβῇ τῆς καρδίας ἀγνὴ τὸ πνεῦμά μου· διότι φῶς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔξανέτειλας τὸν Κύριον.

Προσόμοια. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Χαῖρε τῶν Προσητῶν, τῶν θείων ἀγνὴ καύγημα· Χαῖρε παστάς Κυρίου· Χαῖρε νεφέλην κούφη· Χαῖρε ἄγραντε Μῆτερ εὐλογημένη· Χαῖρε γαρὰ κόσμου καὶ ὀντίληψις· Χαῖρε νίκος δύθιδρῶν Ἀνάκτων.

Χαῖρε τῶν Ἀποστόλων, Κόρη τὸ καρταίωμα· Χαῖρε χρυσῆ λυγνία, καὶ μαναδόγε στάμνης· Χαῖρε ἀνθος τὸ τῆς πίστεως Παρθένε· Χαῖρε τὸ ὃν· ἀδρήτως κυήσασα· Χαῖρε θρόνες πύρινε τοῦ ὑψίστου.

Χαῖρε σκηνὴ ἀγία· Χαῖρε τράπεζα, καὶ γέφυρα καὶ κλίμαξ· Χαῖρε ὄρος Κυρίου, ἀλατόμητον Παρθένε· Χαῖρε στέλεγος ιερώτατον καὶ ἀσθαρτον· Χαῖρε Μήτηρ Κυρίου.

Χαρᾶς μου τὴν καρδίαν, πλῆσον χαροπάρογε, καὶ θείας εὐφροσύνης· ὅπως φεί δοξάζω, τὴν σὴν Δέσποινα βεβαίαν προστασίαν, δτὶ οὐκ ἔχω ἄγραντε ὁ δυσῆλός σου, πλήν σου ὅλην ἐλπίδα.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΦΩΤΙΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Οὐ ν ἀκροστιχίς.

Τρίτη δέησις τῇ πανευκλεεῖ Κόρῃ Φωτίου.

Ωδὴ, ἄ. ἔγος γ. ο τὰ θάτα πᾶλαι.

ΤΟΝ ἐν σοὶ ἀπορέντως, Παρθενομῆτορ σκηνώσαντα, Θεὸν λόγον δυσώπει, τῶν παθῶν ρύσασθαι τῆς ἀτιμίας με, καὶ δοῦναι κατάνυξιν, τῇ ταπεινῆμου καρδίᾳ, καὶ τῶν ὄφλημάτων μου τὸν ἴλασμὸν παρασχεῖν.

Ρυπωθεῖσαν ἔξ ἔργων, ἀτοπωτάτων πανάγραντε, τὴν ἀθλίαν φυχήν μου, ῥυπτικοῖς νάμασι τῆς εὔσπλαγχνίας σου, ταύτην ἀποκάθαρον, ναὸν αὐτὴν τοῦ ἄγίου, καὶ πανσέπτου Πνεύματος ἀποτελούσα φαιδρόν.

Ιλαστήριον θεῖον, Θεοτόκε Παρθένε, ἐν αὐτῇ ἀπαντες πιστῶς προστρέχομεν, καὶ λύσιν εἵρισκομεν τῶν χαλεπῶν ἐγκλημάτων, καὶ διασωζόμεθα ἀπὸ παντοίων κακῶν.

Τὴν Παρθένον Μαρίαν, ὡ φυχή μου τὴν ἔγουσαν, οἰκτιρμοὺς ἀμετρήτους, καὶ βροτούς σώζουσαν ἀπὸ ποικίλων κακῶν, εύροῦσα προστάτιν σου, πρόσπεσον ταύτη θωσα, Δέσποινα πανάγραντε σπεῦσον βοῆθει μοι.

Ωδὴ, γ'. ο ἐκ μὴ ὄντων.

Η ἀνωτέρα τῶν οὐρανίων νοῶν, ή πάντων δεσπόζουσα τῶν ποιημάτων ἀχραντε, σὺ γεγοῦ προστάτις μου, ἐν ὥρᾳ δίκης φυκτῆς Θεογεννήτορ.

Διὰ παντός σοι ἐκ βάθους μου τῆς ψυχῆς, κραυγάζω θεόνυμφε καὶ ἐπικαλοῦμαι σε· μὴ οὖν ἀπορέψῃψης με, ἀπὸ προσώπου τοῦ σου κατησχυμένον.

Ελέησόν με ἐλέησόν με ἀγνή, βοῶ σοι σὺν δάκρυσιν αἱρεῖ καὶ προσπίπτω σοι τῶν παραπτωμάτων μου, λαβεῖν τὴν ἀφεσίν, δυσώπει πρὸ τοῦ τέλους.

Η θεία πύλη τοῦ βασιλέως Χριστοῦ, δί ής διῆλθε, καὶ κόσμῳ πεφανέρωται· πύλας μοι διάνοιξον, τῆς κατανύξεως ἀγνή καὶ μετανοίας.

Ωδὴ, δ'. Εἴθου πρὸς ἡμᾶς.

Στήριξον ἡμᾶς, κλονουμένους αὔρατις τῶν θλίψεων, καὶ τῶν ἀναγκῶν καὶ πειρασμῶν, ἐπὶ τῇ πέτρᾳ τῆς οωτηρίας ἀγνή, πᾶσαν ἀποτρέπουσα, καθ' ἡμῶν βλάβην, τοῦ δολίου δράζοντος.

Ιλεων ἡμῖν τὸν σωτῆρα πάντων καὶ Κύριον, Δέσποινα τοῦ Κόσμου ἀγαθὴ, καὶ εὐμενῆ, τοῖς δούλοις σου ποίησον, ταῖς σαις παρακλήσει, καὶ ἵκεσίας καὶ θερμαῖς δεήσεσιν.

Σύμμαχος ἡμῖν, καὶ προστάτις φάνητι Δέσποινα, θραύσουσα πολέμους πονηρούς, τῶν νοητῶν ἐγχρῶν καὶ φυλάττουσα, ἀτρώτους καὶ σκέπουσα, ἡμῖς ἐκ πάσης βλάβης καὶ κακώσεως.

Τάχυνον ἀγνή, εἰς τὸ βοήθησαι καὶ βύσασθαι, πάντας τοὺς προστρέχοντας εἰς σὲ, ἀποδιμούσα γλώσσας δολίων ἀνδρῶν, καὶ ἡμῖν παρέχουσα, τῆς σωτηρίας τῆς τὴν ἀσφάλειαν.

οἱδή, ε'. Πρὸς σὲ ὀρθοῖζω.

Παῦσον τὸν πόνον, τῆς ταλαιπώρου μου ψυχῆς, καὶ τὰς ὁδύνας τοῦ σώματός μου πάσας, ἡ τὸν ψυχῶν ιατρὸν τεκοῦσα, σωμάτων τε πανάμωμε.

Αμαρτημάτων, νῦξ με συνέχει ἀγαθὴ, καὶ ἡδονῶν ὁμίχλη με καλύπτει· τῷ φωτισμῷ τῆς σῆς πρεσβείας, Παρθένε καταλάμπρυνον.

Νάμασι θείοις, τῶν πρεσβειῶν σου Μαρία, τὴν ἔκτακτεσσαν τῷ καύσωνι ψυχήν μου, τῶν γαλεπῶν καὶ δεινῶν πταισμάτων, ἐπόμβρησον καὶ σῶσόν με.

Ἐν σοὶ προστρέχω μή με ἀπώσῃ ἀγαθὴ, μή δὲ παρίδης, μηδὲ ἔξουδενώσῃς· ἀλλ' εὐμενῶς τῆς σῆς βοηθείας, τὴν χάριν μοι κατάπειψον.

οἱδή, ζ'. Λέυσσος ἐσχάτῳ.

Τυνος με κατέλαβεν ὁ δεινὸς, τῆς ἀμελείας καὶ συνωθεῖ πρὸς θάνατον, ἀπωλείας Δέσποινα· αὐτῇ με διανάστησον πρὸς μετάνοιαν, καὶ σωτηρίαν δώρησαι.

Κύματα τῶν ἐμπαθῶν λογισμῶν, διηγεκῶς με συνταράττουσιν ἄχραντες, πονηρῶν πνευμάτων τε, καταιγίδες βυθίζουσιν· ἀλλὰ στήριξον ἀπαθείας ἐν πέτρᾳ με.

Λάμπρυνον τῷ φέγγει σου ἀγαθὴ, τὰ σκοτισθέντα τῆς καρδίας μου ὅμιματα, λογισμῶν συγγύγεσι· καὶ φωτὸς υἱὸν ποίησον· καὶ ἐν τόπῳ με φιτεινῷ κατασκήνωσον.

Ἐγουσα συμπάθειαν δαψιλῆ, καὶ εὐσπλαγχνίαν Θεοτόκε ἀμέτρητον, ταύτην εἰς τὸν δοῦλόν σου, τὸν σὲ ἐπικαλούμενον νῦν ἐπίγεε, πλουσίαν καὶ σῶσόν με.

Κάθισμα. Θείας πίστεως.

Παραμύθιον, τῶν θιλεομένων, ἰλαστήριον, ἀμυρτανόντων, σὺ ἀνεδείχθης Μητροπάθειν· Δέσποινα· τὴν γᾶρ βροτῶν σωτηρίαν γεννήσασα, πύργος ἴσχύος πιστοῖς μόνη γέγονας, οἵτιν κράζουμεν· Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

οἱδή, ζ'. 'Ως πάλαι τοὺς εὐσεβεῖς.

Ἐβλάστησας ἐν γαστρὶ, τὸν στάχυν τὸν ἔνθεον, παναλγθῶς Δέσποινα ἀγνή, καὶ τοῦτον ἔκύησας, πάντων εἰς βροτῶν σωτηρίαν ἀπασαν, ψυχὴν τῆς αὐτοῦ χάριτος, ἐμπιπλῶντα καὶ σῶζοντα.

Ιλύος τῆς τῶν παθῶν, καὶ βυθοῦ τῶν θλίψεων, καὶ πειρασμῶν τῶν βιωτικῶν, ἐλκυσσον ἡμᾶς πρὸς ἀπάθειαν ἀγνή, καὶ χαρὰν εὐφρόσυνον, εὐλογημένος κράζοντας, ὁ καρπὸς τῆς

κοιλίας σου.

Κοιλάδων τῶν κοσμικῶν, ὡς κρῖνον ἐν μέσῳ σε, καὶ ἀκανθῶν τῶν βιωτικῶν, ὡς κοκκο-
βατές, ρόδον εὐσημὸν ἀνθοῦν, ὁ Θεὸς εὐράμενος, ἐν σοὶ σαφῶς ἐσκήνωσε, καὶ ήμᾶς ἄγνη
εὐώδιασεν.

Ο πύλην σε μυστικὴν, οἰκείαν προθέμενος, καὶ ἐπιστὰς ξένως τοῖς ἐν γῇ, διὰ σοῦ ἄγνη
θύραν δέδωκε βροτοῖς, πρὸς ζωὴν εἰσάγουσαν, τὴν αἰωνίαν ἀπαντας, ὡς οἰκτίρμων καὶ
τῶν ὅλων Θεός.

Ωδὴ, η'. Τὸν συμβολικῶς.

Ρύσαι με Πανύμνητε πρεσβείας ταῖς σαῖς, ἐκ πάσης κακώσεως, καὶ δύσχερείας βιωτι-
κῆς, καὶ τὴν σήν μοι παράσχου σκέπην τὴν σωτήριον.

Η φωταγωγὸς τῶν ἐν σκότει Μαρία σεμνὴ, τὰ ὅμματα φώτισον, τὰ τῆς ψυχῆς μου
δέομαι, τῶν παθῶν μου τὸν ζόφον, φωτί σου σκεδάζουσα.

Φύλαξον ἡμᾶς ἐπηρείας ἔχθρῶν ἀσιεῦται, τοὺς πίστει τὸ ὄνομα, τὸ σὸν προσκαλουμένους
σεμνὴ, γλωσσαλγίας τὰς τούτων φιμοῦσα καὶ τὰ στόματα.

Ως τὸν Ποιητὴν τῶν ἀπάντων· τεκοῦσα σαρκὶ, ισχύεις καὶ δύνασαι, ὅσα θέλεις πανά-
γραντε· διὸ μελλούσης ἡμᾶς βῦσαι κατακρίσεως.

Ο βίρμός.

Τὸν συμβολικῶς ἐν εἴδει Ἀγγέλου, καταβάντα Θεὸν, καὶ τὴν φλόγα τινάξαντα ἐκ μέ-
σου τῆς καμίνου, εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, ὡς Κτίστιν καὶ Κύριον.

Ωδὴ, θ'. Ἐν νόμῳ σκιᾶ.

Τοὺς νόμους τοὺς σοὺς ἥθετησα, καὶ τὰς σωτηρίους ἐντολὰς παρέθην σου οἰκτίρμον· καὶ
πτοοῦμαι σου τὸ φοβερὸν βῆμα, ἐν φέπερ καθίσας κρινεῖς τὰ σύμπαντα· διὸ βοῶ δωρεάν
με σῶσον Λόγε, σῆς Μητρὸς δεήσειν.

Ισχύς μου ἐλπίς καὶ ὑμητσις, κράτος καὶ σωτηρία μου Θεόνυμφε Μαρία, ὀρατῶν με λύ-
τρωσαι ἔχθρῶν, καὶ δυσμενῶν ἀοράτων, ἐπιζητούντων με θηριωδῶς διασπᾶσαι, καὶ εἰς
τέλος ἀπολέσαι με.

Ο βίος μου ὅλος ἄχεαντε, ῥαθύμως ἐκτετέλεσται· καὶ ἦγγισα τῷ ὅδῃ, νῦν τῆς ἀπογνώ-
σεως ἄγνη· ἀλλὰ διόρθωσιν δίδου, καὶ μὴ ἔάσης με ἐν τῇ τοιαύτῃ κακώσει, τὸν προσ-
φεύγοντα τῇ σκέπῃ σου.

Γίὸν τοῦ Θεοῦ γεννήσασα, καὶ πάντων οὖσα Δέσποιγα, Παρθένε Παναγία, τὴν ἐμὴν ἐ-
λέησον ψυχὴν, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, καταδίκης βῦσαι με, καὶ μὴ ἔάσης βασάνοις, τῆς
γεέννης ὑπαχθῆναι με.

Προσόμοια. Ο τῷ πάθει σου Χριστέ.

Χαῖρε η λύσις τῆς ἀραῖς, καὶ χαρᾶς η ἀνάβλυσις· Χαῖρε δὲ ης Ἀγγέλοις συνήεθημεν·
Χαῖρε Μήτηρ ἀγαραντε· Χαῖρε τῶν πιστῶν, η θερμὴ καὶ βεβαία ἀντίληψις.

Χαῖρε καύχημα λαμπρὸν, καὶ τῆς πίστεως ἔγερσις· Χαῖρε δὲ ης δεσμῶν ἀπελύθημεν.

οι πάλιν κρατούμενοι, ζόφω ἀγνωσίας ἀγνή, καὶ βυθῷ παραπτώσεων.

Χαῖρε δὲ πόκος Γεδεόν. Χαῖρε Θεοῦ τὸ ἀνάκτορον. Χαῖρε βότερυν νοητὸν ἡ φιλαστήσασα· Χαῖρε κόσμου Δέσποινα· Χαῖρε ὁρθοδόξων, τὸ στήριγμα καὶ καύχημα.

Οτι πλήθει συμφορῶν, καὶ πταισμάτων συνέχομαι, ὑπὸ τὴν προσπίπτω ὁ δύστηγος, Δέσποινα ἀντίληψίν, μή με τοῦ λαιποῦ, τὴν πλουσίαν σου στερήσης βοήθειαν.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΙΩΑΝΝΟΥ. ΕΥΧΑΙΤΩΝ

Ωδὴ, αἱ. ἦχος γ'. Χέρσον ἀβύσσοτόκον.

ὝψΟΥΣ ἀπολισθήσας βίου κρείττονος, καὶ ἀμείνονος ζωῆς, εἰς κατώτατον τοῦ ἀδόν, κατηγένεχθην χωρίον ἀρχῆς δὲ πάσης καὶ ἔξουσίας, διὰ σοῦ πάλιν γέγονα, Δέσποινα ὑπεράνω, τεκούσης τὸν Σωτῆρά μου.

Ἔνοικται ἡ κλεισθεῖσα πύλη Δέσποινα, Παραδείσου τῆς Εδέμ, διὰ σοῦ τῆς θείας πύλης τῆς ἐμψύχου καὶ ζωῆς· ἦν μόνος ὁ Θεός διῆλθε, καὶ κεκλεισμένην ἔλιπεν· διθεν ἐκδυσωπῶ σε, πύλην ζωῆς μοι ἄνοιξον.

Ἐνεύματος παναγίου σκευος ἄγιον, καὶ δοχεῖον ιερόν· Θεοτόκε τὴν ψυχήν μου, πονηρῶν γεγονούτων, πνευμάτων κατοικητήριον, ἀγία καθαγίασον, Πνεῦμά μου τοῖς ἐγκάτοις, εὐθές νῦν ἐγκαινίζουσα.

Οξεῖω τῆς μετανοίας σκότος λύσασα, καὶ τὴν νύκτα τῶν παθῶν, τὴν ἐν ζόφῳ τῆς ἀγνοίας, κοιμαμένην ψυχήν μου, ὅρθισαι καὶ φωταγωγηθῆναι, φωτὶ τῆς θείας γνώσεως, ἔγειρον Θεοτόκε, τῇ φωταυγῇ πρεσβείᾳ σου.

Ωδὴ, γ'. Τὸ στερέωμα.

Τένος γῆνον, διὰ τῆς σῆς μεσιτείας, οὐράνιον γέγονε Θεογεννῆτορ· διὸ γῆς με, καὶ τῶν γηνῶν λύτρωσαι.

Επλούνθησαν, ὑπὲρ τὰς τῆς κεφαλῆς μου, πανάγραντε Δέσποινα τρίχας τὰ πλήθη, τῶν κακῶν μου, ἀλλὰ σύ με διάσωσον.

Εκ νεότητος καταφρονήσας τῶν θείων, τοῦ τόκου σου Δέσποινα παραγγελμάτων, ἀτιμίας εἰς τὰ πάθη ὠλίσθησα.

Νῦν εἰσάκουσον, τοῦ στεναγμοῦ τῆς φωνῆς μου, καὶ δώρησαι· Πνεῦμά μοι συντετριψένον, καὶ καρδίαν ταπεινὴν ἀπειρόγαμε.

οδὴ, δ'. Εκάλυψεν οὐρανούς.

Ως ἐμψυχεῖς καὶ ζῶσα λογικὴ κιβωτὸς, εὐλογημένη Μαριάμ τὸν νομοδότην λόγον, ὥσπερ Νῷες χωρεῖς, κατακλυσμοῦ λυτρούμενον πλάνης τὸν κόσμον, καὶ ἀρχηγὸν δεικνύμενον, ἔτέρου κόσμου δευτέρου καὶ βίου αρείττονος.

Τιμώμεν σε τὸ χρυσοῦν, θυμιατήριον ἐν τῷ, ὁ λόγος τοῦ Πατρὸς ἀνάψας, παναγίαν σάρκα, τὴν οἰκουμένην ἐπλησίης, θίας εὐώδους ὄσμῆς καὶ καθηγίασε, τὸν μολυνθέντα ὄρα, κνίση σπονδῶν ἐναγῶν Θεομακάριστε.

Ιάσεως πᾶσι δρόσον ἀποστάζεις ἀγνή τῶν ἴαμάτων ὡς πηγὴ καὶ σωτηρίου κορήνη, καὶ Θεοῦ ποταμὸς πεπληρωμένος ὑδάτων θείων, ἀμλων ψυχοτρόφων καὶ ζωωποιῶν· οὗτον καὶ μὲν δυσωπῶ σε νοσοῦντα ἵσσαι.

Η τάναγνος ἀληθῶς καὶ πάντων Δέσποινα, ή τὸν Δεσπότην τοῦ παντὸς ἀνεμηνεύτω λόγῳ, συλλαβοῦσα Χριστὸν, τῆς δεσποτείας τοῦ τυραννοῦντος, δραπέτου δεσπότου κοσμοκράτορος, λυτρωσαμένη με δεῖξον, δοῦλόν σου γνήσιον.

οδὴ, ε'. Ως εἶδεν Ήσαίας.

Τὴν θείαν μυροθήκην τοῦ ἀθανάτου Μύρου· τὴν ἀγίαν πηγὴν, τοῦ ζωωποιοῦντος καὶ ζῶντος ὕδατος· τὴν πύλην τῆς σωτηρίας· τὸν Παράδεισον Θεοῦ τὸν λογικόν, τὴν ἐμψυχὸν Πόλιν, Χριστοῦ τοῦ βασιλέως ὑμῶν.

Νοὶ κεκαθαριμένῳ διαπαντὸς, ὅπαν καὶ ἐνοπτεῖζεσθαι, σὲ τὸ ἀγαλλίαμα τῆς καρδίας μου, Παρθένε ισχύν μοι δίδου, καὶ τῷ σῷ περιαυγάζεσθαι φωτί, καὶ τῆς εὐωδίας, τῆς σῆς ἀντιλαμβάνεσθαι.

Ενησίας μετανοίας· ἐνδιαθέτου πένθους καὶ κατανύξεως, μεριμνημένην χάριν παράσχου μοι· ἴδου γὰρ ἀπεγνωσμένος, ὑπὸ πλήθους τῶν ἐμῶν ἀμαρτιῶν, ἀγία Παρθένε προστρέχω τῷ ἑλέσιου.

Η δάμασλις, ή θεία ή τετοκυτα, μόσχον σιτευτὸν ἐκλεκτὸν· ή ἀμνᾶς τὸν ἄρνα Χριστὸν· ή τέξσα, προσάρτοις τοῖς δεξιοῖς με συναρθίμησον, καὶ μάνδρας οὐρανῶν, καὶ τοῦ Παραδείσου, τῆς χλόης με ἀξίωσον.

οδὴ, σ'. Τοὺς εἰς τὰ τέλη.

Ναὸς καὶ πύλη καὶ λυχνία, κιβωτὸς καὶ κατακέτασμα· στάμνος καὶ ράβδος καὶ σκηνὴ γῆ ἀγία θεία τράπεζα, καὶ γέφυρας καὶ κλίμαξ· θρόνος παστᾶς παλάτιον, τοῦ Θεοῦ ὡρίης Κόρη.

Καλήν σε Κόρην καὶ ὥραίαν, ὁ ὥραῖος κάλλει Κύριος, ὑπὲρ νίοντος τῶν γηγενῶν, εὐρηκὼς ἀγνὴ ἀνέτειλεν, ὡς ηλιος ὥραῖος, ὡς ἐκ παστοῦ νυμφίος, τῆς σῆς ἀφθόρου ηγδύος.

Ο θαυμαστὸς ἐν τοῖς ἀγίοις, θίαυμαστωσέ σε Δέσποινα, τὸ θαυμαστὸν ὡς ἀληθῶς, οὐρανοῦ καὶ γῆς μυστήριον· διό σου τὰ ἐλέην, νῦν ἐπ' ἐμοὶ θαυμάστωσον, δεομένῳ ἑλέους.

Η ταπεινὴν βροτείαν φύσιν, ἀνυψώσασα καὶ πένητας, ή ἀνιστάσα ἀπὸ γῆς, καὶ πτωχούς ἐξεγείρουσα, παθῶν ἀπὸ κοπρίας, ἐκ τοῦ χούς πανάμωμε, τῶν κακῶν ἔγειρον με.

Κάθισμα. Θείας πίστεως.

Τεῖχος ἀρρηκτον' στερβὸν υρηπίδα· ὅρμον ἄκλυστον, γαληγιῶντα, κεκτημένοι σε Πανύμνητε Δέσποινα, οἱ ἐν πελάγει παθῶν χειμαζόμενοι, εἰς εὐδίον λιμένα τὴν σὴν ἀντίληψιν, προσφεύγοντες πιστῶς γαλήνης τύχουμεν.

Ωδὴ, Ṅ. Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα.

Αστρον διὰ σοῦ ἀνέτειλεν, ἀγνὴ ἐξ Ἰακὼβ ὁ Χριστὸς, ὁ ποιήσας τὴν σελήνην καὶ τὸν ἥλιον, εἰς ἀργὰς καὶ εἰς φαῦσιν, τῆς νυκτὸς καὶ ἡμέρας· ὃν ἐκδυσώπει τὴν ἐμὴν καταφωτίσαι ψυγῆν.

Ορος Δανιὴλ προεῖδε σε Παρθένε ἀλατόμητον, ἐξ οὐ λίθος Χριστὸς, ἀνευ χειρῶν τέτμηται· ἀλλὰ δέομαι ἀρον, τὸν βαρύτατον λίθον, τὸν τῆς πωρώσεως ταχὺν ἐκ τῆς καρδίας μου·

Πίζης Ἰεσσαὶ βλαστήσασα, στέλεχος ἱερώτατον, ἀφθαρσίαν τοῖς πιστοῖς ἔκαρποφόρησας, καὶ ζωῆς θείας ἀνθος, εὐλογίαν ἀνθησαν, ἀποζηράναν σαφῶς τὸ τῆς κατάρας φυτόν.

Ηνεγκας ἀγνὴ ὡς ἄμπελος, βότρυν ζωῆς περοκάζοντα, τὸν τὴν μέθην τῆς ἀπάτης ἀναστέιλαντα, καὶ πηγάσαντα κόσμῳ ἐπιγινώσεως οἶνον· ὃν περ οἱ πίνοντες πιστοὶ σωρῷονιζόμεθα.

Ωδὴ, Η. Αστέκτῳ πυρὶ.

Η αεροβάμων νεφέλη, ἡς ὁ ἐποχούμενος νεφέλαις Θεὸς λόγος, ἐπιθάς ὡς ἐπὶ νεφέλης κούρῃς καθεζόμενος, τῆς Αἰγύπτου πάλαι κατέβαλε ἕσανα· σύντριψον Παρθένε τὰς στήλας τὸν ποιῶν μου.

Η θεία λαβίς, ἡ τὸν θεῖον ἀνθρακα κάρητως δεξαμένη, Θεοτόκε τῶν παθῶν μου πεπυρυμένους ἀνθρακας κατάσθεσον, Παναγία δρόσῳ σου τῶν παρακλησεων· ἵνα σε δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νυμφῶνος τερπνοῦ τῶν ἀγίων, καὶ οὐρανοπλόκου με ἀξίωσον παστάδος, ὁ νυμφῶν ὁ τῆς θείας δόξης, ἔνδυμα λαυριπόν με τῆς ἀπαθείας· Ήητερ τοῦ Θεοῦ ἐνδύσασα, καὶ τῆς ὀρθαρσίας στολὴν περιβαλούσα.

Νύξ με ἀφεγγής περιέχει· ἔργοις γὰρ τοῦ σκότους ἐδουλῶθην· ἀλλ' αὐτῇ με τῷ φωτὶ σου αὔγασον Κόρη, καὶ φώτισον ψύλλοντα· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ο Εἰρμός.

Αστέκτῳ πυρὶ ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβείας προεστῶτες νεανίαι, τῇ φλογὶ δὲ μὴ λαβούθεντες, θεῖονύμνον ἐμελπον· εὐλογεῖτε

Ωδὴ, Θ. Ἐν νόμῳ σκιᾷ.

Ιδοὺν ἡ ἐμὴ ἀντίληψις· ἴδούν ἡ σωτηρία μου· ἴδούν ἡ προστασία τῆς ψυχῆς μου καὶ ἀγαλλιάσις· ἴδούν ἡ καταφυγή μου· ἴδούν ἡ σκέπη μου σαφῶς, καὶ ἡ βεβαία μου ἐλπίς. ἡ Παρθένος τε καὶ Δέσποινα.

Ωραίαν ψυχὴ καὶ σώματι, ὥραίαν Κόρη καὶ τῷ νοῦ εὔρών σε ὁ ὥραιος· ἐκ λαγόνων σου παρθενικῶν ἔσωματώθη ὡς οἶδε, τὴν ἀμορφίαν μου ἀγνὴ καθωραΐζων ὡς Θεὸς, ὃν ἰκέτευε σωθῆναι με.

Νέον βρέφος Κόρη φέρουσα, ἀγκάλαιξσου τὸν ἄναρχον, ὡς οὖσα πλατυτέρα οὐρανῶν· καὶ πάντων τῶν κτιστῶν ἀγιωτέρα **[Παρθένε]** τοῦτον ἵκετεις τοῦ λυτρωθῆναι με σεμνή, τῶν ἀμέτρων παραπτώσεων.

Σύ μου τὴν ζωὴν κυβέρνησον, καὶ τὴν καρδίαν πλήρωσον χαρᾶς· σὺ λῦσον τὰς ὁδύνας, τῶν ἀμέτρων Κόρη στέναγμῶν, καὶ τὴν πικρίαν μου πᾶσαν, τὴν τῆς ψυχῆς ἀγαθὴν, εἰς εὐθύροσύνην ἀληθῆ, Παναγία μεταρρύθμισον.

Προσόμοιοι. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Χαῖροις ὑπερηγία Λόγον ἄγιον, ὑψίστου δεξαμένη, ἐν τῇ γαστρὶ σου Κόρη· χαῖρε κανδος τίμιον τῶν ὀρθοδόξων· **Χαῖρε** ἀνὴρ Ἀγγέλων εὐπρέπεια· **Χαῖρε** Θεόνυμφε, τὸ προσόγυιον πάντων.

Χαῖρε κάλλος πάγγρυσον καὶ πολυέραστον, τῆς οἰκουμένης πάσις, Μαρία Θεοτόκε· **Χαῖρε** θείκ παράκλησις τῶν θλιβούμενων· **Χαῖρε** τῶν ἀσθεούντων ἀγνή ἐπίσκεψις· **Χαῖρε** πυρίμερος, τοῦ Κυρίου καθέδρα.

Χαῖρε στύλε παρθενίας ἀκλινέστατε· **Χαῖρε** παντευεργέτις, τῶν σὲ ὑμνολογούντων· **Χαῖρε** παλατίον χρυσαυγὲς βασιλέως· **Χαῖρε** ὁ μέγας ἐν μικρῷ Κόσμος πάναγνε· **Χαῖρε** κεφαλαιον, τῆς ἡμῶν σωτηρίας.

Σὺ μόνη προστασία πέλεις ἀκαταίσχυντος, καὶ καύχημα Παρθένε, χριστιανῶν καὶ δόξα· σὺ μου στέρησον τοὺς πόνους καὶ τὰ νέφη, τῶν συμφορῶν ἀχραντε, μετάστρεψόν μυηδίας εἰς φέγγος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ,

Οὐ οὐ ἀκροστιχίς.

Τρίτος Πάναγνε, ψαλμὸς ἐξ Ἀρσενίου.

Ωδὴ, α'. Ἡχος γ'. Χέρσον ἀδυσσοστόκον.

ΤΟΝ ὅντως ὑπέρθεον Κόρη πάναγνε, τὸν βροτοὺς τοὺς λογικοὺς, μεταθέντα ἀλογίας, ἐπὶ λόγου τὴν χάριν, η μόνη μητρικῶς τεκοῦσα Λόγον, λόγον δοθῆναι μοι, αἵτησε Θεομῆτορ, τοῦ μελπειν καὶ δοξάζειν σε.

Ρωσθέντες οἱ ῥώσεως ψυχῶν ἀμοιροὶ τῇ εὑρώστω σου σεμνή, δυναστείᾳ ὡς πρὸς θεῖον, ἴατρόν προσφευγότες, τὸ σὸν ἐπιζητοῦμεν σθένος, τοῦ τὸ σαθίὸν τῆς φύσεως, δύναμιν προσ-

λαβέσθαι ὑμνεῖν καὶ μακαρίζειν σε.

Ιὸν τὸν πανόλεθρον ὃν πρὶν ἡμεσεν, ἐπὶ φύσιν τὴν ἡμῶν, δὲ εἰσδῆς ἐν παραδείσῳ, κακὸς σύμβουλος ὅφις, ἐν γλυκασμῷ σου θείῳ, Μήτηρ Θεοῦ καθάρασα, δοξάζειν σε καὶ χαίρειν, ἡμᾶς νῦν ἐνδύναμωσον.

Τοῦ φύσει φυτοῦ ζωοποιοῦ Δέσποινα, θεωρίᾳ νοερᾶ παραδόξως νῦν τρυφῶντες σοῦ θερμῇ μεσιτείᾳ, οἱ πρὸς γῆν ἐκνευκότες πάλαι, καὶ ξύλου βρώσει θηκέαντες, σὲ κατὰ γρέος πάντες, ἐν ὑμνοῖς μεγαλύνομεν.

οὐδὴ, γ'. Τὸ στεφάνωμα.

Ον περ ἀσυλον, ὡς θησαυρὸν Θεοτόκον, ἐν μήτρᾳ σου δέδεξαι Χριστὸν δυσώπει, τοῦ πλουτίσαι τοὺς πιστῶς εὐθημοῦντάς σε.

Σὺ στερέωμα, ὥφης τὸ μέσον ὑδάτων, τὸν ἥλιον φέρουσα δικαιοσύνης, δὲ δυσώπει, δωτισθῆναι τοὺς δούλους σου.

Πάντων Δέσποινα, ἡ τὸν γλυκύτατον βότρυν, βλαστήσασα ἀμπελος παντὶ τῷ κόσμῳ, εὔφροσύνῃ σου φαιδρῷ πάντας εὔρρανον.

Αρον πάναγνη, τὸν ἔκ κακίας ζυγόν μου, καὶ κούφισον πάνδεινον κλοιὸν πταισμάτων· ὅπως εὕθυμος ἀεὶ μακαρίζω σε.

οὐδὴ, δ'. Εκάλυψεν οὐρανούς.

Νενίκηκας ἀξεταῖς, σεμνὴ τὰ σύμπαντα, τὸν οὐρανὸν μὲν καθαρῦ, τὴν γῆν δὲ πᾶσαν, τῷ φρικτῷ ἄγνισμῷ· ὑπερβάνεις καὶ θαλάσσας ἐν πλάτει μὴ οὖν ἐλλίπης Δέσποινα, ὑπὲρ τῶν πάντων προσθεύειν, ἀγνὴ μητρόθες.

Ανέθαλεν ἀληθῶς, ῥάβδος τὸ πρὶν Ἀαρὼν, συνανέθαλε ταύτη δὲ, καὶ Ἱεσσαὶ ἡ ῥάβδος, σὲ προτυποῦσαι ἀγνή· η μὲν γὰρ ἐξ ιερέων σε, ἡ δέ σε εἶναι, ἐκ βασιλέων ἔδειξεν· η οὖν ἐξ ἀμφορ φυεῖσα σῶζε τοὺς ἀπαντας.

Γινώσκοντες πάγκαρπον ἄχραντες ἀρουραν, ἐν ἀσπερμάντῳ τῇ σπορᾷ, στάχυν βλαστήσασάν σε, τὸν τρέφοντα τὰ πάντα, καὶ φύσεως ἀπάστης τὸν πλάστην, Χριστὸν ἀρτοποιούσαν ἐν σπλάγχνοις, σὲ δυσωποῦμεν λιμοῦ γοητοῦ ἡμᾶς λύτρωσαι.

Νενόησαι τῆς Τριάδος πόλις ἔμψυχος· τοῦ ποταμοῦ γὰρ ἀγαθὴ, σὲ κατευφραίνει. Πνεύματος ὄρμήματα· ποτήρ δέ σε ὡς σκηνὸς ἀγνίζει· καὶ μένει σου ὁ νίος ἐν μέσῳ· ὅθεν ἡ πόλις ἀσαλεύτους, φρύνει τῇ σκέπῃ σου.

οὐδὴ, ε'. Ω, εἰδεν Μίσαίας.

Εν φύσει τῇ ἀστέκτῳ ὁ ἔκ Πατρὸς, ἀκτίστως γεννηθεὶς υἱὸς, διὰ σοῦ ἀτρέπτως κτίζεται πάναγνη· ὁ θαῦμα! πῶς ἐν σῇ μήτρᾳ ἡ σοφία, οἵκον πλάττει ἐσυτῇ, ἡμᾶς δὲ συμπλάττει, καὶ εἰρήνην χαρίζεται.

Ἄυγήν μου τὴν ἀχρείαν τὴν ἐν νοός, ὀδοῦσιν ὄμφακος βρώσει, ἀμαρτίας ἀγαν αἴροδιάσσαν, σαὶς πρεσβείας Μήτηρ Θεοῦ, πρὸς γλυκύτητα μετάγουσα ζωῆς, ἀρτῷ οὐρανίῳ, καὶ σῆς γάριτος ἔμλησον.

Α πρὸν ἐπειθύμουν Ἀγγελοι ἴδειν, ὅπως ἕρευσεως ὁ Κτίστης αὐτῶν, ἐλθὼν ἐπειλάβετο· αὐτὴν δὲ τὴν ἴδεοντα Παρθένε, καὶ σωματώσεσσα Θεὸν, Ἀγγέλων πρωτεύεις, καὶ ἡμῶν δόξαν δέδειξαι.

Λαμπρύνεται τὰ πλήθη ἀμαρτωλῶν· ἐλπίδι σῇ ρωνύμενα καὶ γὰρ, ἐν πᾶσι πέλεις ὡς ῥώξ· ἐν βότρυϊ· δὶς ὅπερ μηδόλως ἔχθρῳ λυμανθείημεν, ὡς ἐπήγγελται Θεός, ἐν σοὶ δὲ Παρθένε, τὴν εὐλογίαν εὑροιμεν.

Ωδὴ, ᷂. Εἰδόντες σοι.

Μαρία Μῆτηρ, Χριστοῦ τοῦ Κτίστου· βιβλος Θεοῦ ἡ πανσφράγιστος, Οὐρανῶν ἐν βίβλοις, σαῖς λιταῖς ἀγνῇ κάμε χράψον.

Ωἱ πίστει θείᾳ, λυχνίαν ἀλλιν, λαμπαδηφόρον φρονοῦντες σε, ἐν φωτὶ ἀμπλῳ, ἀγαθὴ τῷ σῷ φαιδρυνθώμεν.

Σέσοντος ὡς αὔραν, ἐπιθυμίν· θραῦσον θυμὸν κακοὺς θηράσμους· καὶ ψυχῆς τὸν λόγον, τριμερῶς Παρθένε συντήρει.

Εν τῇ εἰκόνι, τῷ κατ' εἰκόνα, Θεοῦ πλούτησαι παράσχου μοι, ἐν τῇ ὄμοιώσει, καθ' ὄμοιώσιν ἀγνῇ φρούρει.

Κάθισμα· Ή Παρθένος σήμερον.

Εκ θερμῆς σοι πίστεως, ἀναθεώ Θεοτόκε, ἀναξίω στόματι, καὶ ῥυπαρᾶ τῇ καρδίᾳ· σῶσόν με, βεβηθισμένον ταῖς ἀμαρτίαις οἰκτειρον, τὸν ἀπογνώσει θανατωθέντα· ἵνα κράζω σεσωσμένος· χαῖρε Παρθένε χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Ωδὴ, ᷃. Σὲ τὸν ἐν πυρὶ.

Ξένως ἔκτυποι πανάμωμε, τόκον τὸν σὸν ἡ κάμινος· καὶ γὰρ ὁ νεανίας τρεῖς φλέγων τύραννος, σὺν τετάρτῳ ὑμνοῦντας, καθορῶν ἀνάκραζει· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Αφαι ὁ παιμὴν τὸ πρόθατον, θέλων ἐν σοὶ τοῦτο εὑρατο, καὶ πεμφέμενος ἐξ ἀχράντων αἴματων σου, ἐπὶ ὄμων βαστάζει· ὅθεν πίστει βοῶμεν· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Πρύπος ὁ παθῶν αἰείποτε, σκοτοῖ ψυχήν μου Δέσποινα· ὡς καλάμην δὲ ἔηράν καὶ πάντῃ ἄκαρπον, ἐμπιπρᾶ ἀμαρτία· διὸ κράζων βοῶ σοι· Θεομακάριστε ἀγνῇ, ῥῦσαι καὶ σῶσόν με.

Πρειθρῷ ῥυπτικῶν σου κάθαρον, ἀγνῇ Θεογεννήτρια, τὴν ψυχήν μου ῥυπωθεῖσαν ἀμαρτήμασι, τοῖς ἀτόποις Παρθένε· ἵνα πίτσαι σοι μέλπω· εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Ωδὴ, ᷄. Αστέκτῳ πύρῳ.

Στάμνον σε χρυσῆν καὶ λυχνίαν, τράπεζαν καὶ ῥάβδον, θεῖον ὅρος καὶ νεφέλην, παλάτιον του βασιλέως, καὶ θρόνον πυρίμορφον Θεοτόκε, πάντες πιστοὶ ὀνομάζομεν, τὴν μετὰ τὸν τόκον Παρθένον φιλαχθεῖσαν.

Σὲ κρῖνον ἀγνῇ κατοπτεύσας, ὁ τὰ τοῦ ἀγροῦ κατακοσμήσας κρῖνα λόγος, ἀκανθώδους φύσεως ἔξαίρει, καὶ στολὴν ἐκ σοῦ ἐγδύεται· ὅθεν κράζω· ὅλον με γυμνὸν ἐπένδυσον, ὅπως

άνυμνω σε εις πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εκ σοῦ γεννηθεὶς ὁ τὰ πάντα, φέρων ἐν τῷ φῆματι τῷ αὐτοῦ Θεὸς λόγος, διὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν πταισμάτων δίδωσιν· ὅθεν σοι κριζώ· σῶσον ἐν κρίσει με Δέσποιν· ὅπως ἀνύμνω σε εις πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ποός μου τῷ νόμῳ προσθάλλων, ὁ ἀντιστρατευόμειος νόμος, τῆς σαρκὸς καταπείθει, μὴ τὰς εὐθείας ὁδοὺς τῶν θείων θελημάτων, βηματίζειν -οῦ νίοῦ σου, διὸ δέομαι· τῇ σῇ μεστείᾳ διόρθωσόν με Κόρη.

Οἱ Εἰρήμοι.

Αστέκτῳ πυρί ἔνωθέντες, οἱ θεοσεβείας προεστῶτες νεανῖαι, τῇ φλογὶ δὲ μὴ λωρῆθέντες, θείων ὑμνον ἔμελπον, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὴν Κύριον.

Ωδὴ, θ'. Ἐν νόμῳ σκιᾶ.

Ιλέως τῷ σῷ προσθέλεποντες, ὅμματι φάλλομεν ἐκ ψυχῆς· ἔλέησον τοὺς πάντας, διὰ σπλάγχνα σου Μήτηρ Θεοῦ· δεῖξον τὴν θείαν σου χάριν, τοῖς τιμῶσί σε πιστῶς· ὅπως σε πάντες ἐν ὑμνοῖς, μελωδοῦντες μεγαλύνωμεν.

Ορῶσα ἀγνὴ τὸν δοῦλόν σου, ποθοῦντά σε εἰλικρινῶς, ἐν θλίψεις· Βοήθει· ἐν ἀνάγκαις φύλαττες θερμῶς· ἐν πειστάσεσι βύου· καὶ ἐν κινδύνοις σῶζε με· σὺ γάρ τοῦ κόσμου ἡ σκέπη· καὶ τοῦ γένους ἡ βοήθεια.

Υπέρφωτον φῶς ἀγέννητον, Πατὴρ ὁ θεῖος καὶ προθολεὺς· οὐέ Πατρὸς καὶ Λόγε, ὁ γεννηθεὶς ὡς φῶς ἐκ φωτὸς· καὶ Πνεῦμα ἀκτιστον θείον, τὸ λάμψαν ἐκπορευτῶς· Τριάς μονάς ὁ Θεὸς μου, πάντας φρούρει τῇ δυνάμει σου.

Ὕψόθεν τὴν σὴν ἀντίληψιν, ἀγνὴ κατάπεμψον καὶ τίμιν· τὴν δραστικὴν πρεσβείαν, τὴν σὴν ὄρεξην πᾶσι· δός τὴν τῶν ιάσεων χάριν· καὶ τῶν θαυμάτων τὴν πληρούν· ἵνα πάντες σε τιμῶμεν, καὶ ἀπαύστως μεγαλύνωμεν.

Προσόδοια. Οἱ τῷ πάθει σου Χριστέ.

Χαῖρε Μήτηρ τῆς ζωῆς· Χαῖρε φειμανάριστε, Ἀγγέλων θεωρία πανόλειος, καὶ βροτῶν τὸ καύχημα· Χαῖρε ἡ χαρὰν τοῖς ἀνθρώποις πηγάσασα Δέσποινα.

Χαῖρε κροτάφων τῆς Χριστοῦ, Ἐκκλησίας ἀνάπτωσις· καὶ ἀξιωμάτων παναμώμητε, τῶν αὐτῆς ἡ ὑπόληψις· Χαῖρε νοητὴ πύλη ἦν διῆλθεν ὁ Ὅψιστος.

Χαῖρε καλλονὴ Ἰακὼβ, ἦν ὁ Δεσπότης ἡγάπησε· Χαῖρε αὐγὴ ἡ τὸν ἥλιον φέρουσα, φωτίζοντα τὰ σύμπαντα· Χαῖρε ἡ φθορᾶς τοὺς βροτούς ὁμαρένη τῷ τόκῳ σου.

Απὸ πάσης προσθολῆς, ἐναντίας καὶ θλίψεως, καὶ ἐξ ἐχθρῶν δυσμενῶν Παναμώμητε, τοὺς δούλους σου λύτρωσα· σὲ γάρ κραταιάν προστασίαν κεκτήμεθα.

ΤΗ ΠΕΜΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΠΟΙΗΜΑ ΘΕΟΚΤΙΣΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΥΔΙΤΟΥ.

Ο ὅ ν ἀκροστιχίς.

* Αδω τρίτον σοι δάκρυμαν γέμον μέλος.

Ωδὴ, α. ἔχεις γ. Ο τὰ θύμα πάλαι.

ΑΡΔΕΥΘΗΝΑΙ πλουσίως δάκρυσι δίδου, τὰς αὐλακας τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου, καὶ καρποὺς φέρειν με ἐκατοστεύοντας, Δέσποινα ἀξίωσον, καὶ τὴν καρδίαν μου πάσης, εὔφροσύνης πλήρωσον ἵνα δοξάζω σε.

Διὰ σπλάγχνην ἐλέους Δέσποινα πάντων, ἐλέησον τὴν ἀθλίαν ψυχήν μου, καὶ πυρὸς λύτρωσαι τοῦ αἰωνίου σεμνὴ καὶ τῆς τῶν δαιμόνων με ἐπιδρομῆς Θεοτόκε, τὸν ὑπὸ τὴν σκέπην σου νῦν καταφύγοντα.

Ως ἀμόλυντος οἶκος τοῦ βασιλέως, τὴν πάθει μολυνθεῖσαν ἀτόποις, ἐμὴν δέομαι καρδίαν Κόρη ἀγνή, κάθαρον πρεσβείαίσου. καὶ καθαρᾶς πολιτείας, ἔργοις καταπλούτισον ἵνα δοξάζω σε.

Τί ῥᾳδύμως τὸν βίον ψυχὴν ἀθλία παρέρχῃ; καὶ οὐ φοβῇ τὴν ἡμέραν τῆς φρικτῆς κολάσεως; ἀλλὰ ἀνάστα λοιπὸν ἐν τῶν καταπτώσεων, καὶ ἀμελείας προθύμως, Θεοτόκε κράζουσα σῶτρόν με Πάναγνε.

Ωδὴ, γ. Ο ἐκ μὴ ὄντων.

Ρῦσαι γεέννης καὶ πάσης ἄλλης ποινῆς, ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, σὸν οἰκέτην Πανάμωμε, καὶ μέτοχον ποίησον, τῆς τοῦ υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ Βασιλείας.

Ιάτρευσόν μου τὰ τραύματα τῆς σαρκός· καὶ τὸ πολυτάραχον τῶν λογισμῶν κλυδώνιον, Δέσποινα κατεύνασον, καὶ εἰρηναίαν κατάστασίν μοι δίδου.

Ταλαιπωρήσας νῦν κατεκάμεθην δεινῶς, καὶ οὐκ ἔστιν ἵσις τῇ ψυχῇ μου Πανάμωμε· ἀλλὰ μὴ εἰς τέλος με, ἔγκαταλίπης τὸν δοῦλόν σου Παρθένε.

Τὸ πρόσωπόν σου τὸ θεῖόν τε καὶ σεπτόν, ἐπίφανον δέομαι σεμνὴ ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου, καὶ ποιεῖν με δίδαξον, τὰ δικαιώματα Κόρη τοῦ υἱοῦ σου.

Ωδὴ, δ. Εθου πρὸς ἡμᾶς.

Οιη ἀγαθή, σὺ ἀπάρχεις ὅλη καὶ εὐσπλαγχνος· ὅλη συμπαθής καὶ βοηθός, ἐν τοῖς κινδύνοις καὶ περιστάσεσι, Μαριάμ πανάγεαντε· διό με ὅλον φρούρησον καὶ τείχισον.

Νέες με ἀφεγγής, τῶν παθῶν συνέχει τὸν δεῖλαιον· ἀλλὰ τῷ φιντίσου ἀγαθή, τὰ τῆς

ψυχῆς μου νέφη διάλυσον, καὶ πρὸς φῶς ὁδήγησον, τῶν προσταγμάτων τοῦ Θεοῦ Πανά-
μωμε.

Σάλω πειρασμῶν, καὶ ταῖς τρικυμίαις ποντούμενος, τῶν πονηροτάτων λογισμῶν, καὶ
εἰς βυθὸν σὺν καθελκόμενος, τὸν τῆς ἀπογνώσεως σῶσον βοῶ σοι Δέσποινα τὸν δοῦλόν σου.

Οταν τῆς σαρκὸς, ἡ ψυχὴ μου μέλλῃ χωρίζεσθαι, τότε παραστᾶσα συμπαθῶς, ἐπιδρομῆς
δαιμόνων με ἀρπασον, τῶν ἐπιζητούντων μου ἀδιαλείπτως Κόρη τὴν ἀπώλειαν.

οδὴ, ε'. Ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἀόρατος.

Ιδε ἄγνη τὴν ἀσθένειαν ἦδε, τῆς ταπεινῆς καὶ ἀθλίας ψυχῆς μου, καὶ ἀօράτων ἔχθρῶν
τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ τῆς τούτων βλάβης ῥῦσαι με.

Δαιμονικαῖς ἐπηρείαις τὸν νοῦν μου, διηνεκῶς εἰς ἀτόπους ἐννοίας, ὑπεξελκόμενον μὴ
ἔσσης Δέσποινα· ἀλλὰ στῆσον ἀπερίτρεπτον.

Αμαρτωλοῖς καὶ τελώναις ἐφάνη, ὃ σὸς οὐδὲς διὰ σπλάγχνα ἐλέους· ὃν μιμουμένη ἄγνη,
νῦν ἐμὲ οἴκτείρησον, ὑπὲρ πάντας ἀμαρτήσαντα.

Χάρινες πολλοὶ περιέσχον με ὅντως συναγωγὴ πονηρῶν με πνευμάτων, περιεκύλωσαν
ἀλλὰ τούτων ἄχραντε, τὰς ἐνέδρας διασκέδασον.

οδὴ, ζ'. Ἄδυσσος ἐσχάτη.

Ικύμασι βυθίζομαι τῶν παθῶν, τῆς ἀμαρτίας, καὶ ἡδονῶν ὁ δοῦλός σου· Θεοτόκε πρό-
φθισσον, καὶ κυβερνήσι θεία σου, πρὸς λιμένα με, μετανοίας ὁδήγησον.

Ρειθρά μοι δακρύων Πνευματικῶν, παράσχου Κόρη, ἵνα πλύνω τὸν βόρβορον, τῶν
πλημμελημάτων μου, καὶ πρὸς τὸ ὄδωφον ἕθυνον, τῆς ἀνέσεως, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Υπνωσα εἰς θάνατον ψυχικὸν, καὶ ἐν τῷ τάφῳ κεῖμαι τῆς ἀπογνώσεως· ἀλλὰ δίδου χει-
ρά μοι, καὶ ἀνάστησον δέομαι, πρὸς μετάνοιαν καὶ ζωὴν ὁδηγοῦσσά με.

Ψερθεν ἀνήλιθοσταν ἀληθῶς, τῆς κεφαλῆς μου αἱ πολλαὶ ἀνομίαι μου· ὡς βαρὺ φορτίον
δέ, ἐπ' ἐμὲ ἐθαρύνθησαν· ἀλλ' ἐλάφρυνον, τὸν κλοιόν μου Πανύμνητε.

Κάθισμα. Τὴν ὥραιότητα.

Απας ὁ βίος μου, ἐν ῥάθυμοια πολλῆ, διῆλθε Πάναγνε καὶ νῦν προσῆγγισα, τῷ τῆς ἐξό-
δου μου καρῷ, καὶ δέδικα τοὺς ἔχθρούς μου, μὴ διαποράξῃσι τὴν ψυχὴν μου Πανάμω-
με, καὶ τῆς ἀπωλείας με, τῷ βυθῷ παραπέμψωσιν· ἀλλ' οἴκτειρον τὸν δοῦλόν σου Κόρη,
καὶ ῥῦσαι με τῆς τούτων κακώσεως.

οδὴ, ζ'. Τὸ πρὸν εἰκόνι.

Ως συμπαθής Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, τοὺς δούλους σου Δέσποινα συμπαθείας ἀξίωσον, τοὺς
ἐν πίστει τῷ σῷ οὐδὲ βιωντας· ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Νομὴν ἀνάστειλον ἄγνη, τῶν ἡμαρτημένων, καὶ τῶν βεβήλων πράξεων· ἵνα πόθῳ τῷ
σῷ οὐρῷ κραυγάζω· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Πένος βροτῶν σε δυσωπεῖ, Θεοτόκε Δέσποινα, ἐλέησογ τὸν δοῦλόν σου, τὸν ἐν πίστει τῷ

εῷ οὐδὲ βοῶντα· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Επὶ τοῦ βῆματος Χριστοῦ, ὅταν μέλλω κρίνεσθαι, ὡς ὑπεύθυνος ἀγαντε, φάνηθι μοι,
ἐκ πάσης βασάνου ρύσμένη, τῇ θερμῇ σου προστασίᾳ.

Ωδὴ, η'. Αστέκτῳ πυρὶ.

Μή παύσῃ ἀγνὴ δυστωποῦσα, τοὺς ἐν κατανύξει σε τιμῶντας λυτρωθῆναι, τῶν παγίδων
τοῦ διαβόλου, τὸν μέν σου Δέσποινα εὐλογοῦντας· πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Οὐ χεῖρας καὶ οὔματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν,
ἀνατείνω πρὸς σὲ Παρένε· ὅλον με καταύγασον τῷ φωτί σου· ὅλον ἀπόπλυνον δάκρυσιν·
ὅλον κατανύξει θερμῇ ἀπόλουσόν με.

Νῦξ ἀμαρτιῶν με καλύπτει, καὶ περιταράττει με πταισμάτων ζάλης πάσης ἐπίμονος
τρικυμίας φοίτω οὖν καὶ δέδοικα τὰς κολάσεις· ὃν με Παναγία λύτρωσαι, τῶν ἀπηλπισ-
μένων ἐλπίς καὶ σωτηρία.

Μένει με δεινὴ καταδίκη, μέλλω κατακρίνεσθαι ἐνώπιον Ἀγγέλων, καὶ θεάτρου μυριαν-
θρῶπου μεγάλης ἀνάγκης με βῆσαι τότε, μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος, ἔχεις γάρ τεκοῦσα
τὸν μέγαν Βασιλέα.

Οἱ Εἰρμοί.

Αστέκτῳ πυρὶ ἐνισθέντες, οἱ θεοτεῖας Προεστῶτες νεανίαι, τῇ φορῇ δὲ μὴ λωθηθέν-
τες, θεῖον ὑμνον ἔμελπον· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ωδὴ, θ'. ἐν νόμῳ σκιᾷ.

Εγγίζει ψυχὴ τὸ τέλος· ἐπὶ θύραις τὸ κριτήριον· ἀπόστηθι τῶν ἔργων τῆς αἰσχύνης, καὶ
ἐπιλαβοῦ τῆς ἀγαθῆς πολιτείας· ἔχεις γάρ σύμψαχον τὴν Θεοτόκον, ἐκ πάσης ρύσμένην σε
κακῶσεως.

Αηταῖς νοητοῖς Πανάμωμε, περιπεσόν ὁ δείλαιος, ταῖς τούτων μεθοδείαις, τὸν χιτῶ-
νά μου τῆς ἀρετῆς, φρενοθλαβῆς ἐξεδύθην· καὶ ψυχοφθόρων πληγῶν, πεπληρωμένος βοῶ σοι·
Θεοτόκε μὴ παριδῆς με.

Ο βίος μου ὄλος ἀγροντε, ῥαθύμως ἐκτετέλεσται, καὶ ηγγιστα τῷ ὅδῃ νῦν τῆς ἀπογνώ-
σεως ἀγνή· ἀλλὰ διόρθωσιν δίδου, καὶ μὴ ἔασῃς με ἐν τῇ τυαύτῃ κακώσαι, τὸν προσ-
φύγοντα τῇ σκέπῃ σου.

Χαρκός τῆς ἐμῆς ἀσθένειαν, καὶ τῆς ψυχῆς τὸ ἀτονον· καρδίας τὴν ὁδύνην, καὶ τὰς τοῦ
νοούς μου ἐκτροπάς, σὸι ἀναθέμενος κράζω· ἐκάστῳ τούτων ἀγνή, δίδου τὴν ἵστιν ὅπως,
ἐν αἰνέσει μεγαλύνω σε.

Προσόμοια. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Χαῖρε ή προστασία πάντων Μητροπάρθενε, τὸ κλέος τῶν ἐν πίστει, θερμῇ σε δοξαζόν-
των· Χαῖρε πάγκαλλον ὥραῖσμα τοῦ Κόσμου· Χαῖρε καύχημα καὶ στήριγμα καὶ ἀ-
νέδρευτον ἔρχος.

Χαῖρε ή τεκοῦσα μόσχον τὸν ἀμωμον, δάμασλις χαῖρε μόνη ὑπερευλογημένη· Χαῖρε δεδοξασ-

μένη. Χαῖρε τίμιον ἀγλαῖσμα Ἀγγέλων· Χαῖρε ζωῆς πρόξενε, ἀνύμφευτε Θεοτόκε Μαρία.
Χαῖρε λαμπάς τοῦ Κόσμου ἀγνή ἡ ἀκοίμητος· Χαῖρε πάγκαλλε νύμφῃ· Χαῖρε χρυσοῦν
καὶ θεῖον, παλάτιον τοῦ Λόγου χαῖρε Κόσμη, ἀπάντων μόνον καταφύγιον, τῶν βιώντων
σοι γαῖες.

Λεόντων ψυχοθήρων ρῦσαι με πρεσβείας σου, ἐλπίς καὶ προστασία, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων· καὶ ὁδηγησόν με εἰς τὴν ἄνω βασιλείαν, καὶ καθοράν τὸ κάλλος ἀξίωσον, τοῦ νικῆσον Παρθένε.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

KANON EIS THN THEOTOKIAN ΘΕΟΤΟΚΩΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ (1)

Ωδη. οὐ. ἔχεις γένεσιν.

XAIPE θεόνε Κυρίου· Χαῖρε Παρθένε, οὐ λύσασα τὴν ἀγλὺν τῆς ἀπάτης, καὶ πρὸς εὑω
ἀδυτον πάντας ἐλκύσασα· Χαῖρε ἀπειρόγαμε· Χαῖρε Θεόγραφε τόμε· τῶν πιστῶν τὸ
στήριγμα χαῖρε πανύμνητε.

Χαιρε στάμνε, τὸ μάννα φέρουσα ἐνδον, τοὺς πάντας καταγλυκαίνουσα πίστει, ἀληθῆ Δέσποιναν ὁμολογοῦντάς σε· χαιρε πάσης κτίσεως, τὸν κυβερνήτην τεκοῦσα· χαιρε φῶς αὐγάσασα τῷ Κόσμῳ πάναγνε.

Πολυέραστον κάλλος, πάνσεμνε χαῖρε, ή πάντας τῷ ὑπέρ φύσιν σου τόκῳ, ἐκ βυθοῦ σώσαις τῆς φύσιστίας ἀγνή, καὶ πρὸς πίστιν ἔνθεον χειραγωγήσασα μόνη· χαῖρε παντευλόγητε χαῖρε Θεόνυμφε.

Φωτοδόχε Παρθένε, χαιρε ή μόνη τεκοῦσσα, τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου, ἡ ἐπὶς ἀπασα-
τῶν δυστυχούντων ἀγνή· χαιρε ζωοπάροχε· χαιρε σεινὴ Παναγία· χαιρε τὸ οἰεῖκων φε-
θρον πηγάδασα.

Ωδὴ, γ'. ὁ ἐκ μὴ διτῶν.

III θεία κλίμαξ ἡνὶ εἰδεν ὁ Ἰακώβ, θυητοὺς· ἡ ἀνάγουσα πρὸς οὐράνιον εἰσοδον· χαῖρε παναγίατε· καὶ δυστυχούντων ἐλπὶς χαρὰ καὶ σκέπη.

III φιλογοφόρος λαβίς ἡ τὸν νοητὸν, ἄνθρακα κατέχουσα χαῖρε Μῆτερ ἀνύμφευτε, πυρὶ τὸν καθαίροντα, τὴν ἀμαρτίαν ἀγνή παντὸς τοῦ κόσμου.

III ὁρόδος χαῖρε τὸ ἀνθος τὸ ζωηρὸν, παρθένε καὶ ἄφθορον παραδόξως βλαστήσασα· χαῖρε παναμάμητε· χαῖρε φαιδρὸν ἐνδιαίτημα Κυρίου.

Στάμνον τοῦ μάννα, τοῦ νοητοῦ σε ἀγνή, γινώσκοντες κράζομεν, ἀσιγήτως τὸ χαῖρε σοι, Παναγία Δέσποινα· χαῖρε πιστῶν ἀσφαλῆς φρουρὰ καὶ σκέπη.

Ωδὴ, δ'. Εἴθε πέδες ἡμᾶς.

Xαῖρε νοητὴ, χελιδὼν ὅντως ἥδύλαλος, παύσασα χειμῶνα νοητὸν, καὶ πρὸς τὸ ἔαρ μεταρρήμασσα, πάντας τοὺς ἐν πίστει σὲ, καθαρωτάτη Κόρη μεγαλύνοντας.

Xαῖρε μυστικὴ, ζωστρόρε τράπεζα Δέσποινα, ἀρτον τὸν οὐράνιον Χριστὸν ἐν μέσῳ ταύτης φέρουσα ἀμωμεῖ ἐξ οὐ οἱ μετέχοντες, ζωῆς ἀρρήτου καὶ χαρᾶς πληρούμεθα.

Xαῖρε θησαυρὲ, Παρθενίας ὅντως καὶ καύχημα· χαῖρε ἡ τὴν πέτραν τῆς ζωῆς, ἐν τῇ γυατρὶ σου μόνη χωρήσασα· χαῖροις ὑπερθάνυμαστε· χαῖρε πεσόντων ἀσφαλῆς ἀνόρθωσις.

Xαῖρε πιστῶν, ἀκλινές καὶ θεῖον ὄχυρωμα· χαῖρε τῶν ἀπίστων δυσμενῶν, καὶ πονηρῶν ἐγγῆρῶν ἀμυντήρων· χαῖροις ὑπερθάνυμαστε, εὐλογημένη χαῖρε πάντων Δέσποινα.

Xαῖρε ψωτὸς ὑγεσπέρου χωρίον· χαῖρε ἀγνὴ νοσούντων θεραπείᾳ, καὶ ἄκος ἄυλον· χαῖρε θεῖον τέμενος, τοῦ Δεσπότου πανεσθάσιμε.

Xαῖρε σκηνὴ πλατυτέρα νεφέλης· τὸ χρυσαγέτες δοχεῖον τοῦ ὑψίστου· χαῖρε πανύμνητε· χαῖρε μῦρον τίμιον, καὶ θυμίαμα πανεύστμον.

Xαῖρε πιστῶν ἀκλινέστατον τεῖχος· ἡ κραταιὰ τοῦ κόσμου προστασία· χαῖρε πανάσπηλε· χαῖρε πάντων στήριγμα, τῶν ὑμούντων σε Θεόνυμφε.

Τὸ ξυτεινὸν τοῦ Δεσπότου δοχεῖον· χαῖρε σεμνὴ Ἄδημ τοῦ πεπτωκότος, μόνη ἀνόρθωσις, καὶ τῆς Εὔκας λύτρωσις, τῶν δακρύων χαῖρε πάνσεμνε.

Ωδὴ, ε'. Αἴνοσσος ἐσγάτη.

Xαῖρέ σοι προθύμως τοῦ Γαβριήλ, πᾶς ὁ λαός σου γεγηθότες κραυγάζομεν· Θεοτόκε Δέσποινα· χαῖρε ἀγνὴ πολύφωτε, ἡ τὸν ἥλιον τοῖς πιστοῖς ἀνατείλασσα.

Xαῖρέ σοι βοῶμεν περιχαρῶς, τῇ παναμώμω καὶ Μῆτρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· χαῖρε βάτε ἀφλεκτε, καὶ χώρα ἀγεώργητε, τὸν οὐράνιον ἡ βλαστήσασα ἀσταχυν.

Xαῖρέ σοι τῇ βασιλίδι πιστοὶ, ὀμονοοῦντες ἀσυγχύτως κραυγάζομεν· χαῖρε κλίμαξ ἔμψυχε, τοὺς βριτοὺς ἀνάγουσσα, πρὸς οὐράνιον καὶ ἀκήρατον εῦκλεισαν.

Aπαντες τὸ χαῖρε γαρμόνικῶς, σοὶ τῇ τεκούσῃ τὴν φείζων δύναμιν, ἐκθοῶμεν ἄγραντε· χαῖρε παστᾶς ὀλόρωτε· χαῖρε κράτιστον οἰκουμένης ὄχυρωμα.

Κάθισμα. Τὴν ὥραιότητα.

Χαῖρε εὐρύχωρον, Θεοῦ παλάτιον· χαῖρε πολύφωτον Χριστοῦ ἀνάκτορον· χαῖρε χρυσόπλοκε παστας, καὶ κλίνη πορφυρόστρωτε· θάλαμε πυρίμορφε· οὐρανὲ ὑψηλότατε· ἔμψυχε Παράδεισε· λογικὸν ἐνδιαίτημα· περίδοξε τοῦ Δεσπότου θρόνε, χαῖρε Μαρία Θεοτόκε.

οδὴ, ζ. Σὲ τὸν ἐν πυρὶ.

Χαῖρε φωτοφόρον σίκημα, Μαρία πανακήρατε· χαῖρε σκήνωμα τοῦ Κτίστου καθαρώτατον· χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη, τῶν πιστῶς μελῳδούντων· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων.

Χαῖρε σωτηρίας πρόξενε, βροτῶν καὶ καταφύγιον· ὡραιότης Ἐκκλησιῶν καὶ εὐπρέπεια· χαῖρε νῦνος Ἀνάκτων, μελῳδούντων καὶ θάρσος· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων.

Χαῖρε τῶν Παρθένων καύγημα· μητέρων ἐγκαλλώπισμα· χαῖρε πλοῦτε πενομένων ἀνέξαντλητε· χαῖρε κράτος καὶ δόξα τῶν πιστῶς ἐκθούντων· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων.

Χαῖρε Θεοτόκε πάνσεμνε, βροτῶν τὸ καταφύγιον· χαῖρε τόπε ἀγιάσματος, καὶ σκήνωμα τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ὃν ὑμνοῦντες βοῶμεν· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων.

οδὴ, η. Αστέκτω πυρὶ.

Ινα σοι πιστοὶ εὐχαρίστως, χαῖρε ἐκθούντων Παρθένε, ρῦσαι πάσης, ἀμαρτίας ἡμᾶς καὶ ζάλης, πάσης περιστάσεως καὶ ἀνάγκης· πάσης συμζορᾶς καὶ θλίψεως, καὶ τῆς τῶν βαρβάρων δεινῆς ἐπικρατείας.

Φεις τῶν οὐρανῶν πλατυτέραν, καὶ τῶν Χερούσιμ ἐνδοξοτέραν Θεοτόκε, γνόντες σε πάντες σοὶ προσφωνοῦμεν· χαῖρε Μητροπάρθενε· χαῖρε πάντων βροτῶν ἡ ἀνάκλησις, καὶ πανωλεθρία καὶ κατάπτωσις δαιμόνων.

Απείρων με θλίψεων ῥῦσαι, τῶν ἐπερχομένων συνεγῶς μοι τῷ ἀθλίῳ, συμφορῶν τε καὶ πάσης βλάβης, πάσης κατακρίσεως, πάσης νόσου, πάσης ἀπειλῆς καὶ μάστιγος· ἵνα σε δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ναὸν τὸν τοῦ σώματος οἴμι! ἔχρανα ὁ ἄθλιος ἀφρόνις, τῷ βορεόρφῳ ἐπιμένων τῆς ὅμαρτίας· κάθαρόν με δέομαι, ρυπτικῷ σου ῥείθρῳ, πανάμιμε Δέσποινα, καὶ χαρὰν πρὸς θείαν εἰσάγαγε καὶ δόξαν.

Ο Βίρμός.

Αστέκτω πυρὶ ἐνικθέντες, οἱ θεοσεβείας προεστῶτες νεανίαι, τῇ φλογὶ δὲ μὴ λαβηθέντες, θεῖον ὄμνυν ἔμελπον· εὐλογεῖτε.

οδὴ, θ. Καινὸν τὸ θεῦμα.

Ναὸν φρονοῦντες, σὲ χωρητικὸν, καὶ γινώσκοντες, τοῦ τὸν ἀπάντων Κτίστου καὶ Θεοῦ παναργία Δέσποινα, τὸ χαῖρέ σοι πόθῳ, ἀναβοῶμεν πάντες οἱ δοῦλοί σου· σοφίας Θεοῦ χαῖρε δοχεῖον· χαῖρε πιστῶν πρὸς Θεόν, σωτηρία ἀκαταίσγυντε.

Η θεία σκέπη, χαῖρε τῶν βροτῶν· τῶν ταγμάτων τε τῶν οὐρανίων χαῖρε· χαρὰ Ἀποστόλων καύγημα· μαρτύρων ἡ δόξα· τῶν ἀβλοφόρων χαῖρε θάρσος ἀφέκτον, ἀπάντων ὁ

σίων καὶ δικαιών, γαῖρε φαιδρόν τε καὶ περιβόητον ἐγκαλλώπισμα.

Σύ μου τὴν φλόγα σέβον τῶν δεινῶν· σὺ κατεύνασον τὸν σάλον ἀγνῆ, καὶ τὴν λύπην πράγμαν· τὰ δάκρυα παῦσον· τὰς σύμφορὰς ἀπέλασσον μάκραν ἀπ' ἑμού· γαρὰν δέ μοι δίδου τῷ σῷ δούλῳ· ὅπως ἀπαύστως ὡς εὐεργέτην μου μεγαλύνω σε..

Θεοκυῆτορ, πάντων τῶν εἰς σὲ, προστρεχόντων σκέπη καὶ ἀντίληψις κραταιᾶ· τὰς αἰτήσεις πρόσθεξαι, νυνὶ τῶν σὺν δούλων, καὶ μιαρόνεν ἀντρωσαι χειρῶν ἀγαθή, ὡς ἀμαργούν εἶχουσα τὸ κράτος· ὅπως ἀπαύστως, ἐν ὑμνῳδίαις σε μεγαλύνωμεν..

Πρόσδοκαια. Ο τῷ πάθει σου Χριστέ.

Χαῖρε ὅγημα λαμπρὸν, τοῦ Δεσπότου τῆς κτίσεως· Χαῖρε θερμὸν βροτῶν ἀλαστήριον· Χαῖρε ἀπειρόγαμε· Χαῖρε ἡ Θεὸν τοῖς ἀνθρώποις ἐνώσασα ἄχραντε.

Χαῖρε ζένου καὶ φρικοῦ, μυστηρίου φανέρωσις· Χαῖρε δίκις ἡνοίγηθι Παράδεισος· Χαῖρε θεία πράπεζα· Χαῖρε τὸ φθαρτὸν παραδόξως ἀγνὴ ἀφθαρτίσασα.

Χαῖρε Κόσμου θησαυρέ· καὶ πενήτων προμήθεια· Χαῖρε τῶν δυστυχούντων τὸ στέριγμα· Χαῖρε ἀνόρθωσις, πεπτωκότων· Χαῖρε ἀσθενούντων ἀκέστωρ καὶ ἵαμα.

Πῶν πολλῶν ἀμαρτιῶν, ἐννοῶν μου τὸ πέλαγος, ἐπὶ τὴν σὴν ἄγραντε βοήθειαν, προστρέγειν ὁ δύστηνος· σῶσόν με ἀγνὴ καὶ τῶν χαλεπῶν ῥῦσαι κολάσεων..

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ'. ΙΧΟΥ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ ΦΩΤΩΝΥΜΙΚΟΣ.

ΠΟΙΗΜΑ ΘΕΟΚΤΙΣΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΥΔΙΟΥ.

Ο δὴ ἀκροστιχίς.

Φωτὸς δοχεῖον, φώτισόν με φωτί σου. Ἄμην.

οδὴ, ἀ. ἔχος δ. Θαλάσσης τὸ ἔρυθρον.

ΦΩΤΙ με τῶν πρεσβειῶν σου φώτισον, Θεογεννήτρια, η γενομένη Μήτηρ τοῦ φωτὸς, τοῦ ἀδύτου πανάχραντε· καὶ φωτισμόν με γνώσεως, παρασχεθῆναι καθικέτευσον.

Φωταὶ φωτοειδῆς πανάχραντε, Θεογεννήτρια, φωτιστικαῖς πρεσβείαις σου ἀγνή, σκοτισθέντα με φώτισον, καὶ τοῦ φωτὸς βαδίζειν με, τὰς θείας τρίθους καταξίωσον.

Τὴν νύκτα τῶν λογισμῶν μου φώτισον, φωτί σου Πάναγε, καὶ τὴν ψυχήν μου πύλη τοῦ φωτὸς, φωτοφόρογον ἀπέργασαι· ἵνα τὸ φῶς θεάσωμαι, τοῦ φωτοδότου καὶ Θεοῦ ἡγίαν.

Ομίχλην μου τῶν παθῶν ἀπέλασον, τὸ φῶς ἡ τέξασα, Θεογεννῆτορ Κόρη ἡ φωτὸς, προφανῆς ὑπερλάμπουσα, ἥλιακοῦ πανάχραντε, φωτοκυνῆτορ παντεύλογήτε.

Ωδὴ, γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοι.

Συγχώρησιν ἔξαιτῶ, φωτιστικῶν σου πρεσβειῶν ἄχραντε, ἦν συμπαθῶς δίδου μοι, φῶς τὸ ἐκ φωτὸς ἡ κυήσασα,

Διάνοιαν σκοτεινὴν, τῇ φωτοφόρῳ σου αὐγὴ φώτισον· σὺ γὰρ φρικτῶς τέτοκας, τοῦ Πατρὸς ἀγνὴ τὸ ἀπαύγασμα.

Ούκ εστιν ἐπὶ τῆς γῆς, ἀμαρτωλότερος ἐμοῦ Πάναγνε· δίθεν βοῶ φώτισον, πύλη τοῦ φωτὸς τὴν καρδίαν μου.

Χωρίον φωτοειδές, τῆς ὑπερφύτου ἀληθῶς φύσεως, φῶς θεῖκὸν ἄχραντε, καὶ φωτὸς ἀκτῖνα παράσχου μοι.

Ωδὴ, δ'. Επαρθέντας ιδούσα.

Εκ νεύτητός μου Πάναγνε φωτοτόκε, ταῖς ἡδοναῖς ῥεύπωμαι τῆς δικαιοσύνης, ἥλιον τεκούσα Χριστὸν, φωτί σου νῦν φώτισον, τὴν ἀμαυρωθεῖσαν καρδίαν μου.

Ιατρεῖον σὺν Πανύμνητε φωτοτόκε, φωτιστικὸν ὑπάρχουσα φώτισον τὸν γοῦν μου, λόγου φωτοφόρε σκηνὴ, καὶ ῥῦσαι τοῦ σκότους με, ἐν φωτὶ ἀσύλῳ σκηνοῦσά με.

Ολοτρόπως τῇ κακίᾳ κατεδουλώθην, ἀλλ᾽ ἐπὶ σοὶ προσφεύγω νῦν ὁ ἐσκοτισμένος, φώτισόν με πύλη φωτὸς, καὶ ῥῦσαι γέεννης με, καὶ φωτὸς ἀσύλου με ἐμπλήσον.

Νομοθέτην ἡ τεκοῦσα καὶ φωτοδότην, τὴν χαλεπὴν ἀπέλασον, σκοτίαν νοός μου, σοῦ τῶν πρεσβειῶν τῷ φωτὶ, καὶ σῶσόν με Δέσποινα, τὸν μεμολυσμένον ἀμόλυντε.

Ωδὴ, ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Φῶς σὺ τὸ ἐκ φωτὸς, ὑπὲρ λόγον κυήσασα, φῶς δίδου μοι ἐπιστρέψειν, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τὸν πίστει ἀνύμνουντά σε.

Φῶς οὖσα Χερούθιμ, Σεραφίμ ὑπερτέρα τε, πανάχραντε Θεοτόκε; τὴν ψυχὴν μου φωτίσου, φωτοκυνῆτορ φώτισον.

Τίς δύναται νοεῖν, τοῦ φωτός σου τὸ ἄρρητον, ὑπέρφωτε Θεοτόκε, τῆς Τριάδος τὸν ἔνα, φρικτῶς γὰρ σὺ γεγέννηκας.

Ισότιμον Πατρὶ, τὸν οὐίον καὶ τῷ Πνεύματι, πανάχραντε φωτοδότην, ὑπὲρ λόγον τεκοῦσα, φωτί με τούτου φώτισον.

Ωδὴ, ζ'. Θύσω σοι.

Στρέψον μου, εἰς χαρμοήν τὸ πένθος Πανύμνητε, καὶ τὴν τῶν νόσων ὄμιχλην, καὶ πάθων ἀπάντων τὴν τρικυμίαν, εἰς γαλήνην, καὶ τελείαν ὑγείαν μετάβαλε.

Οἴκτειρον, ὡς συμπαθής ἐμὲ τὸν ἀκάλυπτον, καθαρωτέρα ὡς οὖσα, λαμπτηδόνων ἄχραντε τοῦ ἥλιου, καὶ φωτός μου, τὴν καρδίαν ἐνθέου σου πλήρωσον.

Νεύσεσι, φωτιστικαῖς Παρθένες ὁδηγησον, τὸν σκοτισθέντα ἀθλίως, πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυ-

τον τοῦ υἱοῦ σου· καὶ τὸν λύχνον, τῆς ψυχῆς μου σβεσθέντα ὑπάναψον.

Μόνην σε, τιμιωτέραν ἔγνωμεν Πάναγνε, τῶν Χερουσίμων ὡς τεκοῦσαν, τοῦ φωτὸς τὸν πρήτανιν Θεοτόκε· ὃν δυσώπει, πρὸς τὸ φῶς με σκηνῶσαι τὸ ἄδυτον.

Κάθισμα. Οἱ ὑψωθεῖς.

Τῆς ἀρετῆς καὶ μετανοίας τὴν τρίθον, τὴν τεθλιμμένην καὶ στενήν καὶ τραχεῖαν, χαρμονικῶς ὁδεύειν με ἐνίσχυσον, ἀγνὴ πλάτυνον ἐν θλίψει, τὴν στενήν μου καρδίαν πλούτισον ἐν πρᾶξεσιν, ἀγαθαῖς τὴν ψυχήν μου, καὶ ἐκ παθῶν στενώσεως αὐτὴν, εἰς πλατυμὸν ἀπαθείας ἔξαγαγε.

Ωδὴ ζ. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Εγὼ Παρθένε, ταῖς ἀνομίαις ὑπερβεβηκα, πάντας τοὺς πρὸ νόμου Πάναγγε ἀληθῶς, καὶ ἐν νόμῳ ἡ κυνήσασα, φῶς τὸ ἀπρόσιτον, τῶν πταισμάτων μου σκότος ἀφάνισον.

Φθαρέντα κόσμον, ἀνακαινίζεις Μητροπάρθενε, Κόρη ἡ τεκοῦσα φῶς τὸ ἀληθινὸν, τὸ φωτίζον πάντα ἀνθρωπον· διὸ νῦν φωτισον, τῆς ψυχῆς μου τὰ ὅμματα δέομαι.

Σεριοτάτην, Κυριοτόκε καὶ ὄλόρφωτον, νῦν μου τὴν ψυχὴν ἀπέργασαι, ἡ φρικτῶς τοῦ Πατρὸς ἀποκυνήσασα, σὺ τὸ ἀπαύγασμα, καὶ φωτὸς ἀΐδίου με ἔμπλησον.

Τὴν συντριβήν μου, τὴν ψυχικὴν θεράπευσον Μαριάμ, ὅχημα φωτὸς, καὶ δίδου μοι πρὸς τὸ φῶς, τοῦ υἱοῦ σου τὰς πορείας μου, ποιεῖσθαι πάντοτε· ἵνα βλέψω τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Ωδὴ, η'. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Ιδωσου τὸ φῶς τῶν πρεσβειῶν, ἡ φῶς κυνήσασα, βροτοῖς τὸ ἀρρέπτον, καὶ τὰς αἰσθήσεις μου ἀχραντε, τῆς ψυχῆς καταφωτίζουσαν· καὶ τῆς ἀγνοίας τὸ δεινόν, σκότος ἔξαιρουσαν ἵνα κράξω· φωτοκυνήτορ χαῖρε Πανάμωμε.

Σκότος τῶν παθῶν μου φωτειγὴ, νεφέλη ἔμψυχε, Μαρία Πάναγνε, τῇ φωτοφόρῳ σου φώτισον, ἰκεσίᾳ μητροπάρθενε· καὶ καταλάμπρυνον τὸν νοῦν· ἵνα σωζόμενος ἀνακράζω· φωτοκυνήτορ χαῖρε πανάσπιλε.

Ολβιος καὶ πλήρης φωτισμοῦ, ἡ σὴ πανάχραντε, πρεσβίτια πέφυκε, τοῦ Κόσμου πάντα τὰ πέρατα, φωταυγίζουσα πανύμνημε, καὶ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, καταλαμπρύνουσα τῶν βοώντων· Φωτογεννήτορ χαῖρε ἀμόλυντε.

Τμνος σοι ἐπάξιος οὐδεὶς, προσενεγκήσεται Κόρη ὀλόφωτε· σὺ γάρ πανάχραντε τέτοκας, φωτοδότην ὑπέρ ἔνοιαν, καταφωτίζοντα ψυχὰς, Χριστὸν τὸν Κύριον, τῶν βοώντων· φωτοκυνήτορ χαῖρε Παντάνασσα.

Οἱ Βίρμοις.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσθεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὔσεβείας ἐρασταὶ Παιδεῖς κραυγάζοντες· εὐλογεῖτε πάντα.

Ωδὴ, θ'. Διθος ἀχειρόπητος.

Αχραντε φωτώνυμε Κόρη, τῇ φωτοφόρῳ σου πρεσβείᾳ, φώτισον νοός μου τὰς κόρας, καὶ τὰς αἰσθήσεις πόσας τοῦ σώματος· ἵνα τὸ φῶς θεάσωμαι, τοῦ φωτοδότου καὶ Σωτῆρός μου.

Μόνος ὑπερέθνη Παρθένε, τῶν γυναικῶν τῆς πᾶσαν φύσιν, ἐν ταῖς ἀσωτίαις καὶ ὥφθη, χτερῶν ἀλόγων ἀνοητότερος· ἀλλὰ φωτὶ με δέουμαι, τῶν πρεσβειῶν σου φωταγώγησον.

Ιμαρτον ὁ τάλας Παρθένε, ὑπερβαλλόντως ἀλλὰ σύμε, φώτισον καὶ ῥῦσαι τοῦ σκότους, τοῦ αἰωνίου καὶ καθοδήγησον, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν ὅρθευστον, καὶ τὴν οὐράνιον ἀπόλαυσιν.

Χύμφη πανάμωμητε χαῖρε χαῖρε ἀνύμφευτε Παρθένε χαῖρε τῶν Ἀγγέλων ἡ δέξα καὶ Ἀποστόλων χαῖρε τὸ καυχηματί χαῖρε μαρτύρων στέφανε καὶ τῶν ὄσιών ἀγαλλίαμα.

Προσδόκιμα. Οἱ γενναῖοι ἐν Μάρτυσιν.

Χαῖρε ἀγαραντες Δέσποινα, τοῦ Θεοῦ τὸ παλάτιον καὶ Ἀγγέλων χαῖρε τὸ ἀγαλλίαμα· Χαῖρε Ἄδαμ ἡ ἀνάκλησις καὶ Εὕας ἡ λύτρωσις· Χαῖρε εἰλίμακ νοητή, τοὺς θυγητούς ἡ ἀνάγουσσα, πρὸς οὐράνιον, καὶ ἀκήρατον δόξαν χαῖρε κράτος, δρυθρόδοξων βασιλέων, καὶ ἀρέσαγές φυλακτηρίου.

Χαῖρε Κόρη Πανάμωμε, Ἱερέων ἀγλαΐσμα· καὶ βασιλευόντων χαῖρε διάδημα· Χαῖρε τοῦ ἀδου ἡ νέκρωσις· Χαῖρε ἰλαστήριον· Χαῖρε βάθος λογισμοῖς, ἀνθρωπίνοις ἀμέτρητον· Σὺ δέ ἀρρήτον ἡ χαρὰ τῶν πενθούντων· Χαῖρε σκέπη, τῶν πιστῶν σοι προστρεχόντων, καὶ δεσμένων σου ἀγαραντες.

Χαῖρε πάσης τῆς κτίσεως, θαυμαστὸν δημιούργημα· τῆς Θεολογίας χαῖρε ὑπόθεσις· δογῆ ματικῆς χαῖρε ἔσχατον, ἀτομον τῆς φύσεως· Χαῖρε ἡ ἀκροστίχις, τῶν Γραφῶν καὶ προφῆτισσῶν, θείων Πάναγγες, χρησιμοδότις, καὶ ἔκβασις τελεία· Χαῖρε δὲ ἡς προσκυνοῦμεν, μίαν Τριάδος Θεότητα.

Καὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά μου, καὶ διάνοιαν Πάναγνε, σοὶ τῇ Θεομήτορι προσανέθηκα· τῷ μὲν τὰ πρόσφορα αἴτησαι· τοῦ δὲ τὰ σκηντήματα, ἀπονέκρωσον τὴν δέ, φωτὶ θείῳ σου λάμπευνον, ἵνα εὔθυμος, ἐνοπτρίζωμαι δόξαν τῆς Τριάδος, καὶ ἀπαύστως μεγαλύνω, σὲ τὴν ὄλορθωτον Δέσποιναν.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΥΧΑΙΤΩΝ,

Ωδὴ, α', ἔχος δ'.

Τριστάτας κραταιούς.

ΥΠΕΡΦΩΤΕ λαμπάς, τοῦ ἡλίου τῆς δέξιας, τῆς ψυχῆς μου τὸν πυρσὸν, σθενύ- μενον ἀεὶ, ἐφυμίᾳ ὑπάνακτον, θείων ἔργων τῷ ἐλαίῳ, Παναγίᾳ ἐπάρδουσα· ἵνα πίστεις καὶ πόνῳ δοξάζω σε.

Ραντίσασα σεμνή, μετανοίας ὑστώπῳ, τὴν ῥυπνῶσάν μοι ψυχὴν, καθάρισαν ταχύ, καὶ

τοῖς δάκρυσι πλύνασσα, λεύκανον ὑπέρ γιόνα, νοητὴν εὐφροσύνην μοι, ἀκουτίσασα καὶ ἀγαλλίασιν.

¶ πόλις τοῦ Θεοῦ· τὸ τοῦ παμβασιλέως, θεοδόχον εὔχεται κειμήλιον σεπτὸν, Θεοτόκη Πανάμωμε, φρούρησον σὴν κληρουχίαν, τὴν φὲν εὐφημοῦσάν σε, καὶ γεραίρουσαν πίστει τὸν τόκον σου.

Μακάριός ἐστιν, ὁ λαὸς Θεοτόκε, ὁ δοξάζων σε Θεοῦ, μητέρα ἀψευδῆ, καὶ φὲν μακάριζων σε, ἄχραντε καθὼς προεῖπας, ἵερῶς προφητεῦσσα, ὁπηνίκα Χριστὸν ἔνδον ἔφερες.

Ωδὴ, γ. Οὐκέτιν σοφία.

Σὲ ή σοσία, τοῦ Θεοῦ καθαρώτατον σκήνωμα, εὐφαμένη ἔχ τῶν σῶν, ἀγνῶν αἰμάτων σεσάρκωται, καὶ μετὰ τὴν κύησιν ἀφθορον ἔδειξεν.

Σὲ ἐν ημέρᾳ, τῇς φρεικτῆς ἐξετάσεως εὑροιμι, προστασίαν ἀψευδῆ, καὶ ἐν καιρῷ τῇς ἐξόδου μου, ὅξειν ἀντίληψιν Θεογεννήτρια.

Σὲ προστασίαν, Παναγία παρθένε κεκτήμεθα· μεταποίησον ἡμῶν, εἰς γαρμονὴν τὴν κατάθειαν, καὶ θλίψεως λύτρωσαι γεννώσῃς θάνατον.

Σὲ Παναγία, ὑπεράγιον Λόγον κυήσασα, καθαγίασον ἡμῶν, καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, τῶν μακαριζόντων σε τὴν παμμακάριστον.

Ωδὴ, δ. Ο καθίμενος ἐν δοξῇ.

Στακτὴ θεία καὶ κασσία, ἀπὸ τῶν ἴματίων σου, Παναγία Κόρη· χάριτες ἀγνείας ἡδύπνοις, εὐωδιάζουσαι κόλποις τοῦ Γεννήτορος, τὸν καθήμενον, ἐπὶ τοὺς σοὺς κόλπους γῆγαγον.

¶ Βασίλισσα παρθένος, ἡ Θεὸν σωματώσασα· ἡ χρυσοῦ λυχνία, λάμψον μετανοίας ἀκτίνα μοι· ἡ τοῦ ἥλιου νεφέλη φωταγώγησον, τῆς καρδίας μου; τὰ νοητὰ αἰσθητήρια.

¶ ἀγίκης Θεοτόκος, ἦν οἰκῆσαι εὐδόκησεν, ὡς εὐώδη οἶκον, Λόγος τῷ Πατρὶ ὄμοιόνσιος, οἰκόν με δεῖξον Παρθένε θεῖον Πνεύματος, τὸν κραυγάζοντα· Δόξα ἀγνὴ τῇ κυήσει σου.

Απειρόγαμε Μαρία, τὸ γλυκύτατον ὄνομα· καὶ ὑπέρ χρυσίον, λίθον τε πολὺ τιμιώτερον· ὁ πολυτίμητος πλοῦτος καὶ ὑπέρτιμον, χρῆμα σπινόν με, τὸν ἐπὶ σὲ καταφεύγοντα.

Ωδὴ, ε'. Ασεβεῖς οὐκέ δύονται.

Ρυομένη φάνηθι ἐμὲ τῶν δυσχερῶν, καὶ πταισμάτων, χθονοποιῶν, καὶ παθῶν καὶ οὐλίψεων καὶ περιστάσεων, τὸν πιστῶς ὑμνοῦντά σε, Θεοτόκε φειπάρθενε.

¶ τὸν θεῖον ἀνθρακα κυήσασα σαρκὶ, τῶν παθῶν μου ἡδονῶν, τοὺς φλογώδεις ἀνθρακας δρόσῳ κατάσθεσον, τοῦ ἐλέους Δέσποινα, τῆς ἀφάτου εὐσπλαχγγίας σου.

Τὴν ψυχὴν μου φύλαξον ὡς Κόρην ὀζθαλμοῦ, ἐν τῇ σκέπῃ σου ἀγαθὴ τῶν πτερύγων ἄγραντε, καὶ τῶν πνευμάτων με πονηρίας λύτρωσαι, τιμωρίας καὶ κολάσεως.

Εν δλῃ καρδίᾳ μου Θεοτόκε ἀγαθή, ἐξομολογεῖσθαι τῷ λυτρωτῇ, τὴν ἐμὴν ἀγάθυνον ψυχὴν ταλαίπωρον, ἐξωθοῦσα πώρωσιν, τῆς καρδίας μου Πανάμωμε.

Ωδὴ ζ^η ἐβόνος προτυπῶν.

Εμφύτευσον, τῇ ψυχῇ μου ὡς ἔνδιλον πολύφροδον, θεῖον φόρον, καὶ καρπὸν ἐνεγκεῖν κατέξιστον, ἀρετῶν ὁ ἔσω, ἐξ ᾧ τρέφεται ἀνθρωπος Δέσποινα.

Ανάτειλον, μετανοίας ἀκτῖνά μοι Δέσποινα· καὶ τὰ νέφη πονηρῶν λογισμῶν διασκέδασον, ἥλιου νεφέλην, τοῦ τῆς δικαιοσύνης πανάμωμε.

Κατεύνασον, τῶν παθῶν μου τὸν ἄγριον κλύδωνα, καὶ τὴν ζάλην, πονηρῶν ἐννοιῶν ἐξαράντον, ἡ βεβαία πάντων, προστασία καὶ σκέπτη Πανύμνητε.

Επλήθυναν, ὑπερ ἀμμον. Θαλάσσης τὰ πταίσματα, τῆς ψυχῆς μου, καὶ ὡς φόρτος βαρὺς κατατρύχει με· ἀλλὰ σὺ Παρθένε, πρὸ τοῦ τέλους οἰκτείρασα σῶσόν με.

Κάθισμα. Ταχὺ προκατάλαβε.

Αγνὴ ἀπειρόγαμε, χριστιανῶν ἡ ἐλπίς· πτωχῶν ἀντιλήπτεια, τῶν θλιβομένων χρόνονθίουντων παράκλησις· ῥῦσαι με συγχεύντα, πειρασμοῖς ἀδοκήτοις· ἵσσαι με νοσούντα, κατὰ σάρκα καὶ πνεῦμα· πρὸς σὲ γὰρ κατέφυγον μόνη πανάχραντε.

Ωδὴ, ζ^η. Ο διασώσας ἐν πυρι.

Αγιωσύνης ιερόν· ἐλεημοσύνης χωρίον· δικαιοσύνης ἀληθοῦς, ἐνδιαιτημα Δέσποινα δέομαι, δικαιώσασα σῶσόν με, δωρεὰν τὸν δικαιοῦντα Χριστὸν τεκοῦντα.

Εχεις τὸ δύνασθαι ἀγνὴ, πάντως ὡς τεκοῦντα Δεσπότην· τῆς Δεσποτείας με διὸ, τίδονῶν καὶ παιῶν ἐλευθέρωσον· ἵνα κράζω τῷ τόκῳ σου· ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἰ.

Τὴν ἀποδρήτως ἐν γαστρὶ, καὶ ὑπερφυῶς δεξαμένην, τὸν ἀναλλοίωτον Θεὸν, εὔσπλαγχνία φροτοῖς ὁμιλήσαντα, οἱ πιστοὶ προσκυνήσαμεν, ὡς Μητέρα τοῦ Κυρίου εὐλογημένην.

Ρηξὸν πταισμάτων τὰς σειράς, τῇ σῇ Μητρικῇ παρθησίᾳ, τῶν εὐεργῆστες καὶ πιστῶς, μελαθούντων τῷ τόκῳ σου πάναγνε· ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἰ.

Ωδὴ, η^η. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Πράδος ἐκ τῆς βίζης Ἱεσσαὶ, Παρθένος πέφρηνας, ἀνθος βλαστήσασα, τὸν παντοδύναμον Κύριον, τὸν ἡμᾶς εὐωδίάσαντα, καὶ τὴν ὀσμὴν τὴν ἑαυτοῦ πᾶσι παρέχοντα τοῖς βοῶσι· πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ανοίγεται πάλιν διὰ σοῦ, ὁ πρὶν Παράδεισος, καὶ ἐπεισάγεται, ὁ πρὶν κατάκριτος ἀνθρώπος, καὶ θεούται ἀληθέστατα, Θεοχαρίτωτε ἀγνὴ, βροτὸν τὸ φύραμα ἀγνὴ τῶν βιώντων· πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Πρῆξον τὸν κλοίον μου τὸν βαρὺν, τῶν παραπτώσεων, Θεοχαρίτωτε, καὶ τὴν καρδίαν μου σύντριψον· τὴν ψυχήν μου καταλάμπευσον· καὶ τοῦ νοός μου τὸ σαθρὸν στήσον καὶ ἀστατον· ἵνα μέλπω, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νοσοῦσαν Παρθένε τὴν ἐμὴν, ψυχὴν θεράπευσον, καὶ τὸν ἐνόντα μοι, παθῶν ἀπόπλυνον βόρβορον, καὶ τῷ βήματι παράστησον, τοῦ Πάντοκράτορος Θεοῦ ὅλον σωζόμενον· ἵνα μέλπω· πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ο Βίρμος.

**Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσθε-
σαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταὶ παιδεὶς κραυγάζοντες· εὐλογεῖτε πάντα
τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.**

Ωδὴ, θ'. Λίθος ἀχειρότυπος.

**Σὺ τὸ ἐγκαλλώπισμα πάντων, τῶν ἐπὶ σοὶ ἐγκαυχωμένων· σὺ γένεσίστηνη τοῦ κόσμου·
καὶ θυμηδία ἡμῶν τῶν δούλων σου· σὺ γλυκασμὸς καὶ ἔφεσις, τῶν σὲ ὑμνούντων Μητρο-
πάρχεινε.**

**Υμνοῦμεν τὴν ἄφατον δόξαν, καὶ τὴν ἀνείκαστον σου χάριν· σὺ γάρ εἰ πηγὴ τῆς σοφίας·
ἔξι ἡς ὁ λόγος πᾶσι προέρχεται, τοῖς σὲ τιμῶσιν ἄχραντε, καὶ μεγαλύνουσι τὸν τόκον σου.**

**Ωρῷης Χερουβίμι ἀνωτέρᾳ· καὶ οὐρανῶν ὑψηλοτέρᾳ, ἄχραντε Παρθένε Μαρία, βουλῆς
μεγάλης Ἀγγελον τέξασα, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ συναϊδιον τῷ Πνεύματι.**

**Δέσποινα ἀγία Παρθένε, σὺ δωρεὰν οἰκτείρησόν με· οὐ γάρ ἔχω ἄλλην ἐλπίδα. τῆς σω-
τηρίας δὲ ἡς σωθήσομαι, εἰμὴ τὴν σὴν ἀντίληψιν, καὶ τὴν βοήθειαν καὶ σκέπην σου.,**

Προσόμοια. Ο ἔξι ύψιστου.

**Χαῖρε φωτὸς καθαρώτατον δοχεῖον· Χαῖρε στύλε πύρινε τὸν νοητὸν Ἰσραὴλ, ἐνδον εἰς
θείαν κατάπαυσιν, εἰσάγων μόνη· Χαῖρε νεφέλη τὸν μέγαν ἥλιον, κόσμῳ διαυγάσασα καὶ
πρὸς τὸ ἄδυτον, φῶς τοὺς ἐν σκότει καθεύδοντας, τῆς ἀγνωσίας, μεταβείβασασα Θεονύμ-
φευτε· Χαῖρε Παρθένε· Χαῖρε Πάνσεμνε· Χαῖρε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὃν ἱκέ-
τευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.**

**Χαῖρε φυιδρὸν ἐνδιαιτημα Κυρίου· Χαῖρε θεόνε πάγγρυτε· Χαῖρε λυγγία χρυσῆ· Χαῖρε
κοργγύλη ἡ βάψασα, ἐκ σῶν αἰμάτων, τῷ βασιλεῖ πορφύραν θεότευκτον· χαίρεις πόλις ἐμ-
ψυχε· τίμει στέφανε· καὶ κραταὶν περιτείχισμα, βασιλεύονταν, ἐν εὐσεβείᾳ χαῖρε ἀν-
κητον, στρατευομένων θάρος Πάναγνε· Χαῖρε πύλη, Κυρίου Πανύμνητε· ὃν ἱκέτευε σῶ-
σαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.**

**Χαῖρε ναὶ πανυπέρτιμε Κυρίου· χαῖρε θεία τράπεζα ἀρτον βαστάσασα· Χαῖρε ἀπότι-
στος ἀμπελε, τὸν γλυκὺν βότρυν, ἡ ἐκβλαστήσασα χαῖρε ἡδιστον, ἀσμα καὶ ἐντρύγημα
τῶν οὐρανίων νοῶν· Χαῖρε τὸ ἄνθος τῆς φύσεως, Παρθενομῆτορ, τὸ ὡραιότατον καὶ πα-
νεύσμον· Χαῖρε τὸ κρῖνον, τὸ κροκόλευκον, καὶ ἡδύπνοον χαῖρε Παράδεισε, τῆς τρυφῆς
τῆς ἀφθάρτου· Χαῖρε κόσμε πολυέραστε.**

**Εξαγορεύω ἀγνή σοι Θεοτόκε, τὰ δεινά μου πταίσματα· εἰ γάρ καὶ κρύψω αὐτὰ, ἐν τῇ
ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ἀνοιγομένων, τῶν βίσθλων πάντως φανερωθήσονται· ὅμικτα ἐρρύπω-
σα βλέπων τὰ ἀτοπα· χεῖρας ἀθέσμως ἐμόλυνα, ταῖς αἰσχρουργίαις· σῶμα τὴν ρείωσα ὁ
ταλαιπωρος, καὶ τὴν ψυχήν μου ἐτραυμάτισα, ἀμαρτίαις, ἐλέησον οἰκτειρον· καὶ μερί-
δος με δεῖξον, σωζομένων ταῖς πρεσβείαις σου.**

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΙΡΓΑΡΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΠΟΙΗΜΑ ΜΗΤΡΟΦΑΝΟΥΣ ΣΜΥΡΝΗΣ.

Ο Ο ή ἀκροστιχίς.

Κανὸν τέταρτος Παρθένῳ Μητροφάνους.

Ωδὴ, α'. ἔγος δ'. Θελάσσας τὸ ἐρυθραῖον.

ΚΥΡΙΩΣ· καὶ ἀληθῶς γεγέννηκας, Θεὸν καὶ Κύριον· καὶ Θεότοκος μονῆς ἀληθῶς; καὶ κυρίως ἐκλήθης ἀγνή· διὸ πιστῶς γεραιόμεν, καὶ κατὰ γρέος σε δοξάζομεν.

Αστὴρ ὁ τοῦ Ἰακώβ ἀνέτειλεν, ἐκ σου πανάγοντε, ὁ ἀριθμῶν τὰ πλήθη ὁ Θεὸς· τῶν ἀστέρων διὸ ταῖς αὐτοῦ, μαξιμῷ γατὶς ἀπέλασον, τῆς ἀμαρτίας μου τὴν ζόρωσιν.

Νυμφῶνα τῆς τοῦ Θεοῦ σαρκῶσεως, ἀγνὴ πανάγειρυντον, καὶ λογικὸν γινώσκων σε σαρῶς, ἵκετεύω ρυσθῆναι με, παθῶν σαρκὸς καὶ πνεύματος, καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων·

Ως κλίμαξ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀφίξεως; τοῦ παντούρατορος· δὶ ηδὲ Θεὸς κατῆλθεν ἐπὶ γῆς, ἐκ γηνῶν παθῶν τῆς σαρκὸς, πρὸς οὐρανὸν ἀνύψωσαν, καὶ πρὸς Θεόν με χειράγγησον.

Ωδὴ, γ'. Οὐκ ἐν σορφᾷ.

Νάουσα κρήνη, Θιλθομένοις παράκλησιν πέρηνας· διὸ Δέσποινα καληρὴ πρεσβευτικῶν σου ναμάτων βοήν, βλῦσον καὶ κατάσθεσον· παθῶν τὴν κάμινον. α. βε-

Πραυματισθέντα, λογισμῶν ἐξ ἀτόπων θεράπευσον, ἡ τῆς φύσεως ἡμῶν, ιασαμένην πληγὴν χαλεπήν· τὸν ταύτης γὰρ τέτοκας πλάστην καὶ Κύριον.

Εν τῷ πελάγει, τῶν πολλῶν μου πτωσμάτων πανάμωμε, καὶ παθῶν καὶ πειρασμῶν, κλυδωνιζόμενον τάγει πολλῷ, λιμένι καθόρισον σῆς ἀντιληψίεως.

Τὸν ὃς ἐν πόνῳ, ὑετὸν θείκὸν ἐν τῇ μητρᾷ σου, δεξαμένην τὴν ἐμὴν ὄλογοζωμένην πυρὶ τῶν παθῶν, καρδίαιν ἐπόμβρησον ταῖς σαῖς δεήσεσιν.

Ωδὴ, δ'. Επαρθέντα σε.

Ἄπο μάρτων τοῦ οἰοῦ σου τῶν ἐκβλυζόντων, ὀσμὴν ζωῆς τοῖς ὅπασι, μῆρον ἀπαθείας, βλῦσον τῇ βύζη μου ἀγνή, καὶ πάντα τὸν βόρεορον τῶν παθῶν αὐτῆς ἐξαφάνισον.

Ρυπωθέντα με τοῖς σπίλοις τῆς ἀμαρτίας, τῶν πρεσβειῶν σου ράνπισον ὑσσώπῳ καὶ πλύνον, καὶ τοῦ μολυσμοῦ τῶν παθῶν, καθάρισον Δέσποινα, καὶ δεῖξον Χριστοῦ οἰκητήριον.

Τὴν γραφεῖσάν σε δακτύλῳ τῷ θείῳ βίβλον, ἐσῷραγισμένην Πάναγνε λιτάζω δακτύλοις, γράψον μοι· τῶν σῶν πρεσβειῶν, πτωσμάτων τὴν ἀρεσιν, καὶ τῶν πειράσμῶν ἀπολύτρωσιν.

Ο ἐπ' ἀκριῶν τῶν ὁρέων ἀγίων πάντων, οἵκος Θεοῦ γενόμενος, ὡς πρὶν ὁ Προφήτης, ἔφη-
τε Χριστοῦ καθαρὸν, ἀνάδειξον οἰκόν με, Δέσποινα ταῖς σαῖς ἀντιτιλήψεσιν.

Οδὴ, ε'. Σὺ Κύριέ μου φᾶς.

Σὲ δρόσον Ἀεριών, ἐν Σιών καταβαίνουσαν, γινώσκων Θεοκυῆτορ, δυσωπῶ κατασθέσαι,
τὴν τῶν παθῶν μου κάμινον.

Παράδεισος ζωῆς, Θεοτόκε ὑπάρχουσα, θανάτου τῆς ἀμαρτίας, καὶ παθῶν πολυτρόπων,
ἐκλύτρωσάι με τάχιον.

Αλάβαστρον ἀγνή, νοητὸν σὺ ὑπάρχουσα, τοῦ μύρου τοῦ κεναθέντος, ἐπὶ γῆς οὐρανόθεν,
καὶ μὲν εὖωδίασον.

Ρεύσαντα πρὸς φθορὰν, ἀνεκτήσω τὸν ἀνθρώπον, διὰ τοῦ θείου σου τόκου, καὶ τῆς πρὶν
ἀρθαρσίας, Παρέμενε κατηξίωσας.

Οδὴ, ζ'. Θύσω σα.

Οάλαμος, δεδοξασμένος ἐνδοξεῖ Δέσποινα, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, γεγονὼς ἐδόξασας τοὺς
ἀνθρώπους· διὸ δόξης, ἀκηράτου κάμε καταξίωσον.

Εστησας, τὴν φθορὰν νεμομένην τῆς φύσεως, δὶ αὔκραιφνοῦς ἀφθορίας· ἀλλὰ στῆσον ἄχ-
ραντε καὶ παθῶν μου, τοὺς χειμάρρους, καὶ σαρκικοῦ φρονήματος ῥύακας.

Νέκρωσον, τὰς ἐμπαθεῖς κινήσεις τοῦ σώματος, καὶ τὴν σχιρτῶσάν μου σάρκα, τῷ νοὶ^{τοῦ}
ὑπόταξον ὕστερ πῶλον, χαλινοῦσα, τοῖς ἴμασιν ἀγνὴ σῶν δεήσεων.

Νοιμῶν, ἀπεκύνησας δίχα Πανάμωμε, τὸν ἀληθῆ νομοθέτην· ὃν δυσώπει νόμῳ τῆς ἀ-
μαρτίας, τὴν ψυχήν μου, τροπουμένην σίκτεῖσα καὶ σῶσαι με.

Κάθισμα. Οὐ ψώθεις.

Η ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν τεταμένη, ἀϋλος κλίμακις μυστικᾶς προετύπου, τὴν λογικὴν
καὶ ἔμψυχόν σε κλίμακα· σὺ γαρ τὸ μεσότειγον, τοῦ φραγμοῦ καθελοῦσα, ἥγνωσας πανύ-
μνητε, τὰ τὸ πρὶν διεστῶτα, τὸν οὐρανὸν συνάψασα τῇ γῇ, καὶ τοὺς βροτοὺς τοῖς Ἀγ-
γέλοις συμμίξασα.

Οδὴ, ζ'. Εν τῇ κατίνω.

Ως πύριφόρος, καὶ θεοδόχος οὕτα βάτος ἀγνή, φλέξον λογισμῶν ἀκάνθας τῶν πονηρῶν,
τὴν ψυχήν μου δὲ καταύγασον, καὶ τὴν διάνοιαν, καὶ τὸν παθῶν τὴν ἄβυσσον ἔκβανον.

Μεγαλωσύνην, ἐκ τοῦ αἰῶνος μόνη καὶ θεῖκήν, δόξαν σὺ προδήλως εὔρεις ἐπὶ τῆς γῆς,
οὐρανὸς φανεῖσα δεύτερος· σὺ οὖν κατάργησον, τοὺς μεγαλαύγους ἐγχροίς μου δαίμονας.

Η θεία κρήνη, τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ ἀγαθότητος, βλῦσον δαφνίῶς μοι πλοῦτον σων οικ-
τηρῶν, καὶ τὸν ῥύπον τῶν πταισμάτων μου, ἐναποκλύνασα, τὴν τῆς σαρκὸς κατάσθε-
σον πύρωσιν.

Τὸν ἐκ Θεοῦ μοι, γοργηθέντα πλοῦτον Πνευματικὸν, πρώην ἔντον ὁσάτως πάντα ταῖς ἡ-
δοναῖς, κατηγάλωσα τοῦ σώματος· ἀλλ' ὡς τὸ γάστωτον, ταῖς σαῖς λιταῖς Παρέθένε δικαίωσον.

οδή, ή. Χεῖρας ἐκπετάσου.

Πρῆξον τῶν πταισμάτων μου σειρὰς, καὶ τὰς τοῦ σώματος, ὄρμάς ἀνάστειλον· τῆς πονηρίας δὲ σύ ρχοφον, ἐνθυμήσεις καὶ καθάρισον, ἐκ τῶν κυρφών λογισμῶν, τάχει τὸν δούλον σου Θεοτόκε, πάντων προστάτις πιστῶν καὶ ἀντίληψίς.

Ορος του Θεοῦ τὸ ἐμφανὲς, καὶ ἀλατόμητον, καὶ πῖον ἄγραντε, δασὺ καὶ σύσκιον σκέπασον, πυκασμῷ με σῶν δεήσεων· καὶ ἐκ παγίδος θηρευτῶν, ῥῦσαι καὶ φύλαξον ἀπὸ βέλους, δαιμονιωδούς αἰσχρῶν ἐνθυμήσεων.

Φόβον με τὸν θεῖον συλλαβεῖν, καὶ Πνεύμα Δέσποινα, τῆς κατανύξεως, ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου ποίησον, καὶ τεκεῖν βίον ἐνάρετον, καὶ φόβερὸν τοῖς πονηροῖς, δαιμοσιν ἀγαντεῖν καὶ τῆς θείας, δεῖξον Ἀγγέλων χορείας συνώμιλον.

Ανοιξόν μοι πύλη τῆς ζωῆς, τὰς θύρας τάχιον τὰς τῆς ἐλπίδος μου, καὶ καθοδήγησον ἀγραντεῖν, πρὸς ζωὴν τὴν ἀτελεύτητον, καὶ βασιλείας οὐρανῶν, δεῖξον τὸν δούλον σου αἰληρονόμον, θείας τε δέητις ἀγίων συμμέτοχον.

Ω Εἰρήνε.

Χεῖρας ἐκπετάτας Δανιὴλ, λεόντιον χάσματα, ἐν λάκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσθεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασται ποιῆσες κραυγάζοντες· εὐλογεῖτε πάντα σαν,

οδὴ, θ. Εὕξ μὲν τῷ τῆς πάρακοισι.

Νεῦσον ταῖς δεήσεσιν ἀγνὴ τοῦ δούλου σου, καὶ συντόμως προκατάλαβε, καὶ τῶν λυπούντων καὶ κακούντων, ἔχθρῶν τῶν ἀριστῶν με λύτρωσαι, καὶ σῶσον ἐξ ἀναγκῶν καὶ τῶν θλίψεων, καὶ πολυτρόπων περιστάσεων.

Ολον με πληγαῖς ἀμαρτιῶν ὑπάρχοντα, τραυματίαν καὶ κατόδυνον, ἵσαι πάναγνες Παρθένε καὶ ἔρσαι πονηρῶν ἐνθυμήσεων, ἡ Λόγον τὸν παντοδύναμον τέξασα, τὸν ἀγαθὸν τε καὶ φιλάνθρωπον.

Ὕπὲρ τοῦ πεσόντος πρὶν Ἀδάμ εἰς θάνατον, τῷ θανάτῳ προσωμίλησεν, ὁ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θνάτου, δεσπόζων σὸς υἱὸς ὑπεράγαθε· διό με τῆς τῶν παθῶν παραπτώσεως, ταῖς ταῖς πρεσβείαις ἔχανάστησον.

Σῶσον Θεοτόκε τὸν εἰς σὲ προστρέχοντα, ἐκ κινδύνων καὶ συμπτώσεως, τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς ζάλης, τῶν σαρκικῶν παθῶν καὶ τοῦ αἰλύδωνος· καὶ βίον τῶν δυσχερῶν καὶ τῶν θλίψεων, καὶ τῆς μελλούσης κατακρίσεως.

Προσόμοικ· Ἐδωκες σημίσιον.

Χαῖρε καθαρώτατον, τοῦ βασιλέως παλάτιον· Χαῖρε νύμφῃ ἀκήρωτε· Χαῖρε βάτε ἀσφεκτε· Χαῖρε θεία σκέπη πάντων προστατία· Χαῖρε ἀμόλυντε σκηνῇ· Χαῖρε Κυρία πάστος τῆς γῆςεως· χρυσοῦν θυμιατήριον· Χαῖρε πανθαύμαστε Δέσποινα· Χαῖρε θείε παράδεισος, ζωῆς ζύγον βλαστήσασα.

Χαῖρε τιμιώτατον, καὶ χρυσαυγές ἐνδιαίτημα· τοῦ ὑψίστου πανύμνητε, καὶ μήτηρ ἀνύψευτε· Χαῖρε θεῖον τείχος, ἀπειράνδρος Κόρη· Χαῖρε λυγνία φωτεινή· παντὸς τοῦ Κόστου γῆς εἴξιλασμα· τὸ ἀνθος τὸ τῆς πιστεως· Χαῖρε τυράννινη θρασύτητα, τῇ ἀμάρχῳ

δυνάμει σου, εύσθενῶς καταράσσουσα.

Χαῖρε ἡ πανάμωμος, ὁμόλας Χριστοῦ ἀρχιπόμενος· **Χαῖρε** κρήνη ἀέννας, ἀμέροσίας ἔξουσα, νεκταρῶδες κράμα· **Χαῖρε** μυροθήκη, τοῦ νοητοῦ μύρου χρυσῆ, τὴν δυσωδίαν εὐωδίζουσα, παθῶν χαῖρε ἀπειρανδρε, Ἀγγέλων τίμιον ἄγαλμα· καὶ βροτῶν ἐγκαλλώπισμα, τῶν πιστῶν δοξαζόντων σε.

Ιησαν τὴν ἑλπίδα μου, ὁ δυστυχῆς καὶ πανάθλιος, ἐπὶ σὲ ἀνατίθημι, πανάγχοαντες Δέσποινα ὀλοψύχῳ νεύσει· μὴ με ἀποδρίψῃς, ἀπό προσώπου σου ἀγνή, μηδὲ βδελύξῃ με τὸν ἀνάξιον· μὴ σπλάγχνα σου σιλάνθρωπα, κλείσῃς μοι Μήτηρ φιλάγαθε· ὅτι ἄλλην οὐ κέτημαι, προστασίαν ὁ δοῦλός σου.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ.

KANON ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΝΙΚΑΙΑΣ ΚΑΙ ΓΡΑΠΤΟΥ.

"Ἐχων ἀκροστιχίδα ταύτην.

Αἶνων ἀπαρχὰς εἰσάγω σαι Κυρίᾳ. Θεοφάνης.

· οὐδὲ, α· τήρος δ· Ανοίξω τὸ στόμα μου.

ΑΙΣΘΗΣΕΩΝ· Δέσποινα, διπλῆν πεντάδα συνέτισον· δεκάχορδον ὄργανον δεῖξον σῇ χάριτι, τὴν ὑπέργρανον, σορτίαν ἡ τεκοῦσα· ἀρμόνιον ὅπως σοι ἀστονεύσῃ μελωδημα.

Ισχὺς Πανάμωμε, βουλῆς μεγάλης ὁ Ἀγγελος· ὁ πάντα στησάμενος, ἐκ τοῦ μὴ ὅντος τὸ πρὶν, ἐπεδήμησεν, ἐκ σοῦ δὲ εὐσπλαγχνίαν, καὶ σχίσας τὸν κώδικα λύτιν δεδώρηται.

Νεολήγην σε ἔμψυχον, τοῦ Πατρικοῦ ἀπαυγάσματος, γινώσκομεν Δέσποινα, ἀνατολὴν τοῦ φωτὸς, τοῦ φωτίσαντος, ἡμῶν τὴν ἀκοσμίαν, καὶ πάντας ἐλκύσαντος πρὸς τὰ οὐρανια.

Ρράθης ἀσύγκριτος, κόσμος τῶν ἄγνω δυνάμεων, καὶ πάσης τῆς κτίσεως, Θεογεννῆτος· ἀγνῆ· η θεώσασα, τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁδην νεκρώσασα μόνη τῷ τόκῳ σου.

οὐδὲ, γ· Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Νενίκηνται φύσεως οἱ ὅροι, καὶ λέλυνται γόμοι φυσικοί, τῇ ὑπέρ νοῦν λογεία σου, Παρθενομῆτορ ἀγραντε· ἐκ σοῦ γάρ ὁ ἀνείδεος, σαρκὸς τὸ εἶναι προσείληρεν.

Αμίαντον κλίνην Σολομῶν σε, κατεΐδεν ἐξήκοντα σοφαῖς, πυργυρουμένην Δέσποινα, ἐν ἦ τῇ Θεός τῷ πρόσλημα, ἀνακλιθεὶς προσέλαθε, καὶ τοῖς βροτοῖς προσωμίλησεν.

Προσφύρων ἀγνῶν σου ἐξ αἰμάτων, ὁ λόγος φορέσας τοῦ Θεοῦ, δίχα τροπῆς καὶ φύρσεως,

καὶ τοῦ Ἀδάμ τὴν γύμνωσιν, καλύψας περιέβαλε, τὴν θεῖκὴν ὀξαιότητα.

Αστέκτου Θεότητος χωρίον, καὶ πόλις ἡ ἔμψυχος Θεοῦ, σὺ ὁ φθῆς Παναμώμητε, ἐν γῇ με-γάλᾳ εἴργασται, τῆς ἀποφέρητου γνώσεως, ἢ ἐξ αἰώνος οὐκ ἤκουσται.

Ωδὴ, δ'. Ο καθήμενος.

Ρεῖθρον ζῶν ἀθανασίας, οἷα κρήνη πηγάσσασα, τὸ τῆς εὐσπλαγχνίας, νέκταρ τὸ γλυκὸν καὶ χρυσόφρειθρον, τούς φλεγομένους ἐν δίψῃ ἡ δροσίζουσα· ὁ Παράδεισος, ὅντως ὁ πάντερ-πνος Δέσποινα.

Χρυσαυγίζουσαν λυχνίαν, ἐπταφώτις χαρίσμασι, σὲ ἐκ παντὸς γένους, ἥλιος Χριστὸς ἔξελέστατο, καὶ κατελθὼν τῶν ἀδύτων ἐνυμφεύσασθο, ἀπειράνθρως τὴν σάρκα βροτῶν εἰς ἀ-νάπλασιν.

Συνοχέα ἀποτίκτεις, τοῦ παντὸς τὸν συνάψυντα, εἰς ταυτὸ τὰ ἄκρα, καὶ τὰ διεστῶτα ἐνώσαντα· δὶ ηγέτη ἕνω τοῖς κάτω συγχορεύουσι, καὶ δοξάζουσι πάντα ὡς πρόξενον Δέσ-ποινα.

Εργαστήριον τῶν δύω, τῆς ἐνώσεως φύσεων, σὺ ὑπῆρξας Κόρη, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγου καὶ ἐννοιαν, ἐξ ηγέτη ὁ πάντων Δεσπότης ἐξυφάνατο, οὐ τροπῇ ἀλλ' ἐνώσει φορέσας τὴν σάρκωσιν.

Ωδὴ, ε'. Εἴξετη τὰ σύμπαντα.

Ισχύς μου καὶ ὕμνησις, ὑπάρχεις Παναμώμητε· ἔρεισμα στερρὸν τῆς ἀληθείας· τῆς εὐ-κλητίας ἡ ἐπανάκλησι· ἐν γῇ ἀνατίθημι σεμνὴ, πᾶσαν τὴν ἐλπίδα μου, καὶ ζωῆς τὴν ἀ-πόλαυσιν.

Σεμνὴ χαριτόπλοκος, σὺ εἶ φύσιν τὴν ἀστεκτον, κρύψασα Θεότητος ἐν μήτρᾳ, ἀνα-λοιώτως ἐν ὑποστάσει μιᾶς· δὶ ηγέτη σαρκοφόρος ὁ Θεός, πᾶσιν ἀναδέεικται, καὶ βροτὸς ὑπερούσιος.

Γλυκεῖα σὺ θάλασσα, ἀλλ' ὅμως ἀδιάβατος, ἀρδην ἡ βυθίσασα τριστάτας, καὶ ἀναβά-τας σὺν νοητῷ Φαραὼ· καὶ σώσασα νέον Ἰσραὴλ, πόλιν εἰς οὐράνιον, καὶ λιμένα γαλήνιον.

Ωραίως ὑπέρκεισαι, καὶ θαυμαστῶς ἐν κάλλεσι, νύμφη ἀσματίζουσα· σαι κράζει· δὶ ηγ-ετῆς τῆς τῶν καλῶν, εὐγένιστε Δέσποινα βροτῶν, φύσιν καὶ διέσωσεν, ἐκ χε-ρὸς τοῦ ἀλάστορος.

Ωδὴ, ζ'. Τὴν θεῖν ταύτην.

Σοφίαν λόγον κηρύττομεν, υἱὸν τὸν τοῦ Πατρὸς προσιλύνιον, ἐπισκηνώσαντα, οὐσιαδῶς ἐν τῇ μήτρᾳ σου, καὶ τῇ ἀριστῇ πλάσει ἡμᾶς θεώσαντα.

Ο στήσας ὅρη τῷ νεύματι, σὲ ὅρος νοητὸν καθυπέδειξε, Θεοχαρίτωτε, ταῖς ἀρεταῖς ὃν κατάσκιον· ἐξ οὖν αὐτὸς τὴν σάρκα κατελαξεύσατο.

Ιῷ δηχθεῖσα τοῦ ὅρεως, τὸ γένος τῆς Προμήτωρ διώλεσεν, ἐκ σῆς δὲ Πάναγνε, ἀνεργηνεύ-του κυρήσεως, θεοῦται· πᾶσα φύσις τρόπῳ βελτίονι.

Κηρύττω βλέπων τὰ θαύματα, τὰ πέρα νοῦ καὶ γνώσεως Πάναγνε· πῶς ὁ ἀγώρητος, ἐφ-σοὶ ὀρέεύστως κεχώρηται! πῶς γρηματίζει κτίσμα ὁ κτίστις Δέσποινα.

Κάθισμα. Ταχὺ προκατέλαβε.

Εχθροῖς παρατάχθητι, τοῖς πολεμοῦσιν ἡμῖν· δεινῶς γάρ ἐπεβήσαν, τῇ κληρουχίᾳ τῇ σῇ· Μαρία Παντάνασσα, ὄλεσον αὐτοχείρως, τῶν βαρβάρων τὰ θράστη γνώτωσαν τὴν ἴσχυν σου, φιλοπόλεμα ἔνηγ· τῷ θείῳ σου νεύματι πάντας ἀφάνισον.

Ωδὴ, ζ. Οὐκ ἐλάτερον.

Υπερίπταται, τὸ ξένον τῆς λοχείας σου, πᾶσαν διάνοιαν· σωματικῶς γάρ γραφεὶς, ὁ φύ-
σει ἀπρόσιτος καὶ ἀπερίγραπτος, καθυπέγραψε, βίβλῳ ζωῆς τοὺς δούλους σου, Παναγία Θεοτόκε.

Πητορεύσεις, προφητόθεμενται πεπληρωνται, ἐν σοὶ Θεόνυμφε· τὸν γάρ κοσμήτορα σὺ, τοῦ Κόσμου γεννήσασα, πάντας ἑκόσμησας, καὶ ἐφώτισας, εὐλογημένη Πάναγνη, τῶν βρο-
τῶν ἡ σωτηρία.

Ισοδύναμον, Πατρί τε καὶ τῷ Πνεύματι λόγον ἔκύνησας, τὸν ἐν δυσὶν ἀγαθὴν, οὐσίαις ὑ-
πάρξοντα μίαν ὑπόστασιν· ὑπερύμνητε, εὐλογημένη Δέσποινα τῶν βροτῶν ἡ σωτηρία.

Αθεώρητον, βυθὸν κατανοοῦμέν σε, καὶ ὑψος ἀρρητον, Παρθενομῆτορ βροτῶν, τὴν δύσιν
ὑψώσασα τῷ θείῳ τόκῳ σου· ὑπερύμνητε, εὐλογημένη Δέσποινα, τῶν βροτῶν ἡ σωτηρία.

Ωδὴ, η'. Πειδάς.

Θεῖος θησαυρὸς πάσης ἀγνείας· καὶ σκήνωμα παρθενίας θεογάρακτον, ὥφθης Θεούμφευ-
τε· κρῖνον εὐαδέστατον, τοῦ φυτωργοῦ τῆς Κτίσεως καὶ θεῖον τέμενος· διό σε τὴν Παρ-
θένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπεριψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εσερες τὸ πῦρ ὕσπειρ ἡ βάτος, ἐν μῆτρᾳ ἀφλέκτως τῆς Θεότητος, λύουσα Πανάμωμε,
Εὔας τὴν ἀπόστισιν, καὶ ὁρειλήν Πανιψυνητε τῷ θίῳ τόκῳ σου· διό σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦ-
μεν, καὶ ὑπεριψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ολον με ἀνείλησεν ἀρρένεστως, ἀτρέπτως καὶ ἀσυγχύτως καθ' ὑπόστασιν, λόγεος δὲ παν-
τέλεος, ὅλον με ἔθεωσε, τῇ συναρείᾳ Δέσποινα ὅλως τῇ κρείττονι· διό σε τὴν Παρθένον ὑ-
μνοῦμεν, καὶ ὑπεριψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φύσεως φοιτήσας ὁ τεγνίτης, ἐξ ὄρους τῆς ἀνυμφεύτου Θεωμήτορος, βρέφος ὑπομάζιον,
χερσὶ καθορᾶται νῦν, ταῖς μητρικαῖς φερόμενον, καὶ πάντας ἡγείρε, Μητέρα τὴν αὐτοῦ
ἀνυμνήσαι, καὶ δοξολογῆσαι ὡς μόνην Θεοτόκον.

Οἱ Βίρμοις.

Παιδεῖς εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ωδὴ, θ'. Άπας γηγενής.

Αρμα φωτεινὸν, τοῦ λόγου ὑπάρχουσα· ἄρμα πυρίμορφον· ἄρμα πολυώνυμον, ἀύλων
θρόνον· ἄρμα ἀσύγκριτον, τοῦ θεϊκοῦ στηρίγματος ἄρμα χρυσόπλοκον, τοῦ υἱοῦ σου, ἄρμα
με ἀνάδειξον, ἀπανείδια νόδος Θεούμφευτε.

Νέον οὐρανὸν, ὁ πάντων ἐπέκεινα σὲ κατεσκεύασεν, οὐρανῶν ἀνώτερον, καὶ πάσας πό-
λους δυνάμεις ἔλαθε, καὶ κατελθὼν ἐνώκησεν ὅλος ἐν μῆτρᾳ σου, ἀπορρήτως μὴ ἐκστάσ
Θεούμφε, τῆς πατρῷας μονῆς ἡ τῆς φύσεως.

Ιλιος φαίδρος, ἐφίλησε Δέσποινα σοῦ τὸ ἀμόλυντον, καὶ κατενυμφεύσατο, ἀξέριτω λόγῳ εἰς ἀναζώσιν, τῆς τεθνηκούσας ωσεως· θίεν ἐκ πόθου σε, εὐρημούμενή πίστει καὶ γεραιόμεν, θεῖκτης ὡς αἰτίαν μεθέξεως.

Στᾶσον τὸν παθῶν, τὸν σάλλον Πανάριδωμεῖκην τῆς καρδίας μόρι· πᾶσσον τὰ σκλητήματα, τὰ πῦρονός μου· τὸν νοῦν ἐδειάλωσον, πρὸς θεωρίαν ἄστον, καὶ λογισμὸν τὰς ὄρμας, τὰς ἀτάκτους τρέψον πρὸς ἀπάλιειν, καὶ μελλούστης ζωῆς καταξιώσον.

(Προσόμοια. εἰς θεούς γενεχαῖρον ἔγ.

Χαῖρε θείων δυνάμεων, ἀγαλλίαμα Δέσποινα· Χαῖρε· Αποστόλων τὸ σεμνολόγημα· Χαῖρε Μαρτύρων στεφάνωμα· ὁσίων τὸ καύγημα, Λατκητῶν Ιεραρχῶν, Προσηκτῶν περιάγημα· ἀνωτέρα τε, ποιημάτων ἀπάντων Θεοτόκε· καὶ Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, τὸ περιέργον ἄκουσμα.

Χαῖρε σκήνωμα ἄγιον, τοῦ Δεσπότου τῆς ιπτίεως· Χαῖρε Θεοτόκε· Χαῖρε πανάσπιλε· Χαῖρε λυγγίλια ὀλόφωτε· Χαῖρε πόλις ἔμψυχε· Χαῖρε γέρουρα θνητούς, πρὸς ζωὴν ἡμετάγουσα· Χαῖρε ἄμωμες, Παναγία· Παρθένε· Χαῖρε μόνη τὰ ἐπίγεια τοῖς ἄνοι, τῷ σῆκυνήσει ἐνόρασσα.

Χαῖρε πύλη γρυπήλατε· Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε· Χαῖρε ὀγλασίγρυσε θεία τράπεζα· Κοιτείς γρυσόπλοκε θάλαμε· γλαυκὸς ὀλουργόγρυρε· Χαῖρε ἄρμα φωτεινόν· Χαῖρε σκήνωμαν ἐνδόξον· Χαῖρε τέμενος, ἀστραπόμορφον γαῖρε τῆς ψυχῆς μου, ἡ εὐπρέπεια καὶ κάλλος· Παρθένονομῆτορ θεόνυμφε.

Μυριάνις Πανάμωμε, ὑπεσχόμην μετάνοιαν, τῶν ἐμῶν ποιήσασθαι· παραπτώσεων· ἀλλ' οὐκ ἐᾷ με ἡ φαύλη μου, τῶν κάκων συνήθεια· διὰ τοῦτο σοι θεόδη, καὶ προσπίπτω σὺν δάκρυσι, καὶ σοῦ δέομαι· ἔξεκοῦ με τοιάτης τυραννίδος, ὅδηγούσα· πρὸς τὰ κοεῖττα, καὶ σωτηρίας ἐγόμενα.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΗΔΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ ΤΟΥ ΕΚΔΙΚΟΥ.

Ἐγών ἀκροστιχίδα,

Ἡλιού παράκλητις τῇ Θεοτόκῳ.

Χωρὶς τῶν ὑστέρων Τροπαρίων.

Ωδὴ, α'. ἦχος δ'. Θαλάσσιας πάθημέτοι.

Η ΜΟΝΗ ἐν πειρασμοῖς καὶ θλίψειν, ὑπερασπίζουσσι, τῶν ὑπὸ σκέπην πάνυγνε τὴν σήν, προστευγόντων θερμότατα, δέγου ὡς ὑπεράγαθος, τὴν ἐκ καρδίας μου παράκλητιν.

Αιγένα ἔρευηκώς σε ὅκλυστον, ὁ ὀσυνειδήτος, τὰς τῶν κινδύνων τε οὐλὴν καργάδην, προσθολὰς ἀποκρούματι, καὶ εὐχαρίστως ἀδωσοι, τὴν ὑμνωδίαν ἀσπάζενε.

Ιλέων καὶ εὔμενεῖ σου ὅματι, Θεογεννήτρια, ἐν περιστάσει καὶ ἐν σύμφορᾳ, συσχεθέντι
ὅρωσά με, τάχιον ἐλευθέρωσον· σὲ γὰρ αἰτοῦμαι βοηθῆσαι μοι.

Η Εὕη τῆς καταδίκης σέσωσται, καὶ ὁ Ἀδάμ διὰ σου μεθ' ὅν καὶ γὰρ, προσπίπτω σοι
ἀγνή· τὰ τῆς λύπης μου δάκρυα, νῦν εἰς χαρὰν μετάβατε, καὶ τῶν κινδύνων ἐλευθερώσον.

Ωδὴ, γ'. Τέξον δυνατῶν.

Οπλον ἀρέσαγές καὶ τεῖγος σε, κεκτημένος τρέπω τῶν ἐναντίων τὰς φάλαγγας· καὶ ὑψ-
νῶ σου τὰ μεγαλεῖα Θεοτόκε ἀπειρόγαμε.

Υληγή· σκεδανύνεις θλίψεων, καὶ κατασθενύεις τῆς ἀπογνώτεως ἔξηλαυγά· τὶς γὰρ ὅλης
ώς σὺ Παρθένε, πλὴν Κυρίου παντοδύναμος;

Ηρόσγεις τῇ κραυγῇ τοῦ δούλου σου, τῆς σῆς δεινένου ἐπικονορίας Μητρόθεε· ἡ ἐλπίς μου
εἰσάκουσόν μου, καὶ κατάσπευσον τοῦ σῶσαί με.

Νεῦσσον ἀγαθὴ σωθῆναι με· τὸν γὰρ θείῳ νεῦματι τὸ πᾶν περιάγοντα, ἐσωμάτωσας Θεὸν
Αόγον, ὑπὲρ λόγον καὶ διάνοιαν.

Ωδὴ, δ'. Βαττήθεντα σε.

Αγανέσσα τοὺς ἐγκρίνοντάς μας ματαίως, ὡς τὴν ψυχήν μου σπεύδοντας δεινῶς σύλλη-
λαξέσῃ, φύλαξόν με Δέσποινα, ἐν σοὶ ἀνεπιέσουλον· ἵνα γνωστώνως δοξάζω σε.

Ρυμένη με ἐκ γλωσσῆς δολιολάλου, ἡ ἀγαθὴ προστάτις μου ἀφρόσκοπον δεῖξον, τὰς
τοῦ βίου πράξεις· πολλὰ γὰρ καὶ δύγασαι, ὡς τοῦ κτίστου μήτρα ὑπάρχειον.

Ακετώδυνον γιγνότων σε ἱστορίον, ὁ ἀσθενής τῷ πνεύματι καὶ σώματι πρέξω· ἵσσαι με

Δέσποινα· ἐλέγησόν σώσδον με, σοὶ τὸν προσφυγόντα οἰκέτην σου.

Ως ἐγκώμιον Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων, σὲ ἀνυμνοῦμεν ἀπαντες Παρθένε Μαρία, καὶ πιστῶς δεύμεθα· ἵκέτευε Δέσποινα, ὅπως συμφορᾶς λυτρωθείημεν.

Ωδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Κατεύθυνον ἀγνή, τὴν εὐχὴν τοῦ οἰκέτου σου, πρὸς Κύριον τὸν υἱόν σου· ἵνα εὗρω τὴν λύσιν, τῶν πολλῶν παραπτώσεων.

Λύτρωσαί με παθῶν, καὶ κινδύνων θεόνυμφες· σὲ ἔθετο ὁ Θεὸς γὰρ, πρὸς αὐτὸν μεσιτέαν, τῆς ἐμῆς ταπεινώσεως.

Η σκέπη μου σὺ εἶ, ἡ γαράκαι ἡ καύγησις, ὁ Δέσποινα Θεοτόκε· παραξᾶς γὰρ οὐδέλλως, τοὺς εἰς σὲ καταζεύγοντας.

Νῦν αἰτησαι ἡμῖν, τῶν πταισμάτων τὴν ἄρεσιν, καὶ λύτρωσαι τῶν κινδύνων, καὶ πάθῶν ἀκαθάρτων, πρεσβείας σου πανύμνητε.

Ωδὴ, σ'. Θύσω σοι.

Σθένος μοι, αὐτὴ ὑπάρχεις ἄχραντε Δέσποινα, ἐν ταῖς εὑρουσαῖς με σφόδρα, ἀδοκήτοις θλίψεις καὶ βοῶ σοι· ὡς μεγάλη, ἡ παναλκήσου σκέπη τῷ δούλῳ σου.

Ιασαι, τὰ τῆς ψυχῆς μου τραύματα ἄχραντε· ἀντιλαβοῦ μου Παρθένε, καὶ ἐκλύτρωσαι με συκοφαντίας, ἐπηρέας, συστροφῆς τε ἀδίκου τὸν δοῦλόν σου.

Σύντριψον, τοὺς κατ' ἐμοῦ ἀεὶ τοῦ οἰκέτου σου, βουλευομένους ἀδίκως, καὶ μὴ καταλίπησε με ἀπωλέσθαι· ὅτι πάντα, δυνατά σοι ὡς Θεομήτορι.

Κοίμισον, τῆς ψυχῆς μου τὸν ἄγριον κλύδωνα· ὅτι μοι πλῆθος πταισμάτων, πειρασμῶν καὶ θλίψεων τῷ σῷ δούλῳ, ἐπανέστη· ἀλλ' αὐτή με διάσωσον Δέσποινα.

Καθίσμα. Ταχὺ προκατάλαβε.

Υμονοῦμέν σε Θεόνυμφε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, δοξάζοντες τὸν τόκον σου τὸν ἀκατάληπτον· δὶ οὖ ἐλυτρεώθημεν, πλάνης τοῦ διαβόλου, καὶ παντοίων κινδύνων, Δέσποινα Θεοτόκε καὶ πιστῶς ἐκθροῦμεν· ἐλέγησον τὴν Ποίμνην σου Κόρην Πλανύμνητε.

Ωδὴ, ζ. Ο δασκάσες.

Τοὺς ἐκ τῆς Ἀγαρ δυσμενεῖς, τάχιον ὀλλάσσουσα ἔισθι, τῶν προσευχῶν σου Μαριάμ, τὸν λαὸν καὶ τὴν ποίμνην σου φύλαττε, τῷ σὲ σου κραυγάζοντα· ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἰ.

Η κιθωτὸς ἡ νοητὴ, δέξαι με πρὸς σὲ πεφευγότα· μὴ καταλάβῃ με ἐχθρός, ἀνελεῖν ἐκδιώκων με φάλλοντα, τῷ σὲ σου μητρόθεε· ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἰ.

Θεοκυῆτορ Μαριάμ, πρέσβυτον τὸν δοῦλόν σου τάχος, ἐχτρικυμίας πειρασμῶν, κινδυνεύοντα καὶ ἀπορούμενον, βοηθείας κράζοντα· ἡ ἐλπὶς ἀπηλπισμένων ἐλέγησόν με.

Τοὺς ἀνθρώπους πειρασμούς, ὡς ἀμαρτημάτων αἰτίους, νῦν Θεοτόκε ἀγαθή, διασκέδασον θείας πρεσβείας σου, καὶ τοὺς δούλους σου λύτρωσαι, ἐνοχῆς τῆς τῶν πταισμάτων καὶ πάσης βλάβης.

**Επανέστη ήμεν ἔθνος ἀνθρώπων, ἐγκαυχόμενον θραύσται τούς λάτρεις του· ὁ διελοῦσα ὕγραν-
τε, τοὺς κρυπτάζοντας σκέπας πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμεῖς τὸν Κύρον.**

Ωτι σύ μου ισχὺς καὶ βοήθεια, οὐ πτοοῦμαι ἐγέρων προσοχήσματα· ἀλλ' ἀνυμνῶ τε Δέσποινα, καὶ βοῶ τῷ νίφη σου· πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Τη δενοεῖ οὐδὲν νῦν παρακληθῆτι, καὶ χαρὸν ἀντὶ λύπης μοι δόσονται· οὐδὲ θυμοῦ σε Δέσποινα, καὶ βοῶ τῷ οὐδὲν σου· πάντα τὰ ἔσχα, εὐλογητε θυμεῖτε τὸν Κύριον.

Οι πολλοί σου ήμας διατάχθησαν, οικτιρμαὶ Παναγίᾳ ΜητρόΩες ἀμαρτημάτων κρίσεως, καὶ ποικίλων κινδύνων, σὺ γάρ τεκουσα, τὸν Θεὸν ἐλέετες κοδίμον ἀπαντά.

Ο Βίρμος.

Αυτωριώτα τοῦ παντὸς παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ ολογός εὐστέφεσαντας, συγκαταβάς ἐξῆρσίσας, καὶ ἐδίδαξες μέλπειν, πάντα τὰ ἔργα, ἐνύλογεῖτε ὑμεῖς τὸν Κύριον.

Ωδή, 6'. Εὔχ μὲν τῷ

¶ πλα μὲν καὶ ἔκπονν βουλεύεται, ὁ ἀλιστῷρος ἀράψις ἀνόμη· σὺ δέ Πατέρες Θεοτόκες, τὸν κρατεῖ τοῦ Σταυροῦ καὶ πρεσβείας σου, ὅπλιζεις κατ' αὐτοῦ τοὺς οἰκέτας σου· θεον κηρύξτωμεν τὴν δόξαν σου.

Κράτος μεν μοι σὺ τὸ κατ' ἔγθισν δεδώξησαι, καὶ λυτροῦσαι τῶν κινδύνων με· τί δὲ ἐγὼ συντρέσσεν γέγω; ὅντος ἐπαπορῶ ὅμως Δέσποινα, οὐ γάρ εὐχαριστίαν προσφέρω σου περισσότερον ταῦτη σύν καὶ σύσσον με.

Ω Μητερές· έδιν κάπιαν των ποιήσεων ὁλόριωτε, λυπουμένων παραμύθιον· κινδυνεύοντων προς τα ταίνια και τα διάταξις ουγένων γάντιαντίλημμά ταχεῖα τῶν ἀσθενούντων ἐπίσκεψις μέχρι ζωῆς γου τέλους σύλλαττε.

Στενούμενον πταισμασι πολλοῖς Πανύμνητε, καὶ κινδύνοις μὴ παρίδητε με. νῦν σοι αἰνέσσεως θυσίαν, προσάγω ἐκτενῶς ἀνακρύζων σου· ἡγία Θεοτόκε βροθεί μοι· σέ γὰρ διδεξάων τὴν ωδὴν ἐκπληρῶ.

Προσδόκια. Εδωκατέ στηνείωση.

Χαῖρε τὸ ἡδύπνοον, ὁδὸν ἡ μόνη Θλαστήσασα· Χαῖρε κάλλος πολὺευκτον· Χαῖρε ἀπειρόγαμος· Χαῖρε σκέῦος θείον, πολυτήμου μύρου· γάληρε δὶ ής πρὸς οὐρανὸν, οἱ πρὸν τεθνήσαντες ἀνηνέχθημεν, εἰς χάρος ὀλισθῆσαντες; τῇ κακουργίᾳ τοῦ ὅρεως* τῶν πιστῶν φυλακτίον, ἀδόξαγες γαῖας ἄποινος.

Χαῖρε τὸ ἀκένωτον, ῥεῦμα ζωῆς ἡ πηγάσσασα· Χαῖρε ράβδος βλαστήσασα, ἄνθος τὸ ἀκέραντον σεμνὴ Παναγία· Χαῖρε Θεοτόκε· Χαῖρε παγκόσμιος γαρ· Χαῖρε δὲ τῆς Ἑδέων ἀπελάθομεν· Χαῖρε ημόνη σθέσσασα, τῆς ἀθετᾶς τὴν κάμινον· τοῦ Ἀδάμ χαῖρε ἔγερσις, τοῦ πεσόντος Πανύμυρτε.

**Χαῖρε τιμαλχέστατον, τοῦ Βασιλέως παλάτιον· Χαῖρε νύμφη ἀκήρατε· Χαῖρε βάτε ἀρ-
λεκτέ· Χαῖρε θεία κλήτην· Χαῖρε προστασία, τῶν πεπαιθότων ἐπίσοι· Χαῖρε Κυρία πάτη-
της κτίσεως· Χρυσοῦν θυμιατήριον· Χαῖρε πανθαύμαστε Δέσποινα· Χαῖρε θεῖα Παρθένεια,
ζωῆς ἔύλου Θλαυτήσατε.**

Κλαίω καὶ θύροιμαι, τῶν πειρασμῶν νῦν τὴν κάμινον, κατ' ἐμοῦ ἀγριοίνουσαν, ὅπων ὁ παναθλιος· ἀλλὰ σοὶ Παρθένε, προσπίπτω ὁ τάλας, μή με παρίδης ἀγαθή· μηδὲ ἀπορρίψῃς με τὸν ἀνάξιον χαρᾶς δὲ τὴν καρδίαν μου, πλῆσον γαράν ή κυήσασα· μὴ βιθός με τῶν θλίψεων, καταπίη τὸν δεῖλαιον.

ΤΗ ΠΕΜΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΜΑΝΟΥΗΛΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ

Ωδὴ, α'. ἥχος δ'. Ανοίξω τὸ στόμα μου.

ΤΟΝ νοῦν μου ὀδήγησον, τῇ φωταυγῇ μεσιτείᾳ σου, πόδις Κύριον ἄχραντε, ὃν ἔσωμά-
τωσας· ἵνα πίστει σου, ὑμνῷ τὰ μεγάλεια· Βοήθεια πέλεις γάρ πάντων καὶ λύτρωσις.

Ιμαλάτιον ἐμψύχον, τοῦ Παντοκράτορος ἄχραντε, Θεοῦ ὡς ὑπάρχουσα, ναοὺς ἀπέργα-
σαι, τοῦ Κυρίου σου, τοὺς πόθῳ σε ὑμνοῦντας· Βοήθεια πέλεις γάρ πάντων καὶ λύτρωσις.

Πηγὴ ὡς ὑπάρχουσα, θίειν γαρίτων Πανάμωμε, κάμοι νῦν ἐπόμβρησον, σταγόνα γάρι-
τος, κατακλύζουσαν, παθῶν μου τὰς ἀδέσσουσαν· Βοήθεια πέλεις γάρ πάντων καὶ λύτρωσις.

Θεὸν προσιώνιον, ὑπερφωᾶς ὡς γεννήσασα, σαρκὶ Μητροπάθειεν· τοῦτον ἴκετεις, παρα-
θέλειαι μου, πταισμάτων τὰς ἀδέσσους, βοήθεια πέλεις γάρ πάντων καὶ λύτρωσις.

Ωδὴ, γ'. Τοὺς σὺν ὑμνολόγους.

Τὸ δέος τὸ ἄγιον Παρθένε, σὺ εἰ καὶ κατάσκιον ἀγνή· τοῦ γάρ Πατέρος ή δύναμις, σὲ
οὔρεανόν κατάστερον, τοῦ νῦν δὲ στερεώματος, ὃντως ὑπέρτερον ἔδειξεν.

Αυτῶν Ἀγγέλων αἱ χορεῖαι, παρίστανται σοὶ δουλοπρεπῶς, καὶ μετὰ δέους ἄγραντε,
ὑμνεῖν σε οὐκ ἰσχύουσαν· Ἀγγέλων γάρ ἀξίωμα, τὸ σὸν ὑπέρτερον ἔδειξεν.

Αφλέκτως ή βάτος ἐν Σιναίῳ, τὸ πρὶν ὄμιλήσασα πυρί, τόκουν τὸν σὸν ἐδήλωσε, συμ-
βολικῶς Θεόνυμφε· ὃς τις τὸ σὸν ἀξίωμα, πάντων ὑπέρτερον ἔδειξεν.

Νεφέλην ὑπάρχεις λευκοτότη, σταγόνας πιστοῖς ἐξ οὐρανοῦ, ὄμβροῦσα καὶ ἀνίσχουσα,
δικαιοσύνης ἥλιον· ὅξτις τὸ σὸν ἀξίωμα, πάντων ὑπέρτερον ἔδειξεν.

Ωδὴ, δ'. Ο καθήμενος.

Ιερεῖς σε ἐν συμβόλοις, οἱ σεπτοὶ προεκήρυξαν, καὶ θεῖοι Προσῆται, ἔσεσθαι δογεῖον
Θεόνυμφε· σὲ τοῦ Θεοῦ διὰ σοῦ γάρ ἔθεάσαντο, οἱ ἐν σκότει τὸ φῶς θεϊκῆς ἐπιγνώσεως.

Σὲ τὴν ἀσπιλὸν Παρθένον, ἐκ τῆς φύσεως εἴληφε, τῶν ἀνθρώπων ὄσπερ, ἀπαργὴν ἀγίαν
ὁ Κύριος, καὶ τὸ ἡμέτερον ὅλον καθηγίασε, καὶ ἀνέτειλε φῶς θεϊκῆς ἐπιγνώσεως.

Τὰς αἰτήσεις τῶν πιστῶν σε, αἰτουμένων Πανύμνητε, εὑμεγῶς προσδέχου, καὶ τὸν νοῦν

ἥμῶν φωταγώγησον, καὶ τοῦ Κυρίου τὸν νόμον πάντας δίδαξον, καὶ καταύγασον φῶς θεῖκῆς ἐπιγνώσεως.

Η Βοήθεια ἀπάντων, σὺ ὑπάρχεις Πανάμωμε, τῶν εἰς σὲ θαξόρουντων, καὶ ὑμνολογούντων τὴν θείαν σου, λογείαν πίστει καὶ πόθῳ, δὶς ἡς ἐλαμψε, τὸ οὐράνιον φῶς θεῖκῆς ἐπιγνώσεως.

Ωδὴ, ε'. Εἶποτε τὰ σύμπαντα.

Ως κλίμαξ οὐράνιος, ἐφάνης τῷ προπάτορι, πάλαι· Ιακὼβ δὶς ἡς οἱ νόες, πρὸς θεωρίαν Θεοῦ ἀνέργονται, καὶ πάλιν κατέργονται πρὸς γῆν, πόθῳ προσκυνοῦντές σου, τὴν ἀπόρρητον γέννησιν.

Η ράβδος ἐδήλωσεν, ἀνθήσασάν σε Πάναγνε, ἀνθος τὸ εὔῶδες καὶ ὄρατον· σὺ γὰρ ἀρρήτως Θεὸν ἐγένεντος· ἐξ οὐ ἀσθετίζονται πιστοί, πάλιν προσκυνοῦντές σου τὴν ἀπόρρητον γέννησιν.

Εώρακε πάλαι σε, ὡς θεῖον τόμον ἀχραντε, ἐνθεος Προφήτης ἐν φλόγος, ἐγράφῃ ἔνδον Πτερός εἰς κόσμου γέραν, καὶ ἔσωσε πάντας θεὸς, πίστει προσκυνοῦντάς σου, τὴν ἀπόρρητον γέννησιν.

Ισογένει οὐδέποτε, ἡ βράτειος ὑμνῆσαι σε, γλῶσσα ἐπαξίως Θεοτόκε· διό μοι δίδου τῇ προσεξει σεμνή, δύναμιν ἰσόρροπον ὡς ἄν, πόθῳ ἀνυμνήσω σου, τὴν ἀπόρρητον γέννησιν.

Ωδὴ, ζ'. Τὴν θείαν τούτην.

Νοός μου πᾶσαν σκοτόμαίναν, ἀπέλασον καὶ δώρησοι ἀχραντε, τῇ παναθλίᾳ μου, ψυγῆ ἀπτίνα σῆς γάριτος· σὺ γὰρ ἐλπὶς ἀπάντων καὶ ἡ βοήθεια.

Επλήγην ἀχραντε Δέσποινα, ἔρυθραια τῇ δεινῇ τοῦ ἀλάσταρος, καὶ καταπέπτωκα, πτῶμα δεινὸν· ἀλλὰ ζώωσον· σὺ γὰρ ἐλπὶς ἀπάντων καὶ ἡ βοήθεια.

Ενίζει πᾶσαν διάνοιαν, θαυμάσια τὰ σὰ Θεονύμφευτε, ὥσπερ ἐξέχεας, πλουσίως πᾶσι τοῖς δούλοις σου· σὺ γὰρ ἐλπὶς ἀπάντων καὶ ἡ βοήθεια.

Ααόν σου ἀχραντε Δέσποινα, ἀνόρθωσον πεσόντα εἰς βάραθρον, καταδουλώσεως, ἐγθύῶν ἀπίστων, ἀλλ᾽ οἰκτειρον· σὺ γάρ ἐλπὶς ἀπάντων καὶ ἡ βοήθεια.

Κάθισμα. Οὐκούδεις.

Χριστιανῶν ἡ ἀψευδῆς σωτηρία· ὑμαρτωλῶν ἡ ἀρραγής προστασία, ἡ κραταιὰ βοήθεια ἡμῶν καὶ προσφυγή· σωσόν με προσφεύγοντα, σοὶ Πανάμωμε Κόρη· σκέπασόν με πτέρυξι, τῆς ἀγίας σου σκέπης· καὶ τῆς ψυχῆς μου προστηθή· ἔκει· καὶ ἐκδημούσῃ τῶν τῇ δὲ παράστηθι.

Ωδὴ, ζ'. Οὐκ ἐλάτεσσαν.

Ρήμασί σου, τοῖς ἐνθέοις νῦν ἐπόμενοι, σὲ μακαρίζομεν· γχίσε βιώντες ἀγνή· τὰ σὰ μεγαλεῖα γὰρ ξένα καὶ ἀπειρα· διὸ Δέσποινα, τὸν νῦν ἡμῶν καταύγασον, τοῦ ὑμνεῖν σε· εἰς τοὺς αἰώνας.

Ως ὑπάρχουσα, ναὸς τοῦ θείου Πνεύματος, φωτοειδέστατος, τὰς δωρεὰς γοργηγεῖς, τοῖς πίστει προστρέγγουσιν εἰς σὲ Πανάμωμε· τὴν διάνοιαν, διὸ καμεῖ καταύγασον, τοῦ ὑμνεῖν

σε εἰς αἴωνας τοῦ θεοῦ, προσεύχεσθαι γιατίνατον καὶ γένετο λαός τοι τοιούτοις

Τὸν προστρέγοντα, εἰς σικτημόυς ἀπέιρους τούς, μὴ ὑπερίδης μεί ἀλλ' ὡς Θεὸν ἐν σάρκι,
ἐλέους τὴν ἀβύσσον, τέλεασατα σικτειρον, και ἀνοθίωσον, καταπεσόντα πάθεσι, τοῦ ὑ-
μνεῖν σε εἰς αἰώνας. Χάρης ἐτούτης τοῦ μετεπομπῆς τοῦ πατέρος τοῦ Ιησοῦ τοῦ νεοεγκοι-
μένου σε εἰς αἰώνας.

Τὰ κινάματα, νοός μου ὡς ὑπάρχουσα, ἐπὶ τὸ Πλανάμαρι, καὶ σωτηρία πιστῶν, κατεύθυνον ἀπαντά πρὸς τὸ διέλεος, αγαθότητος, τῆς σῆς ὅπως γεραιώσῃ, καὶ δοξάζω εἰς αἰώνας.

Θέία ως ὑπάρχουσα λυγγία, πυρρόρος τῶν χαρισμάτων ἔξαπόστειλον, πᾶσι τὰς λαυρέ-
τητας, πίστει τοῖς κεαυγάζουσι, τὴν τοῦ Ἀγγέλου Πάναιγνε φῶνήν χαρισσόσυνον· τὸ γα-
ρέ σοι, δί της κατηγύρσθη, καὶ ἀνεκανίσθη τὸ γένεας τῶν κανθρώπων.

Αγίλης τῆς σεπτῆς καὶ τριστήλιου, λαμπρότατον σκήνωμα ὑπάρχουσα, θέλαν καὶ σωτήριον, πᾶσιν ἀνατέταλκας, τὴν φωταυγίαν ἄγχαντε τοῖς πίστει κράζουσι, τὸ χαῖρε σου δί τῆς κατηγορίαςθη; καὶ ἀνεκανινισθη τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Σάλπιγκ μυστικῶς προδιειπόντου, ἡ πάλαι προσηγητική σε Μητροπάθεια, πώλην αδιόδευτον ὅρος καὶ παλάτιον· ἡ τούς βοῶντας γαιέρες φοι ναὸν δεικνύουσα; τοῦ Πλευράτος δὲ γέ τε κατηγορίαθε, καὶ ἀνεκάλινθοθε τὸ γένος τῶν ἀνθεψίων.

Πρέξον τούς γειμάδέους τῶν παθῶν μου, καρδίαν τὴν ταπεινήν μου κατακλύζοντας· θεῖον πρὸς λιμένα με, ὄρμσον Πλανάμωμε: ἵνα ὑψηλὸν σε πάντοτε τὴν ὑπερέμνητον· καὶ γαῖες σοι καυγάζω ἐν πίστει· δὶς ἡς κατηργάσθη τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ó Eἰρήνη.

Παῖδες εὐχεῖς ἐν τῇ Καμίνῳ,

Ωδὴ, θ'. Ἀπας γηγενής.

Πάμα ζωηρὸν, πλούσιας μοι δώροςσαι τὸ τοῦ ἑλέρνεσσον· τοῦ γὰρ νῦν προσερχομαι, κακοκομένους ἐξ ὄμελειας μονοῦ· καὶ ἵκετεύω ὅρεσον τὴν ἀγαλλίασιν· ἵνα κράζω, χαῖρος δὲ βοήθεια, τῶν βεστῶν καὶ ἀλλοι μεγαλύνω τε.

① λος πληρωθείς, καίμαι ὁ πανάθλιος πάνωα ἔστισιν, ἐπηρειαίς ἀγαντες, ἐγχρόου δοιού· ἀλλ' ή κυνίσασα, ζώην τὴν ἐνυπόστατον, τάχος με ἔγειρον ἵνα κράζω, γαῖροις ή βοσθεα, τῶν βοστῶν καὶ αἱ μερικήνωσε.

¶ Ηλιεν ἐφ τίμας, τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως διά τοῦ τόκου σου, καὶ πάντας ἐνέπλησε, σοργίας θεᾶς καὶ κατοπτεύομεν, τὰ γοητὰ μυστήρια τοῦ σοῦ υἱοῦ καὶ Θεοῦ, ἀξιδικῶς ὑπὲν αὐτῷ γὰρ Δέσποινα, μετὰ πάντων ὑμνῶν μεγαλύνω σε.

Αλάκον μοι γαρδίς, τὸ φέγγος δί αἴσταν τῆς εὐπλαγγήνας σου, ἐλεός καὶ διωξῶν, τα
νέος πάντα τῆς κατηγείας μου· καὶ ἀληθῆ ἀπόδοσις μοι τὴν ἀγαλλίασιν, ἵνα πίστει, τὴν
τείχιν λογοείαν σου, ἀνυψων καὶ ἀεὶ μεγαλύνωσῃ.

Προσόμοια. Οι γενναῖοι εν

Χαῖρε θεόγυη πυρίψοσε, τοῦ Θεοῦ Πληγοκράτορες! Χαῖρε θέλια στάμνη τὸ μάνα φέρειστα.

Χαῖρε πηγὴ ἀνέξόντιλητε, τὰ νάματα βρύουσαί τοις πιστῶς ὑπὸ τὴν σῆν, καταφεύγουσι σύναυσιν, καὶ παρέχουσα, λαμπάτων τὴν γάριν τοῖς νοσοῦσι· καὶ κινδύνων πολυπλόκων, λύσιν βραβεύουσαν ἀγραντε.

Χαῖρε γῆς τὸ θεμέλιον, ἐν κοιλίᾳ σου ἄμμωμε, ἀστενογαρήτως· Κόρη βαστάσαται· γαῖας ἡ εὐκαρπος ἀμπελος, βότουν ἡ βλαστήσασι, τὸν ἔκθλυζοντα πιστοῖς, πᾶσι γλεῦκος σωτῆριον, καὶ πηγάζοντα, γλυκασμὸν ἀσθμαρίας τοῖς ἐν πλάνης, τῷ βυθῷ οἰκαρψαμένοις, τῇ συμβουλίᾳ τοῦ ὅσεως.

Χαῖρε ὁρος κατάσκοιν, ἀρεταῖς Θεονύμωσετε· γαῖας ὄλογοφόρε λαβῖς ἡ φέρουσα, ἀνθρακαὶ θεῖον τὸν ἀερόντα, παντὸς κόσμου πταίσασι· Χαῖρε προέσνει βροτῶν, σωτηρίας, προπονηγιον γαῖας ἀσειστον, τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας γαῖας θρόνε, ἡλιόμορφε Κυρίου· Χαῖρε πιστῶν τῷ κρατείωσα.

Ζεορεοῖς ἐξελκυμένος, λογισμοῖς Παναγμόμητε, καὶ δελεαζόμενος ἀπεμάκρυνα, τοῦ σοῦ υἱοῦ Θεονύμωσετε, ὃς πρώτην ὁ ἀσωτος, γυμνωθεὶς τῶν ἀρετῶν, ὃν περ εἶχον ἐκ ώστες· δὲ τὸ δέοματι, ἐπιστρέψασά θείᾳ μετανοίᾳ, καταξίωσον τὸν πλοῦτον, ἀπολαβεῖν ὃν ἀπώλεσα.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΟΝ ΒΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΟΥ ΛΑΣΚΑΡΕΩΣ.

Ωδὴ αὐτῆρος δ'. Λανδεῖσθαι τὸ στόμα μου.

ΧΑΡΑΠΑΝ ἡ κυνίσασα, γαῖας Παρθένε Θεόνυμφε, ἀμφὶς ἀλλοτρίωσις, γαῖας πανάγματε· γαῖας Δέσποινα, τοῦ Κόσμου προστασία· γαῖας κατασθγιον τὴν προστρέψοντων σοι.

Χαρᾶς οὖσα πορόζενος, γαῖας Θεόνυμφε Δέσποινα· ἀράνης μειώσασα γαῖας ἀπείρανθε· γαῖας πάναγνε, ψυχῆς ἐμῆς ἡ σκέπη· γαῖας Μητροπάθενε· γαῖας Πανύμνητε.

Χαῖρε θεία τράπεζαι γαῖας λυγνία ὀλόρωτε· γαῖας θρόνε πύρινε· γαῖας ναὲ τοῦ Θεοῦ· γαῖας ὅγκοια τοῦ πάντων βασιλέων· γαῖας πόλις ἔμβλυχε τοῦ παντοκράτορος.

Χαῖρε ὁρος ἄγιον γαῖας οὐράνιος γέρυρα· γαῖας ιλίνη, ἔμβλυγε· γαῖας νερόελη γευστῆ· γαῖας ἄγραντε, πιστῶν ἡ σωτηρία· γαῖας πάντακήρατε γαῖας πανύμνητε.

Ωδὴ, γηρεντία Τέλον δινατάν.

Χαῖρε παρθενίας καύγημα γαῖας τικτουσῶν, καρκονῆς ἡ ἀπέσαντος· γαῖας μάνη τῆς πεδιώτης Εὐας, ἡ σωτήριος ἀνάκλησις.

Χαῖρε κόσμου Λαστήριον γαῖας τῶν ἀγίων Αγγέλων, θεῖμις παράδοξα· γαῖας Μάτηρ εὐλογημένη, τοῦ Διεπότου πάτης κατίσεως.

Χαῖρε καὶ οὐνον τὸ ὄντον πνοον· χαῖρε μυροθήκη, καὶ πηγὴ ἀγιάσματος· χαῖρε Κόση φωτὸς νεφέλην· καὶ λυχνία ἡ ἐπτάφωτος.

Χαῖρε βόδον τὸ ἀμάραντον· χαῖρε παθενίας, τὸ θεῖον ὄντως κειμῆλιον· χαῖρε γένους τῶν ὁρθοδόξων, τὸ σωτήριον ἔξιλασμα.

Ωδὴ, δ'. Τὴν ἀνεξιγνίασσον.

Χαῖρε ἡ σωτήριος πάντων ἐλπὶς· χαῖρε ἡ κατάκαιρος ἀμπελὸς· χαῖρε ἡ πύλη τοῦ Θεοῦ ἡ μυστικὴ· χαῖρε ἥλιος ὄχημα· χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Χαῖρε τὸ κατάσκιον ὅρος Θεοῦ· χαῖρε τὸ πανάγιον τέμενος· χαῖρε ἡ κλίμαξ, ἣν προεῖδεν Ἰακώβος· χαῖρε παρθένε πάναγνε· χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Χαῖροις εὐώδεστατον μύρον Θεοῦ· χαῖροις δυσθεώρητον ὄφαμα, ὅπερ προεῖδεν ὁ προτήτης Ἀββακούμ· χαῖρε πιστῶν διάσωσμα· χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Χαῖρε δωδεκάτειχε πόλις Θεοῦ· χαῖρε θείας δύσης παλάτιον· χαῖρε καθέδρα, τοῦ τῶν ὅλων παιητοῦ· χαῖρε τοῦ Λόγου τρέπεζα· χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Ωδὴ, ε'. Εἴξεστι τὰ σύμπαντα.

Χαῖρε ἡ βλαστήσασα, τὸν φυτουργὸν τῆς αἰτίεως· χαῖρε ἡ τεκοῦσα τὸν τροφέα, παγ- τὸς τοῦ κόσμου· χαῖρε ἡ ἑίζα Δαβίδ, ἡ τὸν συνογέα τοῦ παντός, ὑπὲρ πᾶσαν ἔννο- αν, διὰ ἔλεος φύσασα.

Χαῖρε τεῖχος ἄρρητον, καὶ σκέπη τῶν τιμόντων σε· χαῖρε γηγενέαν ἡ προστασία, καὶ παρρήσια· χαῖρε βροτῶν ἡ ἐλπὶς πάντων ἀγαλλίαμα τερπνόν, τὸν μακαρούσοντων σε, παμ- μακάριστε Δέσποινα.

Χαῖροις ἀκατάληπτον καὶ τοῖς Ἀγγέλοις ὄφαμα· χαῖροις ἀνερμήνευτον καὶ ἔνον, ὄφ- ρητον θαῦμα· χαῖρε θυγάτηρ Δαβίδ, μήτηρ τε τοῦ πάντων ποιητοῦ· καὶ ὀπάσης Δέσπο- να καὶ Κυρία τῆς αἰτίεως.

Χαῖρε ἄρμα πύρινον, τοῦ πάντων βασιλεύοντος· χαῖρε πυρφυρίες ἡ νοσυμένη, τοῦ Θεοῦ λόγου· χαῖρε λαβῖς μυστικὴ· καὶ θυμιατήριον γρυποῦν, πύλη ἀδιόδευτε, παμμακάριστε Δέσποινα.

Ωδὴ, ζ'. Τὴν θείαν ταύτην.

Χαῖρε ἀνήροτος ἄρουρα· χαῖρε ἡ ἀγεώργητος ἀμπελὸς· χαῖρε παράδεισε· χαῖρε πηγὴ ἡ ἀ- κένωτος· χαῖρε τοῦ μάνα στάμνε· χαῖρε θεόνυμφε.

Χαῖρε λιμὴν ἀκλυδώνιστε· χαῖρε πολεμουμένιν προπύργιον· χαῖρε ὄγκωμα· χαῖρε πιπ- τόντων ἀνόρθωσις· χαῖρε ὑψίστου μήτηρ· χαῖρε πανάμωμε.

Χαῖροις ἑλαία κατάκαιρε· χαῖροις περιστερὰ κοσμοπόθητε· χαῖρε μητρόθεε· χαῖρε Μα- ρία πανάσπιλε· χαῖρε ἀγία Κόση· χαῖρε πανύμνητε.

Χαῖρε λαβῖς θείου ἀνθρακος· χαῖρε θυμιατήριον πάγγρυπον· χαῖρε ὄπεραδιον· χαῖρε δο- χεῖον τοῦ Πνεύματος· χαῖρε παστάς τοῦ λόγου· χαῖρε φιλάγαθε.

Κάθισμα. Ἐπεφάνης σήμερον.

Χαῖρε θρόνε πύρινε τοῦ βασιλέως, καὶ λυχνία πάγχυρος, φωτὸς τοῦ θείου τὰς ψυχὰς, καὶ δικαιοίας λαμπρύνουσα, τῶν ἀνυμνούντων σε Κόρη πανύμνητε.

Ωδὴ, ζ. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Χαῖρε πύλη ἀδιόδευτε ἦν ὁδευσε, μόνος ὁ ὄψιστος· ἐσφραγισμένη πηγὴ· χαῖρε θεῖον τέμενος, νόμου τῆς χάριτος, χαῖρε γέρφυρα, πιστοὺς πάντας μετάγουσα, πρὸς τὴν ἔνω κληρουχίαν.

Χαῖρε δρός ἀλατόμητον ἀλάξευτον, ὁ προτέρωντεν, ὁ Δανιὴλ μυστικῶς· χαῖρε βάτε ἄρλεκτε, ἦν ἐθεάσαστο, ὁ βραδύγλωσσος, Μωσῆς γχῖρε τὸ καύχημα, Προοητῶν καὶ Απιστόλων.

Χαῖρε ράβδος Ἄαρὼν ἡ ὑπὲρ ἐννοιαν, ἀναβλαστήσασα, τὸν φυτουργὸν τῆς ζωῆς· χαῖρε νόμου πλήρωμα, καὶ προφητῶν ἡ σφραγὶς· γχῖρε Δέσποινα· γχῖρε Παρθένε πάνσεμνε, Παναγία Θεοτόκε.

Χαῖρε Μήτηρ ἀπειρόγαμε τοῦ Κτίστου σου, Θεοχαρίτωτε· χαῖρε πιστῶν ἡ ἐλπὶς· χαῖρε τὴν πηγάσασα ὑδωρ ἀλλόμενον· χαῖρε καύχημα, καὶ θείον ἀγαλλίσμα, τῶν πιστῶν σε γεραιζόντων.

Ωδὴ, η. Παιδας εὐχαριστία.

Χαῖρεις οὐρανῶν ὑψηλοτέρα· πασῶν τε τιμιωτέρα θείων τάξεων· χαῖρε βάθος ἀπειρον· ὕψος ἀκατάληπτον· χαῖρε τὸ ἰδαστήριον τῆς ἀνω κλήσεως, τῆς τῶν βροτῶν φθαρείστης οὐσίας· χαῖρε Θεοτόκε, ἐλπὶς ἀπηλπισμένων.

Χαῖρε τοῦ Θεοῦ τὸ θεῖον δρός, καὶ πῖον τετυρμάνενον ἀλατόμητον· χαῖρε χωνευτήριον, τῆς φθαρείσης φύσεως· χαῖρε παττᾶς ἐνώσεως, τῶν δύνα φύσεων· ἐν σοὶ γὰρ τοῦ Θεοῦ αἱ πορεῖαι, ἀληθεῖς ὄρῶνται Παρθένε εἰς αἰώνας.

Χαῖρε ἡ σκηνὴ τοῦ Μαρτύριου· καὶ πλάκες τῆς διαθήκης θεολάξευται· χαῖρε τὸ κεράλλοπτον, νόμου καὶ τῆς γάριτος· χαῖρε κρηπτὶς τῶν Προφητῶν ἀγία Δέσποινα· Μαρτύρων Ἀλαιον, νόμου καὶ τῆς γάριτος· χαῖρε λιμὴν ἀγέιμαστε καὶ ὄρμητήριον, πλεόντων τῷ τοῦ βίου πελάγει· χαῖρε θιλιθούνων παράκλησις Παρθένε.

Ωδὴ, θ. Εἰρήνη.

Παιδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ωδὴ, θ. Άπας γηγενής.

Χαῖροις παρ' ἡμῶν, Μαρία θεόνυμφε, κόσμου ἀντίληψίς· χαῖρε ἀστρον ἀδυτον· φωτὸς δοχείον, Τριάδος τέμενος· χαῖρε τοῦ λόγου σκήνωμα, καὶ πάντων στήματα, τῶν βοῶν· τῶν, χαῖροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνὴ· Αειπάρθενε.

Χαῖρε ἡ γρυσῆ, λυγνία καὶ τράπεζα, πιστοὺς ἐκτρέψουσα, χαῖρε ἀγεώργητε, γῆ ζωῆς ἔρξον στάχυν βλαστήσασα· χαῖρε πηγὴ βλυστάνουσα ὕδωρ φυτέων, τοῖς θοῶσι· χαῖροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνὴ· Αειπάρθενε.

Χαιρε η πατεράς, έν τη ένυμερύσατο Θεός την εύσιν τιμῶν γαῖην κατάκασπος, ἐλαία πάντας καθιλαρύνουσα· γαῖα λουτήρ αέρενωτε θείας καθάρσεως, τῶν βρώντων· Χαιρότε Πανηκάριστε· Θεοτόκες ἀγνῆ· Αειπάρθενε.

Χαίροις νοητή, κοχύλη ἡ βάθασα, τὴν ἀλουργίδα Θεοῦ· χαῖρε τὸ πολύτιμον, καὶ θεῖον μῆρον εὐωδιάζον πιστοὺς· χαῖρε τετύχος ἀπόρθητον καὶ κατασύγιον, τῶν θοώντων· γαῖας· Πάμμακαριστε, Θεοτόκε ἀγνή· Αἰτιαθέεν.

Προσόμοια. Εδωκας στημείωσην.

Χαῖρε κατατόπταν, παντὸς τοῦ κόσμου διάσωσι· ισταμένων βεβαίωσις· πεπτωκότων ἔργοις· χαῖρε Θεοτόκε, πλοῦτε πτωχευόντων· καὶ πενομένων θηραυρὲ· τροφὴ τεινόντων· Χαῖρε πανάσπιλε· θιλομένων πασάκλησις· καὶ ἀσθενούντων ἐπίσκεψις· Χαῖρε μόνη Ζωή· θεια, τῶν πιστῶν δεουμένων σου.

Χαῖρε οὐαῖνότατε, ὅσθρε πιστοῖς ἀνατείλασα, τὸν ἀνέσπερον ἥλιον Χαῖρε βάθος ἀπετούν ἀπόξερτον ὕψος, φρικτοῦ μυστηρίου· Χαῖρε Ἀγγέλων χαρμονή· Χαῖρε σλογών ἀπάτης ή σέβσασα τοῦ ἀδου γάληνε νέκρωσις· Χαῖρε νεφέλην δλοσύστε τοῦ Αδάμη ή ἀνέβησις· Χαῖρε πάντιμε Δέσποινα.

Χαῖσε ἐγκαλλώπισμα, παρθενευόντων καὶ καύγημα, οἰκουμένης Θεόνυψρε· Χαῖσε τοῦ ἀδάμαντος, λίθε ὃν προστίθεν, Ἀμώς ὁ προφήτης, ὃν οὐ πασέργεται Θεός, ταῖς σαὶς δεήσεσιν ἐπικλώμενος· Χαῖσε κόσμου ἑξίλασμα· Χαῖσε ναὲ τῆς Θεότητος· Χαῖρε γλυκὺν ἐντρύοντα, τῆς πιστῶν γλώσσης αὔχαντε·

Ιλιον κυρίσασα, δικαιοσύνης Πανάμωμε, τὸ ζωῶδες διάλυσον, πάθον τῶν θλίβεντων με, καὶ τὸν ἀπατῶντα, τὴν ψυχήν μου ὅριν, καὶ καταθέλγοντα αἱ̑ς, φίληδονίας καὶ ματαιότης, πόρρωθεν ἀποδίωξον, τῆς ταλαιπώρου καρδίας μου, ἐν γαλήνῃ φυλάττουσα, σπαχθείας τὴν δοῦλον *gou.*

藏文古籍整理出版工程

APXH TOR λ . α' . HXOR.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ Η ΜΩΝ ΙΓΝΑΤΙΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Οὗ ἡ ἀνροστική.

Πέμπτη δένσις τῇ Παναγίᾳ Κόρη: Ἡγανάκιον
οδὴ α'. ἵχος, $\frac{2}{3}$ α'. Ἰππον καὶ ὀνυχέατην.

ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ τοῦ ἀγίου ἐλκύσαι γάρ εἰς αἰτῶ, ἐν ἀνοίξει. Παρθένε τοῦ ταπεινοῦ μου στόματος, καὶ παρατητήναι μοι, λόγου δόσον ἵνα σε, τὴν τοῦ λόγου ἀγυμνήσω γεννήτριαν.

Εδωκας εὐφροσύνην εἰς τὴν καρδίαν μου, ὅπος πῖαν κατέθεία: νεφέλη δρόσοιν στάζουσα, τὴν μνήμην σου Δέσποινα, θυμητίας, καὶ εὐφροσύνης φέλη πληροῦσάν με.

Μέθη τῶν ἡδονῶν με φέλη σκοτούμενον, καὶ παράφρονα δῆτα, σωφρόνισον ποτίσασα, οἶνον κατανύξεως, Θεοτόκε πέπειρον, ἀσθαρτίας βύτρυν γάρ ηγήθεσα.

Παύσασα τὰς ὁδύνας θεοχαρίτωτε, τὰς ταῦθα δὲ μου τεκοῦνσα, ὥδινων Κόρη ἄγευθεν, τὸν ἀπεινόητον, ὃν δυσώπει πάσης με, πανωδύνου κακίας φύσασθαι.

Ωδὴ, γ'. Ο πᾶξας ἐπὶ οὐδενός,

Τεκοῦσα τὸν ποιητὴν Παρθένε καὶ Κύριον, πάντων ὑπερτέρα κτισμάτων γέγονας, καὶ τὸν Χερουβίμ καὶ Σεραφίμ, ἀγνὴ τιμιωτέρη: διὸ φέλη σε μακαρίζομεν, πᾶσαι γενεαὶ ὡς προέργησας.

Η σκέπη χριστιανῶν, ἐλπίς καὶ ἀντίληψίς, τὸν εἰς σὲ θαρροῦντα καὶ καταφέγοντα, φύσαι με πταισμάτων καὶ παθῶν, καὶ θλίψεων Παρθένε, καὶ ἐξ ἔγχρων τῶν πολεμούντων με: ὅπως εὐχαρίστως δοξάζωσε.

Λακρύμων μοι ὄχετούς, παράσκου Θεόνυμφο, καὶ εἴζουμολόγησιν τῶν πταισμάτων μου, καὶ πλημμελημάτων ἴλασμὸν: ἵνα σε μεγαλύνω, περισωζόμενος τῇ σκέπῃ σου, καὶ διαπαντός φυλαττόμενος.

Εμόλυνα τῆς ψυχῆς, ἀγνὴ τὴν εὐγένειαν, καὶ τὸ τῆς εἰκόνος θεῖον ἀξίωμα: οἷμαι τί γεννήσωμαι λοιπὸν; πρόθιθασον Θεοτόκε, πρὸ τέλους δίδου σωτηρίας μοι, τρόπους καὶ ἀξίαν μετάνοιαν.

Ωδὴ, δ'. Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Η μήτρα σου παλάτιον ἀγιον, τοῦ βασιλέως καὶ Θεοῦ, ἀνεργηνεύτως γεγένηται: ἐν φύσικήσας Παρθένε, ναοὺς αὐτοῦ ἡμᾶς ἀπειργάσατο.

Συνέγει καὶ χειμάζει μὲν καλύδων παθῶν, τρικυμίαι λογισμῶν, καὶ ἡδονῶν αἱ ἀγγεῖπνοιατ, καταποντίζουσι Κόρη: ἀλλ᾽ ἐκτεινον σὴν γέίρα καὶ σῶσδν με.

Ισχύς μου σὺ καὶ ὑμητοῖς Δέσποινα: ἐγένουν γάρ μοι προφανῶς εἰς σωτηρίαν γεννήσασα, τὴν σωτηρίαν τοῦ Κόσμου, Χριστὸν τὸν λυτρωτὴν καὶ σωτῆρά μου.

Σαρκός μου καὶ ψυχῆς τὰ νοσήματα, ἵσται δέομαι ἀγνὴ, τὸν ιατρὸν ἡ κυησσάσα, ψυγῆν ὁμού καὶ σωμάτων, καὶ σῶσόν με ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Ωδὴ, ε'. Ο ἀναβαλλόμενος,

Τετραυματισμένον μὲν καὶ κατακείμενον, βυθῷ πταισμάτων καὶ ἀπογνώσει, πάσῃ συνέχύμενον, Σῶτεροντερόν με, τῆς σῆς μητρὸς δεήσεσιν.

Η τὸν προαιώνιον ἐν χρόνῳ τέξασασα, ἐν περιγραπτῇ σαρκὶ, τὸν δῆτα φύσει ἀπερίγραπτον τοῦτον ἐκδυσώπει, ὑπὲρ ἔμοῦ τοῦ δούλου σου.

Πύλη ἡ οὐράνιος πύλας μοι ἀνοιξον, τῆς μετένοιας Θεογεννητοῦ, πύλας ἡ ἀνοιξασα, τὰς τοῦ Παραδείσου, καὶ ἀδουπιλῶν ῥῦσσαι με.

Αδουσι τὸν τόχον σου Ἀγγέλων τάγματα, Θεογεννητοῦ διέση ἡ πλάνη, τῶν εἰδώλων πέ-

παυται, και τῆς ἀληθείας τὸ φέγγος ὑπερέλαμψεν.

Ωδὴ, ε'. Μαινομένην

Νεκρωθέντας πάθεσιν, ἀμαρτίας Δέσποινα ἡμᾶς, ἀνιστῶσαι ζώσον· πρεσβείας σου, η τῆς φθερᾶς τὸν καθαιρέτην κυήσασα.

Αἰτησαι τὴν ἄφεσιν, τῶν πταισμάτων Δέσποινα ἀγνή, καὶ παῦσιν τὴν λύτρωσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἐκ ψυχῆς ἀνεύθημοισί σε πάντοτε.

Πυκνὸν προΐστατο, ἐν ὁδίναις πάντοτε ἀγνή, καὶ τὰ δυσχερῆ ἔξευμαρίζουσα, σὺς λατρευτὰς ἀπήμονας διατήρησο.

Ιλασμὸν τοῖς πταίσουσι, καὶ νοσοῦσιν ἴαμα σεμνή, γαρὰν θλιβοκένοις τε παιρέσχετο, σὲ ὁ Χριστὸς καὶ τοῖς ὑμνοῦσί σε καύχημα.

Καθίσμα. Τὸν συνάναργον.

Τὴν ἀνείκαστον χάριν τῆς εὐσπλαγχνίας σου· καὶ τὸ ἔνθεον χράτος τῆς δύναστείας σου, Παρθενομῆτορ Μαριάμ ἐπιστάμενος, ἀναβοῶν σοι ἐκτενῶς, ἐκ πάσης θλίψεως ἐμέ, ἐξάρπαστον τὸν σὸν δοῦλον, καὶ ἐμπλητον θυμοῦδιας ὅπως δινυμνῶ σε Πανύμνητε.

Ωδὴ, ζ'. Ὁ ὑπερυψόμενος.

Καύγημα παγκόσμιον, καὶ τὸ ἱλαστήριον, πταισμάτων μοι ἄφεσιν, παρασχεῖν ἵκετευσον, τὸν εὐσπλαγχνὸν υἱόν σου καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιαν.

Οχετόὺς δακρύων μοι, δώρησαι Πανύμνητε, ὡς ἀν τὴν αἰώνιον, φρικτὴν σθέσω κόλασιν· καὶ φάλῳ τῷ υἱῷ σου· ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἴ.

Ρήμασι χειλέων μου, καὶ δακρύων νάμασιν, ἀγνή ἐπινεύσασα, τὰς θλίψεις μετάβαλε, ψυχῆς μου πρὸς τὴν ὄντως εὐθροσύνην τοῦ υἱοῦ σου.

Η τὸν ἀγαθόδωρον, Θεὸν τίμιν τέξασα· αὐτὸν ἐξιλέωσαι, μητρῷας ἐντεῦξειν, ἀγνή κατοικτειρῆσαι, τοὺς ἐν σοὶ ἔγκαυχωμένους.

Ωδὴ, η'. Σοὶ τῷ παντούργῳ.

Ιδε ἀγαθὴ τῆς ταπεινῆς ψυχῆς μου, τὴν κάκωσιν Πάναγνε καὶ τὴν κατήξειαν, καὶ τῆς ὁδύνης ἀπάλλαξον ἐν τάχει· ἵνα σε δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ὡς γηγενῆς πορεύσῃ, οὐκ ἔτι ἀκούσομαι· πρὸς οὐρανὸν γάρ ἐν γῆς, σὺ με ἀνήγαγες ὡς ἄχραντε τεκοῦσα, τὸν ἐκ γῆς τοῦ γένους πλάσαντα τοὺς γενάργας.

Νῦξ με τῶν παθῶν καὶ λυπηρῶν κατέσχε, καὶ τοῦ νοῦ συνέχεε τὸ φαιδρὸν ἄχραντε· ἀλλ η τεκοῦσα τὸν ήλιον τῆς δόξης, φαίδρυνον καρπᾶς με καὶ ἀπαθείας φέγγει.

Αγιον εὑρὼν ὁ ὑπεράγιος σε, Πανάκωμε σκήνωσε ἐν σοὶ ἐσκήνωσε, σάρκα ἀσπόρως ἀναλαβὼν βροτείαν, καὶ μετὰ τὸν τόκον Πληρένον σε τηρήσας.

Οἱ Βίρμοις.

Σοὶ τῷ παντούργῳ ἐν τῇ καμίνῳ παιᾶδες, παγκόσμιον πλέξαντες χορεύνταν ἐμελπον· πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε.

Ωδὴ, 6. Ήσαία χόρευε.

Τὸν Θεὸν ὃν ἔτεκες, ἀποβούτως Δέσποινα ἄγνη, ἵντειν ἐκτενῶς, βύσσασθαι τίμας, κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ μελλούσης δίκης φοβερᾶς, καὶ τῆς λαμπρότητος, ἀξιῶσαι τῶν ἀγίων αὐτοῦ.

Ιαμάτων ἀβυσσον, καὶ γαρίτων πέλαγος ἄγνη, ἐπέγνωμέν σε τίμεῖς οἱ ἀμαρτωλοὶ· διό σου δεόμεθα τῶν δυσγερῶν πάντων ἔξελοῦ, τοὺς μεγαλύνοντας, καὶ τιμῶντάς σε Πανύμνητε.

Ολοφυρομένην μου, τὴν καρδίαν πλήθει δόμνων, παρακλησίας ἐμὴ καὶ καταφυγή, ταχὺ παρακάλεσον, ἵνα καὶ γένεται εὔχρανταν βαῦ, αἱ παρακλήσεις σου, τὴν ψυχήν μου πολυύμνητε.

Υπνηλὸς καὶ βάθυμος, ἀνειμένος Δέσποινα τελῶν, ἐν ἔργοις τοῖς σκοτεινοῖς πᾶσαν τὴν ζωὴν, ἀνηλιώσας φύλαξας δὲ βίου δυσμάς τὴν ἀνατολὴν, σε τὴν ὁλόφωτον, ἵντειν κατανγάσαι με.

Προσόδοις. Χαῖρες ἀσκητικῶν.

Χαῖροις ἡ τὸν ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ, ἀπεριγράπτως ἐν κοιλίᾳ βρυστάσασα, ἀνθρώπους τῆς πολὺ δουλείας, λύσαντα μόνη ἄγνη· ἡ χαρὰν τῷ κόσμῳ ἀνατείλασσα· παστάς φωτοφόρος, τῆς ἀποβούτου νυμφεύσεως· Χαῖρε τὰ πάντα, μυστικῶς ἀμφερύσσουσα, καὶ φωτίζουσα, ὡς τὸ φῶς ἀπαστράψασα, Πάναγνε τὸ ἀπρόσιτον, ἀνύμφευτε Δέσποινα, χαῖρε Ἀγία Ἀγίων· Χαῖρε παγκόσμιον καύγημα· Θεοῦ χαῖρε Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χαῖρες ἡ πανσεγής τῶν βρυτῶν, ἐλπὶς καὶ σκέπη, καὶ ἀπόρθητον ἔρεισμα· καὶ τεῖχος καὶ σωτηρία, καὶ ἀρχαγής προσδογῆς· ἡ Θεὸν ἀνθρώποις καταλλάξασα, ἄγνη· τῇ ἀσπόρῳ, καὶ παραδόξῳ κυήσει σου· Χαῖρες ἡ ἑρδός, Ἀαρὼν ἡ βλαστήσασα, ἄνθος τίμιον, τὸν ἥρα-ρέα τῆς κτίσεως· Χαῖρες κοάτος ἀνίκητον, ἀνάκτων Θεόνυμφες· Χαῖρες Μαρτύρων τὸ σέ-νος· Χαῖρες φωτὸς οἰκητήρειν· Θεοῦ χαῖρε Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χαῖρες τοῦ ἀγωράτου Θεοῦ, γέρων καὶ γῆ, ἦν Ιωὴλ προεώρακεν ἀγία ἐν οὐ ἐπέβη, ὁ τοῦ παντὸς συνογεῖς· χεῖρες θείον τεῖχος· Χαῖρες σύμαμψ· ἐλπὶς ἀκαταίσγυντε, καὶ βε-βαία ἀντίληψίς, τῶν δοξαζόντων καὶ ὑμνούντων· Πανύμνητε, καὶ ζητούντων σε, ὀλοψύχως Θεόνυμφες· Χαῖρες φυτουργὸν τέξασα, ἀγνείας Πανάγιαντε· Χαῖρες Θεόγραφε τόμες· Χαῖρες πηγὴ ἀγράσματος· Θεοῦ χαῖρε Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Πληρωσον εὐεξασύνης ἄγνη, τοὺς εὐθρημοῦντάς σε· καὶ πόθῳ δοξάζοντας· καὶ σπεῦσον ἐ-λευθερόσαι, τῶν συνεγόντων δεινῶν, συμφορῶν καὶ θρήνων καὶ πακόσεων· ἔγθεων ἀλαζό-νιων, καὶ μιαριώνων Πανάμφων, ἀπαγωγῆς τε, φυλακῆς καὶ στρεβλώσεως, συνογῆς πικρᾶς, καὶ δεινῆς κατακρίσεως· Δέσποινα κατοικτείσησον, τίμας κινδυνεύοντας· καὶ μὴ ἐάστης εἰς τέλος ἀλλὰ συγγίως ἐλέγησον· ἔγιθσον δὲ Παρθίνε, τοὺς τίμας ἐκπολεμοῦντας, συντόφως ὅλεσσον.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΡΗΤΗΣ.

Ωδὴ, αὐτὸς ἦχος ἢ αὐτὸν ἐππον καὶ ἀναβάτην.

ΨΑΛΛΕΙΝ ἀδιαλείπτως, σὸi χρεωστοῦμεν ἄγνη, καὶ τὴν σὴν προστασίαν, ἐπικαλεῖ-
σθαι πάντοτε· ἦν πέμψαι σπλαγχνίσθητι, σοῖς οἰκέταις ὅπως, ἀπαλλαγῆμεν τοῦ πολε-
μῆτορος.

Τύδωρ τῇ κεφαλῇ μου, τίς δώσει Πάναγνη; εἰ μὴ σὺ τῶν βλεφάρων, ἀποκενώσῃς δάκρυα,
καὶ δώῃς μοι κλαύσασθαι, τὴν ψυχήν μου ἦνπερ, ἔξειργασάμην νεκρὰν τοῖς πτωισμασιν.

Αλόγω τῶν ζώων πάντων, μόνος ἐγὼ τιμηθεὶς, τῇ προνοίᾳ τοῦ Κτίστου, ἀλόγως καθυ-
πέκυψα, Πανύμνητε πάθει, ψυχοθύροις δίζεν, ἔξωμοιώθην ἀλόγοις κτήνεσιν.

ΕΚ λίμαξ οὐρανομήκης, τῶν ἀρετῶν ἡ ὁδὸς, ἀναφέρουσα λόγω, ψυχὰς πρὸς τὰ οὐράνια· ἦς
βαίνειν με ποιησον, τὰς βαθμίδας πράξει, καὶ θεωρία Θεογορίτωτε.

Ωδὴ γ. Θ πᾶκας ἐπὶ οὐδενός.

Σοφίας ἐνυποστάτου Μήτηρ γεγένησαι, τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου Μαρία ἀγαντε· ὃν περ ἐκ-
δυσώπησον ἄγνη, φανίδα θείου φόβου, ἐναποστάξαι τῇ καρδίᾳ μου, ὅπως ἐμπλησθῶ θείας
γνώσεως.

Ψεκάδεις τοῦ ὑετοῦ, τὴν γῆν ἐκπιαίνουσι, καὶ καρπὸν βλαστάνειν ἄγνη παρέχουσιν·
σῶμαροι δὲ δακρύρων τὴν ψυχὴν, ἀρδεύουσιν ἐγὼ δὲ, σκληρὸν καρδίαν καὶ ἀνάλγητον, ἔ-
χων οὐδαμῶς κατανύσσομαι.

Αυτὸς τοῖς νοεροῖς ὁ νοῦς συγγιγόμενος· ὡς λιθάδας ἔλκει δακρύων χεύματα· ἐμοῦ Θεο-
μῆτορ δὲ ὁ νοῦς, τῇ γῇ προστηλωμένος, πολυνσχιδεῖς ἐννοίας κέντηται· καὶ ὡς τὸ εἶκὸς ἀ-
παγγέλνεται.

Τὸ μῆρον τῆς ἀρετῆς, ἐν εἰδέσι τέσσαροι, Θεομῆτορ ἀριστα συσκευάζεται, φρονήσει ἀν-
δρίσι φυγικῇ, δικαιοσύνη θεία, καὶ σωφροσύνης καθαρότητι· τούτων δὲ ἐγὼ ἀπεστέρημαι.

Ωδὴ, δ. Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Ραδίως πρὸς τὰ πάθη καθέλκομαι, σῆς βοηθείας γυμνωθεὶς, Παρθενομῆτορ Θεόνυμφε· διὸ
σπλαγχνίσθητι ῥύσαι, τοῦ βόθρου τῆς κακῆς συνηθείας με.

Ξηρᾶναι τῆς σαρκὸς τὰ κινήματα, τῷ λογισμῷ με πρακτικῶς, Θεοκυῆτορ ἀξίωσον, καὶ
τοῦ νοὸς τῇ κινήσει, τοῖς ἄνω διατρίβειν εὐόδωσον.

Υἱοί Θεοῦ μεθέξεις γεγόναμεν, ὅσοι ἐλάδομεν Χρεστὸν· ἐγὼ δὲ πάλιν ἀντέστραμμαι, διὰ
κυρίαν Παρθένε, υἱὸς τῆς ἀμαρτίας γενόμενος.

Ωδὸν τῆς σωτηρίας οὐγχ εὔρηκα, τῇ ἀγνοσίᾳ τῆς ψυχῆς· ὁδὸν ζωῆς ἡ κυρήσασα, Θεοκυῆτορ

Μαρία, ὁδές μοι σωτηρίας γενήθητι...

Ωδὴ, ε'. Ο ἀναβαλλόμενος.

Μόνην σε ἐπίσταμαι Θεογεννήτρια, ἀμαρτινόντων τὴν προστασίαν, καὶ πρὸς σὲ κατέφυγον· μή με ὑποξέριψῃς, τὸν ὑπέρ πάντας πταίσαγτα.

Ινα τὸ ἀνείκαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐν ἐμοὶ δεῖξης Παρθενομῆτορ, ἔγειρόν με κείμενον, καὶ τῆς ἀπαθείας, τὰς τρίβους καθυποδείξον.

Τὸν παθῶν τὰ κύματα συνταρασσόμενα, ὑπὸ δαιμόνων σφοδρῶν πνευμάτων, ἀγνὴ συγκαλύπτουσι, τῆς ἐμῆς ἀθλίας, ψυχῆς τὸ ἐφολκάδιον.

Πλαρῶς μοι φάνηθι Θεογεννήτρια, ἐν τῇ ἐξόδῳ τίνικα μέλλῃ, τὴν ψυχὴν χωρίζεσθαι, τοῦ ἀθλίου σκήνους, καὶ σῶσόν με τὸν δοῦλόν σου.

Ωδὴ, ε'. Μαινομένην κλύδωνι.

Πειρασμῶν νιφάδες μοι, ἐπελθοῦσαι Κόρη χαλεπαῖ, τῆς ψυχῆς κατέπτωσαν τὸ οἰκημα· διὸ θρηνῶν τῇ σκέπῃ τῇ σῇ προσέρχομαι.

Λογισμῶν ματαίων με, ψυχοφθόρων λύτρωσαι ἀγνὴ λογισμοὺς λαβεῖν δὲ τοὺς τῆς κρίσεως, καὶ τῆς ἐκεῖ ἀξίωσον καταστάσεως.

Θεοῦκῆς ἐξέπεσον, εὐφροσύνης Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, καὶ θρηνεῖν ἀπάρχομαι ὁ ἀθλιός, εἴπως ἐκεῖ τῆς θρηνοφθίας ἁυσθήσωμαι.

Ιαμάτοιν κρήνην σε, νεκτημένοι Δέσποινα ἀγνὴ, οἱ νοσοῦντες δίψει παραπτώσεων, προστρέχομεν, καὶ σωτηρίαν λαμβάνομεν.

Κάθισμα. Τὸν συνάναρχον.

Πολυτεόπως Παρθένε Χριστὸν παρώργιτα, διανοίᾳ καὶ λόγῳ ἔργοις καὶ πράξεσι, καὶ προσῆμαι τὸ ἐκεῖ φρικτὸν κριτήριον ἀλλὰ προσθάσασα ταχὺ, ἐκλύτρωσαίμε τῷν δειγῶν, τῇ Μητρικῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ πρὸς Θεὸν παρέρθησία, τὸν σὸν οἰκέτην Θεογεννήτρια.

Ωδὴ, ζ. Ο ὑπερψυχούμενος.

Tις ἄλλος ἐξήμαρτεν, ὡς ἐγὼ Πανύμνητε; τὸν νοῦν κατηγορεῖσθαι· τὴν σάρκα ἐμόλυνα· καὶ πάσας τὰς αἰσθήσεις, ἀπημαύρωσα ὃ τάλας.

Eμὲ τὸν πανάσωτον ἐμὲ τὸν πανάθλιον, οἰκτείρησον Δέσποινα, καὶ δός μοι συγγόρησιν, τῷν πρώην ἐγκλημάτων, ἵνα πόθῳ σε δοξάζω.

Ονείρων φαντάσμασιν, ἔχθρὸς Θεονύμφευτε, πλανᾶν με ἐπείγεται, πρὸς πτῶσιν οἰγέσεως· αὐτοῦ τῆς πανουργίας, Θεοτόκε λύτρωσάι με.

Pρόδωρ συμπαθείας σου· βακτηρία σκέπης σου, καὶ μὲ παρακάλεσον, ἀγνὴ καὶ ἐλαίφη σου, τῆς θείας εὐσπλαγχνίας, λίπανον τὴν κεφαλὴν μου.

Ωδὴ, η'. Σοὶ τῷ παντούργῳ.

Xάριν εἰληρώς νιοθεσίας θείας, τῷ θείῳ βαπτίσματι ταύτην ἀπώλεσα, πράξας ἀθέσμους, ἐν βίῳ ἀμαρτίαις· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παρθένε οἰκτειρόν με.

Πρίγης ἀναλόδος τῆς φιλαυτίας κλάδοι, Παρθένε πεφύκασι χόρος καὶ ἄνεσις· ὅθεν ἐκφύει, ἐσμός παθῶν παικίλων· σὲ οὖν δυσπακούμεν, τὴν βίζαν ἔγραπτήναι.

Αἰσω τὴν φωνὴν μετὰ κλαυθμοῦ σοι χράζων· οἶνον κατανύξεως, ἀγνή με πότισον, ἀρτου δακούων, ἐνταῦθα ἐμπληκόν με· ἵνα μὴ ἔκειται παινάσω καὶ διψήσω.

Μόνος ἀποστάτης τῆς θείας θεωρίας, κτηνώδης γεγένηματι καὶ τεθρέωματι· μόνη τὸν Κτίστιν, ἀφεντικούς τετοχυτικά, λύτρωσάι με Κάρη. τῆς ἐν φλογὶ γεένης.

Ω Βίρμας.

Σοὶ τῷ παντούργῳ ἐν τῇ καμίνῳ παῖδες; παγκόσμιον πλέξαντες γορείαν ἐμελπον· πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

οδὴ, θ'. Ήσαία χόρευς.

Νοεράν τὴν αἰσθησιν, τῇ ψυχῇ μου διώρησαι ἀγνή, νεκράσαι τὰς ἀπρεπεῖς πρεψίν τῆδονάς, ἃς τίκτειν εἰώθασιν, αἱ αἰσθησεις αἱ σωματικαὶ ὥπως γενήσιμαι οἰκητήριον τοῦ Πνεύματος.

Οὔδαμῶς ἐνέλιπον, Θεομῆτορ πράττων τὰ αἰσχύρα, ἐκ βρέφους ἀναδειχθεὶς οἶκος τῶν παθῶν· καὶ νῦν ἐν τῷ γήρᾳ μου, μεταγνῶναι δός μοι λογισμὸν, ἵστως ἐκφύγοιμι, τὰς κογκίσεις τὰς μενούσας με.

Κρημνῶ παραπτώσεων, ὀλισθήσας πέπτωκα δεινῶς, ἐξ ὑψους τῶν ἀρετῶν Δέσποινα ἀγνή· οὐ οὖν ἡ ἀντίληψίς τῶν ἀσθενῶν καὶ ἀμαρτωλῶν, γειρά μαι πάρασχε, βοηθίας τῷ οἰκέτῃ σου.

Φοβεῖ με κριτήριον, Θεομῆτορ τὸ Δεσποτικὸν· καὶ δέδοικα ὡς πολλοῖν ἔμπλεως κακῶν· πλὴν εἰς σὲ κατέργυγον, καταργήτω τῶν ἀμαρτωλῶν· καὶ μὴ ἀπώσημες ἀλλὰ σῶσον τὴν ἔλεσί σου.

Προσόμοια. Χαῖροις ἀσκητικῶν.

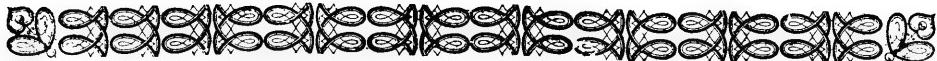
Χαῖροις ή φιλαυτής ἀνθηδών, ή τὸν λειμῶνα τῆς ζωῆς περιθέσασα, καὶ στέρεος ἐκλεξαρένη· τῆς Παθενίας λαμπρὸν· τὸ φαιδρὸν τοῦ Κτίστου καταγάγοις· σέπηγή ή χαριζόσασα, τὸν ἀγάρωπον Κύριον· Χαῖρε Παρθένε, δί τοι ἀδηγητοῖς νενέκωται, καὶ ὁ θάνατος, κατηργήθη καὶ σέσωσται, πτώματος ἢ Πρωτόπλαστος, δεινοῦ ἔξαισιον τε· Χαῖρε σεμνὴ Πλαναγία· Χαῖρε προπούργιον ὕσσιστον· Θεοῦ χαῖρε Μήτηρ, τοῦ παρέγγοντος τὸ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χαῖροις ὡραιοτάτη τρυγὸν, κεχυστωμένη σωφροσύνη τὰς πτέρυγας· τὸ ἄνθος τῆς ἀσθητίας· ἡ νοητὴ πορροφρία· Χαῖρε θεία κλίμαξ· Χαῖρε γέφυρα, ζωὴν πρόδε οὐράνιον, τοὺς Ὂντας τοὺς ἡ μετάγουσα· Χαῖρε ἀνάκτων, πιστοτάτων κραταιώματα, καὶ ὄγκωμα, καὶ διάδημα τίμιον· Χαῖροις η Παθενίαν τε, λοχείᾳ συζεύξασα· τῶν ἀσθενούντων τὸ ἀκούς· ἐλειτομένων τὸ πλήρωμα· Θεοῦ χαῖρε Μήτηρ, τοῦ παρέγγοντος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Χαῖροις μετὰ Θεὸν ἡ Θεός· τὰ δευτερεῖα τῆς Τριάδος ἡ ἔχουσα ἀμέσως ἡ δεχομένη, τῶν ἐκ Θεοῦ διαφεύγων, τὸ πλήρωμα δόλον καὶ εἰς ἀπαντας, Ἀγγέλους ἀνθεώπους τε, τοῦτο διαπορθμεύσουσα· τοῦ ἐμπυρίνου, οὐρανοῦ τὸ τέρατον· τηλεσκόπιον, βουλῶν θείων θυμιάσιον· τέλος τὸ σκοπιμώτατον, καὶ ὑστατον Πάναγνε, Δημιουργίας ἀπάστης, δι τηνό Κόσμος ἐγένετο· καὶ σοῦ τῇ γεννήσει, ἡ αἰώνιος τοῦ Κτίστου βουλὴ πεπλήρωται.

Μόνη τῶν θιλέομένων γαρά, πρόσθθασον βύσαι, καὶ ἐμὲ τὸν οἰκέτην σου, ἐκ πάντων τῶν

συνεγόντων, πολυειδῶν πειραμάντα φλαγόφόρων νόσων καὶ κακώσεων· ἐχθρῶν ἐκζητούντων, καταπιεῖν με τὸν δειλαιον· λύπης ἀπάσης, καὶ δαιμόνων σκαίστητος· ἀθυμίας τε, καὶ δεινῆς κατακρίσεως· μὴ δὴ οὖν παραδώης με, μέχρι τέλους ταῖς θλίψεις μή με βυθὸς τῆς κακίας, κατακαλύψῃ τὸν ἄθλιον· εἰς σέ γάρ μου πάσας, τὰς ἐλπίδας ἀνεθέμην Θεοχαρίτωτε.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥ ΕΦΕΣΟΥ ΚΑΙ ΕΥΓΕΝΙΚΟΥ

Ωδὴ, α΄ τῆς θεοτοκοῦ Λαζαρίνης. Ιππον καὶ ἀναβάτην.

ΓΟΝΥ ΣΟΙ κάμπτω Δέσποινα ὁ ταλαίπωρος, καὶ τὴν σὴν αἰτοῦμαι θείαν ἀντίληψιν· λῦσον τὴν ὁδύνην τῆς ψυχῆς, σκέδασον μου τὰ νέρη, τῆς ἀθυμίας ταῖς πρεσβείαις σου, ἢ τῶν θλιβομένων παράκλησις.

Ρύπων τῶν ἐκ παθῶν μου τὸ διαιγέστηκό-ψυχῆς, Θεοτόκε Παρθένε τηροῦσα ἀνεπίμικτον, καθαρῶς με ποίησον, φωτὶ θείῳ ἀχραντε, ἀτενίζειν τὸν σὲ δοξάζοντα.

Σὺ τὰς ἐπαναστάσεις τὰς καθ' ἡμῶν τῶν ἔχθρῶν, κραταιᾶ σου δυνάμει, τροπωταμένη Δέσποινα, βραχεῖαν τῇ ποίηση σου, τὴν εἰρήνην δώρησαι, ὡς τῆς θείας εἰρήνης πρόξενος.

Ο πλάσας κατὰ μόνας Θεὸς καρδίας βροτῶν, τὰς ὁδύνας γινώσκων, καὶ πάθη τῶν ψυχῶν ἡμῶν, κατάλληλον δέδωκεν, ιατρεῖον ἀχραντε, σὲ ἐν νόσοις ἡμῖν καὶ θλίψειν.

Ωδὴ, γ'. Ο πάτερας ἐπ' οὐδενός.

Ο πόκος τοῦ ὑετοῦ, τοῦ θείου πανάχραντε, τὴν ἐξηραμένην ψυχήν μου πάθεσι, καὶ τῇ ἐκπυρώσει τῶν κακῶν, ἀρδευσον Θεοτόκε, τῇ ἐπισκέψει σου ὡς βλύσσασα, τῆς ζωῆς τὸ ὅμοιο Χριστὸν τὸν Κύριον.

Ξράθη μετὰ σαρκὸς, ὁ πρὶν ἀθεώρητος, διὰ σου Παρθένε Λόγος καὶ Κύριος· ἵνα πρὸς ἀρατον ἡμᾶς, καὶ θείαν μεταστήσῃ, δόξαν καὶ λαῆσιν τὴν αἰώνιον, τοὺς ὡς Θεοτόκον ὑμνοῦντάσε.

Ιλύος φθοροποιῶν, παθῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, ταῖς πρὸς τὸν οὐίον σου ἀγνὴ δεήσεσι· δίδου βηματίζειν καθαρῶς, τῆς μετανοίας τρίθους, τὰς εἰσαγούσας Θεονύμφευτε, πρὸς τὴν αἰώνιαν κατάπαυσιν.

Σαρκοῦται ἐκ τῶν σεπτῶν, Παρθένε αἰμάτων σου, ὁ δὲ εὐσπλαγχνίαν βροτὸς γενόμενος· τούτον ἐκδυσώπει· ὡς οὐδὲν, τῆς ἀνω βασιλείας, καταξιῶσαί με πανάμωμε, τὸν εἰλικρινῶς σε δοξάζοντα.

Ωδὴ, δ.. Τὸν θείαν ἐνορθίσας σοῦ.

Ως κόρην ὁθαλμοῦ με τῇ σκέπτη σου, φύλαξον δέομαι ἀγνή, καὶ τῇ σκιᾷ τῶν πτερύγων σου, περίθαλψόν με καὶ ῥῦσαι, δαμασκών πονηρίας καὶ φῶσδόν με.

Πόμπα με κατανύξεις πότισον, Θεογεννῆτορ Μαριάμ, καὶ δάκρυά με ἀξίωσον, ἀπὸ καρδίας προσφέρειν, σβεστήρια φλογὸς τῆς μενούσης με.

Ο φόβος τυραννεῖ με τῆς κρίσεως, καὶ ἡ ἄπορφασις Θεοῦ πρόσθασον, σύ μοι παράστηθι, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς δίκης, καὶ λύτρωσαι Μαρία Θεονυμφε.

Ως πάντων ποιημάτων κυήσασα, Δημιουργὸν Μῆτερ Θεοῦ, ἴσχυεις πάντα καὶ δύνασαι διὸ κολάσεως ῥῦσαι, καὶ πάσης ἐπηρείας τοὺς δούκοις σου.

Ωδὴ, ε'. Οἱ ἀναβαλλόμενοι.

Ρυπωθεῖσαν πάλεσι ψυχήν μου Πάναγιε, καὶ τὴν καρδίαν τῇ βυπτικῇ σου, εὐσπλαγχνίᾳ κάθαρον, καὶ ναὸν τοῦ θείου Πνεύματος ἀποτέλεσον.

Τέγονεν δέ τόκος σου Θεοχαρίτωτε, τοῖς καταδίκοις δικαιασύνῃ τοῖς νοσοῦσιν ἱαμα· καὶ τοῖς θλιβούμενοις, γαρὰ καὶ ἀγαλλιασίς.

Σὲ ὃν αὐτοκατάκριτον καὶ ἀδιόρθωτον, Χριστέ μου σῶσον ταῖς τῆς Μητρός σους ἵκεσίαις ἵνα σου, τὴν πολλὴν δοξάζω, καὶ ἀμέτρον συμπάθειαν.

Νέφη διασκέδασον ἀγνὴ τῶν θλίψεων, ἐκ τῆς ψυχῆς μου καὶ τῆς γαρᾶς με, ταῖς ἀκτίσις φαίδρυνον, ἢ τὸ φῶς τεκοῦσα τὸ θεῖον καὶ ἀνέσπερον.

Ωδὴ, σ'. Μινομένην κλύδωνι.

Εκ χοὸς ἀ πλάσας με, κατ' εἰκόνα Δέσποτα τὴν σὴν, καὶ νίσθεσίας σοῦ φιλάνθρωπε, ἀξιώσας, συντήρησόν με ὡς εὔσπλαγχνος.

Τοῖς ἀμέτροις πταίσμασι, καταλλήλως βέβλημαι ἀγνή, τῷν κακούντων θλίψεστε διὸ παράσχου μοι, τὸν ἰλασμὸν, καὶ λυπηρὸν ἀπολύτρωσιν.

Ταῖς πρεσβείαις πλήρωσον, τοὺς σοὸς δούλους δόξης θεῖκῆς, καὶ φωτὸς ἀρέντου καταξίωσον, σοὺς ὑμνητὰς Θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Καταδίκης ῥῦσαι με, αἰωνίου Δέσποινα ἀγνή, καὶ γαρᾶς τῆς θείας καταξίωσον, καὶ τῆς τρυφῆς τοῦ Παραδείσου πρεσβείας σου.

Κάθισμα. Τὸν συνάντηρον.

Χαῖρε ξλίμαξ Κυρίου ἡ Θεοστήρικτος· χαῖρε γέφυρα θεία Θεοπάραδευτος· χαῖρε προσφύγιον πιστῶν καὶ ἰλαστήριον, ἡ προσάγουσα ἡμᾶς, πρὸς τὸν μόνον σου καὶ Θεοῦ, τοὺς πάντας τῇ σῇ σκέπη, προστρέχοντας Θεοτόκε, ὡς εἰς λιμένα γαληνότατον.

Ωδὴ, ζ'. Οἱ ἀπερυψούμενοι.

Νεῦσον παρακλήσοι, νῦν τῶν προστρεγόντων σοι, καὶ ταῦτας προσάγαγε Θεῖον Πονηρούς μονονι, καὶ πλήρους τὰς αἴτήσεις, πολυύμνητε Μαρία.

Υπνον ἀποτίναξον, τὸν τῆς φαθυμίας μου· καὶ φώτισον δέομαι, σεμνὴ τὰς αἰσθήσεις μου,

έγρηγορσιν διδοῦσαι, καὶ μετάνοιαν ἀξίαν.

Ιλεων γενέσθαι μοι, σὺ τὸν εὐδιάλλακτον, Παρθένε δυσώπησον· καὶ σῶσαι γε ψάλλοντα, ψυχῆ συντετριμένη ὁ Θεός εὐλογητὸς εἰ.

Χρόνῳ σου τὸ ἔλεος, οὐ συμπεριγράφεται· φέτος γάρ Πανάγγραντε, οικτείρεις τοὺς δούλους σου, καὶ νέμεις τοῖς αἰτοῦσι, τὴν ἀνέκλειπτόν σου χάριν.

Ωδὴ, π. Σοὶ τῷ παντούργῳ.

Ιόντη θεῖκῃ ἡ λαμπρυνθῆσα μόνη, ὡς Μήτρα ὑπάρχουσα τοῦ σὲ δεξάσαντος, δόξης τῆς ἀντι τυχεῖν με θείας Κόρη, αἰτησαι τὸν μόνον φέτος δεδοξυμένον.

Ολη ἐκλεκτὴ λελαμπρυμένη πέλεις ὅλη μόνη πάναγνος, σεμνὴ καὶ ἀσπιλος· ὅτεν βοῶ σοι φιλάγαθε Παρθένε, καθάρον με ρύπου, παντὸς ταῖς σαῖς πρεσβείας.

Αιδον ἰλασμὸν Θεογεννῆτορ Κόρη, καὶ βίου διόρθωσιν τοῖς αοὶ προστρέχουσιν· ὅπως ἀπαύστως, ὑμνῶμέν σε Παρθένε, καὶ ὑπερψύχωμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ πέρ φαεινὰς καὶ τηλαυγεῖς ἀκτῖνας, τοῦ ἥλιου Δέσποινα ἡ προστασία σου, πᾶσιν ἀπλούσα, ἀκτῖνας τῶν θαυμάτων, λύει τὴν ὄμιγχλην παθῶν καὶ νοσημάτων.

Ο Βίρμός.

Σοὶ τῷ παντούργῳ ἐν τῇ καμίνῳ παιδεῖ, παγκόσμιον πλέξαντες χορείαν ὅμελπον· πάντα· τὰ ἔργα τῶν Κύριον ὑμνεῖτε.

Ωδὴ, θ. Ήσαίᾳ χορευε

Δονουμένους θλίψει, καὶ τῷ πλήθει τῶν ἀνιαρῶν, ἐδραίωσον ἡμᾶς, θεία σου ρόπη, Μαρία Θεόνυμφος, ἐν τῇ στερβᾷ τῆς ὑπομονῆς, καὶ τῆς ἐλπίδος σου, πέτρᾳ ἵνα σε δεξάζωμεν.

Της περήθη ἄχραντε, τὸ φορτίον τὸ τῶν λυπηρῶν, δυνάμεως τῆς ἐμῆς, καὶ πρὸς ἀχανές, τὸ τῆς ἀπογνώσεως καθέλκει με βάραθρον ἀφ' οὐ, ρῦσαί με Δέσποινα τοῦ ἀπαύστως μεγαλύνειν σε.

Φωτορόσον ὅγημα, ἀνεδείχθης τοῦ Ἐμμανουὴλ, φωτίζουσα τοὺς πιστοὺς, Δέσποινα ἀγνή· διό με καταύγασον, φαθυμίας σκότει τὴν ψυχὴν, νῦν καλυπτομένον, καὶ τοῖς πταίσμασιν ὀλλύμενον.

Σὺ προστάτις πέρυκας, τῆς ψυχῆς μου πάνσεμνε ἀγνή· ἐν σοὶ γάρ τῶν δυσμενῶν, θραύσω τὴν ισχὺν, καὶ σοῦ ἀπηρησα, τὰς αἰσθήσεις πάσας καὶ τὸν νοῦν σῶσόν με ἵνα πόθῳ μεγαλύνω σε.

Προσόμοια. Χαῖρεις ἀσκητικῶν.

Χαῖροις περιστερὰ λογική, κατακλυσμοῦ τοῦ νοητοῦ παῦλαν φέρουσα, καὶ ρῦπον τῆς ἀμαρτίας, πλύνασσα μόνη ἀγνή· τὸ θερμὸν τοῦ κόσμου ἰλαστήριον ἐλπὶς ἀκαταίσχυντε, καὶ βεβαίᾳ ἀντίληψις, τῶν σὲ τιμῶντων, καὶ ὑμνούντων ἐν πίστεως, καὶ τὴν θείαν σου, ἐκζητούντων βοήθειαν. Χαῖρε ἀνα δυνάμεων, παυπόθητον ἀκουσμα· Χαῖρε δαιμόνων ἡ πτώσις· Χαῖρε βροτῶν ἡ ἀγόρευτις· Χαίστον χαῖρε Μήτρη, τοῦ πρέγοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ή φεραυγής χειλιδών, ή ἐκ χειμῶνος, νοητοῦ ἔσφραγουσα, καὶ ζάλην τῆς ὀμαρτίας, παύσασα μόνη σεμνή· Χαῖρε θεία σκέπη· Χαῖρε τράπεζα, ἐν σοὶ τὸν οὐράνιον, τῆς ζωῆς ἄρτον ἔχουσα, οὐδὲ οἱ τρυφῶντες, οὐ δεδοίκασι θάνατον, οὐδὲ θνήσκουσιν· ἀλλὰ ζῶσιν ὡς ἔφησεν, ἀγραντες· Παντευλόγητε, οἱ Πλάστης τῆς φύσεως· οὐ καὶ ήμας τοὺς σοὺς δούλους, ἐμφρονθῆναι ἀξίωσιν, τυχαῖν τε Παρθένε, τῆς ἀλήκοτου καὶ ἀφάροτου Μακαριότητος.

Χαίροις Παρθενομῆτος ἀγνή, ή ἀπλουστάτη καὶ ἀμίαντος Δάμαλις, τὸν μόσχον ἡ τετονοῦσα, τὸν μυστικὸν τοῦ Θεοῦ· Αἰμνᾶς καθαράτε καὶ πανάσπιλος· Δορκάς ἐν τοῖς ὅρεσιν, ἀρωμάτων ἡ βάσκουσα, καὶ νευμομένη ἐν τοῖς κρίνοις φείποτε· Θείας γάρισι, καὶ τρυφαῖς ταῖς τοῦ Πνεύματος· Ἐλαφας ἡ ταχύδρομος, τοὺς ὄφεις ἡ κτείνουσσα, τοὺς νοητοὺς καὶ σὴν δούλων, πόρρωθεν τούτους ἐλαύνουσα· Χριστοῦ γαῖρε Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ καρδιῷ τὸ μέγας ἔλεος.

Παῖδες τὴν κατ' ἔμοι τῶν δεινῶν, κυμαίνουσένην, θεοδόξατε θάλασσαν· ἀπάντων κραταιοτάτη, καταρυγῇ τὸν πιστῶν· καὶ πρὸς θείον ὅρον καθοδήγησον, ἀγνή τὸν ταλαιπωρον, καὶ πανάθλιον δούλολόν σου, ηδη πρὸς γάρις, ἀπωλείας ἐγγίσαντα, καὶ πρὸς πέταυρον, ἀπογνωσεως φθάσαντα· Δέσποινα μὴ περιδίξε με, κακῶς κινδυνεύοντα, καὶ ὄλοφύγιας ζητοῦντα, τὴν σὴν ταχεῖαν βοήθειαν· εἰς σέ γάρ μου πᾶσαν, προσδοκίαν ἀνεθέμην Θεοὶ μακάριστε.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΡΕΓΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ΝΙΚΑΙΑΣ ΤΟΥ ΓΡΑΠΤΟΥ,

Ως ὑρᾶται ἐν τοῖς ὑστέροις Θεοτοκίαις·

Ωδὴ, α· ἔχος λ· α· Ιππον καὶ ἀναβάτην.

ΥΠΕΡΕΥΔΟΓΗΜΕΝΗ Μαρία Ηλαναγνε, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, οἰα Θεοῦ Μητέρα σε, μηνοεῦντας διάσωσον, ἐκ παθῶν καὶ θλίψεων, καὶ πταισμάτων ταῖς ἰκεσίαις σου.

Πίστις ἡγείσθω μόνη καὶ μὴ ἀπόδειξῃς, τῶν ὑπέρ νοῦν θυμυάτων σου Θεονύμευτε· τὸν γάρ ἀκατάληπτον, ὑπέρ φύσιν τέτοκας, ἐνδυσάμενον τὸ ἀνθεώπινον.

Θεος ἐπιθυμία, καὶ ἀγραντος γλυκασμὸς, ὁ νιὸς καὶ Θεός σου, τὸν ἀγαθῶν τὸ πλήρωμα, ὑπάρχει· τακτάμωμε· οὐδὲ δυσθόπετε φύσασθαι, πάσης θλήψεως τοὺς τιμῶντάς σε.

Παῖδες ἐνσὸν τελεῖται, Παρθένε ὄντως φρικτὸν, διτε ἐν τῇ γνωστοῖς σου τὸν μηδαμοῦ χωρούμενον, ἐγκύμονα ἐσχηκας, καὶ ἀρρένως τέτοκας· Αειπάθενος διαμείνασα.

Ωδὴ, γ· Οπῆκας ἐπ' οὐδενός

Ο πάλαι εἴς οὐδενὸς ποιήσας τὰ σύμπαντα, ἐκ τῆς σῆς ἀγίας γαστρὸς πειθέρχεται, ἀν-

θρωπος γενόμενος ἀγνή ὑπὸ φιλανθρωπίας, διαφερόντως ὡς οἰλάνθρωπος: ἵνα τοὺς ἀνθρώπους λυτρώσῃται.

Ιδοὺ σὺ ὑπέρ πάσας ἀγνή κεγαρίτωσαι ὑπερέθης πάσας τῇ ἀγιότητι: πάντων ὑπερῆρες καὶ πασῶν, ὅφθης ὑψηλοτέρα, τῷν νοερῶν σαρῶν δυνάμεων. Μάτηρ τοῦ Θεοῦ χρηματίσσασ.

Ιμαζένε τὸ καθαρὸν τοῦ Λόγου Παλάτιον, τὴν ψυχὴν μου δεῖξον οἶκον τοῦ Πνεύματος: Ὡδατος πηγὴ ζωαρχικοῦ, πότισόν με τῇ καύσει, τῆς ἀμαρτίας ἐκτηκόμενον ὅπως κατὰ γρέος δοξάζω σε.

Εκτός σου μετὰ Θεὸν προστάτιν οὐ κέκτημαι, ἐκ τῶν ἀναγκῶν μις αἵει ἔξαίφουσαν: Δέσποινα πανύμνητε σεμνή, Μαρία Θεοτόκε: μή με παρίδης ἀπολλύμενον, καὶ ταῖς ἀμαρτίαις σκοτούμενον.

Ωδὴ, 8. Τὴν θείαν ἐνωήσας σου.

Χοάνασσα ιστὸν ἐξ αἰμάτων σου, παρθενικῶν τῷ οὐρανῷ, νεφέλαις Κόρη ἐνδύοντι, καὶ ταστολὴν ἀρθαρίας, ἀπότηρη γυμνωθέντα με ἔνδυσον.

ΙΙ μήτρα σου παλάτιον ἄγιον, τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ, ἀνερμηνεύτως γεγένηται, ἐν τῷ οἰκητήσας Παρθένε, ναοὺς ἡμᾶς αὐτοῦ ἀπειργάσατο.

Αρράστως συλλαβοῦσα Πανάμωμε, τὸν ποιητήν σου καὶ Θεόν, δυσώπει σῶσαι κινδύνων ἀπαντας: καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν, βραβεύσαι τοῖς ὑμνοῦσίσε Δέσποινα.

Ωικτείρησον δικτίρημων ὑπάρχουσα, τὴν παναθλίαν μου ψυχὴν, Θεογεννήτορ πανάμωμε, τὴν ἐκ παθῶν καὶ πταισμάτων, δεινῶς ἀμαυρωθεῖσαν καὶ στέγουσαν.

Ωδὴ, 9. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Συμφορῶν τῷ κλέδωνι νῦν με ποντούμενον, πρὸς τὸν λιμένα τῆς σῆς γαλήνης, Παναγία θίουνον, ἡ τὸν κυθερήτην, τῆς ἀπαθείας τέξασα.

Νοῦς οὐδὲ οὐδάνιος ὅντως δυνήσεται, σὲ Θεομῆτορ ὑμνεῖν ἀξίως: τὸν γὰρ Κτίστην τέτοκας, τὸν ταῖς οὐρανίαις, ὑμνούμενον· δυνάμεσιν.

Νέογον ἀπεκύνησας ὡς βρέφος ἀχραντε, τὸν πρὸ αἰώνων Πατρὸς ἀχρόνου, ἀχρόνως ἐκλάψαντα: ὃν ὑπέρ τοῦ κόσμου, δυσώπει Θεονύμρευτε.

Φωτίσον τὰ ὅμματα τῆς διανοίας μου, χρυσῆ λυκνία φωτὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ παθῶν διάλυσον, τὸ ζοφῶδες Κόρη, καὶ σλον με ἐκλάμπρυνον.

Ωδὴ, 10. Μαινομένη.

Παναγία Δέσποινα, Θεομῆτορ βῆσαι με φθορᾶς, καὶ παθῶν τὸν τάρχην κατεύγασον, ἡ τὴν πηγὴν τῆς ἀπαθείας κυνήσασσα.

Τπέρ νοῦν τὸν ἀχρονον, ὑπέρ λόγον τὸν Δημιουργὸν, Παναγία πέτοκας λυτρούμενον, πάσης φθορᾶς τοὺς Θεοτόκον ὑμνοῦντάς σε.

Ο Πατρὶ συνάναρχος, μίσ Κόρη κόλπους Πατερικοὺς, μὴ λυπῶν τὴνίσθη ἐν ταῖς κόλποις σου, καὶ Αθραδὸν τοὺς κόλπους ἡμῖν ἡγέωσεν.

Απειράνδρως τέτοκας, Θεοτόκη τὸν Ἐμμανουὴλ, τὴν ἡμῶν ταπείνωσιν σίκτείσαντα· ὅθεν αἱρεῖται καὶ σε δοξάζουμεν.

Κάθισμα. Τὸν συνάντησον.

Η τὸ ἄνθος τὸ θεῖον ῥίζα βλαστήσασα· κιβωτός καὶ λυχνία καὶ στάμνη πάγγρυσε· ἀγία τετράπεζα ζωῆς τὸν ἀρτὸν φέρουσα· ὡς μίόν σου καὶ Θεόν, ἐκδυσώπησον αὐτὸν, σὺν τῷν Ἀγγέλοις καὶ πᾶσι, τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἀγίοις, τοῦ ἐλεησματικοῦντάς σε.

Ωδὴ, ζ'. Ὁ ὑπερψύχομενος.

Ο ὑπερψύχομενος σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, μίός ἐκλεξάμενος, σὲ λίαν τήγαπησεν, ἀγνή πρὸς κατοικίαν, ἐσυτοῦ εὐλογημένη.

Πύλην ἀδιόδευτον, ὁ Προφήτης βλέπει σε, Μαρία Πανάγραντε, ἦν μόνος διώδευσεν· φέρε πάντες μελῳδοῦμεν· ὁ Θεός εὐλογητὸς εί.

Στόματι καὶ γνώμῃ σε, Θεοτόκον Πάναγνε, κηρύττω γηθόμενος· Θεὸν γάρ γεγέννηκας· φέρε πάντες μελῳδοῦμεν· ὁ Θεός εὐλογητὸς εί.

Νύμφη Θεοῦ πέφυκας· Ἀποστόλων καύχημα· Μαρτύρων στεφάνωρα· Όσιων ἀγλάσμα· γαρὰ δὲ τῶν βιώντων· ὁ Θεός εὐλογητὸς εί.

Ωδὴ, η'. Σοὶ τῷ παντούργῳ.

Σοὶ τῇ τοῦ παντὸς τὸν Ποιητὴν τεκοῦσῃ, ὅποιον Πανύμνητε τὸν ὕμνον ἀσωμεν; σὲ γάρ ὕμνοῦσιν Ἀγγέλων στρατηγίαι· καὶ δοξολογοῦσι βροτῶν χοροστασίαι.

Κλίμακις νοπῆὴ δὲ ἡς Θεὸς κατέβη· μετάγουσα γέφυρα γητῆνος ἀνωθεν· θαῦμα Ἀγγέλων· Δαιμόνων τραῦμα μέγα, ἵαμα πιστῶν τε, ὑπάρχεις Θεοτόκε.

Πῶς Παρθενικῆς μὴ ἐκπεσοῦσα δόξης, μητρῶαν ἐπλούτισας τιμὴν ἀνύμρευτε; οἶδεν ὁ παῦτα σοφῶς τερατουργήσας· ὃν ὑπερψύχομεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Η νοιξα καὶ γὰρ τετολμηκὼς ἐκ πόθου, πρὸς ὕμνον Πανύμνητε, τὸν σὸν τὸ στόμα μου· οἴθεγ πλήσθηναι, σοφίας δυσταπῶσε, καὶ ἐλκῦσαι Πνεῦμα, συνέσεως Μαρία.

Οἱ Εἰρμοί.

Σοὶ τῷ παντούργῳ ἐν τῇ καμίνῳ πάῦδες, παγκόσμιὸν πλεῖστες χορείαν ἔμελπον· πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερψύχούτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδὴ, θ'. Ήσαλα γόρευε.

Ωεομῆτορ Πάναγνε, πρεστασία τῶν Χριστιανῶν· περίσσωςε σὸν λαὸν πάστος ἀπειλῆς, καὶ πάστης ἀλώσεως βαρβαρικῆς, ὄργῆς καὶ θυμοῦ· πάστης κακώσεως, καὶ ἐκ πάστης κατακρίσεως.

Εὐλαβῶς σοι ἀδομεν, ἔγκωμιν ἄσματα ἀγήνη, λυτρούμενοι δὲν νόσων χαλεπῶν, ταῖς θείαις πρεστείαις σου· διὸ καὶ νῦν, κράζομεν πιστῶς· ἵπσαι Δέσποινα τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ σώματα.

Ιταναγία Δέσποινα, ἐκδυσώπει τὴν προσκυνητὴν, τριάδα τῆς ἀπαλῆς τὸν ἐν ασφυκτῇ, ἢ μὲν ἀπεγέννησας, εἰρηνεῦσαι τοὺς· ἐπὶ τῆς γῆς· λύσιν πταισμάτων τε, τοῖς ὕμνοῖσι σε διωργήσασθαι.

Σῶν προσφύγων Πάντην, μὴ ἀπώσῃ νῦν τὸν στεναγμὸν· ἀλλ' ἔπιδεί ἡμῶν ἐν τοῖς θλι-
βεροῖς τὸ πένθος μετάβαλε εἰς χαρουπὴν καὶ τὸ κατηρές, εἰς ἀγαλλίασιν, τῶν ἐν ὑπνοῖς
γεραζόντων σε.

Προσόμοια. Χαῖροις ἀσκητικῶν.

Χαῖροις ή νοητή κιέωτὸς δί ης βριστοὶ κατακλυσμοῦ ἐλυτρώθημεν, καὶ ζάλης τῆς ἀ-
μαρτίας. Θεογεννῆτορ ἀγνή, τὸ λαυπρὸν τοῦ Κόσμου ἐγκαλλώπισμα· σεμνὴ καὶ τῆς πί-
στεως, τὸ στερρότατον ἔχεμαι· Χαῖρε λυγνία, φωταυγῆς καὶ ὑπέρλαμπρος, ή τὸ ἀστε-
κτον, ἐν κοιλᾳ σου ἀμμῷς, φῶς τὸ πανυπερούσιον, ἀσπόξως βαστάσασα· Χαῖρε κατάρας
ἡ λύσις· καὶ εὐλογίας ἀντίδοσις· Χριστοῦ χαῖρε Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τὸ κόσμῳ τὸ
μέγα ἔλεος.

Χαῖροις ἡ μαργαρίτην Χριστὸν, ἐξ ἀστραπῆς τῆς θειοτάτης κυήσασα· τοὺς σιάστει τῆς
ἀγνωσίας, καὶ τοὺς ἐν βάθει δεινῶν, συσχεθέντας μόνη ὁδηγήσασα, πρὸς εὖς τὸ τῆς γνῶ-
σεως ὑπερύμνητε Δρῦποινα· Χαῖρε νεφέλη, φωταυγῆς καὶ ὑπέρλαμπτε· Χαῖρε καύχημα·
Ἀποστόλοιν καὶ κηρυγμα· θέσμα περιθόντον· ἔξαίσιον ἀκούσμα· Χαῖρε δοχεῖον τοῦ Κτί-
στου, καὶ καθαρὸν ἐνδιαιτημα, Θεοῦ ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔ-
λεος.

Χαῖροις ἀνατολὴ νοητή, ή ἐν λαγόνων τὸν Χριστὸν ἀνατείλασα, πληροῦντα τὴν οἰ-
κουμένην, ξετὸς ἀρέτην ἀγνή, τὸ τῶν ἀσωμάτων ἀγαλλίαμα ἀμνὸν Θεοῦ αἰροντα, ἀ-
μαρτίας ή τέξασα, παντὸς τοῦ κόσμου, τὸν προέξα καὶ πρύτανιν, ἡ θηλάσσασα, καὶ ἀγ-
κάλαις κρατήσασα· μόνη ἡ ἀδιάθερος, ἀγνὴ καὶ ἀμόλυντος· Χαῖρε ἀγία ὥριων, τὸν ὑ-
περάγιον Κύριον, αἱ δυσώπουσα, μὴ ἐλλίπτης Θεοτόκε ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Στρέψον τὸν κοπετὸν εἰς χαρὰν· εἰς εὐθυμίαν δὲ τὸ πένθος μετάβαλε· τὸν θρῆνον εἰς εὐ-
ροτύνην, καὶ ἀγαλλίασιν νῦν, Θεοτόκε μόνη παντευλόγητε· καὶ γάρ ἐπληθύνθησαν, οἱ
μυστοῦντες τὸν δοῦλόν σου, καὶ ἐκζητοῦσι, τὴν ψυχὴν ἀπολέσαι μου, ἀναιδεῖς ὄντες, αἴρο-
ύσοροι καὶ δόλοι, μάτην κατεπαιρόμενοι, δεινῶς ὡρυόμενοι· κύνες καθάπερ λυσσῶντες·
ἐγὼ τῆς κακίας με λύτρωσαι, ζωὴν δωρουμένη, εὐθροσύνην σωτηρίαν, καὶ μέγα ἔλεος·

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΜΗΤΡΟΦΑΝΟΥΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

Ο οὐ κακόστιχίς.

Πέμπτος Κανών σοι Μητροφάνους Παρθένε.

ιδὴ, α'. ήγος ἡ α'. Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

ΠΑΣΑΙ ΣΕ τῶν ἀνθρώπων γεραίρουσι γενεαὶ, καθὼς πάλαι Παρθένε, προφητικῶς προειδηποτέ τούς τούς πρόσδεξαι, μελεψόν σου Δέσποινα, καὶ καταύγασον καὶ συνέτισον.

Εθεασος τοῦ θυνάτου τὸ κέντρον τὴν κοσμικὴν, ἀμαρτίαν Παρθένε τὴν ἀληθῆ γεννήσασα, ζωὴν δὶ ής ἀψύδηλην, τῶν παθῶν μου Δέσποινα, τὰ δέρυτον βέλη τάχιον.

Μέλοντη πεποιηλιμένη Παρθενικοῖς κροσσωτοῖς, ἐξ αἰῶνος φανεῖσαι τὸ τῆς συκῆς ἴματιον, Αδάμ τον διέλερηκας διὸ νῦν μέ ἔνδυσον, σωφροσύνης στολὴν πρεσβείασις σου.

Πλοῦτον καὶ θείαν δόξαν, ἐκτήσαντο μὲν πολλαῖ, θυγατέρες προσδήλως· ἀλλ' ἀσυγκρίτως Δέσποινα, σὺ πάσας ὑπέροχεισαι διὸ νῦν με πλούτισον, οὐρανίας καὶ θείας χάρισιν.

ιδὴ, γ'. Ο πάξις ἐπ' οὐδενός.

Τὸ βάθος καὶ τὸ ὄψος ἐν σοὶ διεγνώσθησαν, τῆς τοῦ Θεοῦ σορίας Μαρία Πάναγνη, τῆς ἀκαταλήπτως ἐκ τῆς σῆς, μήτρας γεγενημένης· διῆς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου, ῥῦσαι σοφισμάτων τοῦ ὄφεως.

❶ πρώην πτερωτὰ καὶ νηκτὰ ἐκ τοῦ ὅδατος, οὔσιώσας λόγῳ μὴ προϋπάρχοντα· σὺ ἐκ τῶν αἰμάτων τῆς ἀγνῆς, αὖθις Χριστὲ Παρθένου, τὸ τῆς Θεότητος σαρκίον σου, ἔνδυμα φρικτῶς κατεσκεύασας.

Σὺ μόνη χωνευτήριον ὄφεις τῆς φύσεως, ἐν φ' πῦρ τὸ θεῖον ἀφλέντως ἄγγαντε, ταύτην ἀνεχώνευσε σαζῶς· σὺ οὖν ἀμαρτημάτων, καὶ τῶν παθῶν μου βύπον χώνευσον, καὶ τοῖς σαῖς πρεσβείαις με λάκυρον.

***Κ**ρατῆρα τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τοῦ ποτιζομένου σαφῶς εἰς ὄφεισιν, τῶν ἀμαρτημάτων τοῖς πιστοῖς, σὲ πάναγνη γνώσκων, καθικετεύω συγχωρήσεις, νέκταρ τὴν καρδίαν μου πότισον.

ιδὴ, δ'. Τὴν θείαν ἐνιούσας.

❷ νήροτος σὺ πέρηνας ἀσούρα, τὸν μὴ σπαρέντα Θεῖκὸν, ἀναβλαστήσασα ἀσταγον· διὸ πεινῶντά με θρέψον, ταῖς θείαις δωρεαῖς σου καὶ χάρισιν.

Νοσοῦντά με πρὸς θάνατον Δέσποινα, τὸν τῆς ψυχῆς καὶ τῶν παθῶν, τῷ πυρετῷ συνε-

γέμενον, τῶν πρεσβειῶν σου τὸ μέδιο, ποτίσασα συντόμως ἀνάστησον.

Ως οὖσα τοῦ Θεοῦ πόλις ἐμβύγχος, ἥν ποταμοῦ τοῦ νορτοῦ, εὐφραίνουσι τὰ ὄρμήματα, τῶν πρεσβειῶν σου τῷ πύργῳ, ψυχῆς μου τὴν οἰκίαν ὄχυρωσον.

Πρεξέληγη σε γηώσκων τὴν ἔρανασαν, δικαιοσύνην ἀλκηθῆ, λιτάζω Πλευράγης Δέσποινα, τῶν ἀνικούσητων με πάντων, λυτρώσασθαι τὸν δοῦλον σου τάχιον.

Ωδὴ, ε'. Ο ἀναβεβλέμενος.

Σέλλον καὶ τὸν κλύθωνα, Μαρίν Δέσποινα, τῆς ἀμαρτίας καὶ τῶν παθῶν μου, παντελῆς κατεύνασσον, ἡ τῆς ἀποθέσεος αὐτίσσαση τὸν αἴτιον.

Οιστός ὃν ἀνθεν, Χριστὸς ἐξύφαντος, τῆς κύπεροπείας στολὴν τῆς θείας, ἀρετῶν ἐνθύματι, τὴν γεγυμνωμένην, ἀγνὴ ψυχὴν μου στόλισσον.

Ιλασμόν μοι δώρησαι, ταῖς σαῖς δεήσεσιν, ἀμύρτημάτων ἀγνὴ Παρθένε, ἡ τὸ ἰλαστήριον, τὸ θεῖον τεκοῦσσα, Χριστὸν ἡμῖν τὸ Κύριον.

Φρύγιλωπας καὶ τραύματα καὶ σηπεδόνας μου, τῆς ἀμαρτίας τῇ γειτουργίᾳ, πρεσβειῶν ἀράνισσον, καὶ βόσιν Παρθένε, τῷ δούλῳ σου πρυτανεύσον.

Ωδὴ, σ'. Μαινομένη.

Μὴ τὸ φῶς κυήσαστα, τῶν οωστήρων τὸ ποιητικὸν, τὴν ψυχὴν μου ἀντιστοιχοῖς καὶ λύτρωσατο, τῆς τῶν παθῶν, ὀλόφυτε νῦν ζοφώσεως.

Τὸν Μερέδας γλυκάναντα, Θεοτόκε θύματα τὸ πρὸν, σὸν υἱὸν δυσώπησον τοῦ βύσσασθαι, τῆς τῶν παθῶν, δεινῆς πειροίας με τάχιον.

Ρευματίζει γειμαξάρρος, τὴν ψυχὴν μου Πάναγης παθῶν· ἀλλὰ ποῦτον ἔγραφον πρεσβεῖαις σου, καὶ τὸ λογισμόν, τοὺς πονηρούς· ἔξαρσάνισσον.

Ο Χριστὸς ρύθμενος, τοὺς ἀνθρώπους ἤκειν ἐκ Σιών, ἐκ γαστρός σου Δέσποινα Πανάμωμε· διὸ καὶ με, κινδύνων βῆσαι καὶ θλίψεων.

Κάθισμα. Τὸν συνάντησον.

Εν πελάγει τοῦ βίου κλυδωνιζόμενος, καὶ μερίμνας γηῖς ταῖς περιαντλούμενος, καὶ συμπνιγόμενος τὸν νοῦν τὴν σὴν βούθειαν, ἐπικαλοῦμαι ἐκ ψυχῆς ἐπιταχύνουσα λαεπόν, κυβίρηησον καὶ πρὸς δόμον, εἰσάγαγε μετανοίας· ίνα ὑμνῶσε Παρθένε ἀγαντε.

Ωδὴ, ζ. Ο ὑπερφούμενος.

Φρίττωσι καὶ φεύγουσι, τὴν σὴν κλῆσιν Δέσποινα, δικιόνων αἱ φάλαγγες· εἶδόν λυτρουμένη με, διάσωξε καὶ φεύγει, κατ' ἀμφότιν ἐκ πάσης βλάβης.

Αρρήτος ἡ δόξα σου· τὸν γὰρ δέξῃς Κύριον, Παρθένε γεγέννηκας διό με ἀξιώσον, τῆς οὐρανίου δέξῃς, τὸν πιστῶν σε ἀνυμνοῦντα.

Μένσον ταῖς δεήσεσιν, τοῦ σαῦ δούλου Δέσποινα, καὶ βῆσαι με τάχιον, κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ πάστις ἐπηρείας, δυσμενῶν τῶν ὀδοράτων.

Ολον με τοῖς πάθεσι, τῆς αἰσχύνης ἀχραντε, γεννθέντα καὶ γενήσοντα, καθάρισες·

πλυνον, και λάμπρυνον Παρθένε, πρεσβειῶν σου ταῖς ράνισιν.

οδὸς, ι'. Σοὶ τῷ πεντοργῷ.

Υδωρ ἀτεκνοῦν τὸ τῶν παθῶν ψυχῆς μου, τὴν μῆτραν ἐστείρωσε καὶ κατεξήρανε· ἥταν νοις καύφη, νεφέλη θεῖον ὅμοιον· ὅπως ἐκβλαστήσω καρποὺς τῆς μετανοίας.

Σάλον λογισμῶν τῶν ἐμπαθῶν καὶ ζάλην, κατεύνασον Πάναγγε ταῖς σαῖς δεήσεσιν, ἵθυνον δέ με, πρὸς ὅρμον ἀπαθείας· ἵνα σο δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἴδη λόγη καὶ κεκλεισμένη θεία, ἡν μόνος διώδευσε θεὸς ὁ εὔπλαγχνος, κλεῖσον καὶ φράξον τὰς θύρας τῶν πεθῶν μου, καὶ τὰς τῆς ἐλπίδος διάνοιξον μοι θύρας.

Αφον ἀπ' ἐμοῦ τὸν τῶν πταισμάτων φόρτον, ἡ μόνη τὸν αἱρούτα κόσμου τοῦ σύμπαντος, Μῆτρε Παρθένε, τὴν ὄλην ἀμαρτίαν τέξασα ἀφράστως, ἀμνὸν Θεοῦ καὶ Λόγον.

Οἱ Εἰρμός.

Σοὶ τῷ παντούργῳ ἐν τῇ καμίνῳ παιδεῖς, παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν ἔμελπον· πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑψεῖτε, καὶ ὑπεριψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

οδὸς, θ'. Ήσαία Χόρευε.

Ρυπαθεὶς ὡς ἀνθρωπος, τὴν ψυχῆς μου πταισμασι πολλοῖς, καὶ πάθεσι σαρκὸς, καταμολυνθεὶς, λιτόζω συντόνως σε καὶ δυσωπῶ, κάθηρον ἀγνή, σαῖς με δεήσεσιν, ἀπὸ πάσης νῦν φαντάτητος.

Θελητὴν γεγέννηκας, τοῦ ἐλέσυς καὶ τῶν οἰκτιρμῶν, φιλάνθρωπον Θεὸν, μόνον ἀγαθὸν, μακροθύμον εὔπλαγχνον, ὃν εὐμενῆ δεῖξον μοι ἀγνή, ταῖς σαῖς δεήσεσι, καὶ πταισμάτων λύσιν βράβευσον.

Εμαυτὸν ὁδύρομαι, ἐννοῶ μου τὸν ἀμαρτιῶν, τὰ πλήθη καὶ τῶν παθῶν, τὰς ἐπαγωγὰς· ψυχῆς μου τὴν πώρωσιν καὶ τοῦ νοός μου τὰς ἐκτροπὰς· ἀπεγνωσιένον με, ἀγνή σῶσσον τῷ ἐλέει σου.

Εύλογῷ δοξάζω σε, μεγαλύνω Πάναγγε θεόμως, εὐλέγησόν με οὖν, τὸν σὸν ὑμνῳδὸν, καὶ πάντων ἐκλύτρωσα, τῶν δυσμενῶν καὶ τῶν λυπηρῶν, καὶ πειρύλαττε, σαῖς παλάύμαις ἀπροσμάχητον.

Προσόμοια. Χαῖροις ἀσκητικῶν.

Χαῖροις τῶν γηγενῶν ἡ ἐλπὶς· γῆ ἐκλεκτὴ καὶ καθαρὰ καὶ ἀμολυντος· πηγὴ τε ἐσφραγίσμένη, τοῦ Παρακλήτου σεμνὴ, σὺ ὑπάρχεις μόνη ἀειπάρθενε, ἔξ ής οἱ ὑμνοῦντες σε, σωτηρίαν εὑρίσκουμεν· γένους βροτείου, ἡ τελεία ἀνάκλησις· χώρα εὔκαρπε, ἡ τὸν στάχυν βλαστήσασα· γέρουρα ἡ μετάγουσσα, ζωὴν πρὸς τὴν ἔνθεον· ἡ κυβερνῆτις ἡ θεία· χειμαζούμένων ἡ ἀγκυρα λιμὴν σωτηρίας, τῶν ἐκ πόθου σε ζητούντων ὁ εὐδιώτατος.

Χαῖροις ἡ διαυγῆς καὶ λαμπρά, πηγὴ ἑξ ής τὸ καθαρὸν καὶ ἀλόλωτον, προσῆλιν ὄδωρ ποτίζον, τοὺς κρατουμένους φλοιμῷ, ἀμαρτίας Κόρη καὶ κακώσεως· αύγη ἡ τὸν ήλιον, ἐν τῷ κόσμῳ εἰσάκασα· Χαῖρε τὴν πλάνην, τῆς ἀπάτης ἡ σόβεσσα, καὶ πρὸς ἔνθεον, πίστιν πάντας ἐλκύσσασα· Χαῖρε τὸ πολυπόθητον, τοῖς πέρασιν ὄνομα· χαῖρε πιστῶν σωτηρίᾳ. Χαῖρε βροτῶν ἡ ἀνύψωσις· Θεοῦ χαῖρε Μῆτρε, τοῦ παρέγοντος τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χαῖρε σοι προσφωνοῦμεν ἀγνή, τοῦ Ἀρχαγγέλου δί φυλαὶ τῆς γῆς ἀπασσαί, καὶ πόθῳ σε εὐφημοῦμεν, προσαθόντες σοι θερμῶς· Χαῖρε θεία στάμνε μάννα φέρουσα· πηγὴ τὸ φειλέων, καὶ γλυκύτατον βρύσουσα, νᾶμα Παρθένε, ἐξ οὐ πάντες οἱ πίνοντες, ἐκκαθαίρουμεν τὴν ῥυπώδη κακόνοιαν· Χαῖρε στήριγμα ἀσειστον, τοῦ κόσμου Πανύμηντε· τῆς εὐσεβείας τὸ κράτος· καὶ Ἐκκλησίας ἐδραίωμα· Θεοῦ γαῖας Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στῆσαν τοὺς ποταμοὺς τῶν παθῶν· τῆς ἀμαρτίας μου τὸ πέλαγος ἔπρανον, τῷ ρεῖθρῳ τῆς στῆς πρεσβείας, καὶ πρὸς λιμένα Θεοῦ, αεπτῶν θελημάτων ἐγκαθόρμησον. ἔχθρούς καὶ ἐκάστην, τοὺς τὴν ψυχήν μου ἐκθλίβοντας, καὶ ταῖς ἀτόπαις, ὡδοναῖς ἐκταράττοντας, καταπόντισον ἀπωλείας εἰς βάραθρα· πληγῶσον τὴν καρδίαν μου, γαρδᾶς καὶ ἡδύτητος· λῦσον τὸ νέρος βιωσοι, τῆς ἀθυμίας μου Πάναγγε· Χριστὸν δυστοῦσα, τὴν συγχώρησιν δοθῆναι· τῶν ἐπταισμένων μοι.

ΤΗ ΝΕΜΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

KANON ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ·

ΠΟΙΗΜΑ ΙΩΑΝΟΥ ΕΥΧΑΙΤΩΝ

οὐδὲ, α· ἦχος Λα'. Ιππον καὶ ἀναβάτην.

ΡΗΜΑΤΑ ἐγκωμίων καὶ δέκισιν προσευχῆς, ἐκ πτωχῆς διανοίας καὶ ἀναξίου στόματος, τολμήσας προσφέρω σοι· σὺ δὲ Κόρη πρόσδεξοι, ὡσπερ δύω λεπτὰ Θεόδεκτα.

Ἀλλον Παραδεισόν σε γιγάντουν νοητὸν, ἀσυγκέτως νικῶντα, τὸν ἐν Εδέμ Παραδεισόν, Μαρία Πανάμωμε· σὺ γὰρ Θεονύμφευτε, τὴν ἀφθαρτίαν βροτοῖς ἐβλάστησας.

Εὐλογίας τρυγῆσαι ἐν Παραδεισῷ Ἀδάμ, ἐκωλύθη τοῦ δένδρου, μετειληφὼς τῆς γνωσίας θανάτου δὲ σέσωσται, Θεοτόκε Πάναγγε, ἀθανασίαν ἐκ σεῦ δρεψάμενος.

Τέτοκας σαρκοφόρον τὸν πρὶν ἀσώματον· τὸν τροφέα μαζοῖς σου, Πανάμωμε, ἐξεθρεύεις· αὐτὸν οὖν ἱέτευς, διαθρέψω αἴρτω με, ἐναρέτων καὶ θείων πράξεων.

οὐδὲ, α· ἦχος Λα'. Ο πάξας ἐπ' οὐδενός.

Ενθέως τὸν Γαβριὴλ ταξίαρχον ἔχοντες, εὔσεβῶς τὸ χαῖρε δεῦτε προστέλλωμεν, τῇ ἀπειρογάμῳ τοῦ Θεοῦ, πάντες Μητρὶ συμφώνως· διτῆς κυκλώνων τε καὶ θλίψεων, καὶ ἀσθενητῶν λυτρούμεθα.

Τὸ χαῖρε χαρονικῆς σοι κράζομεν ἀπτυντες, οἱ σωθέντες Κόρη τῷ θείῳ τόκῳ σου· χαῖρε γῆ, ἀνήροτε γενυσοῦν, στάχυν ἐκθρεψαμένη, τὸν διατρέφοντα τὰ πέρατα, πάλαι ἀπιστίᾳ λιμώνευντα.

Αγγέλων ἀγιωτέρα ὄφης κυήσοσα, τὸν αὐτὸν Παρθένε δημήσιοργήσαντα· οὗτον ἱέτευ

εις ἄγνη, ἀγίασον τὸν νόσον μου, καὶ τὴν καρδίαν φωταγόγησον, νέφη τῶν παθῶν ἐκπλιώσεις καύσας ενεργητήν αὐλόντος εντὸν τῷ πάθει τοῦ πάθους μηρὸς τοῦ ταύτην παθῶν παθῆσαις τὰ τόξα τῆς τὴν ἔμην καρδίαν. τίτοπονοντα, τῶν δεινῶν δακτυλῶν Δέσποινα σύντριψον, καὶ ἔργασίαν πῆξον τὴν αὔτῶν, εἰς τὴν αὔτῶν καρδίαν, ποιῶσσα κρίσιν καὶ ἐκδίκτισιν, ἐν τοῖς ἀδίκουσιν ἀδίκως με.

Ωδὴ, δ'. Τὸν θεῖον ἐννοήσας.

Ἄγγελοσον ἑσθῆτα θεότητος, σοὶ περιθεὶς ὁ σὸς υἱός, ἐκ δεξῆῶν αὔτου ἔστησε, πεποικιλμένην τοῦ Κέρον, καὶ περιβεβλημένην ὡς "Ἀγασσαν.

Τοῦ αἵματος φωνάς σαι προσάρδοντες, πόθῳ βοῶμέν σαι ἄγνη· μαστοί σφι δῆτως ἐκαλλιώθησαν. οὐς τερ ἐθήλασε μόνος, ὃ ἀσπαρος υἱός σου καὶ Κύρος.

¶ Εἴα πεπειρμένη τῷ δράκοντι, τέτοκε λύπην γυναιξὶ· σὺ δὲ Παρθένε πιστεύσασα, ταῖς ἐκ Θεοῦ ἀγγελίαις, παντὶ χαρὰν τῷ κόσμῳ ἐξήνθησας.

¶ Βού σε γενεῖ πᾶσαι Δέσποινα, τὴν μακαρίαν ἀληθῶς, ἐν γυναιξὶ μακαρίζομεν, καθὼς προεπιπας τεκμῆστα τὸν μόνον βασιλέα καὶ Κύριον.

Ωδὴ, ε'. Ο ἀναβαλλόμενος.

Οἰη, ή πλησίον μου καλὴ καὶ ἀμμωμές, ἀπὸ λιθάνου Παρθένε νύμφη, τῷ ὄγκῳ Πνεύματι, σὺ πρεσγνωρίσθης, εἰς Θεοῦ λόγου σάρκωσιν.

Σὺ τὰ γείλη πέρυκε σπαρτίον κόκκινον· καὶ τί ὥραια ἡ λακούσου! διὸ ὅν κατερήκησας, Θεὸν Παναγία, ὡς βρέφος ἐπωλένιον.

¶ Ήλιος νενίκηται τῇ σῇ λαμπρότητι τὸν γὰρ Μαρία τὸν τοῖς φωταγόσιν, οὐρανὸν κοσμήσαντα, γερσὶ περιέσχες, καὶ ἐκ μαζῶν ἐθήλασας.

Νύμφη Θεοῦ πάντιμε· ἡλίου ὄχημα· φωτὸς δογεῖσον· εὐθῆες ὄντες· ξυτὸν εὐθαλέστατον· γλέος τῶν παρθένων· Μαρία πολυύμνητε.

Ωδὴ, ζ'. Μανούλην.

Οικαρπός σου ἀρθρίστος· καὶ ἡ μήτρα ἀσθεός ἄγνη· ὑπέρ νοῦν ἐκάτερα δεινόμενα· ὅθεν πιστοὶ εἰκότως γαῖές σοι ψάλλομεν.

Νάρδος ἀποστάζουσα, καὶ κηρίον μέλιτος ἄγνη, καὶ πηγὴν ζωήσσοντας πανύμνητε, τίσῃ γυναῖκα Θεὸν τεκοῦσσα· ἀνέψασθεντα τὸν πόνον τοῦ πατέρος.

Νοεραὶ δυνάμεις σε, καὶ ἀνθεώπων πᾶσαι γενεῖς, ὡς Θεὸν γεννήσασαν δοξάζουσι· διαπατέσσις εὐλογημένη πανόρμωμε.

¶ Λαμπάς ἡ ἀσθεστος, ἡ τεκοῦσσα φῶς τὸ νοητὸν, τὴν ἐσκοτομένην μου διάνοιαν, τῷ φωτισμῷ κοταύγασον τῆς σῆς γάρδος.

· Τὸν διάτημα τοῦ Κάθησμα. · Τὸν συνάκριγκον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος, ἦν προεκπούζαν πάντες ὄνδρες οἱ δίκαιοι· καὶ ὁ Πλούτος Δαυνὴλ ὄρος ἀλάξευτον· καὶ Δαεΐδ ὁ μελιόδος, σὺν Νεώσῃ, καὶ τοῖς λοιποῖς, μηδὲν λυγνίαν καὶ στάψιν· βάθδον τε κλίμακα θρόνον, καὶ θιάν κλίνην Θεοντα.

Ωδὴ ζ. οὐ περιψύχομενα.

Τὴν πρὸς τὸν προπάτορα, Ἀθεσαὶ μόσχησιν, Θεὸς ἔξετέλεσεν, νιός σου γενόμενος, καὶ τπέριμα τούτου Ἐλην, εὐλογῶν εὐλογημένη.

Οὐγατέρας πάνσεμνε, ἀπάσσας ὑπέρκεισαι· πολλὰ γάρ ἐποίησάν, δυνάμεων γάριτας, ὃ εἰς δὲ τόκος σέβτων, ὑπερέξεται τῇ δόξῃ.

Στάζουσι Πανύμυητε, σμύριναν ἀεθαπτίζουσαν, τὰ πάνσεπτα γείλη σου, Θεὸν ἀσπασίμενα, ὃν ἔτεκες ὡς βρέφος, καὶ λατρεύεις ὡς Δεσπότη!

Ωρῷης τὸ ἀνθρώπινον, φυσικαὶ θεάσασα, τῇ θεῖᾳ γεννήσει σου, Μαρία πανάμωμε διό σε κατὰ γρέας, οἱ πιστοὶ δοξολογοῦμεν.

Ωδὴ η. Σοὶ τῷ παντούργῳ. Κατὰ θεοῦ λόγον.

Λεῦτε τὴν ἀγνήν καὶ Θεοτόκον Κόρην, ὑμνήσαμεν λέγοντες ἐνθεα αἴματα· γαῖρε γῆ
κόσμου, ἐλπὶς καὶ προστασία, τῶν ὑπερψύχοντων Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πέπλον τῷ Χριστῷ παθενικῶν αἰμάτων, Μαρία ἔξυπανας, ἐρίου ἀνευ ἀνδρός· ὃν περ
φρέστας, Θεὸς βροτὸς ἐδείχθη· ὃν ὑπερψύχομεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῇ εἰ καὶ εἰς γῆν ὡς γηγενῆς πυρευσθή, σύκετι ἀκούσομαι· πρὸς οὐρανὸν γάρ ἐκ γῆς, σύ με
παρθένε, ἀνήγαγε τεκοῦσα, τὸν ἐκ γῆς τοῦ γένους πλάσαντα τοὺς γενάργας.

Αγιος καρπὸς Ἰωακεὶμ ἐκ βίζης, καὶ· "Ἄνηντος ἐβλάστησας ἐκ μήτρας Μήτηρ Θεοῦ· ὅτιν
οἱ κόσμος πλουτεῖ πηγὴν ἐλέους, καὶ εἰ ἀσθενοῦντες καρπούνται τὴν ὑγείαν.

Οἱ Εἰρηναὶ.

Σοὶ τῷ παντούργῳ ἐν τῇ καμίνῳ παῖδες, πατέροις μόνιμον πλέξαντες γορείαν ἐμελπον· πάτε-
τα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερψύχουτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας!

Ωδὴ θ. Ήστία γέσεως.

Ουγατέρες σπεύσατε, τῆς ἄγιας Ἱερουσαλήμ, θάσσασθαι μορφὴν, νῦμφης ἐνκλεῖον, Μα-
ρίαν τὴν ἀγαπαντον, καὶ εὔτερῶς σύσσατε αὐτῇ γαῖρε Πανύμυητε, Θεοτόκε πήγαρε τίμον.

Εκλεκτὴ εὐπρόσδεκτος ἀνδείχθης ὅλη τῷ Θεῷ· ὡς κρείνον ἀνθηρὰν μέσον ἀκανθῶν ὁ
ἥν σε ὀστράδιον Παθενικὸν, εὗρεν ἔστι, καὶ εἰς ἀνέδειξε, προστασίαν τῶν τιμώντων σε.

Νάρδος ἀποστάζουσα, ἀρωμάτων ἀφίσσει σεμνὴ· καλὴ ἐν χυναῖσιν, ὥρῳης ἀληθίνης· ὥραίσ
ἡ ὥρασσου καὶ ἡ οώνη πλήρης ἀγαθῶν· λύτρον γάρ ἔτεκες, τῶν πταισμάτων τοῖς ὑ-
μνούσοις.

Η λυγὴ μου Δέσποινα, ἐκολλήθη ὅλη φαλμιῶς, ὅπιστα σου τοιγαροῦν σοι ἡ δεξιά, ἔμοι
τὸν τίλαδον ἐκδύσωπον, σωζούσσα μὲν τὸν, καὶ περιέπουσσα, καὶ φρουροῦσσα· καὶ σκεπάζουσσα.

Προσόφροις, Ναΐσιοις ἀσκητικῶν.

Χαίροις Παθενομῆτορ ἀγνὴ, ὑπῆλαστάτη καὶ εὐάδης Κυπάρισσος, εἰς ὑψος τῆς θεωρίας,
εὔηποροῦσσα Θεοῦ· Κέδρος ἐν λιβάνῳ ἔξανθίσασα, στεξρὰ καὶ ἀκίνητος, λογισμοῖς ὅλης
Πάναγρε· θεία ἐλαία, εύθαλής καὶ καπτάκροπος, ἴλαρύουσα, ταῖς τοῦ Πνεύματος γάρισιν
ἀνπελος ἡ κυπρίνησσα, τὸν βούτουν τὸν πέπειρον, ἀναβλαστήσασα Κόσμο, τὸν τὰς καρ-

διας εύφρεσίνοντα, τίμων τῶν ἐκ πόθου, ὡς κυρίως Θεοτόκον μεγαλυνόντων σε.

Χαῖροις Παρθενομῆτορ σεμνὴ, περιστερὰ πρηγυδώμένη καὶ ἄγολος, ἡ Πνεύματος τοῦ ἁ-
γίου, γάρισιν ὅλαις ἀγνή, περιχευσούμενη τὰ μετάφρενα· τρυγὸν ἡ φιλήσυχος, καὶ Παρ-
θένος καὶ σίλαγνος· ἡ γλυκυτατη, χειλιδῶν τὸ τῆς χάριτος, ἔαρ ἥδιστον, ἐκ χειμῶνος ἡ
φέρουσα· ὄρνις ἡ κελαδήσασα, καὶ Κόσμῳ πιστώσασα, θείαν ἐνσάρκωσιν λάγου, ὡς ἀηδῶν
λιγυρόθογγος· Θεοῦ γαῖρε Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χαῖροις Παρθενομῆτορ ἀγνή· πηγὴ τὸ. ὕδωρ, τῆς ζωῆς ἀναβλύσασα· ἡ δρόσος ἡ οὐρανία,
ἔξ· Ἀεριών νοητοῦ, τῆς Σιών εἰς ὅρη καταβαίνουσα· βροχὴ ἡ ἐκούσιος, ἦν Θεὸς εἰς γῆν ἀ-
πασαν, ακηρονομίας τῆς αὐτοῦ σε ἀφώρισεν, εἰς αἰώνιον, δροσισμὸν καὶ ἀνάψυξιν· θάλασ-
σα ἀδιάβατος, γλυκεῖα καὶ πότιμος, τοὺς ἀναβάτας τριστάτας, τοῦ Φαραὼ ἡ ποντίσα-
σα· Θεοῦ γαῖρε Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χεῖρας ἐπανατείνω πρὸς σέ· ἀνόγω γείλη, ῥυπαρά τε πρὸς δέησιν, καὶ κάμπτω καρδίας
γόνου, καὶ νοητῶς τῶν ποδῶν, σοῦ τῶν παναγράντων νῦν ἐφάπτομαι, ἀγνή καὶ προσπί-
πτωσαι· τὰς ὁδύνας μου ἵασαι, τὰ χρονία μου, τὰ πολλὰ καὶ ἀνίατα, ἀγαθότερή σου, νε-
ράπευστον τραύματα· ῥῦσαι ἔξ ὁρμένων με, ἐγχειρῶν ἀσφάτων τε· κούσιον Κόρη τὸ βάρος,
τῆς ὁρμούμιας μου ὄπως σε, ὑπανθρώπη καὶ δοξάζω· δι· τῆς εὑραπτο ὁ κόσμος τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΛΑΖΑΡΙΔΗ ΛΑΖΑΡΙΔΗ ΛΑΖΑΡΙΔΗ ΛΑΖΑΡΙΔΗ ΛΑΖΑΡΙΔΗ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

οδὴ, αἱ ἡχοὶ τοῦ θεοῦ τῷ ξωτηρὶ θεῷ.

ΦΩΤΟΔÓΧΕ λαμπάς, τὴν ταπεινήν μου ψυχὴν, ἐσχοτισμένην πλημμελήμασιν, ὡς ἀγα-
θὴ τῷ ξωτὶ σου νῦν καταλάμπουσαν· ὠδὴν γαριστήριον ὅπερις βοήσω σοι.

Χαῖρε θρόνε Θεοῦ, δεδοξασμένη ἀγνή· γαῖρε παλατίον εὐρύγωρον, γαῖρε σκέπη τῶν πί-
στεων ἐκζητούντων σε, τὸ ἄνθος τῆς πίστεως· γαῖρε πανθυμάστε.

Χαῖρε στάμνη γρυπῆ, τὸ θεῖον Μάννα φρικτῶς, ἐν σῇ κοιλίᾳ τὴν ψυχήν μας, τὸν φωτοδότην
Παρθένε καὶ λυτρωτὴν Ιησοῦν, τὸν πάντα εδράσαντα θειῷ βούληματι.

Χαῖρε Μήτηρ Θεοῦ· γαῖρε Παρθένε ἀγνή· γαῖρε τὸ ἄνθος τῷ τῆς πίστεως· γαῖρε ἀνύ-
ψευτε, Κόρη καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ οὓς ἀνατείλασσα πᾶσι τοῖς πέρσι.

οδὴ. γ. Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου.

Χαῖρε βασιλεύοντων στερβόν, καὶ θείον ὄντοις τροπαιούγημα· γαῖρε ἀκύρατε λέσποντα,
Παναγία Μητροπάθενε.

Χαῖρε στρατευομένων στερβόν, καὶ θείον θάρσος καὶ κραταίωμα· γαῖρε τὸ κλέος τῶν πό-

Θω, καὶ πίστει ἀδιστάκτῳ ὑμνούντων σεκούντῳ τοῦ θεοῦ τοῦ μετανοῶντος εἰς τὸν οὐρανόφρές εἰς.
II πάντιμος Ἀγγέλων χαρά, εὐλογημένη χαῖρε Πάναγνε, χαῖρε τῆς πίστεως ἐγερσίς,
 καὶ τῆς πλάνης ἡ καθαίρεσις.

II πάμφωτος ὑψίστου σκηνή, Παρθένε χαῖρε ὑπερένδοξε ἀνάκτων τὸ καύχημα· καὶ
 Μαρτύρων τὸ ἔνισχυμα.

Ωδὴ, δ'. Εἰκασίκος ἦν

Xαῖρε πάγχρυσον παλάτιον, τοῦ βασιλέως καὶ Θεοῦ· χαῖρε Πάναγνε σφραγίς τῶν Προ-
 τεών χαῖρε τίμιον, πάντων Ἱερέων ἀγλαῖσμα.

Xαῖρε σκεῦος καθεκράτατον, τοῦ τῶν ἀπάντων Ποιητοῦ· χαῖρε τεῖγος ἀσφαλές τῶν εὐ-
 σεβῶν χαῖρε ἀσειστον, πάντων τῶν βροτῶν περιτείγισμα·

Xαῖρε κλίμαξ ἡ ἀνάγουσσα, τοὺς ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν· χαῖρε πάντων Θλιβομένων ἡ χαρὰ·
 χαῖρε κράτιστον, τῶν ἀμαρτανόντων προσφύγον.

Xαῖρε βάτε ἀκατόφλεκτε, ἢνπερ τεθέαται Μωσῆς χαῖρε ῥάβδος· ἡ βλαστήσασα ἡμῖν,
 ἄνθος τίμιου, Κέρη· τὸ γά την γῆν φεατεῖσαντα.

Ωδὴ, ε'. Ορθοζοντες βοῶμεν.

Xαῖρε χαρᾶς δοχεῖον Πονάχοσαντε, ἀνωλέθρου χαῖρε ἡ φωτίσασα, τῷ τοκετῷ σου τὰ
 σύμπαντα.

Tὸ σρος τὸ κατάσκιον Πάναγνε, χαῖρε μόνη, ὅπερ ἐν Πνεύματι· Προφήτης πόλαι· τε-
 θεῖσαται.

Aγγέλων ἀγαλλίαμα πάντιμον, χαῖρε μόνη Ποναγία Δέσποινα, καὶ τῶν βροτῶν ἐγκαλ-
 λῶμασμα.

Oσιών στολισμὸς ὁραιότατος· καὶ Μαρτύρων κράτος καὶ ἐδοξίωμα· χαῖρε πανθαύμαστε
 Δέσποινα.

Ωδὴ, σ'. Εἴκελωσέ με.

Xαῖρε Ἀδάμ ἡ ἐγερσίς· καὶ Εὔας τοῦ θερήνου ἀναίρεσις, Ναρία Πανάμωμε, παγκόσμιον
 καύχημα· τὸ κῦδος χαῖρε, τῶν ἀληθῶν τιμώντων σε.

Xαῖρε πιστῶν τὸ στήριγμα, καὶ θείων Ἀποστόλων τὸ κτήριγμα, Μαρία Πανύρητε, ὀγ-
 νέτας κειμήλιον· ἡ πάντων χαῖρε καταφυγὴ τῶν δούλων σου.

Xαῖρε παρθένων καύχημα, Παρθένε φαιδρόν καὶ πανθαύμαστον· Μητέρων ἀγλαῖσμα,
 ἀρσῖον καὶ πάντιμον πιπτόντων χαῖρε ἐτοιμοτάτη ἐγερσίς.

Xαῖρε ἡ θεία εἰσόδος, τῶν πίστει εἰδότων Πανάσπιλε, Θεοῦ σε λογεύτριαν πενήτων πρό-
 μηθεῖ· καὶ δυστυχούντων ἐλπίς ἡ ἀκατάίσχυντος.

Κάθισμα. Τὸν συνάναρχον.

Xαῖρε πάγχρυσε στάμνη ἔνδον κατέχουσα, τὸ οὐράνιον Μάννα ἀγία πράπεζε· χαῖρε ἡ
 φέρουσα ζωῆς ἀρτὸν Πανάμωμε· χαῖρε λυχνία φωτείνῃ· χαῖρε παλάτιον σεπτὸν· Χαῖρε ὁ

πάρεινος θρόνος, Χριστοῦ τοῦ σαμβασιλέως· γαῖας δὲ καὶ οὐκέτι τῶν φυγῆν-τίμων:

Χαῖρε νεφέλη φωτός· Χαῖρε τοῖς μέλπουσι προστάτει· εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τέλευτος γέμων.

Χαῖρε γέρουσὴ καθιωτὲ· γαῖρε τὸ κράτος τῶν βούλων· εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν Ηλατέρων ἴμὸν.

Χαῖρε γαρ η πᾶν πιστῶς, ἀγαθούντων Θεοτόκες εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ναῖς βροτῶν ἡ ἐλπίς, καὶ σωτηρία τῶν βιώντων· εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ πᾶν Πατέρων
ἡμῶν.

Ωδή, η. Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων

Περιστάτησις φωναῖς σε, οἱ πιστοὶ καταγερμένοι, σὺν τῷ Ἀγρέλῳ Παρθένῃ, εὐχαρίστως ἀνακράζοντες· καὶ τοῦ θείᾳ σκέπη, των σὲ ὑμνολογούντων εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

¶ Ή πέρι νοῦν σου τὸ θαῦμα, τῆς λογίειάς Θεονύμησεν; Θεὸν γὰρ τίκτεις ἀσπόρως, τὸν κατέχοντα τὰ πάντα γίει· διὰ τοῦτο πάντες βοῶμεν σοι τὸ γαῖρε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Απὸ πασῶν συμφορῶν με, ἐξελοῦ καὶ περιστάσεων· καὶ ἀπὸ πάσης ἀνάγκης; καὶ ἐγεῖν τῶν πολεμούντων με· ἵνα σε δοξάω τὴν κεχαριτωμένην εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νέον ὡς βρέσcos τεκοῦσα, ἐπ' ἔσχάτων τὸν πρὸ πάντων Θεόν. καταγράδεσσαντα ηδη, τοῖς πολλοῖς με ἀτοπήμασι, νεοπόίησόν με, τὸν σὸν ὑπερευψοῦντα, τόκον εἰς τοὺς αἰῶνας.

ὈἘρμός.

Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων, γεννηθέντα οὐδὲν καὶ Θεὸν, καὶ ἐπὶ ἔστι/άτων τῶν γρόντιν, ταξιχωμέντα ἐκ Παρθένου, ιερεῖς ὑμεῖς τε λαὸς ὑπερυψόῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδή, θ'. Σὲ τὴν ὑπέρῳ γοῦν.

Ναὸς καθαρὸς, καὶ θεόνος ἔμψυχος Θεοῦ, σὺ ὑπάρχεις πονάσπιλε· διὸ εὐγενίστως τοι, γα-
σιστήριον αἰνογάντα πέμπουμεν.

Ιηγασας ἡμῖν, ἀγνή τὸ ἀνέσπερον φῶς, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσι, τῆς πλάνης ἀνύψωσυτε· χαῖρε ὅθεν σοι πάντες ἀναμέλπομεν.

Σύ μου κοπετούς καὶ πόνους καὶ δάκρυα, ἐναπόσθεσον Δέσποινα γαῖας δέ μου πλήρωσον, τὴν ὄλιαν καρδίαν Θεούμφευτε.

Θρῆνον καὶ ὄγην, λιμόν τέ καὶ θάνατον, καὶ φθορὰν ἐξαπόστειλον, Μαρία Παντάνασσα, τοῖς βεβήλωις ἐγένεσις μου καὶ ἀλάστοροσιν.

Ἡσοσόνια. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαῖσε Παρθενομῆτορ ἀγνή δικαιοτέρα, ἡ τοῦ Ἀθέου ὑπάρχουσα· τοῦ Στό τε, εὐτελεστέρη εὑελπίς μᾶλλον Ἐνώς· τοῦ Ἐνώη δὲ πλέον ἡ εὐάρεστος· τὸ γένος ἡ σώσασα, ὑπὲρ Νῷος τὸν δίκαιον· ἡ πιστοτέρα, Ἀθραδύνη καὶ ὑπήκοος, μᾶλλον πέλουσα, Ἰσαὴλ καὶ εἰς

έρασιν, πλέον Θεοῦ ἡ φιάσασα, Ἰσταὴλ καὶ νικήσασα, τὸν Ἰωσὴφ σαρκὸς κάλλει, ἡ πρατέρα Νικήσιν τε· Θεοῦ γαῖρε Μῆτρη, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ἀνδρειοτέρα Σαμψών· γενναιοτέρα Ἰησοῦ στρατηγήσαντος· Δαβὶδ τε, βασιλεὺς μᾶλλον· καὶ τοῦ σοφοῦ Σολομὼν, σοφωτέρα ὄντως χρηματίζουσα· προφήτας ἡ ἀπανταξα, Θεοπτία νικήσασα· Καὶ Ἀποστόλους, ἐν τῇ θείᾳ κηρύγματι· Καὶ τούς Μάρτυρας, ἐν τῇ βίσει τῆς πίστεως· πάντων ὁσίων τάγματα, ἐν πόνοις ἀσκήσεως, ὑπερτεροῦσα ἡ πάντων, Ἰεραρχῶν μᾶλλον ἔνθεος· Θεοῦ γαῖρε Μῆτρη, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις τοῖν παλαιῶν γυναικῶν, δικαιοτέρα ἀσυγκρίτως ὑπάρξασα· τῆς Σάρρας ἡ πιστοτέρα· ὥραιοτέρα Ραχὴλ, τῆς Ρεθένεας μᾶλλον ἡ φιλότεκνος· τῆς Λείας τὸ γάνυμον, ἡ νικήσασα Πάναγρε· φιλικωτέρα, Μαριὰμ χρηματίσουσα· πλέον φρόνιμος, Ἀβιγαῖλς ἡ πέλουσσα· Ιουδὴθ ὑπεράρασσα, ἀνδρία Δεισόρροπαν τε, μᾶλλον φιλόθεος· Ἀννης, ἡ τῆς Ολδας θειοτέρα τε· Χριστοῦ γαῖρε Μῆτρη, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Πέντε τῆς ταπεινῆς μυ ψυχῆς· καὶ ἀνιάτους ἀλγηδόνας τοῦ σώματος, Παρθένε εὐλογημένη, πρὸς γαρμονὴν ἀληθῆ, καὶ τελείαν ῥῶσιν μεταποίησον· φωνὴν ἐκ γειλέων μου, δεξιαινένη Πανάμυμος, καὶ εύμενῶς μου, ἐπιθεῖσα τοῖς τραύμασι, θεῖα φάρμακα, ταῖς ἀγρύπνοις πρεσβείαις σου· αὐγασον εὑρωστίας μοι, τὸ φάγγος θεόνυμφε· σὺ γάρ ἐλπίζουσα καὶ σκέπη, καὶ κραταιόν καταρρύγιον· καὶ σοῦ τῆς ταχείας, ἐπισκέψεως Μαρία, ἀγραντεδέσμαι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΛΒ'. ΗΧΟΥ.

ΤΩΝ ΟΙΚΟΥΝΤΩΝ ΣΑΒΒΑΤΩΝ ΕΣΠΕΡΑΣ ΣΩΜΑΤΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΑΤΡΩΝ

ΚΑΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΜΑΝΟΥΗΛΙΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ·

Οὐ οὐκ ἀκροστιχίς.

Τὸν ἐκ ψυχῆς στόνον μοι ἀγνὴ προσδέχου·

Ωδὴ α'. ἦγες ζεῖ. Κύματι θαλάσσης.

ΤΗΣ ἐμῆς καρδίας, τὴν πολλὴν ὁδύντην οἰδας Πανύμνητε, Μῆτερ τοῦ ζῶντος Θεοῦ· διό σου θείῳ ἔλει, εὐροσύνην με ἀμειάσον· ἵνα μεγαλύνω σε, τὴν ὄντως ὑπερένδοξον.

Οιγν τὴν ἔλπιδα, καὶ τὴν προσδοκίαν τῆς σωτηρίας μου, πρὸς σὲ ἀνέθηκα, Θεοκυῆτος διό με, εὐσπλαγχνία σου εἰκτείρησον, ἵνα μεγαλύνω σε, τὴν ὄντως ὑπερένδοξον.

Μοι τὴν νεφέλην, τῶν ἀδύτου ράσους νεῦσον πρός δέσησιν, ἀγνὴ τοῦ δούλου σου, καὶ τὴν πολλὴν ἀλυσίαν· ἢ συνέχει με διάλυστον· ἵνα μεγαλύνω σε, τὴν ὄντως ὑπερένδοξον.

**Εν πολλῇ ὁδύῃ, ἡ ζωὴ μου Κόρη δεινῶς ἔξελιπεν, ὡς ὁ Δαχῖδ ἐκβοᾶ· διὸ με εὐλογησέ-
νη, ἐπισκέψει του διόρθωσον· ἵνα μεγαλύνω σε, τὴν ὅντως ὑπερένδοξον·**

Ωδὴ, γ'. Σὲ τὸν ἐπι. ὑδάτων. Ἀψίδας πομπή τοῦ φανταστικοῦ

**Καύσων ὁ τῶν πταισμάτων, κατέκαυσε τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου· καὶ πτιεστοί ἐνδίκως,
τὸ σῶμα κατεδαπάνησαν· διὸ ἀγνὴ πρεσβεία σου, ταῦτα ἔξάλειψον, καὶ δός βίου μοι διόρ-
θωσιν.**

**ΨΥχάλλειν σοι Θεοτόκε, ἀζήσωσον ἐν ἡσύχῳ καρδίᾳ, τὸν σόν με δοῦλον Κόρη, στι· τὸ πλεῖον
διόρθωται, ζωῆς μου ἐν κακώσει· διὸ μοι πρόστηθι, καὶ δός βίου μοι διόρθωσιν.**

**Ψύχοσον τὴν τεκοῦσα, ὄντελκυσον ἐν λάκκου με πταισμάτων, καὶ στῆσον ἐπὶ πέτραν, τοῦ
ἐλέους τοὺς πόδας μου, καὶ πρὸς σὴν δόξανθιμον τὰ διαθήματα, καὶ δός βίου μοι διόρθωσιν.**

**Χεῖρας πρὸς σὲ ἐκτείνα, σὺν δάκρυσι· τὸ γόνυ κλίνας Κόρη, καὶ σὴν ἐπικαλοῦμάλι, θερμῶς
ταχεῖαν ἀντίληψίν κακώσεως ἀπάλλαξον, Θεοχαρίτωτε, καὶ δός βίου μοι διόρθωσιν.**

Ωδὴ, δ'. Τὴν ἐν Σταυρῷ σοῦ.

**III φρογοφόρος λαβῖς Πάναγνε· ή ἐλπίς τῶν πιστῶν καὶ καταπονουμένων, προστάτις καὶ
ὑπέρμαχος, πάρεστο καὶ νῦν, ἔξελοῦσα κινδύνου με τοῦ συνέχοντος.**

**Σάλω δεινῶν ἀμπλακημάτων μου, βυθιζόμενος νῦν τὴν σὴν ἐπικαλοῦμαι, βοήθειαν Πα-
νάμαρε, φάνηθι ἐλθεῖ, ἔξελοῦσα κινδύνου με τοῦ συνέχοντος.**

**Σὺ τῇ φροντίᾳ τῆς πρεσβείας σου, Θεοτόκε ἀγνὴ τῶν δυσμενῶν τὰς κάρας, τῶν γατ-
έμοι συγκόλασα πρόστηθί μοι νῦν, ἔξελοῦσα κινδύνου με τοῦ συνέχοντος.**

Ωδὴ, ε'. Θεοφνεῖας σοῦ Χριστέ,

**Ο Βασιλέων Βασιλεὺς, καὶ Κύριος τῶν Κυρίων Παραγένε, ἐκ σοῦ σαρκωθεὶς διὰ γαθότη-
τα, σοὶ τὰ δευτερεῖα δεδώρηται· οἷον σώζεις ἐν ἔξουσίᾳ, τοὺς προστρέγοντας τῇ θείᾳ σου
σκέπη, καὶ μὲν νῦν τῇ σῷ ἐλέει διαχύλαξον.**

**Νέρος ἀστάτων λογισμῶν, ἐπιπεσόν τῇ ἀθλίᾳ ψυχῆς μου, ἐκταράσσει καὶ δεινῶς συνέ-
χει με, καὶ σκοτοῖ καὶ Μίσει Πανύμνητε ἀλλὰ τὸ Χριστὸν ἥλιον κυήσασα, διάλυσον τοῦ-
τον καὶ οἴκτω τῷ σῷ με Κόρη διαφύλαξον.**

**Ο γλυκασμὸς ψυχῆς ἐμῆς, καὶ δεινῶν ἀπολύτρωσις Κόρη, ἀρράτως νῦν ἐπιφοιτήσοντα,
λύτρωσαί με πάσσης κακώσεως· ἦν τὸ πλήρος μοι τῶν πταισμάτων προεξένησε· καὶ παν-
τοῖας βλάβης, ἀνώτερον εἰς ὅσι με διαφύλαξον.**

**Νενεκρωμένον μου τὸν νοῦν, τῇ ζωηρόρο σου καὶ σεπτῇ προστασίᾳ, ἔχανάστησον καὶ κα-
ταλάμπουνον, καὶ συνετός δίδαξον ϕάλλειν σοι, τὴν τεκοῦσα Χριστὸν, τὴν ἐνυπόστατον
σορὸν Παρθένε, καὶ θείῳ με σῷ ἐλέει διαφύλαξον.**

Ωδὴ, ζ'. Συνεγγέθη.

**Μὴ παρίδης, εἰς σὲ περευγότα, τὸν σόν με δοῦλον ἀγαθή, ἐν πειρασμοῖς πεσόντα, διὰ
πλῆθος τῶν ἀνομιῶν μου· εἰ γάρ καὶ πάντας ἀνθρώπους, τοῖς πταισμασιν ὑπερέβειται,
ἀλλὰ σὺν ἀπίστημι ἐν σοῦ, γεννήτρια τῆς ὅντως ζωῆς· οἷον σῇ δυνάμει περιφρούρησον.**

Ωικτιεμένου σου, ἀνύμφευτε Κόρη, ἵδε τὴν κοίσιν τὴν ἐμήν· καὶ κρῖνον ἀγαμέσον, τῶν ἀδίκων μοι ἐπειθεινόγεντων· καὶ βοηθείας χείρα θέττον· ἔκτεινόν, καὶ παντού με ρῦσαι κινδύνου, ἐπιβουλῆς δόλου, φύόνου καὶ συμφορᾶς, καὶ θία σου σκέπη περιφρούρησον.

Ιδού βόθρῳ, ζάλης ἀφορήτου, πέπτωκα Δέσποινα ἀγνή, πλήθις δεινῶν ὁ τάλας, γειμαζόμενος ὅθεν ἐν βάθους, ἀναβοῶσι τῆς κάρδιας πρόφλασον, καὶ ἀνδτερού δεῖξον Παρθένε, κακώσεως καὶ βλάβης τῆς ἐξ ἐχθρῶν, καὶ θία σου σκέπη περιφρούρησον.

Ανανεῦσαι, δίδου τὴν ψυχήν μου, καὶ τελευτῆς ἐπὶ Θεοῦ, ἀγάπησιν καὶ δέος, μεσιτίαις σου εὐλογημένη, καὶ χαμαίζηλων νοημάτων ἔκσπασον, ψυχοφθόρων τε ἔργων καὶ λόγων Θεογεννήτρια, περευγότα πρὸς σὲ καὶ θία σου σκέπη περιφρούρησον.

Κάθισμα. Εἴλπις τοῦ Κόσμου.

Εξασθενεῖ μου νῦν ὁ νοῦς, ἐμπεσὼν εἰς τὰ βάθη τῶν ἐναντίων λογισμῶν, καὶ οὐκ ἔστι μοι ἀνεστις ἐπάκουοσόν μου ἐν καιεῷ τῶν πειρασμῶν, καὶ διώρησαι μοι ἀναψυχὴν ὡς ἀγαθὴ μη γένωμαι κατάβρωμα τοῦ πονηροῦ Κόρη εὐλογημένη.

Ωδὴ ζ. Αφραστον θαῦμα.

Απηλπισμένων, γαῖρες ἐλπίς καὶ ἀντίληψις· δεξαμένη γάρ τὸν στεναγμὸν, ψυχῆς τῆς ἐμῆς τῶν δειγμῶν με σέσωκας, εἰς τὸ ὑμεῖν καὶ βοῶν σοι ἀσυγήτως· γαῖρε Κόρη Ἀγγέλων ὑπερτέρα·

Γέρυρος γαῖρε, η τοὺς πιστοὺς μεταρρέουσα, ἐν θανάτου πρὸς θείαν ζωὴν γαῖρε η λαμπάδας πάντας καταυγάζουσα, εἰς τὸ ὑμεῖν καὶ βοῶν σοι ἀνεγδότως· γαῖρε Κόρη Ἀγγέλων ὑπερτέρα.

Νεφέλη γαῖρε, ζωῆς τὸ πῦρα δύστρησσα· γαῖρε δίσκες φωτὸς νοητοῦ, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐν σοῦ ἐκλάμψαντος, εἰς σωτηρίαν τῶν πόθῳ σοι βοῶντων· γαῖρε Κόρη Ἀγγέλων ὑπερτέρα,

III ῥάβδος γαῖρε, η ἀπορρήτως ἀνθήσασσα, ἐν τῷ κόσμῳ Χριστὸν τὸν Θεόν, ζωῆς τὸν καρπὸν, εὐφροσύνης πρόξενον· εἰς σωτηρίαν τῶν πίστεις σοι βοῶντων· γαῖρε Κόρη Ἀγγέλων ὑπερτέρα.

Ωδὴ η. Εὔστιθι φεύγειν οὐρανόν.

III οὐρανες στύλες ὁδηγὲ, Χριστιανῶν φυλῆς ἐκ τοῦ σκότους πρὸς τὸ φῶς· η κλίμαξ γαῖρε η οὐρανίος· γαῖρε λυχνία γευστῆ, προστάτις ὄρφανῶν γαῖρε Κόρη, λύτρωσις αιγυαλώτων καὶ λυμὴν τῶν ἐν ζάλῃ· ἐμῆς ψυχῆς Χαῖρε, δόξα καὶ εὐφροσύνη.

Ρόδον κυήσασσα Χριστὸν, γαῖρε πανύμνητε εὐωδίας, μυστικῆς, τὰ πάντα ἐπλήσσωσας πάγγευσε, στάμνη τοῦ Μάννα· τῆς ζωῆς· γαρίτων γαῖρε θείον δοχεῖον, Κυριώνυμε Κόρη· μοναζόντων η σκέπη· ἐμῆς ψυχῆς γαῖρε, δόξα καὶ εὐφροσύνη.

Φρεσὶς προειδὲς Δανιήλ, σὲ πανυπέρτιμε, ἐξ οὖ λίθος τῆς ζωῆς, ἀρρήτως Χριστὸς προειλήθυσε, καὶ τῶν εἰδώλων βωμῶν κατέβαλε Θεότητος σθένει· γαῖρε γνώστως ὕψος· γαῖρε βυθὸς σοφίας· ἐμῆς ψυχῆς γαῖρε, δόξα καὶ εὐφροσύνη.

Στίρη ἀπάντων τῶν πιστῶν, δεῦτε συνέλθετε, καὶ τὴν Δέσποιναν ἴμεν, τὴν ἀρρήτως

λόγῳ σωματώσασαν, τὸν ποιητὴν τοῦ παντὸς, ὑμενῆσιν κραυγάζοντες χαῖρε, τὸ προσφύγιον πάντων, καὶ ἐλπίς σωτηρίας· ἐμῆς ψυχῆς χαῖρε, δόξα καὶ εὐφροσύνη.

Ο Ειρηνός.

Εκοτηθὶ φρίτων οὐρανέ· καὶ σαλευθῆτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· ὃδού γάρ ἐν νεκροῖς λογίζεται, ὃ ἐν ὑψίσταις οἰκῶν, καὶ τάφῳ αμικρῷ ξενοδοχεῖται· ὃν παῖδες εὐλογεῖτε· ιερεῖς
οὐδὲ, θ. Μή ἐποδέρου μου.

Δαβιτικὸν χαῖρε ἄρμα· Ααρὼν χαῖρε ῥάβδος· χαῖρε Δαβὶδ πανθαύμαστον τοῦ θείου Σε-
λομῶν, τὴν πρηστήριον φύσιν τῆς Θεότητος, περισχὸν ἀπορρήτως, Μητρόθεε σεμνὴ· Θεο-
δέξαστε Κόρη σὲ μεγαλύνομεν.

Ενθεον χαῖρε ταμεῖον, τῆς ζωῆς χαῖρε τόμε, ἐμπεριέχων τὸν Χριστὸν, τὸν Λόγον καὶ Θεὸν· χαῖρε τοῦ Μωσέως πλᾶς Θεόγραφος· χαῖρε χάρμα τοῦ κόσμου, Μητρόθεος σεμνὴ· Θεοδόξαστε Κόρη σὲ μεγαλύνομεν.

Χαιρε τὸ ἄδυτον φέγγος, ὁ Θεὸς ἐν τῷ μέσῳ, τῷ τοῦ παντὸς ἑστήριξεν αὐγάζειν νοητῶς, τὰ οὐράνια ἀμα καὶ τὰ ἐπίγεια· χαιρε Δέσποιγα πάντων, Μητρόθεε σεμνὴ, Θεοδόξαστε Κόρη σέ μεγαλύνομεν.

Τηρεκχθλύζει ή χάρις, σοῦ εἰς πάντας πλουσίως, τοὺς προσιόντας σοι πιστῶς ἀκήρατες ἀγνῆ· διὸ πλήρωσον χάριτος τοὺς δούλους σου, γῆμας ὅπως σὺν πόθῳ, Μητρόθεε σεμνὴ, Θεοδόχεστε Κόρη σὲ μεγαλύνομεν.

Προσόμοια. Ολην ἀποθέμενοι.

Χαῖρε ὄρος ἄγιον· Χαῖρε φωτὸς ἡ νεφέλη· Χαῖρε αὐλίμαξ ἐμψυχε, δὶς ἡς ἀνυψώθημεν πρὸς οὐράνιον, οἱ θυντοὶ Δέσποινα, καὶ σεπτὴν καὶ θείαν, πολιτείαν ἀειπάρθενε· Χαῖρε Παράδεισε, ξύλον τῆς ζωῆς μέσον ἔχουσα, Χριστὸν τὸν καταργήσαντα, τοῦ περιτέρου ξύλου τὸ ἐμπικρον· Χαῖρε ἡ τῆς Εὔας, τὴν πάλαι ἀφανίσασα ἀράν· Χαῖρε Ἀδάμη ἡ ἀνάκλησις Χαῖρε πανακήρατε.

Χαῖρε στάμνε πάγχυσε, ἐνδον τὸ Μάννα τὸ θεῖον, κεκτημένη ἄμωμε, Χαῖρε τὸ παλάτιον τοῦ Παντάνακτος· Χαῖρε θεία σκέπη· Χαῖρε πῖον ὄρος· Χαῖρε τόπε ἀγίασματος· Χαῖρε τὸ εὐοσμον ῥόδον καὶ ἡδύπνοον τέξασα, πιστοὺς εὐώδιάζον τε· Χαῖρε Θεοτόκε πανάμωμε· Χαῖρε τῶν μητέρων, ὡρέισμα καὶ κλέος ἀλγήθε· χαῖρε Παρθένων τὸ καύχημα, καὶ σεπτὸν καλλώπισμα.

Χαῖρε γλυκὺν ὄνομα, καὶ πρᾶγμα Κόρη Μαρία· γλώσσης μου ἐντρύφημα· καὶ τὸ μελέτημα τῆς καρδίας μου· ἡ ψυχή μου ἀχραντε, σοῦ ὅπιστα τρέχουσα, ἐκαλλῆθι ὅλη Πάναγνε· καὶ ὕστερ ἔλαφος, ἐπὶ τῶν ὑδάτων τὰ ρέυματα, εὗτα πρός σὲ ἐπόθησεν, ὅλος μου ὁ νοῦς καὶ ἔξιλπε· διὸ δεξιά σου, εὐσπλάγχνως ἀντιλάθοιτο ἀγνή, ἐμοῦ καὶ δέξης προσώπου σου, καταξιωσάτω με.

Πολλοῖς συνεχόμενος, νῦν πειρασμοῖς ὁ παντλήμων, πρὸς σὲ τὴν Πανάμωμον, καταφεύγω σῶσσόν με τὸν ἀνάξιον, τὸν πολλὰ πταίσαντα· ὡς οὐδεὶς ἄλλος γάρ, ἔξισχύεις βοηθῆσαι μοι· πάντα γάρ δύνασαι, ὅσα θέλεις Κόρη Πανύμνητε, ὡς Μήτηρ ὑπεράγαθος, ἃ τοῦ πεντοδυνάμου Θεοῦ ἡμῶν· Δέσποιγα τοῦ κόσμου, βεβία προστασία τῶν πιεστῶν, μή με

παρίδης τὸν δούλον σου, τὸν εἰς σὲ ἐλπίζοντα.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΑΝΥ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΣ, ΠΟΙΗΜΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΥΧΑΙΤΩΝ.

Ωδὴ, α'. ἡχος Λεβ'. Ής ἐν ἡπείρῳ.

ΠΑΝΙΔΟΣ δίκην ὀλίγης αἱ πονηραὶ, καὶ μικραὶ ἡμέραι μου, χρονικῇ περιφορᾷ, δαπα-
νώμεναι καταβραχὺ, ἐκλεισθεῖσαι ἴδου· Δέσποινα σῶσόν με.

Συνέχει νῦν τῇψυχῇ μου φόβος πολὺς· τρόμος ἀδιήγητος· καὶ κατώδυνός ἔστιν, ἐν τῷ
ἐκπορεύεσθαι αὐτήν, ἐκ τοῦ σώματος ἀγνή, ἢν παρακάλεσον.

Αμερτωλῶν ἡ βεβαία καταφυγή, ἐπ' ἐμοὶ βεβαίωσον, τὸ σὸν ἔλεος ἀγνή· καὶ δαιμόνων
ρῦσαι με χιτρός· ὡσεὶ κύνες γάρ πολοὶ περιεκύλωσαν.

Ιδού καὶρὸς βοηθείας ἴδου καὶρὸς, τῆς σῆς ἀντιλήψεως· ἴδου Δέσποινα καὶρὸς, περὶ οὗ ἡ-
μέρας καὶ νυκτὸς, παρεκάλουν σε θερμῶς καὶ καθικέτευον.

Ωδὴ, γ'. Οὐκ ἔστιν ἄγιος.

Μακρόθεν ταύτην προορῶν, Δέσποινα τὴν ἡμέραν, καὶ αὐτὴν ὡς παροῦσαν, λογιζόμενος
αἱ, ἐν δάκρυσι· σε θερμοῖς, ἐδυσπάουν· μὴ ἐγκαταλίπηταις με.

Σεβοθέντος ἡδη παντελῶς, τοῦ ὁργάνου τῶν λόγων· καὶ δεθείστης τῆς γλώττης· καὶ κλει-
σθείσης τῆς φωνῆς, καρδίας ἐν συντριβῇ, δυσωπῶ σε Δέσποινά μου σῶσόν με.

Εν ἀνομίαις συλληφθεὶς, ἵνα τί ἐγεννήθην; καὶ ἴδου παροργίσας τὸν Θεὸν τὸν ἀγαθὸν, ἀ-
πέρχομαι ἐν πυρὶ, αἰώνῳ βασανισθησόμενος·

Μή ἀποστρέψῃς ἀπ' ἐμοῦ, τοὺς πολλοὺς οἰκτιρμούς σου· μὴ τὰ σπλάγχνα σου κλείσῃς
τὰ φιλάνθρωπα σεμνή· ἀλλὰ μου πρόστηθι· νῦν, καὶ ἐν ὥρᾳ, μνήσθητι τῆς κρίσεως.

Ωδὴ, δ'. Χριστός μου δύναμις.

Νεφέλαι· ράνατε, δρόσον ὡς δάκρυα· οἱ βουνοὶ καὶ τὰ ὅρη περιπαθῶς, ἐπ' ἐμοὶ θρηνήσα-
τε, τῷ μακρυνθέντι τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐγγίσαντι τοῖς δαίμοσιν.

Η ἀκαταίσχυντος, καὶ ἀναστόχητος, πάντων τῶν ἐν ἀνάγκαις καταφυγή, Δέσποινα
Πανάμωμε, καὶ μοὶ γενοῦ καταφυγή ὥρᾳ τῆς ἀνάγκης μου.

Διαπετάσασα, τὰς παναχράντους σου, καὶ πανάγους ὡλένας ὡς ἱερᾶς, περιστερᾶς πτέ-
ρυγας, ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ σκιάν, αὐτῶν σκέπασσόν με Δέσποινα.

Ιδού μοι Δέσποινα, φόβος συνήντησεν, ὃν ἀεὶ ἐφοβούμην· ἴδου ἀγών, μέγας με κατέλαβεν,

ἐν φύγεοῦ μοι βοηθός, ἢ ἐλπίς τῆς σωτηρίας μου.

οὐδὲ, ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Οἱ κατὰ σάρκα μου σεγγενεῖς· καὶ οἱ κατὰ πνεῦμα ὀδελεῖοι· φίλοι συνήθεις καὶ γνώσιμοι, κλαύσατε στενάξατε σκυθρωπάσατε· ίδού γάρ τιμῶν ἀρτι διαχωρίζουμαι.

Nῦν ὁ λυτρούμενος οὐδαμοῦ, καὶ ὁ βοηθῶν ὄντως οὐδεῖς· σὺ μοι βοηθησόν Δέσποινα· ίνα μὴ ὡς ἀνθρώπος ἀβοηθητος, εἰς χεῖρας τῶν ἔχθρῶν μου περικλεισθήσωμαι.

Sπῶς τὴν ὄντως ἐλεεινὴν, καὶ ὁδυνηρὰν ὑπομενῶ, σοῦ Θεομῆτορ διάζευξιν· καὶ τὴν τοῦ Σωτῆρός μου πικρὰν ἔκπτωσιν! καὶ πάντων τῶν ἄγριων τὴν ἀλλοτρίωσιν.

Nικῆσαι πλῆθος ἀμαρτιῶν, σοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν τὴν πολλὴν, μὴ ἐξισύσεις Δέσποινα· ἀλλὰ κυκλωσάτω με τὸ σὸν ἔλεος, καὶ πάσας καλυψάτω τὰς ἀνομίας μου.

οὐδὲ, ζ'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Tὰ γείην σιγῶσί μου, καὶ ἡ γλώσσα σιωπᾷ· ἀλλ' ἡ καρδία φλέγεται· πῦρ μποσμύχον ταύτην γάρ συντρίβει, ἐντὸς ἀνακαίσται, καὶ φωναῖς ἀλαλήτους Κόρη κράζει σε.

Pύθεν ἐπίθελεψον, ἐπ' ἐμὲ Μῆτερ Θεοῦ, καὶ συμπαθῶς ἐπίνευσον, νῦν εἰς ἐμὴν ἐπίσκεψον κατελθεῖν, ὡς ἂν θεωρήσας σε, ἐκ τοῦ σκήνους ἐξέλθω ἀγαλλόμενος.

Aγίων Ἀγγέλων με, ιεραῖς καὶ καθαραῖς, χερσὶ παράθου Δέσποινα, ὡς ἀν τούτων ταῖς πτέρυξι σκηπασθεῖς, μὴ ἴδω τὴν ἀτιμόνην, καὶ αἰσχρὰν καὶ ζοφώδη τῶν δαιμόνων μορφήν.

Nυμφῶν Θεοῦ πάντυμε, οὐρανίου νοητοῦ, νυμφῶνδος με ἀξιωσον, τὴν ἐμὴν ἕσθεσμένην καὶ ἀλαμπῆ, λαμπάδα ἀνάψασα, τῷ ἀγίῳ ἔλασι σου Πανάμωμε.

Ἐάθεις μα.. πολλὰ τὰ πλήθη.

Tαῖς τῶν δαιμόνων προσβολαῖς κλονουμένην Παρθένε, τὴν παναθλίαν μου ψυχὴν ἐν τῇ πέτρᾳ στερέωσον, τῶν θείων προσταγμάτων τοῦ Χριστοῦ· μὴ καταποντισάτω με ἀγνῆ πταισμάτων καταιγίς, καὶ λογισμῶν φαύλων ἡ τρικυμία.

οὐδὲ, ζ'. Δροσοθύλου.

Nῦξ θυνάτου με κατέλαβεν ἀνέτομον, ζοφώδης καὶ ἀτέληνος, παράπεμποντα ἀπαράτηνον πρὸς τὴν μακράν, ἐκείνην ὁδὸν καὶ φορέαν· συνοδευσάτω με τὸ σὸν ἔλεος Δέσποινα.

Aἰτιά βέσουσαν καὶ πρόσκαιρον ἀπόλαυσιν, ἀθλάντα κολάζεσθαι μέλλω Δέσποινα, καὶ διὰ βραχεῖαν ἥδονὴν σαρκὸς ὁδυνᾶσθαι ἐν πυρὶ· ἀλλὰ τὸ ἔλεος τὸ σὸν προκαταλάβῃ με.

Oἱ ἀπάγοντες ἐντεῦθεν κατεπείγουσι, συνέχοντές με πάντοθεν, ἡ ψυγὴ μου δὲ ἀναβάλλεται καὶ δειλιᾶ, πολλῆς πληρούμενη ταραχῆς· τὴν παρακάλεσον ἀγνὴ ἐπιταταί σου.

Sυλληπούμενον οὐδένα τῇ καρδίᾳ μου, οὐδὲ παρακλοῦντά με, εἴρον Δέσποινα· οἱ γάρ φίλοι μου καὶ οἱ γνωστοί, κοινῶς ἐγκατέλιπόν με νῦν· ἀλλ' ἡ ἐλπίς μου μηδαμῶς ἐγκαταλίπει με.

οὐδὲ, η'. ἐκ φλογός τοις θόσοις.

Oἱ Θεοῦ φιλανθρώπου Μῆτηρ φιλάνθρωπος, εὐπεγεῖ καὶ ἀλέι πρόσκες μοι στοιχεῖ, σῆς τῆς

σαρκὸς ἡ ψυχὴ μου χωρίζεται· ἵνα σὲ δοξάζω ἀγίᾳ Θεοτόκε.

Υψηλὸν τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ παλάτιον, τὴν σὴν χάριν ἐξ ὑψους ἐξαποστείλασσα, πρό-
φθασόν με νῦν ἐν ἡμέρᾳ τῆς βίας μου· ἵνα σὲ δοξάζω ἀγίᾳ Θεοτόκε.

Διαδρᾶναι βαρβάρων ἀσάρων φάλαγγας, καὶ ἀέριον ἄθυσσον διανίξασθαι· καὶ πρὸς οὐ-
ρανὸν ἀνελθεῖν με ἀξίωσον· ἵνα σὲ δοξάζω ἀγίᾳ Θεοτόκε.

Η γεννήσασα Κύριον Παντοκράτορα, τοὺς πικροὺς τελωνάρχας τοῦ κοσμοκράτορος, δίω-
ξον μαχρὰν, ἐν τῷ μέλλειν ἐκλείπειν με· ἵνα σὲ δοξάζω ἀγνῇ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ Εἰρήναι.

Εκ φλογὸς τοῖς ὄσιοις δούσον ἐπίγαστας· καὶ δικαίου θυσίαν ὑδατι ἔφλεξας· ἀπανταγάρ-
δεῖς, Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι· σὲ ὑπερψύχουμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδὴ, Θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ιδεῖν.

Ως δοῦλος αἴρει τὰ ἔξω ὅμματα, τοῦ ἔκυτοῦ Κυρίου εἰς τὰς χεῖρας Πανύμνητε· ὁρθα-
μοὺς τοὺς ἔξω καὶ τοὺς ἔνδον καθή, οὕτω πρὸς σὲ ἐπαίρω τὴν ἐμὴν Δέσποινα· τὴν ἐμὴν
Κυρίαν, καὶ ζῶντὸν ὥπας οἰκτείρης με.

Αγία Κόρη Θεοχαρίτωτε, εἰς τὴν ἐμὴν ταπείνωσιν εὐσπλάγχνως ἐπίθλεψον, τὴν οἰκτρὰν
καὶ ἑσχάτην μου δέσποιν, ταύτην προσδεχομένη, καὶ τοῦ κολάζοντος, καὶ διαιωνίζοντος
πυρὸς σπεῦσσόν με λύτρωσαι.

Νεκρῶν καὶ ζώντων Θεὸν τέξασα, νεκροποιῶν Παρθένε νοσημάτων με λύτρωσαι· καὶ
ζωὴν καὶ θυσίαν παρέτχουμοι· βῶσσόν με ὀρθρωστοῦντα πέριζωνύουσα, δύναμιν ἐξ ὑψους,
καὶ ισχὺν ἐξασθενήσαντα.

Ναὸν Θεοῦ σε ζῶντα καὶ ἔμψυχον, καὶ λογικὸν γινώσκων ἐνδιαιτημα Πάναγνε· προσφύ-
γων τῷ ναῷ σου ἐν πίστει θερμῇ, νῦν πρὸ τοῦ ἀπελθεῖν με, ἀνεις μοι δέουμαι· ἵνα ἀναψύξω,
ἀνυμνῶν τὰ μεγαλεῖά σου.

Προσόμοια. Τριήμερος ἀνέστης.

Χαῖρε τὸ σεμνολάγημα, τῶν Ἀποστόλων ἄγγελας· τῶν Ἀγγέλων ἀγαλλίαμα λαμπρὸν·
Χαῖρε τῆς οἰκουμένης, τὸ καύγημα Παρθένε· καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Χαῖρε ὅρος ἀλάζευτον, Παρθένε Παναμώμητε· ὁ προεῖδεν, ὁ Προφήτης Δανιὴλ, ἐξ οὐ-
έτωντης λίθους, τὰ εἶδωλα συντρίων, Χριστὸς ὁ μόνος βασιλεὺς τοῦ παντός.

Χαῖρε παστάς ὄλσφωτε· Χαῖρε ἔμβυχος τράπεζα, ἀρτου θείου, ἐν τῇ πρόκειται Χριστός·
Χαῖρε τῆς εὐσεβείας, τὸ κάλλος Θεοτόκε· Χαῖρε καὶ σκέπη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πανύμνητε κατάβαλε, ἔγιθσαν μιαυδονούντων ὁρεῦν, καὶ τὴν λύπην, τοῦ λαοῦ σου εἰς
χαρὰν, μετάτρεψον Παρθένε· καὶ τὴν ισχὺν παράσγου· ὅπως σωθέντες ἀνυμνῶμεν σε.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΡΗΤΗΣ·

Ο ὅ τι ἀκροστιχίς.

Ίωμεν αὐθίς τοῦ καλοῦ θρήνου χάριν. .

Ωδὴ, α'. ἔχος Λβ'. Βοηθός καὶ σκεπαστής.

ΙΩΗΛ ὁ θαυμαστὸς, ὁ τοῦ Κυρίου μέγας Προφήτης, ἐφη χρησμῷδῶς, τὸ πενθεῖν ιερῶς, καὶ κόπτεσθαι σάκκοις ἀλλ' ἔγώ καταφρονῶ, σὺ δὲ Παρθένε σῶσόν με.

ΦΩΣ ὑπάρχουσα πηγὴ, τῆς εὐσπλαγχνίας Θεοκυῆτορ, σῶμα καὶ ψυχὴν ῥύπωθέντα αἰχρῶς, ἀπόπλυνον Κόρη, καὶ στολήν με καθαράν, ἐπένδυσον τῆς χάριτος.

Μὴ παρίδης ἀγαθὴ, διεφθαρμένον ἐν ἀνομίᾳς, ὅλον ἐναγῆ, ταῖς πικραῖς ἡδοναῖς, γενόμενον ἡδη· ἀλλὰ δύπου με παντεῖς, ἀπόπλυνον καὶ σῶσόν με.

Εξελθέτω τοῦ παστοῦ, νυμφίος νύμφη φησὶ προφήτης, καὶ τὸν κοπετὸν ἐργαζέσθωσαν νῦν· ἡμεῖς δὲ ψυχὴ μου, τῇ Μητρὶ τοῦ λυτρωτοῦ, θρηνοπρεπῶς προσπέσωμεν.

Ωδὴ, γ'. Σπερέωσον Κύριε.

Νεώσωμεν ἄρουραν, τὴν ψυχικὴν ἐν τῷδε τῷ βίῳ, ἀρετὰς ἐγκατασπείραντες· ἵνα ζωῆς ἀσταχυν ἔκεισε θερίσωμεν.

Απέριανδρες Δέσποινα, τὸν νεκρωθέντα τῇ ἀμαρτίᾳ, συμβουλίᾳ τοῦ ἀλάστορος, ζώωσόν με, ταῖς πρὸς τὸν μίον σου ἐντεύξεσιν.

Τέπεπτα Δέσποινα, τῇ ἀλογίᾳ τῶν πράξεών μου, καὶ εἰς βόθρον νῦν κατάκειμαι, ἀπωλεῖ-ας· δίδου μοι μετάνοιαν ἄχραντε.

Θηρία παγγάλετα, τὰ πάθη τρέφω ἐν τῇ ψυχῇ μου· ὡν μὴ φέρων τὴν συνοίκησιν, καταφεύγω, πρὸς τὴν σὴν Παρθένε ἀντίληψιν.

Ωδὴ, δ'. Ακήκοεν δὲ Προφήτης,

Ισχύῃ σου Θεομῆτορ, τραπήτωσαν οἱ ἔχθροί μου εἰς τὰ δόπισα· καὶ τὰ τόξα τούτων συτριβήτωσαν, λογισμοὶ ἀκάθαρτοι καὶ βέβηλοι· καὶ δίδου μοι τῷ σῷ οἰκέτῃ, διὰ δακρύων, βαδίζειν εἰς ἀπάθειαν.

Σειραῖς τῶν ἀμαρτημάτων, σφιγγόμενος Θεομῆτορ οὐ διαλείπω· ἀλλὰ πλέκω μᾶλλον δυσδιάλυτα, πάθη προστιθεῖς ἐπὶ τοῖς πάθεσι· καὶ γίνομαι πᾶσι κατάρα, τὸ τοῦ Προφήτου οὖναὶ προσεπισπώμενος.

Τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου, οὐ παύομαι ἐπιξέων φιληδονίας· καὶ προστίθημι τοῖς μά-

λαμψιν ἀλγήματα, μένων ἀναισθήτως ἀθεράπευτος· ἐλέησον Θεογεννῆτορ, καὶ ἵσσαι με,
καὶ σῶσον ταῖς πρεσβείαις σου.

Ονείρων ἀστάτων δύκην, τὰ πράγματα τὰ τοῦ βίου Θεοκυῆτορ, βλέπων καὶ ἔκάστην
παρερχόμενα, σύδαιμως λαμβάνω τούτων αἰσθησιν· ἀλλ’ ἔτι προστέτηκα τούτοις, κισσὸς
καθάπερ, τῷ τῆς δρυὸς ὑψώματι.

Ωδὴ. ε'. Ἐκ νυκτὸς ὁρθρίζοντα.

Τψωθεὶς δὶ ἐπαρσιν Πανύμνητε, πτῶμα κατέπεσσόν, ἀμαρτίας χαλεπὸν, συντρίβον τὴν
ψυχὴν μου· καὶ τίς με ἔξεγερε; εἰ μὴ σὺ Θεομῆτορ.

Καρτερίαν Δέσποινά μοι δώρησαι, πάσης στενώσεως καὶ τῶν ἔξωθεν κακῶν, ἔξαίφνης ἐμ-
πιπτόντων· μικρόψυχος γάρ εἰμι, καὶ τῶν μισθῶν στεροῦμαι.

Απὸ τῶν σκανδάλων τοῦ ἀλάστορος, ρῦσαι με Δέσποινα, ἀπὸ πάσης ἀπειλῆς, καὶ ἔξα-
τέρου σκότους, τὸν ἐπὶ σοὶ ἀκλινῶς, θέμενον τὴν ἐλπίδα.

Λογισμοὶ πορνείας ἔκταρά τουσι, Δέσποινα Πάναγνε, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, καὶ πείθου-
σιν ἀφρόνως, συγκαταθέσθαι αὐτοῖς· ἔξ ὧν με ρύου τάχος.

Ωδὴ. ζ'. Ἐλέόσα ἐν ὅλῃ.

Ο Κύριος μοιχείαν ἔκάλεσε, πρόσωπα βλέπειν ἐμπαθῶς· ἐγὼ δὲ Παρθένε, νοσῶν τὴν ἀ-
κρασίαν, τὴν ψυχὴν μολύνω, ταῖς ἀκολάστοις θεωρίαις.

Τυπνώτοντι δεινῶς ἐπιτίθενται, ἀκολασίας λογισμοὶ, καὶ προσυναθοῦσι, γαργαλισμοὺς
καὶ ρεύσεις· ἀλλὰ φεῖσαι τούτων, πανάσπιλε τῆς βλάβης.

Θεόνυμφε Μαρία προσπίπτω σοι, καὶ ἔκβοῶ μετὰ κλαυθμοῦ, Θεοτόκε ρῦσαι ψυχὴν μου
τὴν ἀθλίαν, κρισεως μελλούσης, καὶ πυρὸς αἰωνίου.

Ρημάτων μὲν ἀργῶν λόγους ληψεσθαι, οἵδεα μαθὼν ἐκ τῆς Γραφῆς· ἀλλ’ ἐγὼ Παρθένε ἀ-
καίριοις φλυαρίαις, καὶ λογομαχίαις, σχολάζων οὐ πτοοῦμαι.

Κάθισμα. Ἐλπὶς τοῦ κόσμου.

Κριτὴν τοῦ κόσμου ἀγαθὴν, τὸν οἰόν σου Παρθένε, ἵλεων ποίησον ἐμοὶ τῷ πολλὰ ἐπται-
κότι· οὐδεὶς γάρ ὕσπερ σὺ δύναται μεσιτεύσαι, ὡς Μῆτηρ οὖσα τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπό-
του· αὐτὸν οὖν ἐκτενῶς ἰκέτευς ὑπέρ ἐμοῦ, μόνη εὐλογημένη.

Ωδὴ. ζ'. Ἡμάρτομεν.

Ημάρτομεν ἡνομήσαμεν, ἐπικράναμεν Χριστὸν Παρθένε· πᾶσαν διετελέσαμεν πρᾶξιν
τὴν ἐφάμαρτον, κινοῦντες αὐτὸν εἰς ὄργην· ἀλλὰ σὺ τούτον ἵλεων ἀπέργασαι, τοῖς κα-
ταδίκοις ἥμιν.

Νοήμασι καὶ αἰσθήσει, καὶ ταῖς πράξεσι Θεοκυῆτορ, ὅλος Θεοῦ τοῦ ζῶντος ἀπέστην,
καὶ ἐδούλευσα τυράννοις παθῶν εὑρεταῖς· ἀλλὰ σὺ τούτων λύτρωσαι καὶ δίδου μοι, τῆς
μετανοίας αὔγην.

Οτε ψυχὴ τῇ ἀθλίᾳ μου, ἐκ τοῦ σώματος καθυπομένειν, μέλλει τὸν γωρισμὸν καὶ εὐκήστιν,
ὅ λυτρούμενος τῇ παραμυθισμένος· τότε Δέσποινα πρόστηθι, καὶ ρῦσαι με τῆς τῶν δαι-

μόνων ὁρμῆς.

Τούποκρισιν ὁ Δεσπότης μου, μέγα κέκληκε κακὸν ἐν βίῳ· οὐ τῆς ἀπατηλῆς ἔργασίας Θεο- νύμφευτε, ἕυσθείην ἰσχύη τῇ σῇ ἵνα μὴ τῇ μαχαίρᾳ μὲ τοῦ Πνεύματος, διχοτομήη Χριστός.

Ωδὴ, θ'. Ον στρατιαι.

Χρεωστικῶς τὴν σὴν προσκαλούμεθα, πρεσβείαν Μῆτερ Θεοῦ, πρὸς τὸν σὸν υἱὸν, πάντες οἱ ἐπτακότες, καὶ κατακεκριμένοις ἵνα τῆς γεέννης, τῇ μεσιτείᾳ σου. ḥυσθῶμεν.

Αμαρτωλοὺς καλέσαις ἐλγήλυθε, τῇ μετανοίᾳ Χριστὸς· δεῦτε κατ' ἐμὲ, ὅσοι τούτου τοὺς λόγους, ἑσμὲν ἡθετηκότες, σὺν τῇ μετανοίᾳ, προσπέσωμεν τῇ Θεοτόκῳ.

Ρεῖθρά μοι νῦν δακρύων κατάπεμψον, καὶ σκενάγμὸν ἐκ ψυχῆς μετὰ συντριβῆς· ὅπως τὴν φλόγα σβέσω, τὴν ἀστεκτὸν ἐκείνην, καὶ τοῦ παραδείσου τῆς δόξης ἐπιτύχω.

Ινα βροτοὺς ὁ υἱὸς σου Δέσποινα, θεώσῃ ἀρθη ἐκ σοῦ, τέλειος βροτὸς· τοῦτον οὖν ἐκδυ- σάπει, τελείως καθαρίζεται, δεῖξαι κοινωνόγη με, αὐτοῦ τῆς βασιλείας.

Ο Βίρμός.

Ον στρατιαι οὐρανῶν δοξάζουσι· καὶ φρίττει τὰ Χερουσίμι καὶ τὰ Σεραφίμι, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε· καὶ

Ωδὴ, θ'. Λασπόρου συλλαγής.

Νυμφῶν ἑτοιμάζεται, ἐν οὐρανοῖς Θεόνυμφος ὑπὸ υἱοῦ σου, χαρᾶς πάσης ἐμπλεως, τοῖς τούτου προστάγματα, τηρήσασιν ἀμέμπτως· ἐμοὶ δὲ σκότος καὶ ὁδυρμὸς, καὶ τὸ πῦρ τὸ τῆς γεέννης· ὃν ḥυσθῆναι με δυσώπησον.

Ιδρῶτες καὶ δάκρυσ, καὶ πόνοι θεονύμφευτε ἐν τῷ σταδίῳ, τούτῳ καταβάλονται· ἐκεῖ δὲ οἱ στέφανοι· καὶ γέρα καὶ βραδεῖα· καὶ τίς μακάριος ἀληθῶς, ὅςτις κλαίων ἐπισπείρει, θεριεῖ ἀγαλλιώμενος.

Τούποτεροι γίνονται, τῇ μετανοίᾳ Πάναγνε, οἱ πεπτωκότες, αὖθις ὡς ἴέρακες, τὴν πτῆ- σιν ποιούμενοι, πρὸς οὐρανίους νόσας· ὃν τῆς μερίδος ὁ ἀλιτρὸς, καὶ αὐτὸς ἀξιωθείην, τῇ πρεσβείᾳ σου σωζόμενος.

Ελέους τὴν ἀβύσσον, ὡς τετοκυῖαν ἀγχαντες ἐλέησόν με, καὶ ḥῦσαι κολάσειν, καὶ κρί- σεως Δέσποινα, τὸν σὸν ἀγαπεῖον δοῦλον· καὶ βασιλείας τῶν οὐρανῶν, καταξίωσον Παρ- θένε· ἵνα ποθῷ μεγαλύνω σε.

Προσόμοια. Ολην ἀπεβάμενοι.

Χαιρεῖς Πατρὸς ἄχραντε, θυγάτηρ, Μῆτηρ δε λόγου· χαιρε νύμφη Πνεύματος· ὑπερτέ- ρα Θρόνων τε καὶ θερμαίνουσα, Σεραφὶμ χρείττονα· η γνωστικωτέρα, Χερουσίμι Κυριοτή- των τε, η Κυριεύουσα, η δυνατωτέρα Δυνάμεων· Εξουσιῶν προέχουσα. Ἀρχουσα Ἀρχὴν Ἀρχαγγέλων τε, στρατηγικωτέρα· η μᾶλλον τῶν Ἀγγέλων τοῖς πιστοῖς, διακονοῦσα τοῖς μέλλουσι, σωτηρίας τεύχασθαι.

Χαιρε πασῶν Ἀνασσα, τῶν Ἀνασσῶν Θεοτόκε· Χαιρε ὑπερέχουσα, τῶν ἐπουρανίων πα- σῶν Δυνάμεων· Χαιρε γῆς Δέσποινα, καὶ θελάσσης μόνη· καὶ τῆς κτίσεως βασιλισσα·

Χαῖρε τὸ κράτιστον, σκῆπτρον καὶ γενναῖον ὄχυρωμα, καὶ σθένος καὶ κράταιώμα, τῶν βασιλεύοντων Πανύμηντε· Χαῖρε θεῖε κῆπε· τοῦ "Αδου χαῖρε νέκρωσις ἀγνὴ· γριστίανῶν καταρύγιον· Χαῖρε παντευλόγητε·

Χαῖρε θρόνε πύρινε, τοῦ βασιλέως Κυρίου· χαῖρε θεία τράπεζα, ἀρτον τὸν οὐράνιον μέσον φέρευσα· Χαῖρε γῆ εύκαρπε, τῆς ζωῆς ἀσταχυν, θρεψαμένη· Παναμάμητε· ἐξ οὗ οἱ τρώγοντες, θάνατον οὐ βέπουσι δέσποινα, ζωὴν δὲ πρὸς ἀΐδιον, ἀγονται καθάπερ προσφῆσε, μόνος ὁ τῶν ὅλων, Δεσπότης καὶ τροφεὺς καὶ συνοχεὺς· Χαῖρε πιστῶν τὸ προσφύγιον· Χαῖρε ὑπερθαύμαστε.

Σὲ τὴν πανυπέριμαχον, ἐκδυσαποῦμεν Παρθένε, καὶ καθικετεύομεν, οἵ δεινῶς ταῖς θλίψει μαστιζόμενοι· ὡς ἴσχυν ἔχουσα, Μητρικὴν πρὸς Κύριον, τοὺς ἔχθροὺς ἡμῶν διάρροξον· ἵνα μὴ εἴπωσι, ποῦ ἐστι Θεὸς ὁ λατρεύουσι· καὶ γνώτωσαν οἱ ἄιδιοι, ὅτι σὲ καὶ μόνην κεκτήμεθα, σκέπην καὶ προστάτιν, μετὰ Θεὸν καὶ πύργον ἀσφαλῆ· μή ὑπεριδῆς Πανάμωμε, τοὺς εἰς σὲ προστρέγοντας.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΙΓΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΝΙΚΑΙΑΣ ΤΟΥ ΓΡΑΠΤΟΥ·

"Ως ὁρᾶται· ἐν τοῖς ὑπτέροις Θεοτοκίοις.

Ωδὴ, α'. ἡγος Ἀβ'. "Ως ἐν ἡπείρῳ.

ΤΗΝ ἀδιόδευτον πύλην τὸ καθαρὸν, τῆς ἀγνείας τέμενος· τὴν καλὴν ἐν γυναιξὶ· τὴν ἀγίαν Δέσποιναν πιστοί, μελαδίσις ἱερᾶς δοξολογήσωμεν.

Ο κατοικῶν Θεός λόγος ἐν οὐρανοῖς· ὁ ἐν ἀρχῇ ἄναρχος, οὐρανόν σε λογικὸν, ἐπὶ γῆς δειμάμενος ἀγνὴ, μὴ λιπῶν τοὺς οὐρανοὺς ἐν σοὶ ἐσκήνωσεν.

ΙΙ τοῦ ἡλίου νεφελὴ καὶ χρυσαυγὴς, λυχνία Πανάμωμε· ἡ πολύφωτος λαμπάς, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τὸ πριμερές, ἀμαρτίαις ζεριθὲν λάμπερυνον δέσμωμα.

Θεοχαρίτωτε Κόρη ἡ κραταιά, τῶν πιστῶν βοήθεια, καὶ ἐλπὶς τῶν ταπεινῶν· σύ γε ἐλευθέρωσον σφρόκος, ἥδονῶν τε καὶ παθῶν τῶν πολεμούντων με.

Ωδὴ. γ'. Οὐκ ἔστιν ἄγιος.

Οὐκ ἔστιν ὃς τις πρὸς τὴν σὴν, καταπέφυγε σκέπην, καὶ οὐκ ἔτυχε Κόρη, τῶν πολλῶν σου οἰκτιζομῶν· διὸ καὶ γὼ δύσωπω, ἵνα τύχω τῆς σῆς ἀντιλήψεως.

Ρες πλατυτέρα οὐρανῶν, καὶ τῆς γῆς ἀνωτέρα· ὡς ἀγία ἀγίων, Χειρουργὸν καὶ Σερπίν,

ώς ὑπερτέρα σεμνή, ἀσυγχρίτως τὸν Θεὸν ἐγώρησας.

Ιησοῦ με φόρου θεῖκοῦ, ἔκκλησάρασα Κόρη, τῶν πταισιμάτων τοῦ ρύπου, ἐπένδυσον γε-
σαυγῆ, καὶ τῶν ἀρετῶν, καὶ χορείας τῶν ἀγίων σύνταξον.

Εξ ἐργων ὅλως ἐν ἐμοὶ, σωτηρία σὺν ἔστιν ἀλλὰ σὺ Θεοτόκε, η ἐλπὶς η ἀψευδὴς, τῶν
πεποιθότων εἰς σὲ, σωτηρίαν βράβευσόν μοι δέομαι.

Ωδὴ, δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ως πύλην φέρουσαν, πρὸς θεῖαν εἰσοδον· ως Παράδεισον θεῖον· ως νοητὸν, τόπον ἀγιάσμα-
τος· ως τῶν πιστῶν καταργὴν, τὴν Παρθένον μακαρίσωμεν.

Αυχνία πάμφωτος· η θεία τράπεζα· τοῦ Θεοῦ τὸ χωρίον η κιβωτὸς· ράβδος η βλαστή-
σασα, ἄνθος ἐν Κόσμῳ τὸν Χριστὸν, σὺ ἐδείχθης Μητροπάρθενε.

Γνωστῶς ἐν βάτῳ σε, Μωσῆς ἐώρακεν, ιερᾶς τυπουμένην τὴν τοῦ πυρὸς, μέλλουσαν λο-
γεύτριαν, ἀναφανῆναι μυστικῶς Θεοτόκε· Αειπάρθενε.

¶ Λόγος ἀσπιλε, ἐν σοὶ ἐσκήνωσεν, ἀλογίας τὸν Κόσμον τῆς τῶν παθῶν, Δέσποινα λυ-
τρούμενος, καὶ βασιλείας οὐρανῶν, ἀξιῶν τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ωδὴ, ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Η καλλονή η τοῦ Ιακώβου, η ἐκλειγμένη τῷ Θεῷ, πρὸ τοῦ γενέσθαι τὰ σύμπαντα· η ἀ-
γιωτύνην καὶ καθαρότητα, ἀσύγκριτον πλουτήσασα γαῖρε Δέσποινα.

Νοήσας πόρρωθεν μυστικῶς, ὁ τῶν Προορητῶν θεολαμπής, γορδὸς Παρθένε Θεόνυμφε, θείου
τοκετοῦ σου βάθος ἀπόρρητον, συμβόλοις ιερεῖς σε προδιεγάραξεν.

Υπεραγία η τὸν Θεὸν, μόνη ἐπὶ γῆς ώς ἀληθῶς, τὸν ὑπεράγιον τέξασα, τοὺς σὲ Θεοτόκον
οἰκεῖ κηρύττοντας, ἀγίασον καὶ σῶσον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Φρωτί σου θείω ώς ἀγαθή, τὴν ἐσκοτισμένην μου ψυχὴν, ταῖς ἡδοναῖς φωταγώγησον, καὶ
πρὸς σωτηρίας τρίθον ὁδήγησον, η μόνη τὸν Σωτῆρα Χριστὸν κυήσασα.

Ωδὴ, σ'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Τὴν μόνην Πανύμνητον τὴν καλὴν ἐν γυναιξὶ· τὴν τοῦ Θεοῦ λογεύτοιαν· Χριστιανῶν
τὸ τεῖχος τὸ ἀρρένες, Μαρίαν τὴν ἀχραντον, ἀδιστάκτῳ καρδίᾳ μακαρίσωμεν.

Σπερνή Θεογόρητε· ὅρος ἀγίου Θεοῦ· χρυσοῦν θυμιατήριον· πύρινε θρόνες πάγγρυσε κιβω-
τὸς λυγνία πολύφωτε· ἀδιόδευτε πύλη γαῖρε Δέσποινα.

Ξένη σου η σύλληψις· ξένη Κόρη καὶ φρικτή, η ὑπὲρ νοῦν σου γέννησις· τοὺς ξένωθέντας
πάντας ἀπὸ Θεοῦ, αὐτῷ καταλάττουσα, καὶ τὸ κάλλος τὸ πρῷην ἀπονέμουσα.

Ἀγάλμανον Δέσποινα, τὴν ψυχὴν μου ἐν πολλοῖς, κεκακωμένην πταίσμασο· καὶ τὸν δοτή-
ρα τάντων τῶν ἀγαθῶν, Χριστὸν καθικέτευε, βασιλείας τῆς ἀξιῶσαι με.

Καθισμα. Ποιλλὰ τὰ πλήθη.

Τῆς ἀσθενούστερης μου ψυχῆς, τὰς πολλὰς ἀρρώστιας, καὶ τὰ τοῦ σώματος ἀγνή, γαλε-
πώτατα πάθη, ἐπίσκεψαι, καὶ θεραπείας ταγμῆς αἴξιωσον, καὶ τὰς ἀγίας ἐντολὰς, παιεῖν

με κατευόδωσον, Θεοῦ τοῦ ἀγαθοῦ ὅπως σε μεγαλύνω.

Ωδὴ, ζ. Δραστηρίου μὲν.

Τυπερτέρα ἐχρημάτισσα Πανάμωμε, τῶν νοερῶν Δυνάμεων· ὃν γὰρ ἔκειναι, οὐ τολμῶσιν ὅλως κατιδεῖν, ἀγκάλαις ἔβάστασις ταῖς σαῖς· χαριστηρίοις σε φωναῖς ὅθιν δοξάζουμεν.

Θείου ἀνθρακος σεπτὸν θυμιατήριον, Κόσμον εὐωδίασσασα, δυσωδίας ἀκαθάρτων ρῆσαι με παθῶν, Παρθένε καὶ δίδου μελῆδεῖν· εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Συντιξιβέντα με ἀμέτροις πάραβάσεσι, τῇ θείᾳ μεσιτείᾳ σὸν, κοινοποίησον, ιατρέουσά μου τὴν ψυχὴν, καὶ λόγον παρέχουσα βοᾶν· εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Ναοὺς ποίησον ἡμᾶς τοῦ θείου Πνεύματος, ναέ Θεοῦ πανάγιε, τοὺς γεραίροντας, ἐν τῷ θείῳ τούτῳ σου ναῷ, καὶ μέλποντας Κόρη εὐλαβῶς· εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωδὴ, η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς θαύμοις.

Σελασφόρον λαμπάδα καὶ χρυσαυγίζουσαν· φωτοφόρον παστάδα καὶ πορφυρίζουσαν· στάμνον γλυκασμοῦ, καὶ ζωῆς ἄρτου τράπεζαν, ἔγνωμέν σε Κόρη ὑπερευλογημένη.

Σὲ τὸ πάνσεπτον ὅρος καὶ ὑψηλότατον, οἱ εἰς βάθη πεσσόντες τῶν παραπτώσεων, Δέσποινα ἀγνὴ δυσωποῦμεν ὀνύψωσον, πρὸς ἐγθέους πράξεις τῶν ἀρετῶν ὑψώσεις.

Αυτρωθέντες τῆς πρῷην ἀρᾶς τῷ τόκῳ σου, Παντευλόγητε Κόρη Θεογεννήτρια, τὴν τοῦ Γαβριὴλ, φωνὴν σοι ἀναμελπομεν· χαῖρε ἡ αἰτία τῆς πάντων σωτηρίας.

Η τὸν βότρυν τεκοῦσσα τὸν ἀγεώργητον, καρποφόρον με δεῖξον ἀγαθῶν πράξεων, καὶ τῆς οὐρανῶν, θαυμαίας ἀξίωσον, ἵνα σε δοξάζω ἀγνὴ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρημός.

Εκ ολογὸς τοῖς Ὄσιοις δρόσον ἐπήγασας· καὶ δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἀπανταχάρος δέρεις, Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι· σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς

Ωδὴ, θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Θεοῦ παλάτιον καθαρώτατον, νῦν ἐπ' ἐμὲ ἐλέη τὰ πολλά σου θαυμάστωσον, Θεοτόκε Μαρία Πανάγραντε· ὅπως σε μεγαλύνω, καὶ μακαρίζω σε, τὴν ὑψηλοτέραν, οὐρανῶν καὶ πάσης Κτίσεως.

Χαριστηρίοις φωναῖς ὑμνοῦμέν σε, οἱ διὰ σοῦ τυχόντες ἀληθῶς τῆς Θεώσεως· καὶ Βοῶμέν σοι, χαῖρε Πανύμνητε· χαῖρε εὐλογημένη· χαῖρε πυρίμορφε, Θρόνε τοῦ Παντάνακτος Μαρία χαῖρε Δέσποινα.

Υμνεῖν δοξάζειν καὶ μακαρίζειν σε, δίδου ἡμῖν ἀξίως τοῖς τιμῶσί σε Πάναγνε, καὶ τὸν τόκον τὸν σὸν μεγαλύνουσι, μόνη εὐλογημένη· σὺ γὰρ τὸ καύχημα, τῶν Χριστιανῶν, καὶ πρὸς Θεὸν πρέσβεις εὐπρόσδεκτος.

Σταγῶν καθάπερ ὁ ἐπουράνιος, τῇ σῇ γαστρὶ Παρθένε ὑετὸς καταβέβηκε, καὶ ἔηράνας τῆς πλάνης τὰ βεύματα, ὅμβρησεν ἀσθερσίαν καὶ ἀπολύτρωσιν, πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, διὰ σοῦ Θεογαρίτωτε.

Προσόμοια. Τριήμερος ἀνέστης.

Χαῖρε βασιλευόντων ἀγνή, τὸ θάρσος τὸ ἀνίκητον. Χαῖρε κλέος, τῶν πιστῶν σου τὴν σεπτήν, Εἴκονα προσκυνούντων. Χαῖρε δαιμόνων πτῶσις· καὶ τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀνόρθωσις.

Χαῖρε τῆς Σωτηρίας ἡμῶν, ἀρχὴ καὶ ὥρξα Πάναγνε. Χαῖρε μέσον, τὸ λαμπάδιον Χριστὸν, κεκτημένη λυχνία. Χαῖρε γῆς ὑπερτέρα, καὶ οὐρανοῦ Μαρία. Δέσποινα.

Χαῖρε τιμιωτέρα σεμνὴ, Κτίσεως πάσης ἄχραντε, ὁρατῆς ὡς ὑπέρ νοῦν, ἀμφοτέρων τεκοῦσα, Δεσπότην Θεοτόκε. Χαῖρε ψυχῆς μου ἀγαλλίαμα.

Ηλανύμνητε διάσωσον, δεινῶν τῶν συνεχόντων με, τὸν σὸν δοῦλον, καὶ χαρᾶς τὴν ταπεινὴν, ψυχήν μου Παναγία, καὶ θυμηδίας πλῆσον· ὅπως ἀπαύστως μεγαλύνω σε.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ· ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΠΗΝΟΥ

Ως ὄραται ἐν τοῖς ὑστέροις Θεοτοκίοις..

Ωδὴ, α'. ἔχος Δλδ'. Βοηθός καὶ σκηπαστής.

ΒΟΗΘΟΣ καὶ σκηπαστής, καὶ λυτρωτής μου καὶ ἀντιλήπτωρ, Δέσποινα γενοῦ, γαλεπῶν συμφορῶν, πικρῶν ἀληγόδονων δριμυτάτων ὁδυῶν, καὶ πόνων βύσμένη με.

Ηλαναγία ἡ ἑλπίς, τῶν σὲ ἔκ πόθου παρακαλούντων, φάνηθε κόμοι, ὑπακούουσα νῦν, καὶ πρόσδεξαι ὑμνον, ἐκ γειλέων ἐνπαρῶν, τοῦ ταπεινοῦ οἰκέτου σου.

Ρυσμένη συμπαθῶς, ἐπίφανόν μοι τὸ πρόσωπόν σου· σκότος γάρ δεινῆς, ἀπογνώσεως νῦν, καλύπτει με ὅλον ἀλλὰ λάμψον μοι αὐγῆν, τῆς καθαρᾶς πρεσβείας σου.

Ναυαγίῳ χαλεπῷ, κατεποντίσθη τῆς ἀμαρτίας δίδου δεξιάν, ὡς τῷ Πέτρῳ κόμοι, κατσῶσόν με λόγε, ταῖς λεταῖς τῆς ὑπέρ νοῦν, ἀσθόρως κυνηστήσεις.

Ωδὴ. γ'. Στερέωσον Κύριε.

Ηροσπίπτοντα δέξαι με, τοῖς οἰκτιρμοῖς σου Μῆτερ τοῦ Λόγου· αἰτουμένῳ τε συγχώρησιν, τῶν πταισμάτων, πάραστης θερμαῖς ικεσίαις σου.

Ηη κάπινον σβέσασα, βαθυλωνίαν σε ζωγραφοῦσαν, τῶν ἐμῶν παθῶν τὴν κάμινον, καὶ τῶν νόσων, τὴν πυρκαϊάν σβέσον Δέσποινα.

Ανάστειλον Δέσποινα, τῶν ἡδονῶν μου τὴν πικρὰν μέθην, νῆψιν θείαν μοι παρέγουσα, μετανοίας, καὶ ἐπιστροφὴν τὴν σωτήριον.

Ιλέω σου ὄμματι, πρόσχεις μοι Δέσποινα θιλέομένῳ, καὶ ἐλέησον καὶ σῶσόν με, σωτῆρίᾳ, κόσμου καὶ ἀνθρώπων βοηθείᾳ.

Ωδὴ, δ'. Ακήκοεν ὁ Προφήτης.

Ηγάπησα τὰ παρόντα, τὴν σάρκα τε καὶ τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, ἡδονὰς καὶ δόξαν καὶ τὰ χρήματα, τῶν μελλόντων δὲ οὐδόλως ἐφρόντισα· διὸ καὶ τῆς δόξης τῆς ἀνω, καὶ τῆς ἀγάπης, Θεοῦ ἐκπέπτωκα ὁ Ἀθλιος.

Ηπύλη τῆς θείας δόξης, τὰς πύλας μοι διάνοιξον τῆς μετανοίας· καὶ πρὸς φῶς εἰσάγαγέ με ἀδυτον, τοῦ μισθοῦ καὶ Κτίστου σου Πανύμνητε, παθῶν με ἔξαίρουσα ζῷου, καὶ ἁθυμίας ὄμιχλην διαλύουσα.

Ανύστακτον τὴν λαμπάδα, ψυχῆς μου διατήρησον εὐλογημένη· μὴ ἀποσθεθῇ ὥσπερ ἀνέλαιος, καὶ κλεισθῇ ἡ θύρα τοῦ νυμφῶνός μοι· ἀλλ' ἀνοίξον θύραν ἐλέους, καὶ πρόστηθί μοι, ἐν ᾧ φη τῆς ἐξόδου μου.

Κατάβαλε τοὺς ἔχθρούς μου· πολέμησον τοὺς ἀδίκως με πολεμοῦντας· ἵνα γνῶσι τίνος δοῦλος πέφυκα· τίνα προστασίαν ἐπιγράφομαι· πανύμνητε εὐλογημένη Θεοκυῆτορ· καὶ σῶσόν με ὑμνοῦντά σε.

Ωδὴ, ε'. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα.

Ξάσσον με τὸν ἀσωτον Πανάγιαντε, πρόστηθί βῆσαι μέ εἶς ἔχθρῶν μεν ὄρατῶν, καὶ ἀσράτων, πάντων, τῶν συνθιλιόντων αἱ τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου.

Ιλεων τὸν σὸν μίον ἀπέργασαι, ὅταν τὰ ἔργα μου, τὰ κρυπτὰ καὶ φανερὰ, οἷμοι μέλλῃ ἐτάξειν μή με ἐκπέμψῃ εἰς πῦρ τὸν κατακεκριμένον.

Εἰς τὴν σὴν ἀμέτρητον χρηστότητα, Δέσποτά Κύριε ὁ ταλαίπωρος ἐγώ, θαῤῥῶν καὶ τῆς Μητρός σου, τὰς ἰκεσίας Σωτῆρ, οὐκ ἀπογνώσω ὅλως·

Ολος ἐκ νεότητος Πανάμυμε, γέγονα ἀγρυπτος, νέκρωθεὶς ταῖς ἡδοναῖς, καὶ τεθάνατωμένος, ὁ τάλας κεῖμαι δεινῶς· ἀλλὰ ἀνάστησόν με.

Ωδὴ ζ'. Ἐδόκεις ἐν δῆ.

Προσπίπτωσοι Μαρία Πανάγιαντε, καὶ ἔκβοι μετὰ κλαυθμοῦ· Θεοτόκε βῆσαι, ψυχήν μου τὴν ἀθλίαν, κρίσεως μελλούσης, καὶ πυρὸς αἰώνιου.

Κατάρδευσον πρεσβειῶν σου νάματι, τὴν παναθλίαν μου ψυχὴν, τῶν παθῶν φλεγθεῖσαν, τῷ καύσωνι καὶ δεῖξον, καρποφόρον ταύτην, ὑπέραγγε Μαρία.

Αγίασόν με δόλον καὶ λάμπρυνον, τὸ ἱλαστήριον πιστῶν, καὶ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, ἀνάδειξόν με Κόρη, οἴκον τῆς ἀγίας, Τριάδος δυσωπῶ σε.

Αιμέναι σε γινώσκω γαλήνιον, Θεοκυῆτορ Μαριάμ· καὶ βοῶ ἐκ βάθους, καρδίας μὴ ἑάσης, βυθούσθησαι Κόρη, ἐγχροῦ ταῖς τρικυμίας.

Κάθισμα. Πολλὰ τὰ πλήθη.

Τῶν ἐναντίων λογισμῶν ἐκταράσσει με κλύδων, καὶ τῶν παθῶν ἐπαγωγαὶ· εἰς βυθὸν ἀπωλείας, κατάγουσι τὴν ἀσθενοῦσάν μου ψυχὴν· ἀλλ' οἰκτειρόν με ἡ τεκοῦσα τὸν Θεὸν·

καὶ ῥῦσαι με τὸν δοῦλόν σου, μελλούσης ἀπειλῆς μόνη ἐύλογημένη.

Ωδὴ, ζ. Ημέρατομεν.

Ι Ιαρώργισα παρεπίκρανα, τὸν μακρόθυμον καὶ πλαστουργόν μου, ὅπτις ἔπλασε πάλαις ἐκ γῆς με, καὶ ἐκ μὴ ὄντων εἰς τὸ εἶναι παρήγαγεν ἀλλ' ἐξιλέωσαί μοι τοῦτον Παρθένε, ταῖς μητρικαῖς σου λιταῖς·

Ζ Δέσποινα ἡ ἀνοίξασα, τὰς σεπτὰς πύλας τοῦ Παραδείσου· ταύτας καῦμοι κλεισθείσας Παρθένε, διὰ πρεμένων ἀπόπων ὃν ἐπραξα, ὑπανοίξασα σῶσόν με, καὶ δεῖξον οἰκήτορα αὐτοῦ.

Ι Λέωσον τὸν νιόν σου καὶ Κύριον, καὶ Θεὸν ἡμῶν καὶ εὐεργέτην, Δέσποινα Παναγία Παρθένε, ταῦ ξυθῆναι με κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ τῆς λαμπρότητος τῶν ἀγίων, καὶ δόξης αἰώνιου τυχεῖν.

Α γίασον φωταγώγησον, τὴν καρδίαν μου Θεογεννῆτορ ἔγρανον ὁχετοῦς τῶν παθῶν μου, ἔχοντος ὑδατι τῆς θείας πρεσβείας σου, καὶ ἀξίωσον φέρειν σοι ὑμνον εὐπρόσδεκτον ψυχῆς καθαρᾶς.

Ωδὴ, η'. Ον φρίτουσι.

Χρεωστικῶς τὴν σὴν προσκαλούμεθα, πρεσβείαν Μῆτρε Θεοῦ πρὸς τὸν σὸν οἰόν, πάντες οἱ ἐπτακότες, καὶ κατακοριμένοι ἵνα τῆς γεένης, τῇ μεσιτείᾳ σου ρύσθωμεν.

Εγγυητής γενοῦ μοι Πανάμωμε, πρὸς Κύριον τὸν Θεόν, ὅταν ἐπὶ γῆς, ἔλθῃ τοῦ κοῖνοι πάντας, καὶ δεῖξόν με μερίδος, τῆς τῶν σωζομένων, τῷ ἀθλιον ἐκδυσωσῶ σε.

Σβέσον τὸ πῦρ τῶν παθῶν καὶ νέκρωσον, τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς, φῶτισον τὸν νοῦν, κάθαρον τὴν καρδίαν, καὶ θρέψον τὴν ψυχὴν μου, ἀρτῳ οὐρανίῳ, καὶ σῶσόν με Θεογεννῆτορ.

Ο δήγησον ἐν τῇ τρίβῳ Δέσποινα, τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ τὸν ἀμαρτωλὸν, κλῖνόν μοι τὴν καρδίαν, εἰς ὁδὸν σωτηρίας· σὲ γάρ ἔχω μόνην, ἀντίληψιν καὶ προστασίαν.

Ο διέμός.

Ον στρατιαὶ οὐρανῶν δοξάζουσι· καὶ φρίτει τὰ Χεροβίμ, καὶ τὰ Σεραφίμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις· ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε.

Ωδὴ, θ'. Ασπόρου συλλήψιας.

Εγὼ ὁ κατάκριτος, καὶ ὅλως ἀδιόρθωτος ἐγὼ ὁ τάλας· ὁ πάντων ὑπεύθυνος, ἔτέρους κατέκρινα ὄντας ἀκατακρίτους· οὐδὲ μοι τότε ἐν τῷ καιρῷ, τῷ τῆς κρίσεως Παρθένε· ὅτι μέλλω κατακρίνεσθαι.

Αιγμάλωτον εἶλέ με, καὶ σπεύδει ἀπολέσαι· με ὁ πάντας θέλων, ὀλέσαι διάβολος· ἀλλ' ὁ Κόρη εὔσπλαγχνε, μὴ με ἐγκαταλίπης· μὴ παραδῷς με ἐγκροῦς· μὴ ἔάσῃς ἀπωλέσθαι, τὸν ἀνάξιον οἰκέτην σου.

Ελπίς ἀκαταίσχυντε, βοήθεια καὶ σκέπη μου καταφυγὴ μου, θερμὴ τε ἀντίληψις, βοήθησόν μοι τότε, ἐν τῇ μελλούσῃ κρίσει, καὶ ῥῦσαι πάσης με ἀπειλῆς, καὶ οἰόν τῆς βασιλείας, τοῦ οἰόν σου δεῖξον ἀχραντε.

Υμῶν σου Πανύμηντε, τὴν δόξαν τὴν λαμπρότητα τὴν δυναστείαν, τὸ ἄρατον ἔλεος, τὸ τῆς εὐσπλαγχνίας σου καὶ τῆς φιλανθρωπίας· καὶ ίκετεύω σε ἀγαθή· μὴ ἐκπέσω τῆς ἑλπίδος· ἀλλὰ τύχοιμι τῆς δόξης σου.

Προσδύοις. Ολην ἀποθέμενοι.

Χαῖρε θεῖον σκήπαμα, Θεοῦ τοῦ πάντων Δεσπότου· χαῖρε τὸ ἐνίσχυμα, καὶ Μαρτύρων στέφανος ἀμαρτύρων· τὸν πιστῶν στήριγμα· καὶ Όσιών δόξα· χαῖρε Μήτηρ ἀπειρόγαμε· Χαῖρε τὸ καύχημα, τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων· τῶν Προφητῶν ὑπόθεσις· καὶ τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα· Χαῖρε τῆς ἀπάτης, τὴν πλάνην ἡ πατήσασα ἀγνή· ἀμαρτιῶν ἴλαστήμιον· Χαῖρε Μητροπολίθενε.

Χαῖρε οἰκητήριον, φωτὸς σεμνὴ Παναγία· χαῖρε στύλε πύρινε, δί οὐ ὀδηγγήθημεν πρός οὐράνιον, οἱ φθορᾶς μέτοχοι, μακαρίαν δόξαν, καὶ ἀνώλεθρον κατάπαυσιν· χαῖρε ἡ ἀμπελος, βότρυν τῆς ζωῆς ἡ βλαστήσασα, γλεῦκος ἐναποστάζοντα, καὶ μεθην κακίας ἔξαιροντα, καὶ τῆς εὐφροσύνης, ποτίζοντα τὸν οἶνον τοὺς πιστούς, Θεοῦ λογεύντριαν Δέσποινα καθημολογοῦντάς σε.

Χαῖρε τὸ λαμπρότατον, τοῦ βασιλέως Κυρίου, καὶ φαιδρὸν παλάτιον, χαῖροις πόλις ἔμψυχε τοῦ Παντάνακτος· Χαῖρε μόνη ἀρρένκτος, καὶ βεβαία σκέπη, τῶν ἐν πίστει δεօμένων σου· Χαῖρε διάσωσμα, κόσμου καὶ θερμὸν ἴλαστήριον· Χαῖρε ἡ θίας σβέσσα, τῆς πολυθεῖας τὴν κάμινον· Χαῖρε τῶν Ἀγγέλων, ἡ θεία χαρμονή καὶ τῶν βροτῶν, ἡ κραταιά καὶ ἀνόλεθρος Δέσποινα βοήθεια.

Δέξαι μου τὴν δέσποιν, Θεοκυῆτορ Μαρία, καὶ μὴ ἀπορρίψῃς με, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸν ἀνάξιον ὡς οὐδεὶς ἄλλος γάρ, ἐπὶ γῆς Πάναγνε, ἐν ὁνθρῶποις ἐπλημμέλησα· διὸ τὴν θείαν σου, χάριν ἔξαιτω ὁ πανάθλιος· προσθάσσα με οἴκτερον, νῦν δύσνηεως συνεχόμενον· καὶ μή με εἰς τέλος, ἔάσης κινδυνεύειν τὸν εἰς σὲ, μόνην ἐλπίσαντα Δέσποινα, πάντων τὸ διάσωσμα.

Ἄγιαν αὐτῷ τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοτοκοῦ Μαρίαν παναγίαν προσεύχεσθαι τοιαῦτα

ΤΗ ΠΕΜΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

KANON EIS THN YPERAGIAN THEOTOKON

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΟΡΙΟΥ

Ο οὐκ ἀκροστιχίς.

Δός μοι Παρθένε, δάκρυα μετανοίας.

Ωδὴ, α'. ἦχος ΛΕ'. Ως ἐν τηςέωφ.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ θεῆνον προσδέχου ἐκ ῥυπαρᾶς, καρδίας Πανάκυωμες, καὶ γειλέων ἐναγῶν· καὶ ἐκ ῥύπου πληνόν με παθῶν, καὶ πταισμάτων χαλεπῶν· ἵνα δοξάζω σε.

Ομδρούς δακρύων μοι δίδου σαις προσευχαῖς, Παναγία Δέσποινα, ὅπως κλαύσωμαι θρημῶς, ἂπερ ἐπλημμέλητα ἐν γῇ, καὶ ῥυθμὸν ἀναμενούσῃς με κολάσεως.

Στέναξον κλαύσον ψυγή μου καὶ σεαυτὴν, ἀπεντεῦθεν πένθησον, ἐκθοῶσα τῷ Χριστῷ, σῆς Μητρὸς οἰκτίρμον ταῖς λιταῖς, τὸν ὑπεύθυνον φρικτῆς βῆσαι γεένης με.

Μή μου τὸν θρῆνον ἀπώσῃ ἡ τὴν πυγὴν, τοῦ ἐλέους τέξασα· ἀλλ’ εὐσπλάγγυως ἀγαθή, σῷ ἰέναι ὅμματι ψυγῆς, Θεοτόκε τῆς ἐμῆς πάθη θεράπευσον.

Ωδὴ, γ'. Οὐκ ἔστιν ἄγιος.

Ούκ ἔστιν ἄλλος ἐν βροτοῖς, ὃ τὰ ἀλισματά πράξεις, καὶ ἀτώτως βιώσας, ὡσπερ ἐγὼ ἀγαθή, ἐν ἀστεγείαις δεινῶς· τὸ γάρ θεῖον, βάπτισμα ἐμόλυνα.

Ιδοὺ ἐπῆλθον ἐπ' ἐμὲ, ὡσπερ μάστιγες πᾶσαι, τοῦ ἐχθροῦ αἱ κακίαι· βαρυνθεῖσαι γάρ σφοδρῶς, προσώξεσαν καὶ ψυγῆς, ἀπειλούσι, παντελῇ κατάπτωσιν.

Πολλὰ τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν, Θεοτόκε πταισμάτων, διὰ τοῦτο σοι πίστει, προσπίπτω ἀναθοῶν, ἐν ἀραι τῇ φοβερᾷ, ἰεινσαι, ὅνπερ ἐσωμάτωσας.

Αγία Δέσποινα ἐμέ, τὸν ὑπεύθυνον πάστης, ἔξελον καταδίκης, παξόησίαν πρὸς Θεὸν, ὡς ἔχουσα Μητρικήν, καὶ νυμφῶν, τούτου με κατάταξον.

Ωδὴ, δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ροήν μοι δύρησαι, δακρύων Δέσποινα, ὅπως πλύνω τὸν ρύπον τὸν τῆς ψυγῆς, καὶ εῦρω ὁ ἄθλιος, ὅπερ ἀπόλεσα κάλλος, συμβουλίᾳ τῇ τοῦ ὅφεως.

Θεέ μου εὐσπλαγγυνε, Χριστέ φιλάνθρωπε, θελητὰ τοῦ ἐλέους νῦν ἐπ' ἐμοὶ, φάνον σου τὸ ἔλεος· ἐκδυσωπεῖσε ἡ ἐλπὶς, καὶ προστάτις μου καὶ Μήτηρ σου.

Εμὲ τὸν ἄσωτον, τὸν παροργίσαντα, ὑπέρ πάντας ἀνθρώπους τὸν σὸν υἱὸν, αἰσινίων λύπωσαι, βασάνων μόνη ἡ ἐλπὶς, τῶν πιστῶν Θεογενήτρια.

Τρομήν κατέπαυσας, θανάτου τέξασα, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων· ὅθεν καὶ μὲν, νεκρωθέντα ζωσον, ταῖς ἀμαρτίαις καὶ ζωῆς, αἰώνιον καταξίωσον.

Ωδὴ, ε'. Τῷ θείῳ φέγγεισον.

Εγχρός με πράττοντα καθορῶν, πᾶσαν ἀναμίαν ἀναμιδῶς, ἐπιγελῆ μου τοῖς πταισμασι· ῥυσάι με τῆς τούτου αἰχμαλωσίας ἀγνή, καὶ τρέψον εἰς αἰσχύνην αὐτοῦ τὸν γέλωτα.

Διάσωσόν με ὀπὸ παθῶν, θλίψεως καὶ βλάβης πονηρῶν, τῶν ἐνσυτίων καὶ λύτρωσαι, τούτων τῆς ἐνέδρας τὴν ταπεινήν μου ψυχὴν· μὴ εἴποιεν πρὸς τοῦτον ἀγνὴ ισχύσαμεν.

Αδίκων λύτρωσαί με χειρῶν, γλώσσης τε δολίας καὶ δεινῶν, γειλέων Κόρη Θεόνυμφε· πᾶσαν γάρ έθέμην τὴν προσδοκίαν μου, ἐν σοὶ μὴ αἰσχυνθέντα καθικετεύον σε.

Καρδίας δίδου μοι συντριβήν, καὶ δακρύων Κόρη ὄχετούς, πτωχείαν τε τὴν τοῦ Πνεύματος· ὅπως μου θρηγήσω Θεοχαρίτωτε, κακῶς μοι τὰ πραχθέντα ὡς θρήνων ἄξια.

Ωδὴ, ζ'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Εροήν τῶν δακρύων μου, τὴν μικρὰν καὶ πενιχρὰν, προσδεξαμενή Δέσποινα, ὡς ἐκλεκτὸν

εύώδες καὶ καθαρὸν, μῆρον καὶ θυμίαμα, τῆς δυσώδους με ῥῦσαι παθῶν σχέσεως.

Τπέκυψα πάθεις, μακρυνθεὶς ἀπὸ Θεοῦ, ἀσώτως ὁ πανάθλιος· ὃν δυσώπησον σῆσαι με ἄγαθὴ· πρὸς σέ γὰρ κατέφυγον· καὶ στολαῖς με ταῖς πρῷῃ καταλάμπρυνον.

Αγίων Ἀγγέλων σε, τὴν εὐπρέπειαν ὑμῶν, καὶ δυσωπῶν Πανάμωμε, τὰ ἀπρεπῆ ἀπέλασον ἀπ' ἔμοι, δαιμόνων φαντάσματα, ἐν γαλήνῃ τηροῦσα τὴν καρδίαν μου.

Μὴ κῦμα καλύψῃ με· μὴ ποντίσῃ καταιγίς· μὴ ἀφανίσῃ πέλαγος· μὴ καταδύσῃ θάλασσα καὶ βυθός, πικρᾶς ἀπογνώσεως, ἀλιμυρᾶς ἀπωλείας Κόρη Πάναγνε.

Κάθισμα. Εἰλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή.

Απὸ καρδίας στεναγμούς, καὶ ἐκ σπλάγχνων σοι σέρω, τὴν σὴν Πανάμωμε αἴστων, ἐνενῆ προστασίαν· ἐλέησον τὴν παναθλίαν μου ψυχὴν· ἰλέωσον τὸν πολυέλεον Θεὸν, ῥυσθῆναι με τῇς καίσεως, καὶ λίμνης τοῦ πυρὸς μόνη εὐλογημένην.

Ωδὴ, ζ'. Δροσοβόλον μέν.

Επὶ σὲ τὴν πᾶσαν Δέσποινα ἐπίδαι μου, ἀνέθηκα ὁ ἄθλιος· μὴ ἀποστρέψῃς ἀπ' ἔμοι, τὸ πρόσωπον τὸ σὸν· μὴ σπλάγχνα φιλάνθρωπα τὰ σὰ, κλείσῃς μοι Μῆτρη τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ βοήθει μοι.

Τῶν πταισμάτων βυθιζόμενον τῷ κλύδωνι, ἀνάγαγε Θεόνυμφε, καὶ πρὸς θεῖόν με ἀπαθεῖας θίυνον ἀγνὴ, λιμένα βρῶντα εὐλαβῶς· εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ήμῶν.

Ανομίας ἔργαστάριον γεγένημαι, καὶ πάσης ἔργασίας αἰσχρᾶς, καταγώγιον καὶ δογεῖον φαύλων ἐννοιῶν ἀλλ' ὡς πολυύμπνητε ἀγνὴ, δοχεῖον ἀγίου Θεοῦ σύ με ἀγίασον.

Νοερᾶς ὡς βαζεύληνος τῆς δυγγήσεως, δυνάστης ὁ Ἀσσύριος νοῦς, ἐπταπλασίας, λογισμῶν ἔμπύρων ἐν ἐμοὶ, ἔξεκαυσε κάμινον ἀγνὴ· ἐν τῇ με ἀφίλεκτον τῇ σῇ δρόσῳ συντήρησον.

Ωδὴ, η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς Θεοῖς.

Ορατῶς τῇ εἰκόνι σου παριστάμενος, ἀρράτως δοκῶ σοι ζώσῃ παρίστασθαι, Μῆτερ τῆς ζωῆς, μετὰ δέους δεόμενος, ἔχθρῶν ἀρράτων, καὶ δραπτῶν με ῥῦσαι.

Ικεσίαν Παρθένε Θεῷ προσάγαγε, τὰς ψυχὰς ήμῶν σῶσαι Θεοχαρίτωτε, καὶ τῆς τῶν παθῶν ἐνοχῆς ήμᾶς ρύσασθαι· καὶ τῆς τῶν δαιμόνων κακίστης ἐπηρείας.

Αμαρτίας τὸν σάκκον τὸν σκοτεινὸν καὶ τραχὺν, διαρρήξασα ἔνδυσον σωτηρίαν με, καὶ τὴν ἀληθῆ εὑρροσύνην περιζωσον· ἵνα σε δοξάζω ἀγνὴ εἰς τὸς αἰῶνας.

Συμπαθείας ἡ ἀβύσσος ἡ ἀπέραντος· εὐσπλαγχνίας ἡ θάλασσα ἡ ἀμέτρητος· τῶν ἀμαρτωλῶν ἡ ἑτοίμη βοήθεια, σῶσόν με Παρθένε τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον.

Αἰνοῦμεν Θεὸις.

Εκ φλογὸς τοῖς έσίοις δρόσον ἐπήγασας· καὶ δικαίου θυσίαν ὅδατι εὐθεῖας· ἀπαντα γὰρ δρᾶς Χριστέ μόνῳ τῷ βούλεσθαι· σὲ ὑπερυψοῦμεν.

Ωδὴ, θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἴδειν.

Παθῶν κλυδώγιον συνταράσσει με, καὶ ἡδονῶν βυθίζει με εἰς γάος Πανάμωμε· κυνηγενή-

την Χριστὸν ἡ κυρία μοί βοηθείας ἐκτεινον σῶσόν με, μάνη σωτηρία, τῶν πι-
στῶν καὶ ἀπολύτρωσις.

Αει τὴν σκέπην σου καὶ ἀντίληψιν, γειραγωγὸν αἰτοῦμαι συμπαρεῖναι μοι Δέσποινα· ἐξαιρέτως ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, καὶ ἐν τῇ τῆς ἔξοδου, ὅτε ζοφώδης μοι, φάλαγξ τῶν δαιμόνων, πονηρὰ ἐπισυστήσεται.

Τλάδους σχέσεως με ἀπάλλαξον, καὶ καθηρῶς ἀυτῷ τῷ νοὶ ἐνοπτρίζεσθαι, ἐν γυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ παράσχοι μοι, σὲ τὴν ἐμὴν ἐπίδια Θεογεννήτρια, τὸ φῶς τὴν ζωὴν, τὸν γλυκασμὸν καὶ ἀγαλλίαμα.

Λαβὸν τὸν πλοῦτον ἐκ σοῦ τῆς χάριτος, τῆς σῆς Χριστέ ἀσώτως μὲν αὐτὸν διεσκόρπισαι· κολληθεὶς δέ πολίταις ἐπτῶχευσα, φαύλαις φιληδονίαις, λόγοις καὶ πράξεσιν. ἀλλὰ ταῖς λιταῖς, τῆς σῆς Μητρὸς οἰκτίρμον σῶσόν με.

Προσόμοια. Τρινύμερος ἀνέστης.

Χαῖρε ὁ θησαυρὸς τῆς ζωῆς: Χαῖρε λυγνία πάγγυρουσε· Χαῖρε στάμνε, μάννα φέρουσα Χριστὸν, τὸν πάντων βασιλέα· Χαῖρε ἀγνῆ Παρθένε· Χαῖρε ἡ λύσις τῆς ἀρχαίας οὐάς.

Χαῖρε τῆς Ἐκκλησίας σεμνὴ, ὁ πύργος ὁ ἀσάλευτος· Χαῖρε μόνη προστασίᾳ τῶν πιστῶν· Χαῖρε τοῦ κόσμου δόξῃ, ὑπερευλογημένῃ· Χαῖρε βροτῶν τὸ καταφύγιον.

Χαῖρε ή ἀγλαόκαρπος, μηλέα ἔχεις ήδη έφυσες, μηλον θείον, καὶ πανεύσσομεν ἀγνῆ· Χαῖρε φοίβα γλυκεῖται, κοκκοθαψής Παρθένε· Χαῖρε ή σκέπη τῶν ψυχῶν τὸ μῶν.

Ιανδύνοις συνεχόμενον, καὶ θίλφεστ τὸ δουλόν σου, Θεοτόκε, μὴ παρίδης ἀγαθὴν ἀλλ᾽ αἰτεῖσον καὶ σῶσον, ἐπὶπος ἀπηλπισμένων, καὶ τῶν δεινῶν με ἐλευθέρωσον.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

KANON EIS THN ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΠΟΙΗΜΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΛΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

Ωδή, α'. ἔγος ζεβ'. Βούθος καὶ σκεπαστής.

ΧΑΡΙΤΟΣ ΣΟΥ ἀγαθή, τὴν ταπεινήμου πλήσσον καρδίαν· ὅπως ποι χαρᾶς, ἐκβούσσω
φωνήν, ἀνύμφευτε Κόρη, χαῖσε Μήτηρ τῆς ζωῆς· χαῖσε ἀγγέλων καύχημα.

Χαῖρε πύλη νοστή: χαῖρε ή στήλη τῆς Παρθενίας: χαῖρε ή τὸ δῶς ἀποδέκτως ήμεῖν, πηγάδασα Κόρη, τοῖς εἰδόσι σε Θεοῦ παναληθῆ λοχεύτεριαν.

**Χαῖρε γένουσα θητούς, ζωὴν πρὸς θεῖαν μεταγαγοῦσσα: χαῖρε ή ἐλπὶς καὶ χαρὰ τῶν πι-
στῶν, Πικνύμνητε Κόρη: χαῖρε θεόντων τοῦ Θεοῦ: χαῖρε Μαρτύρων στέσσων.**

Μή παρίδης ἀγαθὴ, διεσθαδμένον ἐν ἀνομίαις, ὅλον ἐναγῆ ταῖς πικραῖς ηδοναῖς, γε.

νόμενον Κόρη· ἀλλά ρύπου με παντὸς, ἀπόπλυνον καὶ σῶσόν με.

Ωδὴ, γ'. Στερέωσον Κύριε.

Χαῖρε ζωῆς ἀσυλον, ταμεῖον μόνη εὐλογημένη· χαῖρε τίμιον διάδημα, βασιλέων, χαῖροις οἰκουμένης τὸ καύχημα.

Χαῖρε χαρᾶς ἄχραντον, δοχεῖον μόνη Θεοκυπτορ· γαῖρε καύχημα σεβάσμιον, Ἱερέων, χαῖρε Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα.

Χαῖρε χρυσοῦ οἰκημα, Θεοῦ τοῦ Λόγου δεδοξασμένη· χαῖρε καύχημα παγκόσμιον· πι- στῶν χαῖρε, ἀκουσμα καὶ λάλημα τίμιον.

Εκύησας ἄχραντε, τὸν κτίστην πάντων καὶ εὐεργέτην· ὃν ἴλιωσαι Πανάμωμε, τοῦ τυ- χεῖν με, δόξης τῆς ἐκεῖ καὶ λαμπρότητος.

Ωδὴ, δ'. Άκηκον ὁ Προφήτης.

Χαῖρε πιότατον ὅρος, ἐνῷ περ κατεσκήνωσεν ὁ πάντων κτίστης· χαῖρε φῶς τὸ ἐκ φω- τὸς κυήσασα, τὸ φωτίσαν οἰκουμένην ἀπασαν· ἀκήρατε χαῖρε Παρθένε, τῆς βασιλείας, τὸ τεῖχος τὸ ἀπόρθητον.

Χαρᾶς ἀφράστου δοχεῖον, χαῖρε ἀγνὴ ὄλόφωτε εὐλογημένη· τὸ τοῦ κόσμου χαῖρε κατα- εὐγίον· τῶν πταισμάτων χαῖρε ἴλαστηριον· Παντάνασσα χαῖρε Μαρία, τῆς Ἐκκλησίας ὁ πύργος ὁ ἀσάλευτος.

Επτάφωτόν σε λυγγίαν, τὸ πῦρ τῆς θεογνωσίας φέρουσαν Κόρη, ὁ προφήτης πάλαι προεώ- ρακε, φαῖνον τοῖς ἐν σκότει κινδυνεύουσι, Πανάμωμε τῆς ἀγνωσίας· διὸ θῶσσοι· φώτι- σον με τὸν δούλον σου.

Τὴν ποίμνην σου Θεοτόκε, νῦν κινδυνεύουσαν Παρθένε σῶσον· ἔχεις γάρ τὸ θέλειν καὶ τὸ δύνασθαι, ὡς τὸν πάντων Ἀνακτὰ κυήσασα· καὶ ῥῦσαι φθορέων ἀνθρώπων, καὶ κακο- τρόπων, ὡς ἀγαθὴ τοὺς δούλους σου.

Ωδὴ, ε'. Εκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα.

Χαῖρε πάσης Ἀνασσα τῆς κτίσεως· χαῖρε Πανάμωμε· χαῖρε πάντων ἡ ἑλπὶς, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων· χαῖρε πηγὴ καθαρὰ τοῦ ἀκενώτου ῥείθρου.

Χαῖρε φωτεινότατον Παλάτιον, ἄχραντε Δέσποινα, τοῦ τὰ πάντα τῇ χειρὶ, κατέχον- τος ἀρρότως· χαῖρε ὄσιών στολὴ, καὶ τῶν Μαρτύρων αἰλέος.

Χαῖρε στύλε πύρινε μετάγουσα, Κέρη Πανύμνητε, Ἰσραὴλ τὸν νοητὸν, εἰς θείας κατα- πάνσεις· χαῖρε ἀδύτου φωτὸς νεφέλη Θεομῆτορ.

Σῶσόν με τὸν δείλαιον Πανάμωμε, γαλεπαῖς μάστιξι καὶ ποικίλαις συμφοραῖς, κρατού- μενον διόλου· καὶ μὴ ἔστης ἀγνήεις τέλος κινδυνεύειν.

Ωδὴ, σ'. Εβόγησα ἐν δλῃ.

Χαῖρε πηγὴ φειζόνου νάματος· γηῖρε νεφέλη φωτεινὴ· χαῖρε θεία σκέπη τῶν πίστει σε τι- μώντων· χαῖρε τίμιον ἀσμα τῶν Ἀσωμάτων.

Χαῖρε λαμπρὸν τῆς χάριτος γνώρισμα· χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς· χαῖρε ἡ τεκοῦσα Θεὸν

εεσαρκωμένον· χαῖρε πρόξενε τῆς ἡμῶν σωτηρίας.

Χαῖρε παντὸς τοῦ κόσμου ἔξιλασμα· χαῖρε βροτῶν πρὸς Θεὸν, παρόντος μόνη, Παρθένες Θεοτόκε· χαῖρε πάγχρυσον, δοχείον τοῦ ὑψίστου.

Ἐν πειρασμοῖς γινώσκω προστάτιν σε· καὶ ἐν ταῖς νόσοις Ἰατρόν· ἐν ταῖς τρικυμίαις γαλήνιον λιμένα· καὶ ἐν θλίψει γαρὰν καὶ εὐφροσύνην.

Κάθισμα. Λύτραμελον.

Ἀρχὴ σωτηρίας, ἡ τοῦ Γαβριὴλ προστηγορία, πρὸς τὴν Παρθένον γέγονεν ἡκουσες γὰρ τὸ γάληρε, καὶ οὐκ ἀπέφυγε τὸν ἀσπασμὸν· οὐκ ἐδίστασεν ὡς ἡ Σάρρα ἐν τῇ σκηνῇ ἀλλ’ οὗτως ἔλεγεν· ἴδου ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτο μοι κατὰ τὸ ἥψιν σου.

Ωδὴ, ៥. Μικράτομεν ἡνομίσαμεν.

Χαῖρε Ναὲ Θεοκόσμητε· χαῖρε ἔμψυχον τοῦ βασιλέως τέμενος, Θεοδόξαστε Κόρη· χαῖρε ἄγκυρα τῆς πίστεως ἄχραντε· χαῖρε κάλλος πολύευκτον πανύμνητε· χαῖρε ἡ πάντων ἐλπίς.

Χαῖρε πιεστῶν ἐγκαλλώπισμα, παντευλόγητε Θεοκυῆτος· χαῖρε τὸ περιβόλον θαῦμα, καὶ περίδοξον Ἀγγέλων καὶ στήριγμα, τῶν βροτῶν κραταιότατον ἀνύμφευτε· χαῖρε ἡ πάντων χαρά.

Χαῖρε αὐγὴ ἡ τὸν ἥλιον, ἀνατείλασα παντὶ τῷ κόσμῳ· χαῖρε τῆς ἀγωρῆτου οὐσίας, καταγάγιον φαιδρὸν καὶ παράδοξον· χαῖρε ἔμψυχε τράπεζα βαστάζουσα Πάναγνε ἄρτον ζωῆς.

Θαυμάστωσον τὰ ἐλέη σου, τῷ οἰκέτῃ σου Θεογεννῆτορ· τῇ σκέπη με σκέπασσον τῆς θείας πρεσβείας σου, καὶ φύλαξον ὡς κόρην ὁρθαλμοῦ· καὶ διάστωσον ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἔχθρου, τὸν πεποιθότα εἰς σέ.

Ωδὴ, 7. Ον στρατιά.

Ἑρετάταις φωναῖς σε ἀγραντε, γεράίρομεν οἱ πιστοὶ σὺν τῷ Γαβριὴλ, κράζοντες ἀσιγήτως· χαῖρε Κυρίου Μήτρη· χαῖρε προστασία τῶν καταπονουμένων.

Ω; ἀληθές ὑπερτέρα πέφυκας, πάντων κτισμάτων σεμνὴ, ὡς τὸν Ποιητὴν, τούτων ἀποτεκοῦσα· διὸ γεγνήθες, κράζομεν ἀπαύστως, τὸ χαῖρε σοι εὐλογημένη.

Απὲ πασῶν συμφορῶν καὶ θλίψεων, ἀπὸ παντὸς πειρασμοῦ, νόσου καὶ ὄργης, λύτρωσαι τὸν τὴν θείαν, θερμῶς ἐπιζητοῦντα, σκέπτην σου Παρθένε· ὅπως ὑπνῷ σε εὐχαρίστως.

Ὕέρος πολλῶν ἐκύκλωσεν ἀσπιλε, σφαλμάτων μου τὴν ψυχὴν· ἀλλ’ ὡς ἀγαθὴ, σῶσσόν με γέ τεκοῦσα, Θεόν τε καὶ Σωτῆρα, καὶ τῆς αἰώνιου, κολάσεως με βίσσαι.

Ο Βίρμός.

Ον στρατιᾶι οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουσίμι καὶ τὰ Σεραφίμι, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερψύχετε.

Ωδὴ, 8. Λαπόρου συλλαλήψεως.

Νέον με ἀπέργασαι, τοῖς πταίσμασι· γηράσαντα Θεοκυῆτας· φωνὴν ὅπως λέξω σοι, γαζ-

μόσυνον Δέσποινα, μετὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου· χαῖρε καὶ λύσις τῆς ἀρᾶς· χαῖρε πάντων προστασία, τῶν τιμώντων σε Πανύμνητε.

Η θείως πατήσασα· τὴν τῆς ἀπάτης κάμινον χαῖρε Παρθένε· δὶς τὰ οὐράνια, τῇ γῇ ευναγάλλονται· χαῖρε καὶ κεκλεισμένην, ἡμῖν ἀνοίξασα τὴν Ἐδέμ· χαῖρε πάσης οἰκουμένης, ἀγαλλίαμα καὶ καύγημα.

Σύμου καταστόρεσον, τῶν πειρασμῶν τὸν κλύδωνα· σὺ τῶν πταισμάτων, τὴν ἄβυσσον ἔρρανον, τῶν νῦν συνεχόντων με, καὶ πρὸς βυθὸν ἐλκόντων, τῆς ἀπωλείας ἀγαθὴ πλήν σου ἄλλην γάρ οὐκ ἔχω, προστασίαν ὁ Πανάθλιος.

Θεόνυμφε Δέσποιν· Ἀγγέλων ἀγαλλίαμα· ἀγίων δόξα· σὺν τούτοις ικέτευε, εὔρειν ἡμᾶς ἔλεος, καὶ λύσιν ὄφλημάτων, καὶ ἐνισχύσαι πάντας καλῶς, τῆς ζωῆς ἡμῶν τὸν δρόμον, ἐκτελέσαι θεία πράττοντας.

Προσόμοια. Ολην ἀποθέμενοι.

Χαῖρε Παντοκράτορε, Θεοῦ δογεῖον Παρθένε· Χαῖρε ἀστρον ἀδυτον· Χαῖρε πολυώνυμε· Χαῖρε πάνσεμνε, ἡ τὸ φῶς τέξασα, τῆς ἐν γῇ ἀμμῷ, καὶ τὰ πάντα καταυγάσασα· Χαῖρε παλάτιον, ἔμψυχον τοῦ πάντων δεσπόζοντος· Χαῖρε τῆς Εὗας λύτρωσις· καὶ τοῦ πρωτοπλάστου ἀνόρθωσις· Χαῖρε Θεότοκε, χραταίωμα καὶ σκέπη τῶν πιστῶν· Χαῖρε βροτῶν ἡ ἀνάκλησις· Χαῖρε ἀπειρόγαμε.

Χαῖρε ἀειπάρθενε, Παμφρεστάτη σελήνη· ἡ τὸ φῶς λαμβάνουσα, ἐξ οὐλίου Πάναγνε τοῦ φωτίζοντος, νοητῶς ἀπασαν, διὰ σοῦ τὴν κτίσιν, καὶ τὸ σκότος ἔκδιώκοντος· Χαῖρε ἡ καυσώνος, καὶ δικαιοσύνης ἀκρότητα, ζυγοῦτε καὶ τοῦ λέοντος, ὅσπερ τῆς Παρθένου τὸ ζώδιον, τῇ σῇ μεσιτείᾳ, κεράσασα Πανύμνητε ἡμῖν, καὶ τὴν ὄργην ἐκμειλίσσουσα, Θεοῦ Παντοκράτορε.

Χαῖρε ἐγκαλλώπισμα, παντὸς ὑπέρτερον κάλλους· Χαῖρε σεμνὸν δώρημα, τιμῆς πάσης ἀχραντεῖς ὑψηλότερον· ἀστέκτου Θεότητος, ὅλης τὸ δογεῖον· Σωτηρία μου Πανύμνητε, παρηγορία μου, ζωὴ φῶς ἐλπὶς θυμηδία μου· πνοή μου προστασία μου, μεσίτις γαλήνη καὶ καύγημα· ὑμνος καὶ χαρά μου, τροφή μου βοηθός καὶ φωτισμός, ἀγιασμός καὶ λαμπρότητης μου, δόξα καὶ ἐπίσκεψις.

Στῆσόν μου Πανάχραντε, τὰς τῶν παθῶν διεκχύσεις· καὶ ῥάσις ἀνάστειλον, τὰς τῆς ἀμαρτίας μου καὶ χειμάρρους μου, τῶν παθῶν ἔρρανον· ικετεύω γάρ σε, καὶ προσπίπτω καὶ κραυγάζω σοι· σύντριψον Δέσποινα, τὴν πεπωρωμένην καρδίαν μου, πηγάς μοι· κατανύξεις, καὶ δακρύων ὅμιλους παρέχουσα· ἵνα τὰς τε γεῖρας, καὶ ὅλον μου τὸ σῶμα ῥύπωθέν, τούτοις ἐκπλύνως τὸ ἔλεος, Θεοῦ ἐπισπάσωμαι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΒΑΡΕΟΣ ΙΧΟΥ.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΥΧΑΙΤΩΝ.

Ωδὴ, α'. ἦχος, βρο়ন্স. Νεύσει σου πρόσ.ৰ

ΜΩΜΟΣ ἐν σοὶ οὐκ ἔστι, τῇ Παναμώμῳ Παρθένῳ καλὴ γὰρ καὶ ἀμωμος, ὑπάρχεις ὅλη Δέσποινα, πάλαι καλώς ἀτματίζων, ἔρη Σολομών, καὶ πλησίον τοῦ Κτίστου σου.

Ευσμόν οἰα ρόδον, καὶ καθαρώτατον κρῖνον, ἐν μέσῳ καιλάδων σε, τῶν κοσμικῶν εὑράμενον ος, Λόγος ὁ δημιουργήσας, κόσμον ἐπὶ σοὶ, Θεοτόκε ἐσκήνωσεν.

Βέβαπται ἐκ πορφύρας, τῶν σῶν ἀχράντων αἰμάτων, στολὴ Θεοῦ φαντος, καὶ πορφύρις βασίλειος, λόγω τῷ πάντων Δεσπότῃ, σὸρξ ἐμψυχωμένη, Μαρία Πανύμνητε.

Σὺ τὸν Δημιουργόν σου, ἐν σῇ γαστρὶ δεξαμένη, φθορᾶς ἀνευ τέτοκας, βρέφος Θεὸν γενόμενον ἔνον τὸ θαῦμα ἡ δούλη, Μήτηρ χρηματίζεις, Δεσπότου ἀνύμφεντε.

Ωδὴ, γ'. Ο στερεώστες κατ' ἀρχάς.

Ωθεηγόρος σε ποτὲ, προεθεάσατο τόμον· ἐν ὧ λόγος γέγραπται ἀγνή, δακτύλῳ Πατρὸς· διὸ ἵκετεύω σε, βίβλῳ γραφῆναι με ζωῆς, τὸ πονηρὸν γραμματεῖον, τῶν ἀνομιῶν μου διαέργεσσα.

Σὲ Δανιὴλ ὁ θαυμαστός, προεθεάσατο ὅρος, ἐξ οὐ λίθος τέτυπται Χριστός, συντρίψας ἀγνή δαιμόνων ἔδανα· δίνειν ὡς πάντων σε καλῶν, ὑμνολογοῦμεν αἰτίαν, οἱ λελυτεψμένοι τῇ κυήσει σου.

Τὴν πορφύριδα τῆς σαρκὸς, ἐκ σῶν ἀχράντων αἰμάτων, ἔξυράνας ὁ παμβασιλεὺς, καὶ ταύτην φθορᾶς φρέσσας ἀνευθεν, φύσει Θεός τε καὶ βροτός, ἐκ σοῦ προῆλθε Παρθένε, ἔχων βασιλείαν ἀδιάδοχον.

Η ἀνωδίνως τὸν Θεὸν, καὶ ἀπαθῶς τετοκυῖα, τὰς ὁδύνας τῆς πολυπαθοῦς, καρδίας μου δέομαι ἐπίσκεψαι, τῇ θείᾳ σου ἐπίσκοπη· σὺ γὰρ ἐπίσκεψις κόσμου, Δέσποινα καὶ σκέπη καὶ ἀντίληψις.

Ωδὴ. δ. Ο πατρικοὺς κόλπους.

Νοεροῖς κόλοις τοῦ Πατρὸς, ἡγαπημένος ὡς οὐέτες καθήμενος, ἐν τοῖς κόλποις σου καθίζεται, ὡς νίός σου Πλέναγνε, ὁ μονογενῆς καὶ πρωτότοκος.

Ι Ιολυανθής πέφηνας λειμών· κῆπος εὐώδης, εύθαλής Παράδεισος, ἡδυπνόοις καταπνέουσα ὁδμαῖς τῶν γαρίτων σου, τὸ δυστῶδες κόσμου Πανύμνητε.

Ρασιλικῆς φίξης καὶ φυλῆς, καὶ συγγενείας Βασιλίδος τῆς τοῦ Δασιδί, ὡς ὠραῖον ἄνθος

Δέσποινα, φυεῖσα ἐξήνθησας, ἡ βασίλισσα τὸν Βασιλέα Χριστὸν.

Αλαβιτικὸν ἀσμά σοι σεμνή, περιχραῖς ἀναβοῶμεν κράζοντες· χαιρε ὅσος πῖον ἄγιον· κι-
βωτὲ κατάγουσε, νοητοῦ σεπτοῦ ἀγιάσματος.

Ωδὴ, ε'. Κύριε δ Θεός μου.

Νόμον ἐγγεγραμμένον, πατρικῷ δακτύλῳ Θεοῦ ἀνάρχου, Θεὸν Λόγον ἄναρχον, φέροντα
τεθέαται, σὲ ὁ Ἡσαΐας Παρθένε, βίβλῳ τῆς ζωῆς ἡμᾶς ἐγγράφοντα.

Ανθος τῆς ἀφθορίας, τὸν Χριστὸν ἡ ἥραδος ἡ ἀποτίστως, βλαστήσασα Πάναγνε, σα-
πρὰς ἐκβλαστάνουσαν, καὶ φθοροποιοὺς ἐνθυμήσεις, τὴν ἐμὴν καρδίαν καθάρισσον.

Πύλην τῆς μετανοίας, τὴν στενὴν καὶ τρίβον τὴν τεθλημένην, ἡ πύλη, ἡ ἔμψυχος, ἡν
Θεὸς διώδευσε, μετὰ πλατυσμοῦ τῆς καρδίας, χαρμοσύνως δόσις μοι διέρχεσθαι.

Εγειρον ἐν τῇ κλίνῃ, τὸν κοιμῶμενόν με τῆς ἀμαρτίας· καὶ κοίμισον Δέσποινα, τὰς ἐμ-
παθεῖς κινήσεις μου, τῇ σῇ ἀκοιμήτῳ πρεσβείᾳ, καὶ βαρύος ὑπνου ἐξύπνισον.

Ωδὴ, ζ'. Ναυτιῶντα σάλῳ.

Ρητορεῦον στόμα, λόγοις ἐρυηνεύειν οὐ σθένει, τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου Θεοτόκε, τὸν
γάρ τοῖς ἄνω δυνάμεσιν ἀληπτὸν, μόνη ἀποδρήτως συλλαβοῦσα, τένοντας ἐκ Πνεύμα-
τος ἀγίου Πάναγνε.

Φές καλήν σε μόνην, ἐν ταῖς γυναιξὶ καὶ ὡραίαν, ὡς ὅλην ἀμόλυντον καὶ ἀγίαν· ὡς ἴε-
ρὰν ὡς τιμίαν καὶ ἀσπιλον, ὡς καθαρωτέραν εὐρηκώς σε, πάσης κτίσεως ὁ Κτίστης σοι
ἐνόρκησε.

Ιχμάτων ῥεῖθρα, βλύζεις Θεοτόκε Παρθένε, καὶ παύεις νοσήματα, καὶ παρέχεις τὴν εὐ-
φροσύνην τοῖς πίστει ὑμοῦσι σε· διὸ τὴν νοσοῦσαν ἀμαρτίαις, ἵασαι ψυχὴν μου, ἀγαθὴν
καὶ σῶσόν με.

Εἰς τὸ πλῆθος βλέπων, τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας Πλεύθενε, προσπίπτω σὺν δάκρυσι καὶ κραυ-
γάζω, τὴν ἐμὴν πᾶσαν ζωὴν διιθύνουσα, ἐν τῇ ἀπολύσει μου τοῦ σκήνους, γενοῦ μοι ἀ-
νάπαυσις καὶ ἀπολύτωσις.

Κάθισμα. Κύριε ἡμεῖς ἐσμέν.

Δέσποινα ὡργίσθη ὁ νιός σου ἀμαρτωλοῖς οἰκέταις· τὸν γάρ οἴκτον εἰς ὀργὴν ἐτρέψαμεν
ἡμεῖς· ἀλλ' εἰς ἔλαιον αὐτὸν, σὺ μετοχέτευσον ἀγνὴ· σπλαγχνίσθητι μητρόθες, ἰλέωσαι
τὸν εὐσπλαγχνόν, πρεσβείας αὐτοκινήτοις, τοὺς αἰχμαλώτους ἀναρρύσαι.

Ωδὴ, ζ'. Κάμινον παῖδες.

Ω μυστηρίου φρικώδους καὶ ξένου! ὡς καινοτάτου ἀκόύσματος! ὅτι Θεὸς γυναικὸς νιός
γέγονε, πεάγματι οὐ σχήματι· ἵνα θέσει νιὸν Θεοῦ ποιήσῃ με.

Τίς ποτε εἶδεν; ἡ ηκουσεν ὅλως, Κόρην Παρθένον ἐγκύομονα, ἀνευ ἀνδρὸς συλλαβοῦσαν
καὶ τέξσαν; ἐν σοὶ μόνη Δέσποινα, τὰ ἀνήκουστα ηκουσταί καὶ πέπρακται.

Τύψος καὶ βάθος, καὶ μῆκος καὶ πλάτος, τῆς ὀρχαῖς ὅλης κτίσεως, τὸ μεγαλεῖον τοῦ
τόκου σου Δέσποινα, ὑπερβαίνει ταύτης γάρ, ὑπέρ λόγον τὸν κτίστην ἐσωμάτωσας.

Ορος τὸ μέγα ὄρεων ἀγίων, ὑπεραριθέν ἀγιότητι, τῶν οὐρανίων ἀυλῶν δυνάμεων, εἰς ὅρη πλανώμενον, ἀπωλείας ἀγνὴ ζήτησον σῶσσόν με.

Νέος οὐρανὸς ἀνεδείχθεις Θεοτόκε· καὶ λογικὸς Παράδεισος· ἐμψυχον τέμενος· σεπτὸν ἰερὸν· παλάτιον καθαρὸν τοῦ βασιλέως Ἰησοῦ, ναὸς περίδοξος· τοῦτον γαστρί σου, χωρήσασα, ἀστενοχωρήτως, εὑρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν Παρένε.

Ἴδατε λαοὶ καὶ θαυμάσατε δικαίως, καὶ θαυμαστὰ βούησατε πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἀληθίας· Παρθένου γάρ ἐν χερσὶν, ὃν οὐ χωρεῖ ὁ οὐρανὸς, βρέφος συνέχεται, ἔργον ἴδιας χειρὸς, ἀφαρπᾶσαι βροτοὺς θέλων, χειρὸς τυραννούσης, χειρὶ παναλκεστάτη.

Ωρῆς καθαρὰ, κιβωτὸς καὶ μυροθήκη, τὸ νοητὸν ἀγίασμα· καὶ ἐκλεκτὸν καὶ πολύτιμον· καὶ μῆρον τὸ σκευασθὲν οὐκ ἀνθρωπίνη μηχανῇ καὶ τέχνῃ Πάναγγε, μόνη Πατρὸς δὲ βουλήσει, καὶ Πνεύματος ἀγίου, τῇ ἐπιφορτήσει χωρήσασα ἀξίως.

Ἀφλεκτος τὸ πῦρ τεκοῦσα διεψυλάχθης, Κόρη σεμνὴ πανύμνητε· διὸ ικέτευε ὃν στέκεις, σὺν ἀσωμάτων χοροῖς καὶ τοῖς ἀγίοις, τοὺς πιστοὺς σαθῆναι ψάλλοντας· πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμεῖτε, καὶ ὑπερψύούτε.

Ο Εἰρήμως.

Ἀφλεκτος πυρὶ ἐν Σινᾶ προσομιλοῦσα, βάτος Θεὸν ἐγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ καὶ δυστίχῳ Μωσῆ, καὶ παῖδας ζῆτος Θεοῦ, τρεῖς ἀναλώτους τῷ πυρὶ ὑιψοθόους ἐδειξε· πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμεῖτε, καὶ ὑπερψύοῦτε.

οδὴ, θ'. Μὴ τῆς φθορᾶς.

Νῦν ἐπ' ἐμοὶ τὰ ἑλένη, τὰ σὰ θαυμάστωσον, Θεοκυτορ ἡ σώζουσα τοὺς ἑλπίζοντας, εἰς σὲ καὶ φύλαξον, ὡς κόρην ὄφθαλμοῦ με, ἐκ τῶν ἀνθισταμένων δαιμόνων καὶ παθῶν μου, τῶν πτερύγων σου σκέπη σκέπουσα.

Νεύματι φέροντα πάντα λόγον γεννήσασα, Θεογεννήτρια νεῦσον αὐτοῦ τοῖς νεύμασιν, εἴλειν με πάντοτε τὸν κάτω νενεκότα, καὶ νεύοντα πρὸς πάθη, σφράξεις καὶ τοῖς δολίοις, τοῦ δολίου εἰκοντα νεύμασιν.

Οὐδεὶς προστρέχων τῇ σκέψῃ σου Θεοδοξαστε, κατηγυμένος ἀπῆλθε καὶ λύπης μέτοχος, διὸ προστρέχοντα καὶ με τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, ἑλένην Παρθένε, ἡ ἐμὴ προσδοκία· ἵνα ποδῷ φέλει δοξάζω σε.

Τὸ πὸ ἑλέους ἀπέιρου κατακαμπτόμενος, ὁ θελητὴς τοῦ ἑλέους ἡμᾶς οὐ παρέθλεψεν, εἰς ὅδον βάραθρον, κατώτατον πεσόντας ἐκ σοῦ δὲ φιλανθρώπως, ἀγνὴ ἐνανθρώπητας, ἀπωμένους ἀνεκαλέσατο.

Προσόμοια· Οὐκ ἔτι κωλυόμεθα.

Χαῖρε ἡ θεία κλίμαξ, δι τῆς κατέβη ὁ ὑπέρθεος, καὶ ἐβρύσαστο τοὺς ἀνθρώπους, τοῦ πάλαι πτώματος.

Χαῖρε τρυφῆς Παράδεισε, ἡ τὸ ξύλον μέσον ἀχραντε, τῆς ζωῆς ἀρράσως ἀγνὴ βλαστήσασα.

Χαῖρε φιλανθρώπου Μήτηρ Θεοῦ, ἐπ' ἐμοὶ τὴν φιλανθρωπίαν σου, καὶ τοὺς οἰκτιρμούς σου Κόρη κατάπεμψον.

Τοπό πολλῶν ὁ δοῦλος σου ὀλεθρίων, ταραττόμενός σοι προσπίπτω, Θεοκυῆτορ πρόφθα-
σον καὶ σῶσόν με.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

Ο ὃ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὸν ἔθδομον θρῆνον δὲ πᾶς παραδράμω;

Ωδὴ, α'. ἦχος βρύσε, Νεύσει σοι.

ΤΡΕΜΩ τὴν καταδίκην, τῆς ἀποφάσεως Κόρη· πρὸ δίκης τὰ ἔργα γὰρ, πικρῶς κα-
τηγοροῦσί μου· ὅθεν πρὶν λάβω τὴν πεῖραν, τῆς ἀποκειμένης ἔξετάσεως σῶσσόν με.

Ολην ἀποκενώσας ὁ δυσμενῆς τὴν φαρέτραν, αὐτοῦ τῆς κακίας με, τοῖς βέλεσι κατέ-
τρωσεν· ὅθεν μὴ στέγων τοὺς πόνους, σοὶ τῇ σωτηρίᾳ, προσφεύγω Θεόνυμφε.

Νέον βρέφος ώράθη, ὁ τῶν Ἀδαμ πλαστουργήσας, ἐκ σοῦ Παναμώμητε, παλαιωθεῖσαν
πταίσμασι, πᾶσαν τὴν φύσιν καινίσαι, καὶ πρὸς τὴν ἀρχαίαν καταστῆσαι λαμπρότητα.

Εγειρόν με πεσόντα, τῶν συμφορῶν ἐν τῷ βάθει, Μαρία Πανάχραντε, καὶ νόσῳ κατα-
κείμενον, ταχέως ἀνάστησον μόνη, καταπονουμένων ἐτοίμη βοήθεια.

Ωδὴ, γ'. ο κατ' ἀρχάς.

Βεβαριμένος τῷ δεινῷ, τῆς ἀμαρτίας φορτίῳ, ὡς ἡ πρὶν συγκύπτουσα χαμαι· καὶ γὼν σοι
προσπίπτω Παναμώμητε· ὡς οὖν ἐκείνην ὁ οὐδός, ὁ σὸς δεσμῶν τῶν χρονίων, οὗτοι σύ με
λῦσον τῶν πταισμάτων μου.

Δάκρυα τῆς εἰς στεναγμός, τῆς μετανοίας τὰ ἄνθη, ἐν ἐμοὶ καρπὸν ἀειθαλῆ, οὐδόλως Παρ-
θένες ἐπεδείξαντο· ἀλλ ἀπογνώσεως ποθὲν, λαίλαψ σφοδρὰ ἐμπεσούσα, ταῦτα κατεμά-
ρανε Θεόνυμφε.

Ο Ιωσήφ κεκρατηκὼς, τῆς ἀκολάστου Δεσποίνης, τῶν ἀθέσμων πάλαι ήδονῶν, λαμπρὸς
βασιλεὺς Αἰγύπτου γέγονεν· ἐγὼ δὲ σώματος πολλοῖς, πάθεσιν εἴξας ἀφρόνως, ὑπὸ ἀμαρ-
τίας βασιλεύομαι.

Μὴ διαλίπης ἀγαθὴ, ὑπέρ τοῦ Κόσμου πρεσβεύειν, τοῦ ῥυθῆναι πάσης ἀπειλῆς, καὶ
τῆς ἐνεστώσης νῦν κακώσεως, καὶ συνοχῆς βαρβαρικῆς, καὶ προνομῆς καὶ δουλείας, καὶ
θεινῶν πεντοίων τοὺς τιμῶντάς σε.

Ωδὴ, δ'. Ο πατρικοὺς κόλπους.

Ομοιωθεὶς ἄνθρωπος ἡμῶν, Παρθενομῆτορ ὁ Πατρὸς ἀχώριστος, τὴν εὐτέλειαν ἡγάπησεν· ὃν ἡμᾶς μιμήσασθαι, δυσωπεῖν μὴ παύσῃ Πανύμνητε.

Νόμους διδοὺς νέους ἐπὶ γῆς, ὁ Ποιητὴς μακαρισμῶν ἀπήρξατο· οἱ πτωχοὶ λέγων μαχαρίοι· οἱ πενθοῦντες ἀχραντεῖς οὓς ἡμᾶς πληροῦν καθικέτευε.

Θεὸν βροτοῖς τέξασα ἀγνή, σεσαρκωμένον ἔξ ἀγνῶν αἰμάτων σου· αὐτὸν οὖν ἱκέτευε, τῶν παθῶν ἥσθηναι με, καὶ πταισμάτων καὶ πάσης θλίψεως.

Ρῦσαι ἡμᾶς πάσης ἀπειλῆς, Θεογενητὸρ καὶ δεινῆς κολάσσως, καὶ πυρὸς αἰωνίζοντος· ὁ τοῖς παραβαίνουσι, τοὺς Χριστοῦ νόμους ἥτοιμασται.

Ωδὴ, ε'. Κύριε ο Θεός μου.

Ηκουσα τοῦ Προφήτου, καθ' ἑκάστην λέγοντος νύκτα λούσω, τὴν στρωμὴν τοῖς δάκρυσι, καὶ ἐξέστην Πάναγνε· διὰ τοῦτο πίστει σαι κράζω· δίδου μοι δάκρυν όχετούς τοῦ σώζεσθαι.

Νοῦν καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα, νεκρωθέντα Κόρη τῇ ἀμαρτίᾳ, ἀνάστησον δέομαι· τὸν νοῦν εἰς μετάνοιαν· εἰς ἀξίους κόπους τὸ σῶμα, ἵνα εὑφρανθεὶς μεγαλύνω σε.

Ομιρροσόν μοι ῥανίδα, συμπαθείας Κόρη Θεοκυητὸρ, καὶ τὰς ἀμαρτίας μου, τὰς πολλὰς ἔξαλεψιμον, τῶν πληγῶν οὐλάς τε καὶ τύπους, εἰς τέλος αὐτῶν ἀφανίσουσα.

Νάουσιν ἀκαθάρτων, λογισμῶν οἱ χείμαρροι Θεομῆτορ, ἐκ τῆς παναθλίας μου, καρδίας καὶ πέμπουσι, τῷ νοητικῷ δυσωδίαιν· ἀλλὰ τούτους ἔκρανον δέομαι.

Ωδὴ, ζ'. Ναυτιῶντα σάλῳ.

Δοῦλος ἀμαρτίας, ἔξ αὐτεξουσίου μου γνώμης, ἀθλίως γεγένημαι Θεοτόκε· ἀλλὰ πρὸς σὲ τὴν κυρίως Κυρίαν μου, αἴρων νοητῶς ψυχῆς τὰς κόρας, ρῦσαι τῆς δουλείας τῶν παθῶν με δέομαι.

Εσθεσα τὸν λύχνον, καὶ τὴν τῆς ἀγνείας λαμπάδα, τοῖς ἔργοις τοῦ σκότους καὶ ὀσελγίας· ἀλλ' ὑποστρέψας πρὸς σὲ τὴν ὑπέραγνον, δέομαι τοῖς δάκρυσί μου πάλιν, καὶ τοῖς στεναγμοῖς αὐτὴν ὑπάναψον.

Ποταμὸς χαρίτων, καὶ φωτὸς ἀν̄λου δοχεῖον, ὑπάρχουσα Δέσποινα Θεοτόκε, τὰς τοῦ νοός μου κινήσεις χαρίτωσον· καὶ τῆς ζοφερᾶς ἴλιος κόσμου, ἐκλυτρωσαμένη, φώτισον καὶ λαμπρυνόν.

Ω τοῦ ἔνου τρόπου! πῶς διὰ σαρκὸς ἀχρειοῦται, τὸ θεῖον εἰκόνισμα τοῦ Δεσπότου! καὶ διὰ ταύτης σὺν πόνῳ λαμπρύνεται! τοῦτο τὸ μυστήριον Παρθένε, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, δωρεὰ γεγένηται.

Καθίσμα. Ο διὲ ἐμὲ ἀνασχόμενος.

Τὸν πανοικτίρμενα Κύριον, ὑπέρ ἡμῶν ἐκδυσώπησον, ρῦσασθαι· τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάγιδος τοῦ ὅρεως.

Ωδὴ, ζ. Κάμψιον παιδεῖ.

Σῶσαι τὸν κόσμον, ἐκ σοῦ ὁ Δεσπότης, δί οἰκτιρὺλν παραγέγονε Θεοκυῆτορ, διὸ ἵκετεύουσα, μὴ ἑλλίπης πάντοτε, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Πράξις ἀρίστη ἐνάρετος πέλει, ἡ κεκρυμμένη καὶ ἄγνωστος· ἦν καὶ Θεὸς ἀοράτως προσδέχεται, ταύτης με ἀξίωσον, κοινωνὸν χεριπατίσαι Παντευλόγητε.

Αμαρτιῶν μου τὸ βάρος Παρθένε, καὶ τὸ φορτίον ἐλάφρυνον ὡς ἀγαθὴ τῷ υἱῷ σου κραυγάζοντα· ὁ ὑπερψυχούμενος, τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ρώνυται πᾶσα ψυχὴ τῇ νηστείᾳ, καὶ τῷ ἐλαίῳ πιαίνεται· καὶ τοῖς δακρύοις ἀγνὴ καταρδεύεται· διὸ ἵκετεύωσε, δι᾽ αὐτῶν τὴν ψυχήν μου καταφαιδρύνον.

Ωδὴ, ι'. Αφλεκτος πυρί.

Αμεμπτος οὐδεὶς, τῶν ἀνθρώπων Θεοτόκε, καὶν ἄρα τούτου πέρικεν, ἡμέρα μία ἐν τῷ βίῳ ζωὴν· ἔγὼ δὲ γεγηρακῶς, ἐν ἀμαρτίαις οὐδαιμῶς, μεμίσηκα πᾶσαν κακίαν· διὸ οἰκτείρησόν με, καὶ τῇ μετανοίᾳ, σωφρόνισον καὶ σῶσον.

Δάκρυον μοι δὸς, κατανύξεως Παρθένε, ὥσπερ χρυσοῦν ἡλάριον, ἐν τῇ ἀθλίᾳ μοι βαλοῦσα ψυχῆς· ἦν ἔχω διηνεκῶς, μνήμην καὶ πόνον τῶν κακῶν λόγων καὶ πράξεων· σὺ γάρ ὑπάρχεις, λιμὴν χειμαζομένων, καὶ ἀπηλπισμένων, ἐλπὶς καὶ προστασία.

Ρύσαι εἶξ ἔχθρόν, ὁρατῶν καὶ ἀοράτων, ἐμὲ τὸν ταλαίπωρον, καὶ πανάθλιον οἰκέτην σου ἀγνὴ, κινδύνων καὶ συμφορῶν, καὶ πειρασμῶν παντοδαπῶν, καὶ νόσων ψάλλοντα· πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε· καὶ

Αβυσσον παθῶν, τῶν ἐμῶν Θεοκυῆτορ, πῶς ξηρανεῖ μετάνοια; εἰ μὴ βληθῆ μοι καὶ τὸ πῦρ νοερῶς, ὃ βαλλεῖν οἴδε Χριστὸς, ὃ δὸς οὐδὲς ἐν ταῖς ψυχαῖς πάντοτε, τοῦτον δυσπότει, μερίδος ἀξιῶσαι, τῆς τῶν σωζομένων τὴν ταπεινήν ψυχήν μου.

Ο Βίρμος.

Αφλεκτος πυρί, ἐν Σινᾶ προσομιλοῦσα, βάτος Θέδων ἐγύώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ καὶ δυσήχω Μωσῆς· καὶ παιδίας ζῆλος Θεοῦ, τρεῖς ἀναλόγους τῷ πυρὶ, ὑμνῳδοὺς ἔδειξε· πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ

Ωδὴ, θ'. Μὴ τῆς φθορᾶς.

Μὴ τῆς εἰκόνος φυλάξας ἀδιαλόγητον, ὃ φιλανθρώπως ἀνέλαβον ἐκ τοῦ κτίστου μου, πάσσης ἀνάπλεως γεγέννημαι κακίας· ἡ μόνη διὰ λόγου, τὸν Κτίστην δεξαμένη, καὶ τεκοῦσσα ἀφθόρως σῶσόν με.

Ω συμβουλίας ἔχθιστης! ὡς παραινέσεως, τοῦ δυσμενοῦς ἦν ὑπέστην Θεογεννήτρια! ὃ τῶν ἀμέτρων μου κακῶν! δὶ ὀν ἐπείσθην, ἀφρόνως καὶ ὑπήγθην, σαρκὸς φιληδονίαις, καὶ κατήγητησα εἰς ἀπώλειαν.

Ω ποῖος φόβος καὶ τρόμος ἀγνὴ γενήσεται, ὅταν ὁ Κτίστης καθίσῃ κρῖναι τὰ σύμπαντα! ὃ πῶς κατίδωμου, τὰς πράξεις τὰς ἀτόπους, πικρῶς κατηγορούσας, ἀθλίως τῆς ψυχῆς μου! πρὶν οὖν φθάσῃ τὸ τέλος σῶσόν με.

Ωσπερ ἔξ ὑπου καὶ μέθης πολλῆς, ἀγάνγκων, τῆς ἀμελείας ψυχή μου καὶ ἁρθυμίας σου

καὶ τὴν νωθρότητα, ἀποσκευασμένη, καὶ πάντα βαρὺν ὅχνον, ἀποτιναξαμένη, καὶ ὁψὲ γοῦν σαυτὴν βελτίωσον.

Προσδόκιμα. Σήμερον γρηγορεῖ.

Χαῖρε οὐρανὸς περικοσμίου, χώρου ἀγνὴ τιμιώτερε, φαιδραῖς λαμπηδόσιν, ἀρετῶν Παρθένε, καὶ θείων χαρίτων, κατάστερος πέλων· εἶς οὖ δικαιοσύνης· ἡμῖν ἀνέτειλεν ἥλιος, καὶ τιμέραν ἄδυτον, φωτὶ ἀπειργάσατο, εἰς σωτηρίαν πάντων, τῶν ἀνθρώπων Θεοχαρίτων.

Χαῖρε Μῆτρο ἄνανδρε σὺ μόνη, ἡ ἐν μητράσιν ἀγνεύουσα, καὶ τὰ τῶν μητέρων, κατὰ τὰς παρθένους, ἔχουσα καὶ φύσιν· τὸ θαυμάτων πάντων, καινότατον θαῦμα. Χαῖρε Παρθένε μόνη ὄφθορε, ἡ ἐν παρθένοις τοκεύουσα, καὶ τὰ παρθένων φέρουσα, κατὰ μητέρας, τὸ τερότων πάντων, φρικωδέστατον λάλημα.

Χαῖρε σταχτὴ ἡ εὐωδεστάτη· Χαῖρε καὶ ιννάμιμον τίμιον θυμίαμα χαῖρε, τὸ ἐκ Παραδείσου, νοητοῦ Παρθένε, αἷς ἀποστάζον· Χαῖρε θεία νάρδος, ἡ ἐκ βαλσαμουργίας σου, μυριπνόσου τέξασα, μῆρον μυριότιμον, Χριστὸν ἀφ' οὐ κέχρισται, τὸ βασίλειον Ιεράτευμα.

Κλινόν μοι τὸ φιλάγαθον οὓς σου, δεομένω Πανάμαμε· καὶ μὴ ἀπορρίψῃς, τοῦ σου μητροσώπου, μηδὲ πόρρω πέμψῃς, τῆς σῆς βιοθείας· δόλω γάρ ὁ δόλιος σπουδάζει ἀπολέσαι με, παραλόγοις πάθεσι, κινῶν τὴν καρδίαν μου· σὺ δέ με συντήρησον ὅλον τῆς αὐτοῦ βλάβης ἀμέτοχον.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΚΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ.

Ὦς ὁρᾶται ἐν τοῖς ὑστέροις Θεοτοκίοις.

Οδὴ, α'. ἦχος βαρὺς. Τῷ ἐκτινάξαντι θεῷ.

ΥΠΟΠΕΣΟΝΤΑ τῇ φθορᾷ, παρακοῇ τὸν προπάτορα Ἀδὰμ, ἀνεκαίνισας Θεὸν, ἀγραντε κυνοφορήσασα.

Νενεκρωμένον μου τὸν νοῦν, τῇ τῆς ζωῆς ἐνεργείᾳ, τῆς ἐκ σου σαρκωθείσης ἀληθῶς, ἀγράντε Μῆτερ ἀνάστησον.

Οἱ, εὐλογοῦντές σε πιστῶς, παρὰ Θεοῦ εὐλογοῦνται προφανῶς· εὐλογίας γάρ τὸν καρπὸν, τέτοκας μόνη Θεόνυμφε.

Κλινόν μοι τὸ φιλάγαθον οὓς σου, δεομένω σου Πανύμνητε, καὶ παράσχου πειρασμῶν, καὶ συμφορῶν ἀπολύτρωσιν.

Ωδὴ, γ'. ἐστερεώθη τῇ πίστει.

Σὲ τὴν Παρθένον ἐν τύπῳ, σκηνήν τοῦ Μαρτυρίου, τῷ νομιμέτῃ ἐν ὅρει Θεὸς προεδρήλου· σκήνωμα γάρ γέγονας, τοῦ πάντας ἀγιάζοντος.

Εθεωρήθη πορεία, Θεοῦ τοῦ ἀριστοῦ, ἐν σοὶ Παρθένε ἀφράστως, ἀγνή σεσαρκωμένου· θρόνος γάρ σὺν πέφυκας, τοῦ πάντων βασιλεύοντος.

Γῆν καθαρὰν καὶ ἀγίαν, γινώσκομέν σε Κόρη, ἡμῖν ἀσπόρως ὡραῖον, βλαστήσασαν στάχυν, τρέφοντα τοὺς πίστει σε, καὶ πέθω μακαρίζοντας.

Δύσιν ἡμῖν ὁ φλημάτων, ἀγνή Παρθένε δίδου, ταῖς μητρικαῖς σου πρεσβείαις, ἡ τὸν κόσμον κατακρίσεως, λυτρωσάμενον Θεὸν Λόγον κυήσασσα.

Ωδὴ, δ'. ἀκήκοα τὴν ἀκένη.

Ακήκοεν ὁ Ἀθακούμ σε ἄγραντε, ὅρος Πνεύματος σκιαῖς περιλαμπόμενον· ἐν σοῦ Θεὸς γάρ ὥθη σωματούμενος.

Ωραίαν σε τὴν λαΐσμένην κάλλεσιν, ὁ νυμφίος εὐρηκώς, ἐν σοὶ κατώκησε, καὶ Θεοτόκον πάντεπτον εἰργάσατο.

Ηδύνεται τῶν ὀρθοδόξων δῆμος σε, τὴν Πανάγραντον ὑμνῶν ὡς Θεομήτορα, σὺν τῷ Ἀγ-γέλῳ κράζοντες τὸ χαιρέ σοι.

Μετήγαγες εἰς εὐλογίαν Δέσποινα, τὴν κατάραν τοῦ Ἀδάμ, ἡμῖν τεκοῦσα Χριστὸν, πρὸς ὃν βοῶμεν· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ωδὴ, ε'. πρὸς σὲ ὁρθίζω.

Ναὸς ἔδειχθη, ἡγιασμένος τοῦ Παντοκράτορος· τὴν σὴν γαστέρα γάρ καθαρωτέραν οὐρανῶν, εὐρηκὼς ὁ Δεσπότης, ἐν σοὶ ἡγέλισθη Θεομήτορ ἀγνή.

Τῆς εὐπρεπείας, τῆς σῆς Κυρία καὶ ὡραιότητος, καὶ τῆς ἡδυτάτης καὶ γλυκείας καλλονῆς, ἔρασθεὶς ὁ Δεσπότης, ἐν σοὶ Παρθένε κατεσκήνωσεν.

Οἱ Θεοτόκον ὁμολογοῦντες σε Μητροπάρθενε, τῆς ἀδιαδόχου βασιλείας καὶ τρυφῆς, διὰ σοῦ Παναγία, ἐπιτυχεῖν ἀξιωθήτωσαν.

Εύλογημένη δεξιασμένη Μῆτερ ἀπέιρανδρε; τὴν νεκρωμένην ἀμαρτίαις μου ψυχὴν, καὶ παθῶν κεχωσμένην ταῖς ἀκρασίαις ζωοποίησον.

Ωδὴ, ε'. ὁ ἴωνας ἐκ κοιλίας.

Η καλλονὴ τῶν σεπτῶν ἀγίων Ἀγγέλων· ἡ χαρμονὴ τῶν ἀνθρώπων ἀπάντων, σὺ εἰ ἀγ-ραντε Κόρη, ὡς γεννήσασα Θεὸν προαιώνιον.

Η Κιβωτὸς δεξαμένη νόμου τὰς πλάκας, προέγραψε Θεοτόκον σε, λόγον Θεοῦ ὡς δεξα-μένην, ἐν γαστρὶ σου δὶς ἡμᾶς σωματούμενον.

Εμμανουὴλ Θεοτόκε διπλοῦν κατ' οὐδίαν, σὺ τέτοκας τὸν προτέλειον λόγον, Θεὸν σε-σαρκωμένον, ἀπολύτρωσιν ἡμῖν χαριζόμενον.

Νάμασι πνευματικοῖς ἀρδεύεις πάντας, η βεύουσα ὡς πηγὴν, εὐσπλαγχνίαν, οὐειπάζθενε

Κόρη· διὸ οἰκτειρὸν καὶ μὲν καὶ ἐλέγησον.

Κάθισμα. Ἐπερέσις τὰς δυνάμεις.

Ηροστασία σὺν ὑπάρχεις χριστιανῶν· καὶ πειρασμῶν λυτροῦσαι τοὺς ἐν σοὶ, καταφεύγοντας Θεοτόκε· διὰ τοῦτο σοὶ βοῶμεν μὴ παρίδης τοὺς ὑμνοῦνσας σε.

Ωδὴ, ζ'. Οἱ ἐν καμίνῳ πυρός.

Τοὺς ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς, ὁ σὸς τόχος σώζει μὲν πάλαι· τανῦν ἡμᾶς δέ Πανάμωμε, τῇ αὐτοῦ παρουσίᾳ τῇ ὑπὲρ λόγον· εὐλογητὸς εἰ κράζοντας ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κατακριθέντα τὸν Ἀδάμ, καὶ θανάτῳ κατασχεύεντα, Ἀδάμ ὁ δεύτερος Πάναγκε, διὸ σοῦ ἐλεήσας ἀνακαλεῖται· εὐλογητὸς εἰ κράζοντα, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαβὶδ, τὴν σὴν δόξαν γράφει Παρθένε, γαὶ σὲ κτισμάτων βασίλισσαν, ἔμφανῶς προφητεύει παρισταμένην, ἐκ δεξῶν Πανάγραντε, τοῦ Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν ἀκατάληπτον τόχον σου Παρθένε δοξολογοῦμεν· δὶ οὖθανάτου ἐξῆρσθημεν, δὶ αὐτοῦ γεννηθέντες εἰς ἀφθαρσίαν· εὐλογητὸς εἰ κράζοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωδὴ, η'. Τὸν μόνον ἄναργον.

Παθῶν με κάμινος καταφλέγει Παρθένε, καὶ τῷ πυρὶ τῶν ἡδονῶν ἀναλίσκει, προθέσσασα, συμπαθείας σου δρόσον, κατάσθεσον αὐτὴν, διδοῦσα τῇ ψυχῇ μου ἀναψυχὴν βεβαίαν.

Κατακοσμούμενον ἀρεταῖς σε ποιείλαιεις, καὶ φαιδρυνόμενον ναὸν τοῦ ὑψίστου, γινώσκομεν Παναγία Παρθένε, ὑμνοῦντες εὐσεβῶς, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εν δύῳ φύσεσι τῆς τριάδος τὸν ἔνα, Θεοπρεπῶς ἀνευ σποράς Θεομῆτορ, ἐγέννησας τὸν σωτῆρα τοῦ κόσμου· διόσε οἱ πιστοὶ πόθῳ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας.

Ο ἀπερίληπτος καὶ Δεσπότης τῶν ὅλων, ὃν οὐχ αρδοῦσιν οὐρανοὶ Θεομῆτορ, γιωρεῖταί σου ἐν κοιλίᾳ Παρθένε· διό σε οἱ πιστοὶ πόθῳ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας

ὅ εἰρμός.

Τὸν μόνον ἄναργον βασιλέα τῆς δόξης, ὃν εὐλογοῦσιν οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, καὶ φρίτουσι τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε Ιερεῖς, λαὸς ὑπερυψώτες εἰς πάντας.

Ωδὴ, θ'. Πανύμητε τῶν οὐρανῶν.

Ο τόχος σου ὁ ὑπὲρ φύσιν Θεοτόκε, καταπλήττει Ἀγγέλους, ἔξιστῷ δὲ ἀνθρώπους· πᾶσι γάρ ἀνέχρεστος ἔστι καὶ ἀκατάληπτος· ὃν ὑμνοῦντες εὐσεβῶς σὲ δοξάζομεν.

Ηλέγοται νῦν διὰ σοῦ ἡ ἀνθρωπότης, καθ' ὑπόστασιν ὅντως τῷ λόγῳ ἐνωθεῖσα· καὶ τῇ ἀντιδόσει Θεὸς Παρθένε γενομένη· διὸ πάντες σὲ αἰεὶ μεγαλύνομεν.

Νεκρώσεως καὶ τῆς φθορᾶς μου τοὺς χιτῶνας, περιεῖλες Παρθένε, σωτήριον χιτῶνα, τὸν σεσαρκωμένον Θεὸν τεκοῦσα τοῖς ἀνθρώποις· διὸ πάντες σὲ αἰεὶ μεγαλύνομεν.

Σὺ γέγονας ὑπερφυῶς Θεογεννῆτορ, οἰκητήριον ὅντως τοῦ πάντων βασιλέως, καὶ χρυσοειδῆς κιβωτὸς τοῦ νόμου, νομοθέτην ἐνδον ἔχουσα, Θεὸν σωματεύμενον.

Προσόμοια. Οὐκ ἔτι κωλυόμεθα.

Χαιρε τὸν μέγαν ἥλιον ἐν τῷ κόσμῳ, αὐγὴ φέρουσα, τὸν φωτίσαντα τοὺς ἐν σκότει ἀγνηὶ καθεύδοντας.

Χαιρε τὸν μόσχον ἡ δάμαλις ἡ τεκοῦσα τὸν ἀμώμητον, καὶ συνάψασα τοῖς γήνοις τὰ ἐπουράνια.

Χαιρε ναὲ Θεοκόσμητε Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, χαῖρε ἀγκυρα τῆς πίστεως· Χαῖρε κάλλος πολύευκτον.

Πληγήθη πολλῶν χειμάζουσι τὴν ψυχήν μου περιστάσεων, καὶ ἐκ πασῶν με Θεοτόκε δεῖξον ἐλεύθερον.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΚΑΧΟΝ ΚΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΜΗΤΡΟΦΑΝΟΥΣ ΣΜΥΡΝΗΣ·

Ο οὐκ ἀκροστιχίς·

Τὴν Παντάνασσαν εὐλογῷ νῦν ἐπτάκις.

Ωδὴ, α'. Ἡχος βαρὺς. Νεύσαι σου.

ΤΑΙΓΜΑΤΑ τῶν Ἀγγέλων, ὃς ἀληθῶς καὶ κυρίας, Μητέρα σε Πάναγνε, Θεοῦ τῶν ὅλων σέβουσιν ἀλλὰ καὶ νῦν τῶν πηλίνων, δέξαι μου χειλέων, ωδὴν τὴν ἴκεσιον.

Ηλιον ἔξ ήλιου, τὸν ἀκατάληπτον Λόγον, ἀχρόνως ἐκλάμψαντα, ἐν χρόνῳ ἀνατέταλκας· οὐ ταῖς ἀκτίσι Παρθένε, φώτισον ἡμῶν τὰς ἐψυχάς καὶ συνέτισον.

Νέκρωσον τῆς σαρκός μου, τὴν ἔτι ζῶσαν κακίαν, ζωὴν ἡ γεννήσασα τὴν ἀληθῆ Πανάγραντε, καὶ τῶν παθῶν καὶ πταισμάτων, βράβευσον ἀγνὴ τῷ σῷ δούλῳ τὴν λύτρωσιν.

Πρέπει σοι Θεοτόκε, τῶν ἐγκαύμων ὁ λόγος, οὐδὲ ἐνεργούμενος· ἀλλ' ἡμῖν δυσωποῦμέν σε, εὑστον ἐκ πάσης τοῦ θίου, θλίψεως ἀγνὴ τοὺς ἐν σοὶ καταφεύγοντας.

Ωδὴ, γ'. Ο κατ' ἀρχὰς τοὺς.

Αποδίδοὺς τὰς ὄρειλάς, δουλοπρεπῶς εὐγνωμόνως, τῶν χαρίτων Δέσποινα τῶν σῶν, θερμῶς ἀνυμῶσε Μῆτερ ἀγραντε, Λόγου τοῦ πάντων λυτρωτοῦ· ἀλλὰ καὶ νῦν ἐξελοῦ με, τῶν κατὰ τὸν βίον περιστάσεων.

Νενεκρωμένον τὸν Ἄδαμ, ἐκ παραβάσεως πάλαι, τῆς βελτίω Πάναγνε ζωῆς, τὸν ζωχρούντα Δέσποινα, Λόγον ἀξίωσας σαρῶς· ἀλλὰ καὶ νῦν με θανάτου, τοῦ τῆς ἀχικὸν τεκοῦσα Δέσποινα,

μαρτίας ἐλευθέρωσαν.

Τραχηλιάσας τῆς σαρκὸς, ὁ ἐμπαθέστατος νόμος, νῦν συνθίλει τὸν Πνευματικὸν, καὶ πρὸς χαλεπὰς τὸν νοῦν μου Πάναγνε ἐπιθυμίας συνωθεῖ· ἀλλ᾽ ἀπαθείας εἰρήνην, βρύσευσόν μοι θᾶττον σαῖς ἐντεύξεσιν.

Ανερμηνεύτως ἐν γαστρὶ, τὸν συνοχέα τῶν ὅλων, συλλαβοῦσα Πάναγνε Χριστὸν, τὴν τῶν γηγενῶν οὐσίαν ἔλυσας, ἐκ τῆς ἀδου κατοχῆς· ἀλλά καὶ νῦν πολυπλόκους, ἄρκυς τῶν φύσιονύτων με διάρρηξον.

οδὴ, δ'. Ὁ Πατρικὸς κόλπους.

Νυκτομαχῶ ζόφῳ τῶν δειγῶν, ἀμαυρώθεις τὸν λογισμὸν ὃ πύλη φωτὸς, ταῖς σαῖς αἴγλαις με καταύγασον, καὶ τῆς χαλεπότητος ἑξελοῦ συντόμως τῶν θλίψεων.

Αμαρτιῶν πλήθει συσχεθεὶς, καὶ ταῖς σειραῖς τῶν πειρασμῶν σφρόδρως πεδηθεὶς, τὴν Δέσποινα βοηθείαν, νῦν ἐπικαλούμενος, λυτρωθείην πάσης κακώσεως.

Συναγωγὰς φαύλων καὶ δεινῶν, καὶ πονηρῶν καὶ φθονερῶν ἀνθρώπων βουλᾶς, διασκέδασον Πανύμνητε, καὶ πάσης με λύτρωσαι, συμφροδᾶς τοῦ βίου καὶ θλίψεως.

Στραγγαλιὰς λόγων τῶν φυεδῶν, καὶ συσκευάς τὰς κατ᾽ ἐμοῦ τῷ ξίφει τῶν σῶν, πρεσβεῖῶν σύγκοφον Δέσποινα, καὶ θᾶττον διάλυσον, καὶ παντοίας ῥῦσαι με θλίψεως.

οδὴ ε'. Νῦξ ἀφεγγής.

Ἄκαταμάχητον τεῖχος ὑπάρχουσα πιστῶν, σκέπη γενοῦ τῷ διούλῳ σου, καὶ ἀπὸ πάσης σφοδρᾶς Παρθένε, ῥῦσαι με λύπης καὶ κακώσεως.

Ὕστογιλευόμενος σφρόδρα, καὶ κατ᾽ ἀμφοῖν χαλεπῶς, κεκακωμένος Πάναγνε, ψυχῆς τὴν ρῶσιν ἐκ σοῦ δεξαίμην, ταῖς σαῖς πρεσβείαις καὶ τοῦ σώματος.

Ἐν τῷ πελάγει Παρθένε, τῶν οἰκτιρμῶν σου καὶ νῦν, προσπεφευγὼς ὁ δοῦλός σου, τῆς συνεχούσῃς βουλῆς ἀδίκου, ἐκλυτρωθείην καὶ κακώσεως.

Ὕπερρεές σου τὸν κλέος, τῶν πρεσβεῖῶν πανταχοῦ, Παρθενομῆτορ ἀγραντε· δὶ ὕπνοι καὶ νῦν με παντοίας, ῥῦσαι τῆς ἐν τῷ βίῳ περιστάσεως.

οδὴ, σ'. Ναυτιῶντα σάλφ.

Ἄλιαι καὶ λόγοι, πάντων σε πιστῶν εὐφημοῦσιν, ὡς ὅλον τὸ ὄφλημα τῶν ἀνθρώπων, τοκετῷ σου σαφῶς ἀποτίσασαν· ἀλλὰ καὶ τανῦν τὸν ὑμνωδόν σου, πρόσδεξαι καὶ ῥῦσαι, πειρασμὸν καὶ θλίψεων.

Ὀδυνόμενόν με, καὶ ταῖς τῶν παθῶν καὶ πταισμάτων, ἀκάνθαις κεντούμενον, καὶ ζητοῦντα τὴν παρὰ σοῦ θεραπείαν Πανάγραντε, πάσης ἀλγηδόνος τε καὶ λύπης, λύτρωσαι καὶ ῥῦσαι, πειρασμὸν καὶ θλίψεων.

Γηγενῶν τὴν φύσιν, εἰς τὸν οὐρανὸν Θεοτόκε, προδήλως ἀνήγαγες, γεγονυῖα τοῦ βασιλέως τῆς δέξης παλάτιον διό με βυθοῦ πολλῶν πταισμάτων, καὶ τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν παθῶν ἀνάγαγε.

Σαρκωθέντα λόγον, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον Παρθένε, ἀγνὴ ἀπεκύησας διὰ λόγου, τῆς ἀ-

λογίας ἡμᾶς λυτρωσάμενον· οὗτον λόγοις θείοις σε ἀπαύστως, ἀνυμνολογοῦμεν καὶ πιστῶς δοξάζομεν.

Κάθισμα. Αὐτόμελον.

Θεοτόκε Παρθένε ἀμίαντε, τὸν υἱόν σου δυσώπει σὺν ταῖς ἄνω δυνάμεσι, συγχώρησιν πταισμάτων, ἐμοὶ πρὸ τοῦ τέλους δωρήσασθαι, τῷ πιστῶς σε δοξάζοντι.

Ωδὴ ζ'. Οἱ ἐν καμίνῳ.

Πραιτισμένη κροσσωτοῖς, τῆς ἀγνείας ἄχραντε Κόρη, ψυχῆς ἐμῆς νῦν μετάβαλε, τῆς κακίας τὸ αἰσχος, πρὸς θείον κάλλας εὐλογημένη Δέσποινα, προστασία τοῦ γένους ἡμῶν.

Νεανιεύονται καὶ νῦν, ἔριννες δαίμονες ἄγαν, καὶ πῦρ παθῶν μοι προσάπτουσιν· ἀλλὰ μᾶλλον ταῖς αἰγλαῖς τούτους εἰς τέλος, τῶν οἰκτιρμῶν σου σύμφλεξον, προστασία τοῦ γένους ἡμῶν.

Μπέρ τὸν σὸν υἱὸν, ἵκετεύειν ἄχραντε Μήτηρ, Θεοῦ μὴ παύσῃ τὸ σύνολον, διὰ τῶν πρεσβειῶν σου τῶν ἀνθρωπίνων, ἔξαιρουμενη θλίψεων, καὶ δεινῶν τοὺς οἰκέτας σου.

Απὸ παθῶν ἡμᾶς ἀγνὴ, τυραννίδος λύτρωσαι πάντας, ὡς ἂν σωζόμενοι ψάλλωμεν; τῷ υἱῷ καὶ Θεῷ σου Παρθενομῆτορ; εὐλογητὸς εἰς κραζοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωδὴ η'. Τὸν ὄντας ὄντα.

Νομάδες ὄντως παθῶν, καὶ πολυτρόπων κυκλοῦσι Δέσποινα δεινῶν τὸν σὸν οἰκέτην· ἀλλὰ λύτρωσαι με παντοίας ἐπηρείας.

Ελθέτω νῦν ἐφ' ἡμᾶς, ἡ κραταιά σου παλάμη Δέσποινα καὶ τῆς προσδοκωμένης ἀνθρωπίνης λύπης, ἡμᾶς ἐκλυτρωσάτω.

Ηαγίδας τῶν πονηρῶν, καὶ κακοδούλων ἀνθρώπων, σύντριψον ἀγνὴ Θεοκυῆτορ, καὶ τὸν σὸν οἰκέτην δεινῶν παντοίων ρῦσαι.

Τὴν μόνην οὖσαν πιστῶν, λιμένα θείον Μαρία Πάναγνε, λιτάζω σε ῥυθῆναι, τῆς ἐν τῇ θαλάσσῃ τοῦ βίου πικρᾶς ζάλης.

Ο Εἰρμός.

Τὸν ὄντας ὄντα Θεὸν, τῆς τῶν πάντων οὐσίας αἴτιον, Χριστὸν ὑπερύψοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδὴ θ'. Τὴν ὑπὲρ φύσιν Μητέρα.

Αποσκιρτήσας ὡς πῶλος, τῶν ἐντολῶν τοῦ Δεσπότου, κηρῷ σου τῶν πρεσβειῶν ἀνθεκτοῦν, Πάναγνε πρὸς ὁδοὺς, τῆς σπουδαίας καταστάσεως.

Κατολοφύρομαι σφόδρα, κατολισθαίνων ἀσίστως, πρὸς πράξεις τὰς πονηρὰς τῆς ἀμαρτίας, λύτρωσαι τῆς τροπῆς, Θεοτόκε με τῆς χείρονος.

Ιαμα πρωτήν δειχθεῖσα, τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας, ιάσω τὴν συντριβὴν Ἀδὰμ καὶ Εὔας· ιάσαι δὲ κακά, Θεοτόκε σαῖς ἐντεύξεσιν.

Σώφρονα νοῦν μοι παράσχου, καὶ καθαρὰν καρδίαν· καὶ γνόμην προσεκτικὴν· ίντας ἐλάττω Δέσποινα, τὰς σεπτάς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Προσόμοια. Ούκ ετι κωλυόμενα.

Χαῖς Θεὸν, ἀρράστως ἀποτεκοῦσα, τὸν θεώσαντα, τῇ αὐτῷ καταβάσει Κόρη τὸν ἄνθρωπον.

Χαῖς παντὸς τοῦ κόσμου, δεδοξασμένη καταρύγιον, καὶ Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων ἔξοχον ἄκουσμα.

Χαῖς τὸ φῶς τοῦ κόσμου, Παρθενομῆτορ, ὑπὲρ ἐννοιαν καὶ ἀρρήτως, εὐλογημένη, σαρκὶ κυήσασα.

Οπι Βοηθείαν ἀλλην, πλήν σου οὐκ ἔχει ὁ οἰκέτης σόν, θόλι προσπίπτω Θεοκυῆτορ, δωρεάν σῶσόν με.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΠΕΡΑΤΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΤ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

· οδὴ, α'. ἡχος βαρύς. Νεύσαι σου.

ΠΡΩΤΟΝ παθῶν νοσήσας, ἐν τοῖς ὑψίστοις ὁ δαίμων, τὴν κακίστην αἴσιν, ὑπερηράνως πέπτωκε· σὺ οὖν Πανύμυητε Κόρη, ταύτης ἡμᾶς ρύσαι ταπεινώσει φρουρήσασ.

Χόγιοι τῆς βλασφημίας, καὶ ἐννοιῶν ἀκαθάρτων, πηρύζουσι Πάναγρε ἐκ μόνης τῆς αἵσεως· σὺ οὖν δρόσοφ τοῦ ἑλέους, ψύξον τῶν κακῶν μου, ἀγαθὴ τὰ ρεύματα.

Χέγας τῆς ἀκτησίας, ὁ ἀνάφραζετος πλοῦτος· Χριστὸν γάρ πτωγένεσαντός καὶ ξένου γηραιατίσαντος· οὕτῳ τὸν βίον ίθύνειν, Κόρη καὶ ἡμεῖς παρ' αὐτοῦ διδασκόμεθα.

Ρειθρος τοῦ Ἰορδάνου, ἀνακαινίσας τὴν φύσιν, Χριστὸς Θεονύμωνες, ἡμῖν δίδωκε βάπτισμα· ὅπερ μολύνοντες οἴμοι! διὰ τοῦ δακρύων βαπτισμοῦ καλαίρουμενα.

οδὴ, γ'. Ο κατ' ἀρχὰς τούς.

Τῇ μετανοίᾳ πᾶν κακὸν, καὶ πᾶν ἀμάρτημα εἰκει, Θεοτόκε πάντων ἡ ἔλπις· αὐτῆς ταῖς ὁδοῖς ἡμᾶς κατεύθυνον· ὅπως τοὺς σγύντας δὲ αὐτῆς, ἀμαρτημάτων τὴν λύσιν, τυγχωνεύμετρίας μιμησάμενοι.

Ἐν μετανοίᾳ ὁ ληστὴς· ἐν στεναγμοῖς ὁ τελώνης· ἐν δακρύσις πρόσνη τὸν Θεόν, κακῆς Θεοτόκε ἔξιλάσαντο· ἐγὼ δὲ μόνην τὴν εἰς σὲ, ἐπικαλοῦμαι ἔλπιδα δὲ τῆς βασάνου λυτρωθῆσθαι.

Χαλιμαξ ἦν εἶδεν Ἰακώβ, αὐτὴν ὑπάρχεις Παρθένε· προετύπου δὲ τῶν ἀρετῶν, τὴν τάξιν, τὴν πράξιν καὶ ἐπίθεσιν· ἡς ἐπιβλίνειν καὶ ἡμᾶς, διὰ τῆς πέμπτης βαθύτιδος· διδού τὰς αἰσθήσεις ἐκκαθίζοντας.

Ιαροῖστοι δὲ οἱ Γεδεών, τὸ σὸν μυστήριον Κόρη, ἐπὶ πόκον εἰλκυσέ ποτε, οὐρανίον δρόσον· ἀλλὰ σὺ κάμοι, δρόσον δακρύων ἐκ Θεοῦ, καταπεμψθῆναι δυστόπει· ὅπως πλήσω πόκον τὸν τοῦ Πνεύματος.

Ωδὴ δὲ οὐ πατρικούς κόλπους

III παρασής και χρονοποίησης, και έμπτικη τῶν μολυσμάτων ἄγχαντε, ἢ τοῦ πένθους αληθείας ἔχουσα, ἐργάτις εὐθεόσυνος, γένοιτο ἐμοὶ οὐλακτήριον.

Νεανικῶς πᾶσαν τοῦ θυμοῦ, ἔργης πικρίαν ἐκδιώκει Πάναγρη, κατανύξεως τὸ δάκρυον. ὅπερ ὡς ιμάτιον, κχιτές ἐνδυθῆναι δυσώπησον.

Αόργοι σορθάν λέγουσι τρανην· ὡς οὐδὲν τῶν πάντων ἀλλα γαίρει Θεός, ὡς ἀνθρώπους ἀμαρτήσαντος, διορθώσει Πάναγκει διὰ τούτο σύ με διόρθωσον.

¶ ποπεσών πταισμασι πολλοῖς ἐξαποδῷ ποῖον θρηνήσω πρότερον· ἀλλὰ πάντων ἐκλα-
θύμενος, πρὸς σὲ Θεογύμφευτε, τὴν θεοῦ μὲν προσφεύγω ἀντίτιηψιν.

Ωδή, ε. Κύριε ο Θεός μου.

Επει τὸ θεῖον στόμα, ἢ αὐτοκαλύψεια ὅπει ψεῦσης, μόνος ὁ διάβολος· τὸ ψεῦδος δὲ τὸν ἀργα-
μένην, ἵνα ταῖς λιταῖς τῆς Ιλανάγου, ἀληθίαις τέκνα γενώμεθα.

Εφη Χριστόδης τῷ Πέτρῳ ἐθδομηκοντάκις ἐπὶ τὰ διδόναι, συγχώρησιν πταισασιν ἐμοὶ Θεονύμευτε, ποσέθευε λαϊκὸν συγχωρήσαι, ὅταν ὁ Κορητὴ παραστήσωμαι.

Πλιον του Δεσπότου, ἀγωθέτης ἔλεος ἐντπλασγγνία: οικπείρει ὡς εὔτπλασγγνος: συγγραφεῖ
τὰ πναίσματα: καὶ ὡς ἀγωθός προσοεῖται, τοῦ σωθῆναι πάντας Θεόνυμχε.

Αέσποινα Θεότοκε, ι σειαρχωμένον τὸν Ποιητάν μου, καὶ πλόστην γεννήσασα, μη ἐγκαταλίπης με! Καὶ τῆς σῆς μη με ἀποκέψυγε, πόροδός διντιλγθεώς δέσμωα!

Ωδή, ξ': Ναυτιῶντα σάλω.

III πληνίς Ἀγγέλων, καὶ τὸν Χερούθην καὶ τὸν Θρόνων, καὶ πᾶς νοεσσός τε διάκονος Θεομητορ, ὡς ὑπερέτεραν αὐτῶν μεγαλύνουσιν· ἡμεῖς δὲ οἱ γῆινοι καὶ κάτω, ἀξεσιν πται- σμάτων, παρὰ σοῦ αἰτούμεθα.

Οὐρανῶν ὑπάρχεις, καὶ πάσις τῆς γῆς πλατυτέρα· καὶ πάντων οπισμάτων ἀριθμέα· καὶ τίς ισχύσῃ ἀξίως ὑμνήσαι σε; ὅμως τὴν προαιρέσειν μου δέγου, καὶ πταισμάτων δίδου μοι ἀγνή συγχώνειν.

Ουμα κεγχυμένον, καὶ τοῖς ὄρατοῖς λελυμένον, τὸν νοῦν οὐκ ἀσίνηι τοῦ προθαίνειν, εἰς
ὑψηλὰ θεωρίας πινήματα· μᾶλλον κατασπάθι Θεοκυτορ, πρὸς τὰ τῆς σαρκὸς πόλυσε-
δῆ παθήματα.

Σολομών προχράσει, ἐν τῇ τῶν ἀτακτῶν πυκνίδι, νυμφίου καὶ νύμφης δρυματουργίαν, τὴν τοῦ Θεοῦ καὶ ψυχῆς δηλῶν ἔνωσιν οὕτω συναρθίηναι με δυσώπει, τῷ ἐκ σοῦ ἀσπόρῳ, προειλόντι Πάναγκε.

Káthiguk. Ο καρπὸς τῆς κοιλίας.

Οὐδαμῶς ἀλλαγῆσθεν ἐλπίζομεν, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν εὑρίσκειν Παναγιώτητε, εἰ μή ἐκ σεῦ

τῆς θόηθείας τάχος ἐπιτύχωμεν· διὸ σε μεγαλύνομεν·
οὐδὴ ζητεῖται Κάμινον παθέεις.

Στόμα πρὸς ὑμνον, κινῶν ὁ Προφήτης, εἶλκυσε Πνεῦμα ὡς γέγραπται· ἔγινε δὲ τοῦτο ἀνοίγων ἐξεύγομαι, φύσαρίας Πάναγγε· ἀλλὰ σὺ με σωθῆσθαι τῷ πόθῳ σου.

Πάντες με βαθεῖα, συνέχει πταισμάτων, καὶ ἀτενίσαι οὐ δύναμαι, πρὸς μετανοίας τὸ ἔγγρος θεόνυμψε· ἀλλὰ σὺ διέγειρον, τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ πρὸς κατάνυξιν.

Ακαρπος ὄφελην, συκῆ Θεούμητόρ, καὶ δειλιῶ τὴν ἀπόφασιν· τῆς ἐκκοπῆς· ἀλλὰ σὺ μοι μεστίευσον, καὶ τὴν νῦν περίοδον· ὅπως βάλω κοπίας γάριν δάκρυα.

Πάντες ὑποίσω τὸ πῦρ τῆς γέεννης! ὃ πᾶντας ἐνέγκω τὸν σκωλήκατον τὸν βρυγμὸν τῶν ὀδόντων Πανγύμνητε! ἀλλὰ σὺ με λύτρωσαι, τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ πρὸς τὸν ὑψίστον.

οὐδὴ, η'. Ἀφλεκτος πυρί.

Στέναξον ψυχὴ, καὶ ἐκ μέσης τῆς καρδίας, οἰκτρὰν φυνὴν ἀνάπεμψον, καὶ γοεῖται τῇ τοῦ Θεοῦ σου Μητρὶ ἐλέησόν με ἀγνή, τὸν ὑπὲρ πάντας τοὺς βροτοὺς ἔξαμαρτήσαντα· ρῦσαι γεεννῆς καὶ σκότους αἰώνιου· καὶ τῆς δεξιᾶς με ποίησον παραστάτην.

Πάρουσάν μοι δὲς τὴν καρδίαν καὶ τὸ ὅματα, τῆς διανοίας γρήγορον, ἐπαγρυπνοῦν καὶ ἀκινητόμενον, ἐν ὧσα τῇ οὐ δοκῶ ἐν ἀρρίῃ τε νυκτός, τὸν Θεὸν ἤκοντα, θείας παστάδος ἀγνή, ἀξιόσται καιομένην, τοὺς τῶν ἀρετῶν τὴν λαμπάδα κεκτημένους.

Πίνου βοσθός Παρθένε Παναγία, τῷ ἐπὶ σοὶ προστρέχοντι, καὶ ἐκβοῶντι μετὰ πίστεως ἐλέησόν ἀγαθή, καὶ πρὸ τοῦ τέλους ἴλασμὸν πταισμάτων δίδου μοι· καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ τέλους παράσχου σωτηρίαν· καὶ μετὰ τὸ τέλος ἀνάπαυσιν τελείαν.

Κράτος τῆς μιᾶς Θεαγγίας ἐν ὑπάρχει, ἀδιαιρέτως διαιρεούμενον· καὶ ἀσυγχύτως συνενούμενον· Πατὴρ αἰτία πηγὴ, τῶν προελθόντων ἐξ αὐτοῦ νίσιν καὶ Πνεύματος· ταύτην συμφώνως, πιστοὶ ὑμνολογοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

οὐδὲν μέρος.

Ασθεντος πυρί, ἐν Σινᾶ προσωπιλοῦσα, βάτος Θεὸν ἐγνώσιε, τῷ βραδυγλώσσῳ καὶ δυσκήρι Μωσῆ· καὶ παιᾶς ζῆλος Θεοῦ, τρεῖς ἀναλότους τῷ πυρὶ, ὑμνωδοῖς ἔδειξε· πάντα τὰ ἔργα Κύριου τὸν Κύριον ὑμνεῖτε· καὶ

οὐδὲν οὐτε θύετε.

Πράματα θείων Πατέρων ἀγνὴ διδάσκουσι, τὴν ἀπογὴν τῆς κακίας εἴναι μετάνοιαν· εἴτα καὶ πάκωσιν, νηστείαν ἀγρυπνίαν, καὶ συντρήματας καρδίας, πένθος τε ἡγνισμένον· ἀ μοι δόρσησαι Μητρόπαρθενε.

Προθερά τοῦ Δεσπότου ἡμέρα πήγγικε· καὶ σὺ καθεύδεις ψυχὴ μου· ὡς τῆς ἀνοίας σου! σπεῦσον ἐγέρθητι, καὶ δάκρυσον ἐμπόνως, καὶ κράξον τῇ Παρθένῳ· τῷ τὸν Χριστὸν τεκεῖσκα, Θεοτόκε μου σύ με σκέπταισον.

Ποῦ θίου ἀστεῖος θύγηρης μου· ἡ νῦν προσκόψεν, ἡ δὲ ἀριθμητής ἡμέρα τῆς ἐξετάσεως, τῶν περισσηγένων σοι, ἐγγέζει πλησιάζει· στρέψητε τὸ Βῆμα ἢ μετέλεις παραστῆναι· διὸ καράξον σῶσσόν με Δέσποινα.

Σύ μου προστάτις ὑπάρχεις καὶ καταφύγειν· σὺ ἀγαλλίαμα Κόρη καὶ θεῖον καύγημα·
σὺ τελίνυν ῥῦσαι με ἐκ πάσης ἀμαρτίας, ὄργης θανατηρόσου, καὶ βλάβης καὶ κινδύνων,
καὶ μελλούσης φρικτῆς κολάσεως·

Προσόμοια. Σήμερον γρηγορεῖ.

Χαῖς ἔσθιαν ἡ δύπνους, ἡ ἐκ καλύκων βλαστήσασα, Παρθενίας ἕόδον, ἐξυθρὸν εὐῶδες·
γαῖς κρίνον θεῖον, ἐξ οὗ ὁ τὰ κρῖνα, τοῦ ἀγροῦ παικίλας, στολὴν τὴν ἀνήθευτον, σαρκὸς
περιεβάλετο, πορφύραν ἀποκρύπτουσαν Σολομονικὴν· γαῖς ἄνθος, πάσης γεωιᾶς παι-
κιλλότερον.

Χαῖς βασιλίς τῶν θασιλίδων, ἡ βασιλέα γεννήσασα, τῶν βασιλεύοντων· οὗ ἡ βασιλεία,
βασιλεία πέλει, πάντων τῶν αἰώνων· γαῖς τοῦ θανάτου, βασιλείου νικήσασα, καὶ ζωῆς ἀ-
νοίξασα, βασιλείων πρόσενον· βασιλεῖς ἦν σέβονται, γαῖς Μαριάμ Παντοθασίλισσα.

Χαῖς κουροτάτη νεράλη, ἡ τὸ γερόδες τοῦ σκήνους σου, καὶ βρέθιον ἐξ ἀκαστῶν, ἀγνείας
πλουτῶντα, ἀερώδες κούφον, λεπτότατον Κόρη· ἢν τῇ Χριστῷς καβίσας, Ήσαΐας ὡς ἐρησε,
κατέβη εἰς Αἴγυπτον, καὶ ταύτης γειροποιητά, εῖδωλα συνέτριψε, καὶ εἰς θείαν γνώσιν
μετεβέβημισε.

Ιλλήρωσον τὴν καρδίαν μου Κόρη, κατανύξεως δέομαι· δός καὶ τῇ ψυγῇ μου σωτήριον
πένθος· τὸν θυμόν μου τρέψον, κατὰ τὸν δαιμόνων πάσάν μου τὴν ἔρεσιν μετάθεσι πέρις
τὸν Κύριον· προσευγαῖς συρράξειν με ἐνίσχυσον πάντοτε· ὅπως διὰ σου ζωῆς τύγχω, καὶ
τῆς θείας λαμπρότητος.

ΤΗ ΗΜΕΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΥΧΑΙΤΩΝ

Ωδὴ· ἀ· ἡγοει, βαρύς· Νεύσεις του πέδες·

ΚΑΙΝΗ με ῥαθυμίας, ἀνακείμενον Κόρη, ἀμαρτιῶν πολυτρόπων, αὐτὴ ἐξανάστησον,
ἡλσίν θείαν βραβεύουσα· ὅπως Πάναγνα δοξάζω, μεγαλεῖς τὰ σὰ ώς ὅντως ὑπερένδοξε.

Ιασαι τῇς ψυγῆς μου, τὴν συντριβήν Θεοτόκε, ἐγκύος ἢν ἐσπάραξε, τῇς ἡδονῆς τῷ δε-
κέστι. θείους φρεσάκους γεωμένην· τῇς σῆς εὐσπλαγχνίας ἀγνή καὶ δυνάμεως.

Στῆτον τὰς καταγίδας, ἵπειν ἡδονῶν καὶ παθῶν μου, τῇ αὔξα τῇ θείᾳ σου, πρεσβείας;
Παναγώμητε· ὅπως ἐν γαϊήνη καρδίας, σου δοξολογῷ τὴν ἀνείκαστον δύναμιν.

Αόξα τῆς οἰκουμένης, δεδοξασμένη Παρθένε, Θεὸν ὑπερένδοξον ἐνδόξως ἡ γεννήσασα, δό-
ξης ἀξέωτος θείας; τούς ὡς Θεοτόκον φέρει σε δοξάζοντας·

Ωδὴ, γ. Ο κατ' ἀρχὰς τούς Οὐρανούς.

¶ Ιωαὴρ κεκρυπτηκὼς, τῆς ἀκολάστου Δεσποίνης, τῶν ἀλέσμων πάλαι ἡδονῶν, λαμπτός Ευσιλεὺς Αἰγύπτου γέγονεν ἐγὼ δὲ σώματος πολλοῖς, πάθεστὶν εἰξεῖς ἀρρόνως, ὥπλος μαρτίας βασιλεύομαι.

Θεογεννητὸρ Ναριάμ, τῆς νοητῆς με Αἴγυπτου, καὶ δουλείας τῆς τοῦ πονηροῦ, ἐξάρπαστον σὺ θαλάσσας τέμνουσα, τῶν πονηρῶν μου ἐννοιῶν, καὶ ὅρει τῆς μετανοίας, ἐνδιαβεβαζούσα καὶ σώζουσα.

Ἄρχοπέτης θείων ἐντολῶν, ἀρρενοὶ νῷ ἐγενόμην, καὶ ὑπῆρξα δοῦλος ἡδονῶν· διὸ ἂν τῆς ψυχῆς τὸ κάλλος ἔσθεσα, καὶ ἡμαρύθην ἀγαθή· μεσίτης δέ μοι φανεῖσα, σὺ ἀντιποιηθῆτα τοῦ δούλου σου·

Φεμολοσφάνος ἡδοναῖς, σὲ τὴν ἀμόλυντον Κόρην· ἵκετεῦω βῆσαι με παντός, σαρκὸς μολυσμοῦ καὶ καυχητήριον, πένθος μοι δός διηνεκές, καὶ τῆς φλογὸς τῆς γεέντης, δάκρυον σθεατήριον παράσχουμοι.

Πάντας ἀνθρώπους ἀρρενοὺς οὐδὲ δίπλα στατικούς καὶ λαθαρούς· ταῦτα τοῦτον τὸν οὐρανούντας τὸν ἀνθρώπισμα· τὸ ἄνθος τὸ τέμιον τὴν Παρθένον Κόρην ὑψηλήσωμεν.

Φερτισμὸς καὶ ὁ γλυκασμὸς, τῶν πεποιθότων ἐπὶ σοὶ Πανύργητε, χαρμονῆς τὴν πολύδουνον καρδίαν μοι πλήρωσον, τελειώσασα μάτης τὰ αἰτήματα.

Τὴν σὴν ῥοπὴν δεῖξον ἀγαθή, ἐπὶ τὸν δοῦλον σου ἀγνὴ Πανάμωμε, τὸν ἐλπίζοντα εἰς σὲ ἐκ ψυχῆς καὶ σὲ προσκαλούμενον, τὴν ἐλπίδα πάντων καὶ καύγημα.

Πλύμηθ Θεοῦ πρόσθεξαι ἐμοῦ, τὰς ἴνεσίν τοι ἐκ πάστης θλίψεως, ἐπηρείας καὶ κακότεως, καὶ κινδύνων λύτρωσαι, τὸν ὑμνοῦντα πόθῳ τὸν τόκον σου.

Ωδὴ, ε. Κύριε ο Θεός μου.

Ποῦν τὸν ἐσκορπισμένον, τὸν ἐμὸν συνάγαγε Θεοτόκε, καὶ βλέπειν με ποίησον τὰ σίκεῖα πραύματα, καὶ θρηνεῖν καὶ στήνειν ἐν τούτοις, τῶν δὲ ἀλλοτριών ἀπέγεισθα.

Φερθησόν μοι ῥανίδα, συμπαθείας Κόρη Θεοκυπτόρο, καὶ τὰς ἀμαρτίας μου τὰς πολλὰς ἐξάλειψον, καὶ τῶν πληγῶν οὐλάς τε καὶ τύπους, ιατρὸν τεκοῦσα ἀράνισσον.

Πλιον τὸ τεκοῦσα, τῆς δικαιοστύνης κούφη νεφέλη, τὰ νέφη διάλυσον τὰ τῆς ἁσθυμίας μου, καὶ πρὸς μετανοίας αιθρίαν, διὰ προθυμίας με θύμον.

Αντο τῆς διανοίας, ἐπὶ σὲ τὸ ὅμμα ἡρα καὶ κράτῳ ἐλέησον Δέσποινα, ψυχὴν πρὸς σὲ βλέπουσαν, καὶ εἰς τὸ μέγα σου ἔλεος ἐλπίζουσαν.

Ωδὴ, ε. Ναυπιῶντα σάλωτο.

Γαυαγίω μέσον, περιπεπτωκὸς τοῦ πελάγους, τοῦ βίου κατέδυσα τὴν ὄλκάδα, τὰς ψυχὴν ἀγνὴ καὶ προσαπόλεσα, πᾶσαν τῶν καλῶν τὴν ἐμπαρισαν· ἀλλ' εἰς ἀπωλείας με βυθοῦ ἀνάγαγε.

Ποητοῦ θηρός με, κήτους ψυχοθύρου Παρθένε, ἐξάγαγε δέομαι, ἐν κοιλίᾳ ἄδου πρα-

γῆς μου, ἀλούσαται Δέσποινα, καὶ ἔλθοι πρὸς σὲ ἡ προσευχὴ μου· ὅσα τε ἡ ὑξέμηνη ἀγαθὴ ἀπόδοσις μοι.

Εμβολαῖς πταισμάτων, καὶ ταῖς πρόσθεταις τῶν κυμάτων, τοῦ βίου γειμάζει με καὶ στρέβει με, ἀλλεπαλλήλων ἀνέμων ἀντίπνοιαις ῥῦσαι· κυθερήτου Θεοῦ Μῆτερ, ἐκ θανατηφόρου τὴν ψυχήν μου κλύδωνος.

Σκοτεινὴν τοῦ οἴδου, γῆτν καὶ γνοζεράν καὶ ζορώδη· γῆτν σκότους ὡς γέγραπται αἰωνίου, καὶ ἀρεγγῆ, ἐν ἡ φέγγος οὐκ ἔστιν ὄξεν, καὶ ζωὴν βροτῶν ἔκει ιδέσθαι· Δέσποινα ἐλπίζων ἐπὶ σέ μη ἰδούμε.

οὐ τοῦ οἴδου ἐστὶ γνωστόν· Κάθημα· οὐτοῦ οὐδὲν τοῦ οἴδου· Κάθημον πάτιδες.

Ασπόρως συνέλαβες ἐν μήτρᾳ σου Παρθένε Θεοτόκε, τὸν οὐδὲν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ Πατέρας· ὃν ἀπαύστως ικέτευε, ὑπέρ τῶν ψυγῶν ἡμῶν.

Οὐδὲν τοῦ οἴδου οὐδὲν· Κάθημον πάτιδες.

Φιλέροις δακρύων κατάρρευσον Κόρη, τὴν χερσωθεῖσαν καρδίαν μου, καὶ τῆς ψυχῆς μου τὰς αὐλακας μεθύσον, διὰ κατανύξεως, ἀρετῶν τὰ γεννήματα. πλημύνουσα.

Πλόκτα καθάπερ, παρῆλθον τὸν βίον, ἔργα νυκτὸς ἐργαζόμενος, ὁ σκοτεινὸς τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ φύτισσον ἔωστε με πρεσβετῶν σου, ἡ τεκοῦσα τὸ θεῖον φῶς Πανύμνητε.

Φρυκτὶς ἀσχέτους, πρὸς τὴν ἀκαρτίαν, ὑποσυρόμενος πάντοτε, καθάπερ δυῦλος ἐκτελῶ τὸ πέρσταγμα, τῆς σαρκὸς Πανάγραντε, τῆς πικρᾶς τυφανίδος ταύτης ῥῦσαι· με.

Πηκυλιστόπως, ὁ δόλιος θεῖς, δεῖ ἐμοὶ ἐπιτίθεται, ἐν ἕδονταις τε καὶ λύπαις ταράτσων με· ἀλλὰ σὺ στεέωτον, ἐπὶ πέτραν ἀγνὴ τῆς ἀπαλείας με.

Οὐδὴ, η· Αἴφλεκτος πυρί.

Σε τὸ καθαρὸν καὶ λαμπρὸν καὶ οὐτοφέρον, τοῦ Ἰησοῦ παλάτιον, καὶ λογικὸν τοῦ Λογοῦ σκήνωμα· τὴν ἔμψυχην κιθωτὸν, τὴν πλευτύραν οὐρανοῦ, καὶ ἀνιστέραν τῆς γῆς πάντιμο Κόρη, ὑπέραγνε Μαρία, ικετεύοισαν τὴν ταπεινὴν ψυχήν μου.

Δῶρον παρ' ἡμῶν ἡ δομεῖσα τῷ Δεσπότῃ, ὡς ἀπαρχὴ τῆς φύσεως, τὰς ικεσίας ἡμῶν Πάναγης, προσδέχου ὑδρά τερπνά, ἀντιπαρέγουσα ἡμῖν τὴν βοήθειαν· ὅπως ἐν πίστει καὶ πόθῳ προσκυνημεν, σὲ κατὰ τὸν ιυδόν σαν εἰς πάντας τούςαιῶνας.

Γιπὸ τῆς αἵτοῦ ὁ οἰός σου Θεοτόκε, ὡς ἀγαθὸς καμπτόμενος, φιλανθρωπίας σὲ παρέγετο, βοήθειαν κατ' ἔγχρων, καὶ ιατρεῖαν τῶν πασῶν, τοῖς πίστει καρύζουσι· πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε;

Ερώντη! μοι νῦν ἐν κινδύνοις προτεκτία· ἐν συμφοραῖς ἀνάλυξις· ἐν περιστάσει βοήθεια· ἐν νόσοις παντοδαπαῖς ιαματόθευτος πηγὴ· καὶ θεραπεία παθῶν, πᾶσαν διάκουστη πλάσην, ἐξ ἐμοῦ Θεοτόκε· ἵνα σε δεξάσω εἰς πάντας.

Οὐ Εἰρήνη.

Αφλεκτος πυρὶ ἐν Σινᾶ προσκυλισσα, βάτος Θεὸν ἐγνώσει, τῷ Εραδυγλώσσῳ καὶ δυσήχρῳ θωτῇ· καὶ πατίδης ζῆλος Θεοῦ, τρεῖς δισκότονες τῷ πυρὶ ὑγναθόντες θεῖες· πάντα τὰ

ἔργα τὸν Κύριον.

οὐδὲ, οὐ. Μὴ τὰς φθοῖξε.

Μή συληφθεῖσα τὸν πλοῦτον τῆς Παρθενίας σου, Μήτηρ σάρκι ἀνεδείχθης τοῦ Παντοκράτορος· νῦμφη ἀπειρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, ἐκτρέφουσα ὡς βρέφος, τὸν ἔρέφοντα ὡς πλάστην, πάντα κόσμου καὶ ἀγάπωντα.

Μη τοῦ ἀδύτου ἥλιου τῆς δόξης πάμφωτε, ἀνατολὴ ἐξ ἣς πάντες ὑπερῆγασθημεν, φέγγει τῆς γνώσεως τῆς θείας ἀληθείας, Κυριώνυμε Κόρη, φῶς πῶν ἐμῶν ὄμμάτων, μὴ παρίδης με τὸν αἰκέτην σου.

Φιλαραρτήμων ὑπάρχων τρέμω καὶ δέδοικα, μήπως ἔξαιροντης τὸ τέλος τοῦ βίου φθάσῃ με, ἕγγραντε Δέσποινα, καὶ πάντων προστασία, τῶν καταπονουμένων, τρόποις με μετανίας, βελτιώσαι ὑνν παρακλήθητι.

Δμαρτιῶν με τῇ κρύει καταπηγνύμενον, τῆς εὔσπλαγχνίας σου θέρμη Δέσποινα θέρμανον, καὶ πρὸς ἀγάπησιν, θερμὴν τὴν τοῦ νίου σου, διέγειρον ὡς ἀν σε θερμῇ τῇ διαθέσει, μεγαλύνω θερμῶς ὁ δοῦλός σου.

Προσόμοιζ. Οὐκ ἔτι κωλυόμεθα.

Χαῖρε η θεία σκέπη καὶ προστασία τῶν τιμώντων σε, ὡς ὑψίστου Θεοῦ Μητέρα. Χαῖρε πανάσπιλε.

Χαῖρε δὲ ης ὁ ἀδης ἀπενεκρώθη καὶ ὁ θάνατος ἡφανίσθη Θεογεννητορε καὶ ὁ Ἀδάμ σέσωστα.

Χαῖρε πιστῶν τὸ καύκημα Παναγία. Χαῖρε Δέσποινα η Θεὸν σωματωθέντα σαρκὶ κυρίσασα.

Ξτενάζοντα με δέξαι: ὡς ἐλεήμων, καὶ ἐλέησον ὡς τὸν τελώνην ταῖς τῆς Μητρὸς σου λιταῖς.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ.

οὐδὲ, αἱ. ἡγος βαρύς. Τῷ συνεργήσαντι Θεῷ.

ΘΕΙΩ ςωτί σου ἀγαθὴ, αὔγαστόν μου τὰς φρένας· ὅπως βοήσω σαι πιστῶς, ὥδην γαριστήριον Ναρία πολυύμνητε.

Μη οὔρανώσασα ἡμῶν, τὴν γεώδη ούσιαν· γαῖρε πανάσπιλε ἀγνή, Κυρία καὶ Δέσποινα

τοῦ Κόσμου χαῖρε ἄμμῳ.

Χαῖρε ἡ πύλη τοῦ Θεοῦ· χαῖρε ἄχραντε Μῆτερ· χαῖρε νεφέλη φωτεινή, βροτῶν καταφύγιον, Παρθένε χαῖρε Πάντεμπνε.

Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, ἔνδον φέρουσα μέσον, οὐ οἱ μετέχοντες βροτοί, πρὸς ζωὴν ὀνώλεθρον, σαφῶς διαβίβλζονται.

Ωδὴ γ'. Εστερεώθη τῇ πίστει.

Χαῖρε ἀστὴρ ἐν τῷ κόσμῳ. τὸν θηλιον ἐμφαίνων, χαῖρε ἀπόρθητον τεῖχος, τοῖς πίστει βοῶσιν· ἄγιος εἰ Χριστὲ, καὶ σὲ ὑμνεῖ τὸ πνεῦμά μου.

Χαῖρε παστᾶς φωτοφόρε, τοῦ μόνου βασιλέως· χαῖρε ἡ σκέπη τοῖς πόθῳ βοῶσι Παρθένε, ἄγιος εἰ Κύριε, ὁ σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σβέσον παθῶν μου τὸ σκότος, ἀγνὴ Θεοκυῆτορ, καὶ φότισόν με φωτί σου, πιστῶς μελῷδοῦντι· χαῖρε κόσμου γέφυρα, καὶ μέγα ίλαστηριον.

Εστερεώθη τὸν θεῖον, τόκον ἐπιγνούς σου, καὶ προστασίαν Παρθένε πλουτῶ σε κραυγάζων· χαῖρε πολυύμνητε Μαρία πάντων Δέσποινα.

Ωδὴ δ'. Άκτοις τὴν ἀκοήν.

Τὸ ἔνδοξον τοῦ φωτοδότου σκήνωμα, ἀνυμνήσωμεν λαοί, χαριστηρίοις φέδαις· χαῖρε τοῦ κόσμου, δόξα καὶ διάσωσμα.

Τὸ πάμφωτον τοῦ Ἰησοῦ παλάτιον, ἀνυμνήσωμεν πιστοί, ἀνακράζοντες τρανῶς· χαῖρε Παρθένε πάντων ἐγκαλλώπισμα.

Ο ἐμψυχοστοῦ βασιλέως θάλαμος, χαῖρε καύχημα πιστῶν, καὶ Προφητῶν ἡ σφραγὶς· τὸ τῶν Ἀγγέλων χαῖρε ἀγαλλίαμα.

Ηδύνεται τῶν ὅρθιδοξῶν δῆμος σε, τὴν Πανάχραντον ὑμνῶν ὡς Θεομήτορα, σὺν τῷ Ἀγγέλῳ τὸ χαῖρε κραυγάζων σοι·

Ωδὴ ε'. Οἱ δρθίζοντες λόγε·

Χαῖρε πάγκαλλε νύμφῃ, Πατρὸς τοῦ προανάρχοντος· χαῖρε ἀφθορε Μῆτηρ, υἱοῦ τοῦ συνανάρχοντος· χαῖρε σκεῦος ἀγνὸν τοῦ ἀγίου Πνεύματος.

Χαῖρε σκέπη τοῦ κόσμου, πλατυτέρα νεφέλης· χαῖρε πύρεινε στύλες, φωτίζων τοὺς ἐν σκότοι· χαῖρε στάμνες χρυσῆς, τὸ μάννα χωρήσασα.

Χαῖρε τῶν Ἀποστόλων, τὸ ἀσίγητον στόμα· χαῖρε τῶν ἀθλοφόρων, τὸ ἀνίκητον θέρος· χαῖρε τῶν Ἀσκητῶν θεῖον ἀγαλλίαμα.

Χειμαζόμενον σάλω, κυμάτων τῶν τοῦ βίου, χαρᾶς με πρὸς λιμένα, ὁδήγησον Παρθένε, ἡ κόσμῳ τὴν χαρὰν τέξσαστην ἀληκτον.

Ωδὴ, σ'. Οἱ ιωνᾶς ἐκ κοιλίας.

Χαῖρε αύγὴ μυστικῆς καὶ θείας ἡμέρας, Πανύμνητε χαῖρε κόσμου τερπνότης· χαῖρε φωτὸς δοξεῖον· χαῖρε τεῖχος τῶν πιστῶν καὶ ὅπλον ἀρέσαγές.

Χαῖρε σεμνὴ, ἐλπίς ἀγαθῶν αἰώνιων· ή ἐμψυχος τοῦ Δεσπότου καθέδρα· τὸ τῶν Ἀνάκτων κράτος· χαῖρε πύργε στερεός καὶ κόσμου βοηθέ.

Χειμάζει με λογισμῶν τρικυμία, πρὸς ὅρμον με ἀλγθοῦς μετανοίας, κυθέρων Παρθένε, ἐν γαλήνῃ συντηροῦσα τὴν καρδίαν μου.

Τὸ τῶν πιστῶν Θεοτόκε θύψωσον κέρας, καὶ τῶν ἔχθρῶν τὴν ὁφρᾶν καὶ τὸ θράσος, κατάθελε ὡς μόνη, προστασία ὑπάρχουσα πιστῶν.

Κάθισμα. Ο δὲ ἐμὲ ἀνασχέδιον.

Τὸν πανοικτίρμονα Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπησον, βύσασθαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐν πάσῃς παγίδος τοῦ ὁφεωφ.

οδὴ, ζ. Κάμινον καιομένην.

Χαῖρε τοῦ βασιλέως παλάτιον τερπνὸν· χαῖρε βοηθεία τῶν μελωδούντων ἄγραντε· εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Χαῖρε τῆς εὐσεβείας ὁ πύργος ὁ στερέβρος· χαῖρε ἡ ἀνόρθωσις τοῖς πίστει ἀνακράζουσιν· εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Χαῖρε φωτεινοτάτου φωτὸς ἡ ἀστραπὴ· καὶ τοῖς πόθῳ μέλπουσι χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις· εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εγειρόν με πεσόντα εἰς χάος συμφορῶν· δίδου χεῖρα Δέσποινα βοῶντι τῷ οἰκέτῃ σου· εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

οδὴ, η. Τὸν μόνον ἄναρχον.

Ιερωτέραν σε οὐρανίων ταγμάτων, ἐπιγινώσκοντες οἱ πιστοί σοι βοῶμεν· Πανύμνητε γαῖρε σκέπη τοῦ κόσμου· Παλάτιον γρυσσοῦν τοῦ πάντων βασιλέως, χαῖρε εὐλογημένη.

Ως ὃντως ἀφθεγκτα καὶ ἀπόρρητα πάντα, καὶ ἔσνα λίαν καὶ βροτοῖς καὶ Ἀγγέλοις, Πανύμνητε Θεοτόκε Μαρία, ὑπάρχει τὰ τῆς σῆς φρικτῆς κυοφορίας, ἀκήρατε Παρθένε.

Αλλην οὐ κέντημαι βοηθὸν ἐν ἀνάγκαις, ἐν τοῖς κινδύνοις ἐτοιμάζατον ρύστην, Πανάγιοντε καὶ βεβαίαν προστάτιν· ἐν νόσοις ιατρὸν· χαρὰν καὶ εὐφροσύνην, ἐν θλίψει ποιήσαις.

Νεύρωσον ἄγραντε τῆς ψυχῆς μου τὸν τόκον, νενεκρωμένον ταῖς πολλαῖς ἀμαρτίαις· καὶ τοὺς τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις· ὑμνεῖτε Ιερεῖς· λαὸς ὑπερψύκοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ο διάβολος.

Τὸν μόνον ἄναρχον, βασιλέα τῆς δόξης, ὃν εὐλογοῦσιν οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, καὶ φρίτζουσι τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις· ὑμνεῖτε Ιερεῖς· λαὸς ὑπερψύκοῦτε εἰς πάντας

οδὴ, θ'. Τὴν ὑπὲρ φύσιν.

Ναὸς καὶ πύλη, ὑπάρχεις, καὶ καθαρώτατος θρόνος, τοῦ πάντων Δημιουργοῦ εὐλογημένη· διό σε οἱ πιστοί, κατὰ γρέος δοξάζομεν.

Η ἀγεώργητος χώρα, ἡ τὸν οὐράνιον στάχυν, ἀνθήσασα ἐπὶ γῆς ἀνερμηνεύτως, αἴσιμης

μυστικοῖς ἐπαξίως δοξάζεται.

Σέσον παθῶν μου τὴν φλόγα, καὶ συμφορῶν τὰς ἐφύδους, διάλυσον μητρικαῖς σου ικεσίαις· ὅπως χαρμονικῶς μεγαλύνω σε ὀχραντε.

Θεοχαρίτωτε Κόρη, η προστασία τοῦ κόσμου, κατάβαλε πολεμίων τὰς ἐπάρσεις, σώζουσα λαὸν, καὶ τὴν ποίμνην σου ἀτρωτόν.

Προσόμοια. Σήμερον γρηγορεῖ ὁ Ιούδας.

Χαῖρε ἡ Εύσσος ἡ λευκοτάτη, καὶ κεκλωσμένη Πανάμωμε, βάθος νοημάτων, ἐν τῇ διανοίᾳ, κλώσασα Παρθένη, Πνεύματος ἄγιου ἔξ ής ἔξυφάνθη ἡ πορφυροχυσόμικτος, ἐπωμίς σαρκώσεως, τῶν ἀνω μυνάμεων, τῷ ιεραρχοῦντι καὶ τελεταρχοῦντι, Χριστῷ ὑπέρ ἔννοιαν.

Χαῖρε ἀγνὴ κεχαριτωμένη, τὸ χαριέστατον ὄνομα, καὶ πρᾶγμα Θεοτόκε· χαρᾶς αἰώνιου, χάριεν χωρίον, τῆς τῶν προπατόρων, ἀναίρεσις· ὡς τῆς χαρᾶς τὸν αἴτιον, Παρθένε γεννησασα, καὶ χαρὰν βραβεύουσα, παντὶ τῷ σὲ ὑμνοῦντι, δί ής οὐρανὸς καὶ γῆ χαίρουσιν.

Χαῖρε ἀπαρακλήτου ψυχῆς μου, θυμηδεστάτη παράκλησις· Χαῖρε ἡ γλυκεῖα, καὶ πρωτὴ δοσός· τὸ εὐκρατὸν γαῖρε, καὶ γαληνὸν πνεῦμα· ζερέριος αὔρα· πνοή τε ἀναψύχουσα· λεπτόν τε Πανάγραντε, καὶ ἥδιν ψιθύρισμα, καὶ διασυρίζον, τοὺς φλεγομένους πυρὶ τῶν θλιψεων.

Ωνομα εὐλαβείας Παρθένε, ἐμαυτῷ ἔξω θέμενος, παίγνιον πορνείας, ἐντὸς γρηματίζω· καὶ ἀλαζονίας γέλως καθορῶμα· θηρίοις γάρ δεσμὸν ὡς ἀντιμάχοις, παραδέδομαι ἔξ ἀπροσεξίας μου· διὸ τούτων ῥῦσαι με, σὺ γάρ ἀγαλλίαμα, πέφυκας ψυχῆς μου καὶ πεποίησις.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΑΔ'. ΗΧΟΥ.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΠΗΝΟΥ.

Ως ὁρᾶται ἐν τοῖς ὑστέροις Θεοτοκίοις.

Ωδὴ, α. ἦχος ΑΔ'. Λαμπτηλάτην.

ΘΕΙΑ προνοία γεγονὼς εἰς ὑπαρξίαν, καὶ κατ' εἰκόνα Θεοῦ, τὸ νοερὸν οἶκοι! τῆς ψυχῆς ἐμόλυνα, ταῖς πρὸς τὸ γεῖδον νεύσεσιν· ἀλλὰ σὺ τῆς γεέννης, ῥῦσαι Παρθένε καὶ σῶσόν με· ὅπως εὐχαρίστως δοξάζω σε.

Μεμολυσμένην μυστικοῖς ἐν πάθεσι, φέρω συνείδησιν· καὶ ὡς σαπρὸν δένδρον, βοήθω ἀμαρτήμασι· δέσποινα δὸς γενέσθη με, ξύλον πεφυτευμένον, ἐν διεξόδοις δακρύων μου, καὶ

καρποφορῆσαι μετάνοιαν.

Καλῶν ἴδεις τὴν φυσήν μου καλλυνον, ή καλλονή Ἰακώβ. ἦν ὁ Θεός Λόγος, ὃς καλήν καὶ ἀμωμον, τὴν παπηκώς ἐσκήνωσε, καὶ παθῶν εἰδεχθείας, τὸ δυσειδές με χιτώνιον, διὰ ἀπαθείας ἀπόδυσον.

Ναόν με δεῖξον τοῦ ἀγίου Πνεύματος, η̄ καθαρὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀληθῆς Μήτηρ, η̄ πανυπερθαύμαστος· σὲ γάρ προστάτιν κέκτημαι, καὶ ὑπέρμαχον πάσαις, βιωτικαῖς περιστάσεσι· καὶ πρὸς τὸν Θεὸν πρέσβυν ἄγρυπνον.

Ωδὴ, γ'. Οἱ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ηὑπὲρ φύσιν ἐν γαστρὶ, ἀνευ σπορᾶς συλλαβοῦσα· καὶ τὸν Λόγον ὑπὲρ λόγον τεκοῦσα, παρὰ φύσιν ἐν πολλοῖς, ημαρτηκότα δέξαι με· καὶ τοῖς ἀλόγοις ζώας, ὅμοιωθέντα ἐλέγησον.

Υπερινιᾶς μόνη ἀγνῆ, τοὺς γηγενεῖς ἐν ἀγνείᾳ· καὶ ἔγὼ ἐν ἀσωτίᾳ τὴν φύσιν· τῶν Ἀγγέλων ὅθεν σθ, τιμωτέρα πέφυκα· καὶ γὰρ δαιμόνων γέρων ἀλλὰ με σῶσον τὸν ἄστιτον.

Εἰ καὶ κατίντησα σεμνή, εἰς λάκκον ταλαιπωρίας, καὶ εἰς βόθρον ἀπογνώσεως ὅλος· ἀλλ' εἰδὼς σου τὴν πολλήν, καὶ ἀμετρὸν συμπάθειαν, χεῖράς σοι ἀνατείνω· καὶ γοῦν οἰκτείρασα σῶσόν με.

Ινα δοξάζω εὐλαβῆς, καὶ εὐσεβῶς προσκυνῶ σε, ἔξελοῦ με τὸν ἀχρεῖόν σου δοῦλον, ἐκ παντοίων πειρασμῶν, κινδύνων τε καὶ θλίψεων, καὶ νοσημάτων Κόρη, καὶ τῆς μελλούσης κολάσεως.

Ωδὴ, δ'. Σύμου ἰσχύς·

Σὺ τῆς ἐμῆς, καρδίας τὸ ἀγαλλίαμα· Θεοτόκε σύ μου τὸ κραταίωμα· σύ μου τὸ καύγημα καὶ τὸ φῶς· σύ μου θυμῷδία· σὺ δέξαι καὶ ἐγκαλλώπισμα· ζωὴ πνοὴ γλυκύτης, ηδονὴ εὐφροσύνη καὶ χαρὰ καὶ τρυφῆς ἡ ἀπόλαυσις.

Πᾶν βυπαρῶν, δέχου χειλέων ἐγκάμια, η̄ ἀγία Κόρη καὶ Πανύμητος· καὶ καταφύγιον ἀψευδές, τῷ κατεγνωσμένῳ, γενοῦ μοι καὶ λιλαστήριον· καὶ βῦσαι με τοῦ ἀδου, τῆς πικρᾶς καταδίκης, ταῖς πρεσβείαις σου Θεοχαρίτωτε.

Ητῶν πιστῶν μόνη ἑτοίμη βοηθεία, βοηθείας γεῖρα ἡμῖν ἔκτεινον, καὶ ὑπερομάχησον τῆς ἥμων, Κόρη εὔτελείας, καιρῷ πολέμου δεόμεθα· φωναῖς γαριστηρίοις, ὅπως ἀδιαλείπτως, τὴν θερμήν σου ὑμνῶμεν ἀντίληψιν.

Καταπειθής, τῷ πράττειν φαῦλα γενούμενος, ἐκ τοῦ πράττειν, ἥλθον εἰς συνηθείαν· ἐκ συνηθείας δὲ εἰς ψιλήν, διάθεσιν εἶτα, ἐκ διαθέσεως ἔρθασα, εἰς ἔξιν η̄ δὲ ἔξι, οἷα φύσις διετέρα, ἐγκειμένη τὸ θήος ὡς γρέος ζητεῖ.

Ωδὴ, ε'. Ινα τί με ἀπώσω.

Ραθυμίας τῷ ὑπνῷ, καὶ τῆς ἀμελείας τῷ κάρῳ βαρούμενος, ἀναισθήτως ἔχω, καὶ ἐν ζόρεῳ παθῶν περιφέρομαι· ἀλλὰ φώτισόν μου, τοὺς ὁρθούλους φωτὸς η̄ πύλη· Ινα μὴ ἀστικῶσι εἰς θάνατον.

Σοὶ προσπίπτω καὶ κράζω, νέκρωσον Πανάμωμε τὴν βασιλεύουσαν, ἐνέμοι καὶ ζῶσαν, ἀ-

μαρτίαιν νοὸς ὀρέωστήματι· καὶ ζωῆς με θείας, ἐν μετοχῇ ποίησον Κόρη, νεκρωθέντα σαρκὸς τῷ φρονήματι.

Νεανίας ἀφλέκτους, τρεῖς ἐν φλογοτρόφῳ χωρίῳ χρεύοντας, καὶ καταπατοῦντας, τὸ δονῶν τὴν παφλάζουσαν κάμινον, τῆς ψυχῆς μου δεῖξον, τὸ τριμερὲς ή τῆς Τριάδος, τῆς ἄγιας τὸν ἔνα γεννήσασα.

Ωμέροτόνον νεφέλην, ὑδωρ ἐπιφράίνουσαν τῆς ἐπιγνώσεως, καὶ τοὺς ἐκτακέντας, ἀγνοσίας φλοιῷ καὶ ἐκλείποντας, ἀναψυχοῦσάν τε, καὶ δροσερῶς ἀνακτωμένην, σὲ γινώσκομέν Κόρη Πανύμνητε.

Ωδὴ, ៥'. Ἰλατθῆτι μοι.

Αθέων Ἀγαρηνῶν, τὰ βέλη σύντριψον Δέσποινα, καὶ πᾶσαν ἐπιθουλὴν, δαιμόνων ματαίωσον, λαὸν χριστεπώνυμον, σκέπων καὶ συλάττων ἵνα πόθῳ σε διεξάζωμεν.

Μαρία τὸ καθερὸν, καὶ πάνσεπτον ἐνδιαίτημα, τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, ψυχῆς καθερτίον, παράγου μοι δάκρυον, καὶ ἐπάκουσόν μου, τῆς δεήσεως Πανάμωμε.

Παλάτιον νοητὸν, τοῦ βασιλέως γεγένησαι· διό σε ἐκδυσωπῶ, ἀνάνειξον οἰκόν με· τῆς Τριάδος Δέσποινα, τὰ ζοφῶδη πάθη, τῆς ψυχῆς μου ἀπελαύνουσα.

Δαμψάτω νῦν ἐπ' ἐμὲ, ή ἄφατος εὐσπλαγχνία σου, βυθοῦ με ἀμαρτιῶν, καὶ τῆς ἀπογνώσεως, Κόρη ἀπαλλάττουσα, καὶ πρὸς μετανοίας, τοὺς λιμένας ἐμβιβάζουσα.

Καθισμα. Τὸ ἀσάλευτον στάριμα.

Τὸ οὐράνιον σέβασμα τὸν δυνάμεων· καὶ ἐγκόσμιον ὕψωμα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν Μητροπάρεμον Κόρην εὑρημάτωμεν πιστοὶ· χαῖρε ή τὸν Ἀγγέλων Ποιητὴν ἐν μητρᾳ βαστάσασα· γαῖρε η τῶν πταιόντων ἴλασμὸν, Θεὸν Λόγον σαρκώσασα· γαῖρε νύμφῃ ἀνύμφευτε.

Ωδὴ, 6'. Οἱ ἐκ τῆς ἰουδαϊας.

Ο καρπὸς Θεοτόκε, τῆς σεπτῆς σου νηδύος ἡμᾶς ἔζωσε, καρπῷ θανατωθέντας· διό σε κατὰ χρέος, ἀνυμονῦντες κραυγάζομεν· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εί.

Τπέρ φύσιν καὶ λόγον, τὸν Δεσπότην τῶν ὅλων ἐκυοφόρησας, καὶ τρέοιεις ἐκ μαζῶν σου, τὸν πᾶσιν εὐκαιρίας, ἐτομάζοντα τράπεζον· ὃν ἐκτενῶς ἀγαθὴ ὑπέρ ἡμῶν δυστάπει.

Νηπιόσσονα γνῶμην· καὶ ἀβέβαιον φρένα, καὶ λογισμὸν ἀτελῆ, Παρθένε κεκτημένος, τοῦ γέρεονος τὸ κρεῖτον, οὐ προκρίνω ὡς νήπιος· αὐτὴ μοι δὸς ἀνδρικῶς, φρονηταὶ τὸ συμφέρον.

Αειπάρθενε Κόρη, ή Θεὸν σαρκωθέντα ἡμῖν κυνίσασα, πολλαῖς κυριεύθεισαν, ἀτόποις ἀμαρτίαις τὴν ψυχήν μου διάσωσον, εὐλογημένη ἀγνή· ἵνα σε μακαρίζω.

Ωδὴ, 7'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Πόνυ ποτε μὴ κλίνεντες, παρχνόμει σεβάσματι, παῖδες εἰς πυρὰν, τὴν ἐπηρμένην βέλτηνται, καὶ μένουσιν ἀφλέκτοι· ταῖς τὸνδαῖς ἐγὼ δὲ πεισθεὶς, μέλλω τῷ πυρὶ, τῷ αἰωνῷ βληθῆναι· καὶ κόπτεοθεὶ· καὶ κλαίειν· ἀλλὰς φεισάμου Κόρη, διδοὺς ἐπιστροφήν μοι,

ταῖς θείαις σου πρεσβείας.

Αἱ δῆδονται τοῦ σώματος, καὶ κινήσεις αἱ ἀτακτοὶ, καὶ παραλλαγαὶ τῆς φυσικῆς συστάσεως, ἀθλίως τελούμεναι, τῷ ἀκαμάτῳ σκόληκι, πέμπουσι τοὺς ταύταις, ἐπιμενοντας πάντῃ, καὶ μὴ μετανοοῦντας· τὶ ποιήσω ὁ τάλας! πρὸς σὲ οὖν καταφεύγω· οὐκτέρησόν με Κόρη.

Η δεξαμένη ἄχρεντε, πῦρ τὸ θεῖον ἐν σπλάγχνοις σου, φλέξον τῶν παθῶν μου, πᾶσαν ὑλὴν δέομαι· τὸν νοῦν μου καταύγασον· καὶ τὴν καρδίαν λάμπρυνον· καὶ ἀναβοῶντα, πάσης λύτρωσι βλάβης· οἱ παιδεῖς εὐλογεῖτε· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε· λαὸς ὑπερψύχουτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο κατοικήσας Κύριος, τὴν ἀμόλυντον μήτρα σου, ἄλλον οὐρανόν σε, ἐπὶ γῆς ἀνέδειξ, Μαρία Πανύμνητε· οὗτος πιστῶς κραυγάζω σου, πάντων τῶν τῆς γῆς με, πειρασμῶν καὶ κινδύνων, διάσωσον καὶ πάστης, προσθολῆς τῶν δαιμόνων, καὶ νόσων καὶ πταισμάτων, ἀγία Θεότοκε.

Ω Βίρμός.

Επιταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς Θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἔξέκαμψε· δυνάμει δὲ κρείττονι, πειρωθέντας τούτους ἴδων, τὸν Δημιουργὸν καὶ λυτρωτὴν ἀνεβά· οἱ παιδεῖς εὐλογεῖτε· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε· λαὸς ὑπερψύχουτε.

Οδὴ, θ'. Εξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Εν πάσῃ τῇ ζωῇ μου Κόρη ἀγνή, ἀντιλαμβανομένη περίθαλπε, τὴν ταπεινήν, καὶ πολυαμάρτητόν μου ψυχὴν· ἐν τῷ καιρῷ δε μάλιστα, τῷ τῆς διαζέυξεως καὶ τομῆς, τῆς ἀπὸ τοῦ δυστήνου, σαρκίου τοῦ φούδους, καὶ λυομένου δίκτην κόνεως.

Επίφανόν μοι τότε Μῆτερ Θεοῦ, τὸ τῆς σῆς ἀντιληψεως πρόσωπον, καὶ τῶν ἐχθρῶν, πρόσωπα ζοφώδη καὶ εἰ δεχθῆ, τῶν συλλαβεῖν θελόντων με, καὶ διασπαράξαι θηριώδῶς, πλήρωσον ἀτιμίας, ὅδῷ τῶν σωζόμενων, ἡ ὁδηγός μου ὁδήγουσά με.

Τενοῦ μοι προστασία ἐν πειρασμοῖς, ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς ἀπροσμάχητος, πύργος ἀγνή· ἐν ἐπιθεουλῇ μόνη βοηθός, ἐν συμφοραῖς ἀντίληψις, ἔχουσα τὸ δύνασθαι ἀγαθήν, ὡς Μήτηρ τοῦ ὑψίστου, ἰσχύεις ἀκωλύτως, ὅσα γάρ θέλεις Θεονύμφευτε.

Τψώθη ἐδοξάσθη γένος βροτῶν, καὶ τιμῆς ἡξιώθη τῆς κρείττονος, διὰ τῆς σῆς, Κόρη συγγενείας καὶ θείκης, σιθεσίας ἔτυχε· τῇ σῇ μεσιτείᾳ καὶ γάρ Θεός, ὥραθη σαρκοφόρος, ἐκ σοῦ ἀρρόττω τρόπω, ἀτρεπτος μείνας τῇ Θεότητι.

Προσόμοια. Ω τοῦ παραδόξου θνήματος.

Χαῖρε πανάγιον τέμενος, τοῦ βασιλέως Χριστοῦ· Χαῖρε βάθος ἀμέτρητον· Χαῖρε ὑψος ἀξέσητον, καὶ Ἀγγέλοις ἀγνώστον· τῶν βασιλέων χαῖρε διάδημα· καὶ ιερέων, καύγημα τίμιον· Χαῖρε ὄλόφωτε· Χαῖρε πανακήρατε· Χαῖρε πιστῶν, ἀπόθητον ἔρεισμα, καὶ πύργος ἀσειστε.

Χαῖρε πυλύευκτον ὄνομα· Χαῖρε χρυσῆ κιβωτέ· Χαῖρε πένθους ἀναίρεσις· καὶ γαρῆς ἀνέγερσις, Θεότοκε Πανύμνητε· τὸ τῶν δακρύων χαῖρε λυτήριον· τῆς εὐφροσύνης χαῖρε ἡ

εἰσοδος· Χαῖρε ἀπείρανδρε· Χαῖρε Μήτηρ ἄνυμφε καταφυγή, πάντων καὶ ἀντίληψίς, τῶν προστρεγόντων σοι.

Χαῖρε παγκόσμιον καύχημα· Χαῖρε λυγνία χρυσῆ, φωταυγῆς καὶ ὑπέρλαμπρε· Χαῖρε θία γέφυρα, πρὸς ζωὴν ἡ μετάγουσα, τοὺς νεκρωθέντας τοῖς παραπτώμασι, καὶ πρὸς τὰ πάθη κατοισθίσαντας· Χαῖρε ἀμίαντε· Χαῖρε τὸ ἀκένωτον ῥεῦμαν ζωῆς, πηγὴ ἡ πηγάσασα· Χαῖρε πανθαύμαστε.

Σάρκα λαβὼν ἐξ αἰμάτων σου, ὁ πρὸ αἰώνων Θεός, σὲ προστάτιν ἀνέδειξε, τῶν ἀνθρώπων ἄχραντε· διὸ ῥῦσαι τοὺς δούλους σου, πάσης ἀνάγκης καὶ περιστάσεως, καὶ τῶν παγίδων τοῦ πολεμήτορος· καὶ τῆς ἐλλαμψεως, μετασχεῖν ἀξίωσον τῶν ἐκλεκτῶν, πάντας τοὺς δοξάζοντας· καὶ προσκυνοῦντας σε.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ΝΙΚΑΙΑΣ ΤΟΥ ΓΡΑΠΤΟΥ·

Ως ὁρᾶται ἐν τοῖς ὑστέροις Θεοτοκίοις.

Ωδὴ α΄ ἦχος Λδ̄. Ἀρματηλάτιν Φεραώ.

ΑΠΟ γειλέων ῥυπαρῶν ἐφύμνιον, δέχου Πανάμωμε, ὡς πρὶν ὁ υἱός σου, Θεός μου καὶ Κύριος, τῆς χήρας κατεδέξατο, τὰ λεπτὰ καὶ τὴν λύσιν, τῶν ὄφλημάτων παράσχου μοι· ὅπως κατὰ χρέος γεραίρω σε.

Άργον Θεοῦ σωματωθέντα τέτοκας, τὸν πρὶν ἀσώματον, θεανδρικῶς κόσμῳ, συναναστρεψόμενον, ὑπερφυῶς Πανάμωμε Θεοτόκε Μαρία· διό σε πάντες γεραίρομεν, καὶ χρεωστικῶς μακαρίζομεν.

Τὸ Θεοτόκον σε κηρύττειν ἄχραντε, πάσης αἱρέσεως· ἀποτροπὴν φέρει· σάκκα γάρ γενόμενον, ἀναλλοιώτως τέτοκας, τὸν ἐπέκεινα φύσει, Θεογεννῆτορ τῆς κτίσεως, Λόγον τοῦ Θεοῦ τὸν ἀΐδιον.

Θεοκυῆτορ Μαρίαμ, θεώσεως, τετύχηκε διὰ σοῦ, ἡ ταπεινὴ φύσις, τῶν βροτῶν καὶ ρέουσα· ἐν σοὶ γάρ νυμφευσάμενος, ἐ Θεός μου τὴν σάκκα, ἐνυποστάτως ἐλάμπρυνε, καὶ εἰς οὐρανούς ἀνεβίσασεν.

Ωδὴ, γ΄. Ο στερεώσας κατ’ ἀρχής.

Πύλη ἐδείχθης νοητή, ἀνατολῆς τῆς ἐξ ὑψους, ἐν τῇ ὑῆ φανερωθείσῃς Παρθένε· διὰ σοῦ γάρ πρὸς ήμᾶς, ὁ λόγος εἰσελήλυθεν, ἐπὶ τῷ σῶσαι πάντας, τῆς ἀλογίας Πανάγραντε.

Πάθον βλαστήσασαν Χριστὸν, τὸ ἀγθος τῆς ἀφθροσίκης, καὶ χρυσοῦν θυμικήριον πάντα

τεσι, σὲ γινώσκομεν ἀγνή, θείας οὐσίας φέρουσαν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις Κόρη, ἀνθρακο. Θεοχαρίτωτε.

Σωτηριώδους δὶς ἡμᾶς, τοῦ Λόγου οἰκονομίας, φωτεινὴ σὺ Μητροπάρθενε πύλη, ἔγνωρθι σθῆτος ἀληθῶς σὺ γάρ ἡμῖν εἰσπαγγες, τὴν νοητὴν ἀκτίνα, τῆς ὑπερβέου Θεότητος.

Eπὶ τὴν ἀγραντὸν νηδὸν, ὡς νεῖτὸς ἐπὶ πόκον, σοῦ κατέβη ὁ Θεός μου Παρθένε, καὶ ἐδρόσισεν ἡμᾶς τοὺς ἐκτακέντας καυσώνι, τῆς ἀμαρτίας δρόσῳ, φιλανθρωπίας καὶ χάριτας.

Ωδὴ, δ'. Σύμμων ἴσχυς.

Σὺ ἀληθῆς, τῆς σωτηρίας ὑπόθεσις, Θεομῆτορ μόνη ἔχορμάτισας, τῷ Ποιητῇ καὶ Δημιουργῷ, ἐκ τῶν σὸν ἀχράντων, αἰμάτων σάρκα δανείσκοσα δὶς ἡς αἱ τοῦ θανάτου, συνετρίβησαν πύλαι, καὶ ζωὴ τοῖς ἀνθρώποις δεδώρηται.

Nεοθαλῆς, ἀθανασίας Παράδεισος, καὶ ὥραιος ὄντως ἀγαδέδειξαι, ξύλον ζωῆς ἐν σοὶ φυτευθὲν, θεαρχικωτάτως, κυοφοροῦσα καὶ τίκτουσα, τὸ πᾶσιν ἀποδεστάζον ζωηφόρους ἐλπίδας, τοῖς πιστῶς Θεοτόκον φρονοῦσί σε.

Aλαβιτικῆς, ἐκ βασιλίδος βλαστάσσασα, συγγενείας τὸν παύβασιλεύοντα, καὶ πρὸ αἰώνων ἐκ τοῦ Πατρὸς, λόγον ἀπορρήτως, καὶ ὑπέρ νοῦν ἀναλαμψφαντα· ἐγέννησας Παρθένε Θεοτόκον διό σε, θεοφρόγως πιστοὶ καταγγέλλομεν.

O Πλαστουργῆς, ἐκ τοῦ αἰῶνός σε εὑρατο, ἐν κοιλάδι, κρῖνον καθαρώτατον, ταῖς ἀρεταῖς λαμπουσαν σεμνὴ βάθει τῆς ἀγνείας, εύρυτητι τῆς σεμνότητος, καὶ ὑψωσεν ἐν γένει, τῶν ἀνθρώπων διό σε, ὡς Μητέρα τοῦ Κτίστου δοξάζομεν.

Ωδὴ, ε'. Ιντ τίμες ἀπόσσω.

Sτρατηγίαι τῶν ἀνω, Πάναγνε Δυνάμεων σέμακαρίζουσι· γενεαὶ δὲ πᾶσαι, τῶν ἀνθρώπων ἀξίως δοξάζουσι· διὰ σοῦ γάρ μόνης, οἱ ἐπὶ γῆς τοῖς υύρανίοις, συναρφέντες ὑψοῦμεν τὸν τόκον σου.

Tὴν ἀθάνατον φύσιν, ἡ θνητὴ παρέδραμεν εἰς ἀγιότητα, καὶ Παρθένος Κόρη, τοὺς ἀσάρκους Ἀγγέλους παρήλασεν· ὡς Θεὸν τεκοῦσα, τὸν βασιλέα τῶν Ἀγγέλων· φ' προσέλεπεν· ἐκείνοις ἀδύνατον.

Tῶν πιστῶν ἡ προστάτις, τείχος ἀκατάλυτον τῶν εὐρημούντων σε· ἡ παντὶ τῷ γένει, τῶν ἀνθρώπων φανεῖσα σωτηρίος, ὡς Θεὸν τεκοῦσα, σωματικῶς ἐπιφανέντα, τὴν ψυχὴν μου διάσωσον Πάναγνε.

Fωτεινήν σε νερέλην, φέρουσα τὸν ἀδυτὸν ἡλιονδέσποινα, οἱ βροτοὶ εἰδότες, ἀνυμνοῦμεν καὶ πόθῳ γεράσιμεν· τὴν γάρ ἀμορφίαν, τὴν ἐν Ἀδάμ ἀμαυρωθεῖσαν, ἀνεμόρφωσας οἰκίαις λαμπρότησιν.

Ωδὴ, σ'. Ηλέσθητί μοι σωτήρ.

O θράνος ὁ τοῦ Θεοῦ, τῶν Χερουθίμι ὁ ὑπέρτερος· νεφέλη ἡ τοῦ φωτός, ψυχῆς μου τὰ ὅματα, Παναγία φώτισον, καὶ παλῶν ἀχλύος, τὴν καρδίαν μου καθάρισον.

H μήτηρ τοῦ λυτρωτοῦ· καὶ τῶν κτισμάτων βασίλισσα, αἴγυμαλωσίᾳ δεινῇ, ληφθέντα με

λύτρωσαι, Μαρία Πανάμωμε καὶ τῆς βασιλείας, τοῦ νίοῦ σου καταξίωσον.

¶ καλησίσου ἀληθῶς, ψυχῶν ὑπάρχει καθάρισιν· καὶ ρύπαντων λογισμῶν, ἐστιν ἔλατήριον, καὶ φυγαδευτήριον, πονηρῶν πνευμάτων, Θεοτόκε φειπάρθενε.

Ασυμάτων ἄτμα σὺ εἶ, Θεοχαρίτωτε Δέσποινα· Ἀγγέλων ἡ καλλονὴ βροτῶν ἡ ἀνάπλασις· Θεὸν γὰρ ἐγένηνης, σεσωματωμένον, τὸν τὰς φύσεις μεταλλάττοντα.

Κάθισμα. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Λεῦτε πάντα τὰ ἔθνη Θεοπρεπῶς, τὴν Μητέρα τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαῖρε θρόνε πυρίμορφε, τοῦ Δεσπότου τῶν ὅλων, Χριστοῦ τοῦ Παντάνακτος· χαῖρε μόνη Κυρίᾳ, ἀπάστη τῆς Κτίσεως· χαῖρε τὸ δοχεῖον, τῆς ἀγίας Τριάδος· Πατρὸς Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, τὸ λαμπρὸν καὶ ἀκήρατον, Μαριάμ Θεοδόξαστε· πρέσβευε τῷ σῷ σιδῇ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων, ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς σοὶ πρεστρέχουσι πίστει, καὶ πόθῳ ὑμνοῦσί σε.

Ωδὴ ζ'. Θεῷ συγκαταθέξω.

Τὸν πάντα πεπλήρωται, φωτὸς τοῦ θείου διὰ τοῦ Πάναγως· σὺ γάρ πύλη ἐφάνης, διὸ τὸ τῷ κόσμῳ Θεὸς ὡμίλησε, καταφυτίζων τοὺς πίστεις κραυγάζοντας· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Συνέλαθες ἄχραντε, τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν καὶ Κύριον, εύδοκήσαντα σῶσαι, τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος θανάτου φθορᾶς· ὃν ἐπαξίως ὑμτοῦντες κραυγάζομεν· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Παλάτιον ἐμψυχον, τοῦ βασιλέως Χριστοῦ Πανύμνητε· χαῖρε στάμνε τὸ Μάννα, ἐν τῇ γαστρὶ σου θείας βαστάσασα, τὸ διατρέψον τοὺς πόθῳ κραυγάζοντας· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νυμφῶν πανάρχαντον, τῆς ὑπὲρ λόγου θείας σαρκώσεως, καὶ παστάδα καὶ θρόνον, ὄρθᾳ φρονοῦντες σὲ ὄνομάζομεν· καὶ γεγηθότες τῷ τόκῳ σου ψάλλομεν· εὐλογητὸς ὁ θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν,

Ωδὴ. η'. Επιταπλασίως.

Ψεογεννητορ Δέσποινα, τῶν πιστῶν τὸ κραταίωμα· ταῖς πρὸς τὸν οὐίον σου, μητρικαῖς δεήσεσιν, αὐτὸν μοι ἵλεωσον, τὸν ἀληθῆς εὔτιλατον· καὶ ἀμαρτιῶν μου, τὸ γειρόγραφον ῥῆξον· καὶ δεῖξον Παναγία, σωζομένων με ἀλήρου· ἵνα σε μεγαλύνω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

¶ ἐν ἀνάγκαις σόζουσα, καὶ θερμῶς προστατεύουσα, πάντων τῶν ἐν θλίψῃ· Παναγία Δέσποινα, σπλαγχνίσθητι σῶσόν με, καὶ πεπτωκότα ἔγειρον, χεῖρα Βοηθείας, πρὸ τοῦ τέλους διδοῦσα· μὴ νῦν με τοῦ θανάτου, καταλύθη ὑπονοῦντα, ἵνα σε κατὰ γρέος δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Αλλην ἐκτός σου Δέσποινα, Βοηθὸν οὐκ ἐπίσταμαι· πλὴν σου πρὸς Θεὸν· καταλλαγὴν οὐ κέντημαι· ἐλέησον ἄχραντε, ἐμὲ τὸν ἀπολλύμενον, διὰ τὰς ἐκ βρέφους, ὀθεμίτους μου πρόξεις· καὶ σῶσόν με βοῶντα γαῖας εὐλογημένη· χαῖρε δεδοξασμένη, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ούρανοικήν ελίμακα, νοητήν σε γινώσκουμεν· δι τῆς καταθάς, μετὰ σαρκὸς ὁ ὑψίστος, ἀνθρώποις ὡμίλησε, καὶ ταπεινούς ἀνύψωσε, πρὸς τὴν ὑψηλὴν, τῶν οὐρανῶν πολιτείαν· ἐντεῦθεν ἀνωτέραν, ὑρανῶν καὶ Ἀγγέλων, καὶ πάντων ποιημάτων κηρύττομέν σε Κόρη.

δ Εἰρήνη.

Επταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλθαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἔξεκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τὸν Δημιουργὸν καὶ λυτρωτὴν ἀνεβέσα· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε· Ιερεῖς ἀνυμνεῖτε· λαὸς

δόθη, θ'. Εξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Τὸν θρόνον τοῦ Δεσπότου τὸν ὑψηλὸν· τὴν καθέδραν Χριστοῦ τὴν περίδοξον· τὸν εὐαγγῆλον τὸ πάγχρυσον ἴερὸν, τὸ Θεοδόχον τέμενος, τὴν παντοθασίλισσαν Μαριάμ· τὴν δόξαν τῶν Ἀγγέλων βροτῶν τὴν σωτηρίαν, πάντες πιστοὶ ἀνευρημάσωμεν.

Τὸν πάντων Βασιλέα καὶ Ποιητὴν, συλλαβοῦσα Παρθένε ἐκύησας· καὶ νῦν ἴδον, οἵα περ βασίλισσα δεξιᾷ, τούτου ἀγνὴ πρεσταταῖ· θέσιν δυσπωπῶς ἀριστερᾶς, μεριδὸς λύτρωσαί με, ἐν ᾧρᾳ τῇ τῆς δίκης· καὶ δεξιοῖς προβάτοις σύνταξον.

Αὕλων ἐκ λειμώνων τῶν τῆς ψυχῆς, τῶν ἀσμάτων τὰ ἄνητα δρεψάμενος, καὶ τῇ ἥσοῃ, μίξας τῶν δικρύων μου ἐν πυρὶ, τῷ τῆς καρδίας ἔψησα, Δέσποινα καὶ μῆρον ἐσκευακός, τὸν ὅμονον ὡς ἡ πόρην, τοὺς σοὺς ἀχράντους πόδας, ἐν τούτῳ βρέχω κράζων σῶσόν με.

Σωτήριος γενοῦ μοι πύργος ἀγνὴ, τῶν δαιμόνων ἀπείρων τὰς φάλαγγας, καὶ πειρα- μῶν, ὅχλον καὶ κινδύνων ἀποσβέων· καὶ τῶν παθῶν τὴν ἔφοδον, πόρρω ἀπελαύνων καὶ καθαράν, διδόνες ἐλευθερίαν, καὶ θείων γαριζμάτων, τὴν ἀρχονίαν παρεχόμενος.

Προσόμοια. Ω τοῦ παραδόξου θεόματος.

Χαῖρε πηγὴ νίζωτήρητος· γαῖρε λαβῖς νοητὴ, νί τὸν θεῖον καὶ ἀσθεστον, ἐν κοιλίᾳ φέρουσα, Ἡσαΐας ὃν ἔβλεψε, Θεογεννητορ ἀνθρακα ρύπτοντα, παντὸς τοῦ κόσμου τὰ ἀμαρτήματα· Χαῖρε περίδοξον, ἄκουσμα καὶ λάλημα, χαῖρε σεμνὴ· Χαῖρε θεῖον οἰκημα, καὶ ὅρος ἄγιον.

Χαῖρε Παρθένε Πανάμωμε· Χαῖρε ζωῆς θησαυρέ· Χαῖρε ὅρος κατάσκιον· Χαῖρε στύλες πύρινε, καὶ νεφέλη ὑπέρφωτε· παντὸς ῥυπώδους γαῖρε καθαίρεσι· γαῖρε τοῦ κόσμου νί ἀνακαίνισι· Χαῖρε ἀνύμφευτε· Χαῖρε Μήτηρ ἄγξαντε· Χαῖρε φλογμὸν, σθέσσασα τῷ καῷ σου· Χαῖρε νί πάντων ἐλπίς.

Χαῖρε ἀγνείας θησαύρισμα· Χαῖρε φωτὸς καθαρὸν, καὶ φαιδρὸν ἐνδιαιτημα· Χαῖρε στάμνης πάγχρυσε· καὶ παλάτιον ἔμψυχον, τοῦ βασιλέως θρόνε πυρίμορφε· εὐλογημένη χαῖρε ὡς πείρανδρε· Χαῖρε πανάσπιλε· Χαῖρε καταξύγιον· Χαῖρε ἀγνὴ· Χαῖρε Θεοδόξαστε· χαῖρε νί πάντων γαρά.

Σῶμα ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμά μου, πάσαις δειναῖς ὁ δεινὸς, ἐργασίαις ἐμόλυνα, τὸ μὲν σῶμα πάθεσι, παραδοὺς τῆς αἰσχρότητος· ψυχὴν δὲ πᾶσιν ἐπιτηδεύμασι, πονηροτάτοις οἵς περ συνέζησα· αὖθις τὸ πνεῦμα δὲ, ἐπηρμένοις θῆσι καὶ σκολοπίζ, Δέσποινα φρονήμα- σιν· ἔξ ὅν με λύτρωσα.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΡΗΤΗΣ·

Ο ον κακροστιχίς·

Θρῆνος βροτοῖς πέφυκεν ἐκ Θεοῦ χάρις.

Ωδὴ, α'. ἡχος ἔπδ', Τίγραν διοδεύσεις.

ΘΡΗΝΩΔΗ τὸν βίον Μῆτερ Θεοῦ, στενὸν καὶ πικρόν τε, καὶ δακρύων πλήρη μοι δός· ὅπως ἀποπλύνω μου τὸν βύπον, καὶ καθαρὸς τῷ Κριτῇ παραστήσωμαι.

Ρευστῆς καὶ γεώδους καὶ ρυπαρᾶς, τυχῶν συζυγίας, οὐκ ηδέσθην τὸ τῆς ψυχῆς, λαμπρότατον κάλλος Θεομῆτορ, ἀλλ ἡδοναῖς τίχρειώθην τοῦ σώματος.

Η πύλη τῆς θείας ἀνατολῆς, ἀνοιξόν μοι πύλας, μετανοίας καὶ ἐκ φυλῶν, τῆς θανατηφόρου ἀμαρτίας, τῇ μεσιτείᾳ σου ρύσκι με Δέσποινα.

Νηστείᾳ καὶ δάκρυσι καὶ κλαυθμῷ, Θεὸς ἴλεοῦται, Θεομῆτορ τοῖς κατ' ἐμὲ, ἀρρένων αὐτὸν λελυπηκόστιν, ὃν μοι πρὸ τέλους ἴλεωσαι Δέσποινα.

Ωδὴ, γ. Οὐρανίας ἀψίδος.

Οὐρανίων Ἀγγέλων, λειτουργικὰ πνεύματα, ἐπὶ τῇ ἐμῇ καταπτώσει πικρῶς ἐθρήνησαν· καὶ ἐπεγέλασαν, τῶν ἀρίων δαιμόνων, τὰ ζοφώδη πνεύματα Θεογεννήτρια.

Συμμετρία τῶν πόνων τοῖς ταπεινοῖς ἄχραντε, τὸ τῆς ἀρετῆς γεωργεῖται μέλι πάνθαύ- μαστον· διὸ ἐνίσχυσον, τὴν παναθίλιαν ψυχὴν μοι, ταπεινῷ φρονήματι ἐμπολιτεύεσθαι.

Βασιλέως θυγάτηρ καὶ ἀληθῶς Δέσποινα, καὶ παμβασιλέως Δεσπότου. Μῆτηρ ὑπάρχουσα, τὴν βασιλεύουσαν, νῦν ἐπ' ἐμοὶ ἀμαρτίαν, οἵτινες δούλην ἀτιμον μακρὰν ἐξόρισον.

Ρεμτισμῷ τῶν δακρύων τὸ δυσειδές Δέσποινα; τῶν ἀμαρτῶν μου καθάρισον καὶ ἀπόπλυνον, τὰ σεσηπότα μου, καὶ ἀποζέσαντα ἔλλην, καὶ ὑγείαν δέομαι δός μοι τῷ δούλῳ σου.

Ωδὴ, δ. Εἰσακήκον Κύριε.

Οἱ πεσόντες ἀνάστητε· ὁ Χριστὸς κελεύει μὴ ἀντιτείνωμεν ἀλλὰ μᾶλλον προσκηψόμεθα, τὴν αὐτοῦ Μητέρα πρὸς συμπάθειαν.

Τίς τὸν Πέτρον διέσωσε; πάντως ἡ μετάνοια Θεονύμφευτε, καὶ ληστὴν πόρνην καὶ ἀσωτὸν οὔς με μιμηθῆναι καταξίωσον.

Οἱ τοῖς πᾶσιν ἀχώρητος, Πάναγνε χωρεῖται ἐν τῇ νηδύῃ σου, διασώζοιν με χρηστότητι, τὸν βεβυθισμένον ἀμαρτήμασιν.

Ικετεύω σε Δέσποινα, μὴ ἐγκαταλίπησμε θρα τιθέως, ἀλλὰ ἔλεός μοι φάνηθι, καὶ τῆς

τῶν δαιμόνων ῥύου τρώσεως.

Ωδὴ ε'. Ορθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε.

Στολὴν τὴν τοῦ βαπτίσματος ἀχρειώσαντι, πολλῶν τῶν δακρύων μοι, χρεία τοῦ ταύτην καθάρισθαι.

Ἑλλανώμενον τὸν νοῦν μου τοῦ κόσμου τῇ φαντασίᾳ, σὺ τοῦτον ἐπίστρεψόν, φόβῳ κολάσεως Δέσποινα.

Επίβλεψον εἰσάκουσον δέομαι, τῆς φωνῆς μου καὶ πάσας ἐξάλειψον, τὰς ἀμαρτίας μου Πάναγνε.

Φωτὶ τοῦ σοῦ προσώπου με λάμπρυνον, τὸν σὸν δοῦλον νύμφη ἡλιόμορφε, ἐσκοτισμένον τοῖς πάθεσιν.

Ωδὴ ζ'. Χιτῶνα μοι παράσχου.

Τυνεῖν ἀδιαλείπτως τὸν Θεόν, Παρθένε δρέπομεν, καρδίᾳ καὶ στόματι ἀλλ' ἡμεῖς τῇ φραχτούμεθα.

Κινδύνων πολυπλόκων καὶ δεινῶν, ἀγνή περιστάσεων, νῦν τῶν λυπούντων με, ἐξελού τὸν ἀθλιώτατον δοῦλόν σου.

Ἐν ὕψῃ τοῦ θανάτου μου σεμνή, βοήθεια φάνηθι· καὶ ῥῦσαι δαιμόνων με πωνηρῶν τῶν ἔκζητούντων ἀρπάσαι με.

Πηγτεύσωμεν ὡς ἔγομεν καιρὸν· κλαύσωμεν πενθήσωμεν· ἵνα τρυφήσωμεν, καὶ γορεύσωμεν ἔκεισε αἰώνια.

Κάθισμα. Αἶντες ἐκ νεκρῶν.

Ο Λόγος τοῦ Πατρός, ἐν τῷ κόσμῳ κατῆλθε· καὶ Ἀγγελος φωτός, τῇ Παρθένῳ ἔβοα· χαῖρε εὐλογημένη, ή παρθενίαν μόνη φυλάξασα· χαῖρε ή συλλαβοῦσσα, τὸν πρὸ αἰώνων Θεόν καὶ Κύριον· ἵνα τῆς πλάνης σώσῃ ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ωδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ιουδαίας.

Εκ γειμῶνος τὸ ἔαρ· καὶ ἐκ ζάλης γαλήνη ἀγνή προέρχεται· ἐκ ζόρου δὲ πταισμάτων· τὸ φῶς τῆς ἀπαθείας; μετανοία εἰσέρχεται· οἱ ἐμπαθεῖς τοιγαροῦν θαξάωμεν μεταγνοντες.

Κυριώνυμος Κόρη, ή Θεὸν σαρκωθέντα ἡμῖν κυήσασα, πολλαῖς κυριευθεῖσαν, ἀτόποις ἀμαρτίαις, τὴν ψυχήν μου διάσωσον, εὐλογημένη ἀγνή, ἵνα σε μακαρίζω.

Θρόνος πύρινος ὄφιτος· καὶ παλάτιον θεῖον τοῦ παντοκράτορος· τοῦ Κόσμου σωτηρία· καὶ σκέπη τοῖς βωῶσι, τῷ μὲν σου Πανάμωμε· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Εξ ἰδρώτων καὶ κόπων, στεναγμῶν τε καρδίας Θεογεννήτρια, συναίσθησις γεννᾶται· ἀπάθεια δὲ ἐκ ταύτης· ης καὶ φθῆσαι τοὺς πρόποδας, ἀξιωθεῖται ἐγώ, ὁ πταίσας ὑπέρ πάντας.

Ωδὴ, η'. Τὸν βασιλέα.

Ο βασιλεὺς, μὲν τῶν οὐρανῶν θέλει πάντας, τὴν αὔτου πληρῶσαι βασιλείαν· ἡμεῖς δὲ Παρθένε τὴν γέενναν ποθοῦμεγ.

Υπέρ τὴν κτίσιν, Κόσμου παντὸς Θεομῆτορ, τοῦ παντὸς δὲ Κτίστης τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀμδρανόντων πολεῖ τὴν σωτήριαν.

Χριστοῦ παθόντος, ὑπέρ ήμῶν χρεωστοῦμεν, καὶ ήμεῖς παθεῖν ὑπέρ ἐκείνου, καὶ πάθη νεκρῶσαι, πισοὶ τὰ ψυχοφθόρα.

Αγνή Παρθένε, χριστιανῶν ἡ προστάτις, ἐξελοῦ ήμᾶς πάσης ἀνάγκης· ἵνα σε ὑμενῶμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο Ειρός.

Τὸν βασιλέα, τὸν οὐρανῶν ὅν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε,

οδὸς θ. Κυρίως Θεοτόκου.

Ρανίδα μοι ἐλέους, στάζον Θεομῆτορ, καὶ τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον ἀπέλασον· σὺ γὰρ ἐχύντας μόνη βροτῶν τὴν λύτρωσιν.

Ιλαῖ τῶν παθῶν με, συγκεκαλυμμένον, καὶ ηδονῶν τῷ βορβόφῳ σπιλούμενον, ὡς ἀγαθὴ μου προστάτις κάθαρον Δέσποινα.

Σταυροῦ τῇ πανοπλίᾳ, κράτυνον τὴν πίστιν, τῷ φιλοχρίστων Ἀνάκτων φιλάνθρωπε, τῆς σὲ τεκούσης πρεσβύτας ὡς πολυέλεος.

Σεισμοῦ λιμοῦ πυρός τε, καὶ αἰχμαλωσίας, καὶ ἐμφύλιου πολέμου ἐκλύτεωσαι, τὴν σὲ γεράίσουσαν ποίμνην Θεογαρίτωτε.

Προσδόκειτε. Τὶ ήμᾶς καλέσωμεν.

Χαῖρε ἀειπάρθενε Δέσποινα, ἡ τὸν φύσει ἀγαθὸν ἔχουσα μένην ἀγαθὴ, καὶ προσόντων τῶν αὐτοῦ, πρῶτον καὶ ἔζοχον ἀγνή, πλουτοῦσσα, Μητρικῶς τὴν ἀγαθότητα· διὸ καὶ ἀγαθύνεις τοὺς ὑμνοῦντάς σε, ὡς συμπαθής καὶ φιλάγαθος· καὶ ὁδηγεῖς πρὸς ἀπόλαυσιν, Πανάγχραντε, ἀγαθῶν τῶν αἰώνων αὐτούς.

Χαῖρε Θεοῦ σκήνωμα δόλειον· βασιλέως ὑψηλὸν, λαμπρὸν ἀνάκτορον ἀγνή, ἀγειρόπλοκος νυμφῶν· χρυσοπορρύρωτος παστάς· ὁ θάλαμος, ὁ εὔσσμος καὶ πάντιμος· τὸ ἐμπινουν, λιθομάργαρον Παλάτιον· χαῖρε ὁ θρόνος ὁ πάγχρυσος, ἀνθρακοφόρος πυράγρα τε, καὶ ἐμψύχος, τοῦ ἀνθροῦ πυρὸς ἀχαντε.

Χαῖρε Μαρία μεγάλη· Κυρίωνυμε· ή· Κυρία παντὸς Κόσμου, χρηματίσσασα Σεμνή, ὡς τὸν Κύριον Κυρίων ἀποτέξκασα Χριστὸν· κυρίως, οὖσα ἀειπάρθενος, ἀγνείας, παγκτησίαν ὑπερτέλειον, κεκυρωμένως πλουτίσσασα, νοὸς ψυχῆς τε καὶ σώματος· ἡ σύμπαντα, ὡς Κυρία δοῦλα γέγονεν.

Δός μοι διανύειν τὸν βίον μου, διὰ πάντων τῶν σεπτῶν, τοῦ σοῦ νίοῦ μακάρισμόν, τοῦ πτωχεύειν τῷ νοῦ, πενθεῖν πραυθεσθαι πεινῆν, διψῆν τε μετ' ἐφέσεως τὸ δίκαιον· ὑπάρχειν, καθαρὸν καὶ ἔλεγμονα· ποιεῖν εἰρήνην διώκεσθαι, ὑπέρ Θεοῦ Παναμώμετε· καὶ φερεῖν με, ἐπὶ τούτοις ἀγχαλλόμενον.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ· ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΚΑΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΜΗΤΡΟΦΑΝΟΥΣ ΣΜΥΡΝΗΣ.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Νῦν ὄκτακις μέλπω σε σὸς Μητροφάνης.

Ωδὴ, α'. ἦχος ΔΔδ'. Τργάν διαδεύσας.

ΝΑΜΑΤΩΝ πηγήν σε πρεσβευτικῶν, γινώσκοντες πάντες, ἀναβλύζουσαν τοῖς πιστοῖς, τῶν ψυχῶν τὴν ῥᾶσιν καὶ σωμάτων, Θεοκυῆτορ ἀπαύστως δοξάζομεν.

Μπέρ φύσιν λόγον Θεαρχικὸν, τέτοκας Παρθένε, καὶ τὴν φύσιν ἐκ τῆς φθορᾶς, ἐρρύσω διό με τῶν ἀλόγων, καὶ παρὰ φύσιν παθῶν ἐλευθέρωσον.

Νομάδες παθῶν με τῶν σαρκικῶν, νῦν περικυκλοῦσι, καὶ συσφίγγουσι χαλεπῶς· ἐπίσκεψαι τάχει τὸν σὸν δοῦλον, καὶ τῶν κακούντων Παρθένε διάσωσον.

Θαῖσαν τὴν κτίσιν ἡνιοχῶν, καὶ φέρων καὶ σόζων, ἐν ἀγκάλαις ἀγνῆ ταῖς σαῖς, περιγγεραμμένος ἀπεργάνθη, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος ἀνέπλασε.

Ωδὴ, γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Κοίμισον τὸν τάραχον, τῆς συνεχούσης με Δέσποινα, νῦν χαλεπῆς, νόσου καὶ πταισμάτων, καὶ παθῶν ἐλευθέρωσον.

Τάχυνον ἐπίσκεψαι, νοσηλευόμενον ἄχραντε, καὶ τῆς δεινῆς, ἀλγηδόνος ῥῦσαι, καὶ παντοῖας με θλίψεως.

Αφατον τὸ πέλαγος, τῶν οἰκτιρμῶν τῶν σῶν ἄχραντε, διὸν καθάπερ τῶν ἀμαρτημάτων, καὶ τῶν νόσων ἔξαγαγε.

Κράτυνον τὸ ἔλεος, καὶ τὴν ἀντίληψιν ἄχραντε, σῶν πρεσβειῶν, ἐπ' ἐμοὶ καὶ ῥῦσαι, πειράσμῶν τε καὶ θλίψεων.

Ωδὴ, δ'. Εἰσακῆκοα.

Ιλαστήριον πάντοτε, τὴν ἐμὴν καρδίαν δεῖξον Πανάγιαντε, τῶν ἀγίων ἐνθυμήσεων, καὶ πλημμελημάτων καθαρτήριον.

Σωτηρίαν παράσχου μοι, τὴν κατὰ ψυχὴν καὶ σῶμα Πανάμωμε· καὶ νοσοῦντε δός τὴν ἵασιν, καὶ τῶν ὁδυνῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Μεθοδείας κατάργησον, τῶν πονηροτάτων δαιμόνων ἄχραντε, καὶ παθῶν τὴν ἐπανάστασιν, καὶ τοῖς ἀσθενοῦσι ῥῶσιν δώρησαι.

Εκ τῆς μήτρας σου Πάναγνε, τῆς δικαιοσύνης ἥλιος ἐλαμψε, καὶ τὸν κόσμον κατελάμπειν· οὐ ταῖς θείαις, αἴγλαις καθάπερ τισον.

Ωδὴ, ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Αέλυνται τῷ σῷ τόκῳ, τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου καὶ ἀπελήλαται, τῆς φθορᾶς τὸ κράτος, Παναγία Παρθένε Πανύμνητε· διὸ λῦσον· τάχει, καὶ τῶν ἐμῷν ἀμαρτημάτων, τὰς σειρὰς καὶ τὰ βάρη τῶν θλίψεων.

Πονηρίας δαιμόνων, καὶ κακίας ἀνθρώπων ρῦσαι με Δέσποινα· καὶ ψυχῆς τὴν νόσον, καὶ τοῦ πώματος θάττον θεράπευσον, ἡ τεκόντα μόνη, πάσης σαρκὸς καὶ τῶν πνευμάτων, Ἱατρὸν καὶ Σωτῆρα καὶ Κύριον.

Ως λαβίδα τοῦ θείου, ἀνθρακος Πανάγραντε καθικετεύω σε, καταφλέξαι πᾶσαν, ἐμπαθῆ τοῦ σοῦ δούλου διάθεσιν, καὶ τὰς ἀσθεγίας, τὰς γαλεπὰς καὶ δυσφορήτους, καὶ ἔηραντις χειμάρρους τῶν θλίψεων.

Σωτηρίας πᾶσιν, ὁ νίος σου παρέσχε πάναγνε Δέσποινα, τοῖς πεπιστευκόσιν, εἰς αὐτὸν καὶ Θεὸν καταγγέλλουσι, σεσωματωμένον, ἐκ σοῦ σαρῶς διό με σῶτον, ἐκ ποικίλων κινδύνων καὶ θλίψεων.

Ωδὴ, σ'. Ιλάσθητί μοι Σωτήρ.

Επίβλεψον ἐπ' ἐμὲ, ἵλεω ὅμματι Δέσποινα, καὶ νοσημάτων δεινῶν, ἐκλύτρωσαι τάχιον, καὶ πάσης κακώσεως, νῦν προσδοκωμένης, καὶ παγίδος καὶ συμπτεώσεως.

Σκαιότητος γνωμικῆς, καὶ φυσικῆς ἐμπαθείας με· καὶ φέροντος τῶν δυσμενῶν, καὶ πάσης φυλότητος, Παναγία Δέσποινα, καὶ κακίας ρῦσαι, τῆς τοῦ βίου σαῖς δεήσεσιν.

Ο διαπλάσας ἡμᾶς, ἐν σοὶ Παρθένε διέπλασται, τὴν φύσιν ἐκ τῆς φθορᾶς, τῶν βροτῶν ρύσμενος· καμέ τοίνυν λύτρωσαι, τῶν πειτυχόντων, πειτασμῶν ταῖς σαῖς δεήσεσιν.

Ο φλογερὸς οὐρανὸς· καὶ θρόνος ὄντως πυρίμορφος· ὁ ἐμψυχος τοῦ Χριστοῦ, Παράδεισος ἄγραντε· ἡ στάμνος τὸ πάγκρυσος, τῆς ζωῆς τὸ μάννα· ζωῆς θείας με ἀξιώστον.

Κάθισμα. Τὸ προσταχθὲν.

Τὸ ἀλατόμητον πιστοὶ καὶ θεῖον ὅρος· τὸ καθαρότατον παλάτιον τοῦ Λόγου· τὸν πυρίμορφον θρόνον τοῦ παιμανικού· τὴν τράπεζαν, καὶ λυχνίαν τὴν χρυσαυγῆ· τὴν γέρουραν τὴν μετάγυνσαν πρὸς ζωὴν, τὴν οὐράνιον κλίμακα· τὴν Θεοτόκον Μαριάμ, ὑμήσωμεν κραυγάζοντες· Χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε.

Ωδὴ, ζ'. Οἱ ἐκ τῆς ιουδαίας.

Στάμνος ἄψυχος πάλαι, σὲ τὴν ἐμψυχον στάμνον ἐδηγήσαντα Δέσποινα· ζωῆς γάρ μάννα φέρεις, Χριστὸν τὸν τοῦ θανάτου, τὴν πικρίαν ἀμβλύναντα, τὸν ἀληθῆ γλυκασμὸν καὶ ωτισμὸν τοῦ κόσμου.

Πη ἀρπάση ὡς λέων, ὁ ἔγιος τὴν ψυχὴν μου ὁ θηριότροπος, μὴ ὄντος λυτρουμένου, καὶ σώζοντος Παρθένε· λυτρωτὴν γάρ σε κέκτημαι, τὴν τὸν Σωτῆρα Χριστὸν καὶ λυτρωτὴν τελουσαν.

Μακαρία Παρθένε, καταρρύγιον πάντων τῶν θλιβομένων πιστῶν, παντοίας ἐπηρέειας, καὶ λύπης καὶ κατίσεως, τῶν φύσοντων με λύτρωσαι, καὶ τῶν πτυκισμάτων πολλῶν, καὶ τῶν ποικίλων νόσων.

Η τὸν βότρυν τεκοῦσα, τῆς ζωῆς Θεοτόκη τὸν ἀγεώγητον, ὀξίωσον καρπούς με, προσ-
έρειν μετανοίας, τῷ οὐρᾷ σου χραυγάζοντα· ὁ τὸν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Ωδὴ. η'. Επταπλασίας.

Τὰ μεγαλεῖα Πάναγε, τῶν ποικίλων θαυμάτων σου, πάντες ἐκβοῶμεν, οἱ πιστῶς προσ-
τρέχοντες, ταῖς σαῖς ἀντιλήψεισιν ἀλλὰ καὶ νῦν με νόσου δεινῆς, καὶ τῶν ψυχικῶν, καὶ
σαρκικῶν ἀλγημάτων, ἀπάλλαξον καὶ δεῖξον ἐρήμωμένον κατ' ἄμφω, δοξάζειν τὸν οὐρῶν σου
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ραγδαιστάτως ἐπνευσαν, τῶν φθονούντων οἱ ἀνεμοί· καὶ τὰν δυσχερῶν οἱ ποταμοὶ σροσέ-
κρουσαν, σφρόδρως τῇ οἰκίᾳ μου, τῇ νοητῇ Παρθένε ἀγνῇ· ἀλλ' ὥστερ ἀφρόν, χυμανομέ-
νης θαλάσσης, διάλυσον τὴν ρύμην τῶν λυπούντων ἀπάντων· καὶ δός μοι σαῖς πρεσβείας,
γαλήνην εἰς αἰῶνας.

❶ διαπλάσας πήλινον, ἀνδριάντα τὸν ἄνθρωπον, εἴτα καὶ ψυχὴν, αὔτῷ ἐνθεὶς ἀθάνατον,
ἐν τοῖς διαπλάττεται, καὶ ἀναπλάττεται πάλιν αὐτὸν ὅν μοι εὑμενῆ, καὶ εὐδιάλλακτον δεῖ-
ξον, Παρθένε σαῖς πρεσβείας, καὶ τὴν ῥώσιν παράσχου, καὶ πάντων τῶν θειέρων τὴν
λύτρωσιν συντόμως.

Φωτοδολεῖς ἐκάστοτε, τοῖς τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, ἀνατεταλκέναι ἐκ τῆς σῆς Πανά-
γκραντες, νηδύος δοξάζουσι, καὶ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, καὶ δαιμονικῆς, καὶ σκοτεινῆς ἀ-
παλλάττεις, ἐνέδρας τοὺς σοὺς δούλους· ἔξ ὅν ἔντει καὶ σῶσον, καὶ τῶν συνεγόντων
δεινῶν ταῖς σαῖς πρεσβείας.

Ο Βίρμός.

Επταπλασίας κάμινον, τῶν γαλδαίων ἢ τύραννος, τοῖς θεοερέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε·
δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδόν, τὸν Δημιουργὸν καὶ λυτρωτὴν ἀνε-
έσαι, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε· Ιερεῖς ἀνύμνεῖτε λαός ὑπερυψοῦτε.

οὐδὲ, θ', Κυρίως Θεοτόκου.

Α νύψωσον τὸ κέρας, τὸ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τοῖς πιστοῖς κατ' ἐθνῶν δὲ παράσχου ἴσχὺν·
καὶ βασιλέων τὰ σκηπτρα ἀγνὴ κρατούσων.

Νωθεῖς καὶ παρειμένας, καὶ νενικημένας, παρεμβολάς ἀλλοφύλων Παρθένε ἀγνῇ, τὰς
τοὺς πολέμους θελούσας θᾶττον ἀπόφηνον.

Η μόνη συμμαχία, τῶν σὲ γεραίροντων, χριστιανῶν ὁριοδόξων πρεσβείας ταῖς σαῖς, Ἀ-
γαρηνούς ὀπλοφόρους τάγει καταίσχυνον.

Συνέτισον Παρθένε, τῶν πιστῶν χορείας, καὶ κατ' ἐγκέφαλον ἀοράτων καὶ τῶν ὄφατῶν, κα-
τευδόσασα σῶσον ἐκ πάσης θλίψεως.

Προσόμοικ. Ω τοῦ παρυδόξου.

Χαῖρε πυρίμορφον ὄγκη· Χαῖρε αὐγὴ μυστικὴ, ἐν τῷ κόσμῳ τίτεζασα, τὸν λαμπρὸν καὶ
ἀδύτον, καὶ ἀνέσπερον ήλιον· Χαῖρε κοιχύλη πορφύραν βάψασα, ἐκ σῶν αἰμάτων τῷ βα-
σιλεῖ τοῦ παντὸς· Χαῖρε Πανάγκραντε· Χαῖρε εὐλακτήριον πάντων πιστῶν, τῶν προσκα-
λουμένων σε, ἐν πεποιήσει ψυχῆς.

Χαῖρε πέσχυτων ἀνόρθωσις· Χαῖρε πεινώντων τροφὴ· Χαῖρε πλοῦτε ἀσύλητε, καὶ πεντάτων ἄχραντε, θησαυρὸς ὁ ἀκένωτος· τῶν ἀθενύντων χαῖρε ἐπίσκεψις· τῶν θλιβομένων, χαῖρε παράκλησις· Χαῖρε βοήθεια, τοῖς προσκαλουμένοις σε καὶ ἀρέσαγέτε, σπλον καὶ ὅχύρωμα, καὶ τεῖχος ἀφόπλοτον.

Χαῖρε μυστικὲ Παράδεισε, ἔύλον ζωῆς τὸν Χριστὸν, ἐν κοιλίᾳ σου φέρουσα, καὶ τεκοῦσα ἄγθορε, εἰς ἡμῶν ἀναβίωσιν, τῶν νεκρωθέντων, γεύσει τοῦ ἔύλου ποτὲ, καὶ τῷ θανάτῳ ὑποκυψάντων κακῶς· χαῖρε παυπόθητε, καὶ παντομημόνευτε χαῖρε βροτοῖς, θείαν ἀγαλλίασιν παρεχομένη ἀεί.

Σῶσδόν με πάγαγε Δέσποινα, ἡ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, ἀπορρήτως γεννήσασα· σὲ γὰρ μόνην κέντημαι, προστασίαν ὁ δοῦλός σου, τεῖχος καὶ σκέπην καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ τῆς ψυχῆς μου θείαν παράκλησιν· σὺ οὖν με λύτρωσαι, ἀκοιμήτου σκόληκος καὶ τοῦ πυρὸς, τοῦ διαισινίζοντος Μήτρος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΗΡΑΤΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΑΣ.

Οὐ οὐ ἀκροστιχίσ.

Γῇ ὑπεράγνω, προστρέχω καὶ Παρθένω.

Οδὴ, α'. ἦγος Λεύκης, Λερατηλάτην Φαραώ.

ΤΗΝ σηπεδόνα τῆς ψυχῆς μου ἔγραψαν, καὶ τῶν τραυμάτων οὐλάς, δραστικῷ σαριδάκῳ, τοῦ Υἱοῦ σου Πάναγνε εἰς σὲ γὰρ τὴν ἐλπίδα μου, ἀνατίθημι πᾶσαν, καὶ σὲ μεσίτιν προβάλλομέν, πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Τημέλημένως καὶ ῥαθύμως Δέσποινα, σλον τὸν βίον ἐγὼ, καταδαπανήσας, τὸν ἐμὸν ὁ σωτος, εἰς ἐμαυτὸν γενόμενος, τῇ σῇ σκέπῃ προστρέχω, καὶ μετὰ πίστεως κράζω σοι, σῆσόν με πρεσβείασι σου Πάναγνε.

Τπέρ τὴν ψάμμον ἀληθῶς κρίθηνται, αἱ ἀνομίαι μου, καὶ αἱ ἀμαρτίαι, ἀς ἀναίδην ἐπράξα, καὶ ἐμαυτὸν ἐμόλυνα, καθυβρίσας ὁ τάλας, τὸ κατ' εἰκόνα Πανάμωμε, ἀλλ' ὃς πολεύσπλαγχνος σῆσόν με.

Τροσπεφευγότα νῦν εἰς σὲ σὺν δάκρυσι, καὶ ἐν πολλῷ στεναγμῷ, καὶ καρδίας θλίψει, μὴ παρίδης δέομαι· ἀλλὰ τῇ μεσιτείᾳ σου, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, τὸν σὸν Υἱὸν ἐκδύσω πησαν, σπας λυτρωθῶ τῆς κολάσεως.

οδή, γ.: Ο στερέωσας κατ' ἀρχάς.

Εμῶν δακρύων σταλαγμούς, καὶ στεναγμούς τῆς καρδίας, καὶ χειρῶν ἐκτεταμένων ἐπάρσεις, καθορῶσα συμπαθῶς, οἰκτείρησον τὸν δοῦλόν σου· καὶ γὰρ οὐκ ἔχω πλήν σου, Δέσποινα ἄλλην βοηθείαν.

Ροώδη φύσιν τὴν ἐμήν, γινώσκουσα Θεοτόκε, καθ' ἑκάστην ὀλισθαίνουσαν οἷμοι! πρὸς τὰ γείρα ἀκρατῶς ἀντιλαβοῦ καὶ σῶσόν με· καὶ γὰρ οὐκ ἔχω πλήν σου, Δέσποινα ἄλλην βοηθείαν.

Ανερευνήσας ἐμαυτὸν, εὔρίσκω πάντας ἀνθρώπους, ὑπερβάντα ταῖς κακίαις Παρθένες, καὶ ποὺ φύγω ὁ δεινὸς εἰ μὴ πρὸς σὲ τὴν εὔστλπαγγήν· ὅτι οὐκ ἔχω πλήν σου, Δέσποινα ἄλλην βοηθείαν.

Γυμνὸς καὶ ἕρημός είμι, καὶ πάντων ἐστερημένος, τῶν καλῶν ὡν ἐσυληθήν ὁ τάλας, τῇ κακίστῃ συμβουλῇ· οὕτην πρὸς σὲ κατέφυγον· καὶ γὰρ οὐκ ἔχω πλήν σου, Δέσποινα ἄλλην βοηθείαν.

οδή, δ': Σύ μου ισχύς·

Νινευῖτῶν, τοὺς στεναγμούς καὶ τὰ δάκρυα, ὁ Υἱός σου πάλαι προσδεξάμενος, τὴν ὄφει λὴν τῶν ἀμφιτίλων, πᾶσαν τὴν ἑκείνων, ἀφῆκεν ὡς πολυέλεος· διό σε ἵκετεύω, ἐξίλεωσαι τούτον, παραβλέψαι κάμου τὰ ἐγκλημάτα.

Ω τῆς ἐμῆς, φρεσοβλαβείας Πανύμνητε· ὅτι θέλων τοῖς κακοῖς συμπέφυρμαι, ἀναισθητῶν ὅλως ἀμελῶν, καὶ ἐμματαιάζων, ταῖς ἀνυπάρκτοις ὄρεξεσι· διὸ ὁδίγησόν με, πρὸς ὅδὸν μετανοίας, ἐπιστρέφουσα καὶ συνετίζουσα.

Πανευλαβῶς, πρὸ τῆς εἰκόνος παρίσταμαι; τῆς Ἀχράντου τῆς σῆς Παναγιώμητε, ἐκλιπταρῶν καὶ παρακαλῶν, μή με ἀπορρίψης, τοῦ σοῦ προσώπου τὸν ἀθλιὸν· ἀλλ' οἰκτείρον καὶ σῶσον, ἐκ παντοίας με βλάβης, καὶ κινδύνων καὶ πάσης κακώσεως.

Ρώσιν ψυχῆς, ρῶσίν μοι σώματος δώρησαι· ἵνα πράττω καὶ ποιῶ τὸ θέλημα, τοῦ σοῦ Γιοῦ φύσιον καὶ χαρᾶ· καὶ γὰρ ἔξισχύεις, ὡς Μήτηρ οὖσα τοῦ Κτίστου σου· καὶ πράττεις ὅσα θέλεις, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, τῷ νεῷ σου Παρθένε προστρέχουσιν.

οδή, ε': Ἰνα τίμεις ἀπάνω.

Ολος γέγονα φεῦ μοι! ταῖς ἀθέσμοις πράξεσι καὶ ἀνομήμασι, βορδοῖσθεντος Κόρη, καὶ αἰσχύσιν ἀληθῶς καταγώγιον· καὶ μεμισημένος, ὑπὸ Αγγέλων καὶ ἀνθρώπων· ἀλλ' οἰκεῖοις ἀπόπλυνον δάκρυσι.

Συνεχόμενον πλείστοις, πειρασμοῖς Πανάγραντε καὶ περιστάσεσι, πανταχόθεν οἷμαι! καὶ κλονούμενον ζάλαις καὶ θλίψει, περιφεούρησόν με, ὑπὸ τὴν σκέπτην σου τὴν θείαν, λυτρούμενην καὶ σώζουσα πάντοτε.

Τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, τῇ πρὸς τὸν Γιόν σου κεχρημένῃ Πάναγνε, ὑπέρ τοῦ ἀχρέον, καὶ πολλὰ ἐπιταικότος οἰκέτου σου· ὅπως εὔρω λύσιν, ἀμαρτιῶν μου τὸν Σωτῆρα, ἐκδυσώπησον πρὸ τῆς ἐτάσεως.

Ρυουμένη μὴ παύσῃ, ἔξομολογούμενον τὰς ἀμετίας μου, καὶ τὰς ἀνομίας, ἀς ὁ τά-

λας ἐν γνώσει τὴνόμησα· διὰ τοῦτο κράζω, ἐν στεναγμοῖς καθικετεύων, μὴ ἀπώσῃ τὸν δοῦλόν σου Δέσποινκ...

Ωδὴ, σ. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Εγένοντο φαλαικῶς, αἱ ἀνδρίαι μου Δέσποινα, ὡσεὶ φορτίον βαρὺ, ἐπ' ἐμὲ βαρούμεναι· καὶ ψυχῆς αἱ μόλωπες, διὰ ἀφροσύνην, προσώπεσσαν καὶ ἐσάπησαν.

Χρεωστικῶς τῷ ναῷ, τῷ ιερῷ σου προσέδραμον· καὶ ὡς ἵκετης οἰκτρός, παρίσταμαι Δέσποινα· τὰ δάκρυα δέξαι μου, ὡς τῆς χήρας τότε, τὰ λεπτὰ Χριστὸς ὁ Κύριος.

Φεᾶς βαστάξει τῇ γῇ, ἐμὲ τὸν αὐτοκετάκριτον, τὸν παρὰ πάντας βροτοὺς, ἀσάτως βιώσαντα, καὶ οὐ καταπίνει με! ἀπορῶ καὶ φρίττω ἀλλὰ σὺ τῇ διασώζουσα.

Κατάσβεσον ἀγαθή, τῷ δροσισμῷ τοῦ ἐλέους σου, τὰ βέλη τὰ κατ' ἐμοῦ, δολίως κινούμενα, νυκτὸς καὶ ημέρας τε, τὰ πεπυσμένα, τοῦ ἔχθρου τοῦ πολεμοῦντος μου· με.

Κάθισμα. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὸ πολύφρωτον δχῆμα τοῦ Θεοῦ, θείου φέγγους λυχνίᾳ χρυσοφανῆς, ἀσπιλε ἀμόλυντε, ὑπεράμιως Δέσποινα· τὴν σκοτεινὴν ψυχὴν μου, τυψλώττουσαν πάθεσι, τῆς ἀπαθείας αἴγλης, καταύγασον δέομαι· καὶ μεμολυσμένην, τὴν καρδίαν μου πλῦνον, ῥοᾶς κατανύξεως, μετάνοτας· καὶ δάκρυσιν· ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι, πρέσβεινε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναι μοι τὴν ἀρεσιν· σὲ γάρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου.

Ωδὴ, ζ. Οἱ ἐκ τῆς Ιουδαίας.

Ανατείνω τὸ σῆμα, τῆς ἐμῆς παναθλίας καὶ ταλαιπώρου ψυχῆς, πρὸς σὲ καὶ ἀνακράζω, ἐν πίστει τῷ Υἱῷ σου, τῷ Σωτῆρι καὶ πλάστῃ μου, ταῖς τῆς Μητρός σου Χοιστέ, πρεσβείαις οἰκτειόν με·

Ιμάτων πελάγη, κεκτημένη Παρθένε ὡς τετοκυῖα Χριστὸν, ἐπέχεις ἀφθόνως, καὶ μοι τῷ οἰκέτη, ἀσθενοῦντι ρανίδα σου, τῷ πανταγόθεν δεινῶς ἐκτετραυματισμένῳ.

Παναγία Παρθένε, κατανύξεως πλῆσον τὴν ταπεινήν μου ψυχὴν, τὸν θεῖον ὅπως βρέζω, παύον σου Θεοτόκε, ταῖς ῥοᾶς τῶν δακρύων μου, καὶ ἀποπλύνω ἄγνη τὸν ῥύπον τῶν παθῶν μου.

Απιρόγαμε νύμφη, περιφρούρησον πάντας, τὸν περευγότας εἰς σὲ· καὶ γάρ εἰ μὴ φρουρήσῃς, τοὺς δούλους σου Παρθένε, ἀπολώλαμεν ἀπαντες, καὶ ἐγενήθημεν ἀν κατάβρωμα δαιμόγων.

Ωδὴ, η. Τὸν ἐν ὅρει ἀγίφ.

Ρῦσαι τότε, Μαρία Θεοτόκε τοὺς σοὺς δούλους, ἡνίκα ὁ Υἱός σου, τοῦ κρῖναι ἔλθῃ γένος τῷ ἀνθρώπινον, καὶ διαχωρίσαι, ἀπ' ἀλλήλων οἷμοι! δικαίους καὶ ἀδίκους.

Θαῦμα μέγα, πᾶς γαλουχεῖς Παρθένε! καὶ Παρθένος ἐδείχθης μετὰ τόκουν! ὅντως τὰ σὰ μυστήρια παράδοξα· διὸ προσκυνοῦμεν, καὶ ὑπερψύκουμεν τὸν ἀφράστον σου πάσον·

Εμακρύνθην, ἐκ σοῦ καὶ ἐδειλύχθην, τοῖς κακοῖς μου· διὸ καὶ ἐγενήθην, μυκτηρίσμος καὶ γλενασμὸς τοῖς κύκλῳ μου· ἀλλὰ μὴ παρίδης, δέομαι Παρθένε εἰς τέλος τὸν σὸν δοῦλον.

Νεκρωθέντα, τοῖς δήγμασι τοῦ πλάνου, ζώωσόγ με ἡ τὴν ζωὴν πάντων τεκοῦσα, καὶ μὴ ἔσσης ἔτι τῷποτον κατ' ἐμοῦ, καταδυναστεῦσαι, ἐξηπορημένου, καὶ τεταπεινωμένου.

Αἰνοῦμεν. Θ Ειρμός.

Τὸν ἐν ὅρει ἀγίῳ δοξασθέντα· καὶ ἐν βάτῳ, τόκον τὸν τῆς αἰειπαρθένου, τῷ Μωυσῆ· μηδ στήριον γνωρίσαντα· Κύριον ὑμνεῖτε· καὶ ὑπερεψύοῦτε

οὐδὲ, θ. Ἐφριζε πᾶσα ἀκοή.

Ηγέρθη κέρας εὐσεβῶν, ὑψωθέντος ἐπὶ ξύλου Πανάμωμε, τοῦ σοῦ νιόῦ· καὶ Θεοῦ, ἐν φερόρχε τὸ χειρόγραφον· καὶ κατηργήθη ὁ ἐγχρός εἰς τέλος καὶ πέπτωκε· διό σε ἄχραντε, ὡς αἰτίαν τούτων πάντων δοξάζομεν.

Ροτὴν δακρύων τῶν ἐμῶν, καθορῶσα συμπαθῆς εὐσπλαγχνίσθητι, ἐπ' ἐμοὶ Δέσποινα, τῷ σῷ ἐλέει τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, καθιλαρύνουσα διει, φυλάττουσα σκέπτουσα καθαγιάζουσα, καὶ δαιμόνων ἐκ χειρὸς ἀφαρπάζουσα.

Ικράτος Ἀνάκτων εὐσεβῶν, Προρητῶν καὶ ἀποστόλων τὸ καύχημα· Ιεραρχῶν καλλονῆ· Μαρτύρων Κόρη τὸ ἐγκαλλώπισμα· καὶ τῶν Ὁσίων χαρμονῆ· Δικαίων ἐντρύφημα· καὶ οὐλιθομένων χαρᾶ· μὴ παρίδῃς τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου.

Δαιοὶ καὶ γλῶσσαι καὶ φυλαὶ, ινανίσκοι σὺν παρθένοις προσέλθωμεν, ἐν καθαρῷ τῷ νοῦ· ὃςδοξοδίας πάντες οἱ τρόποικοι, καὶ τῇ Παρθένῳ καὶ ἀγνῇ, Μητρὶ τοῦ Θεοῦ τίμιᾳ, θερμῶς βούσσωμεν· Παναγία σῶσον πάντας πρεσβείας σου.

Προσόμοια. Ω τοῦ παραδόξου θεύματος.

Χαῖρε Παρθένε Θεόνυμφε· Χαῖρε πιστῶν ἡ ἐλπὶς· Χαῖρε κόσμου καθάρσιον· Χαῖρε πάστοις θοίψεως, ἡ τοὺς δούλους σου σῶζουσα· ἡ τοῦ θανάτου χαῖρε κατάλυσις· ὁ ζωηφόρος· χαῖρε Παραδεισος· Χαῖρε ἀντίληψις, τῶν προσκαλούμενών σε· Χαῖρε Θεοῦ, θεῖον ἐνδιαιτημα καὶ ὄρος ἄγιον.

Χαῖρε Θεοτόκε Πάναγνε· Χαῖρε πηγὴ τῆς ζωῆς· Χαῖρε κλίμαξ οὐράνιε· Χαῖρε πάσης Δέσποινα, καὶ Κυρία τῆς Κτίσεως· εὐλογημένη χαῖρε Πανάμωμε· διδοξασμένη χαῖρε ὁμόλυντε· Χαῖρε Πανύμνητε· Χαῖρε θεῖον σκήνωμα· Χαῖρε σεμνή· Χαῖρε Μητροπάρθενε, νύμφη ἀνύμφευτε.

Χαῖρε Μητρόθεε Δέσποινα· Χαῖρε ἡ μόνη ἐλπὶς, τῶν βροτῶν καὶ ἀντίληψις· Χαῖρε κατατάξιγιον· Χαῖρε λυγνία ἐωτὸς· ἡ γλαιστημένον χαῖρε παλάτιον· τὸ φωτοφόρον γαῖρε λαζαπάδιον· Χαῖρε ἀμόλυντον, παρθενίας καύχημα· Χαῖρε πηγὴ, βρύουσα ίάματα τοῖς προσοῦσί σε.

Δέξαι μου ταύτην τὴν δέησιν, καὶ μὴ παρίδῃς ἀγνή, τὸν κλαυθμὸν καὶ τὰ δάκρυα, μή δέ ἀποδρῆψης με, τοῖς δεινοῖς κινδυνεύοντα· εἰς σε γάρ πᾶσαν τὴν πρεσδοκίαν μου, ἔθέμην μόνην Θεογαρίτωτε· δεῖξον ἐλεύθερον, πάντων τῶν λυπούντων με δεῖξον ἀγνή· καὶ χαράν μοι δώρησαι ὡς γαροπάρογος.

ΤΗ ΠΕΜΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΠΑΥΛΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΟΡΙΟΥ.

Ο ο ή ακροστογένεια.

Τέλος με σῶσον τὸν ἀγάξιον Κόρη Παῦλον.

Ωδὴ, α'. ἡχος Λπ δ'. Αρματηλάτην Φαραί.

ΤΗΣ πρὸς ἐμέ σου συμπαθείας ἀχραντε, τὴν ὑπερβάλλουσαν, πᾶς δυνηθῶ γάριν, ἀνυ-
μνησαν Δέσποινα; ἢ πᾶς σου τὸ ἔξαίρετον, τῆς προνθῖας δοξάσω, ὅτι θανάτου διέσωσας,
τὸν πολλάχις τούτου μὲ ἄξιον;

Ἐν ἀνομίαις συλληφθεὶς ὁ ἀθλιος, ὅλος γεγένημαι, ἀμαρτιῶν πλήρης, μὴ εἰδός τι ἔτερον
μόνος· γὰρ ἐγὼ γέγονα, σκεῦος ἀχρόντον πάντῃ, τῷ φύλακιθρώπῳ με τελάσαντι· Δέσποιν·
τοῦ καρδιμού βοήθει μοι.

Ἄνσον παθῶν μου τὴν ὄμηλην Πάναγνε, φωτὶ τοῦ τόκου σου, τὰ ζεφερά νέοη, τῶν ἐμῶν
προληψεων, πόρρω που ἀπελαύνουσα, τῆς ἐμῆς διανοίας, καὶ χαθαρῶν ἀπαθείας μοι, φέγ-
γος τῷ σῷ δούλῳ ἀνάτειλον.

Οἵμοι τῷ φαύλῃ συνηθείᾳ Δέσποινα, συνεχομένῳ δεινῷ! οἵμοι βροτῶν μόνῳ, τῷ κατο-
λισθήσαντι, εἰς ἀπωλείας βάραθρα, καὶ παθῶν δυσωδίας, ἀναγκομένῳ καὶ μένοντι, τὴν ἐκ
τοῦ πυρὸς τούτων ἔκτισν!

Ωδὴ, γ'. Ο στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Σύνδρομον ἔχω ἀληθῶς, τῇ τῆς σαρκός μου γεννήσει, τὸ τοῖς πάθειν αὐτοῖς ὑπαγκῆναι,
καὶ ἀλόγως τοῖς αὐτῶν, ὑπηρετῆσαι πράγματι· οἷον μοι τῷ ταλαιπώρῳ· Δέσποινα πάν-
των βοήθει μοι.

Μίαν ἡμέραν τῷ Θεῷ, μετανοῶ τὰς δὲ πάσας, παροργίζω τὴν αὐτοῦ εὔσπλαγχνίαν, ὁ
ἀνακοινωτος ἐγώ, καὶ τὴν ψυχὴν ἀμείλικτος· ἀλλὰ μηκοθυμεῖν μοι, τοῦτον δυσώπει Πα-
νάγγειλον.

Εταλαιπώρησα δεινῶς, καὶ κατεκάμφην εἰς τέλος, βρευτάτοις τῶν κακῶν μοι φορτίοις,
οἵς ὑπέκυψα ἐκάνω, ἐκ παιδῶν ὁ ἀνόητος· ἀλλὰ μὴ με παρίδης, τούτοις ἀγνὸς ἀπολλύμενον.

Σῶμα καὶ πνεῦμα καὶ ψυχὴν, μεμολυσμένος ὑπάρχων, περιέργουαι σπιλῶν τὸν ἀέρα·
καὶ τοῖς ἔργοις μου τὴν γῆν, μιαίνων ὁ ταλαιπωρος· ἀλλὰ μεταβολῆς με, τρόποις Πο-
ύνα βελτίωσον.

Ωδὴ, δ'. Σέμου ισχύ.

Φές ἐν νυκτὶ, μόνος ἐκ πάντων πορεύομαι, ἔργα πράττων, τὰ τοῦ συότοντος ἄγα,

βριστῶν λήσειν ὁφθαλμούς, ὅλως γέπειγμένος, Θεὸν λαθεῖν οὐ δεδύνημαι· παρ' οὐ δικαία κρίσει, ἐκδοθήσουμε σκότει· ἀλλ' ἐντεύθεν ἄγνη με σίκτείρησον.

Στένω πικρῶς, ἐκ βάθους νῦν τῆς καρδίας μου, ἐννοῶν μου, τὴν ἀπειρινότερον, πληθὺν κακῶν τὴν ὡς ἀληθῶς; ψάμμον τῆς θαλάσσης, τῷ ἀφιθαλῷ ὑπερβαίνουσαν· διό με Θεοτόκε, πρὸ τοῦ τέλους εὐχαρίστου, ἐπιστρέψασα σῶσον τὸν δοῦλόν σου.

Οὐκ εὔτονει, γένος βριστῶν προσευχόμενον, ἰλεῶσαι Θεὸν οἵς ἔξημαρτον, ἐπὶ τῆς γῆς μόνος τὴν ψυχὴν, τῆς δυσωδεστάτης, παθῶν ἐπιπλήσας αἰσχρότητος· εἰ μὴ σὲ Θεοτόκε, τοῦ Θεοῦ μου ἡ Μήτηρ, ἔξιλάσῃ καὶ σώσῃς τὸν δοῦλόν σου.

Νῦν ἐπ' ἐμὲ, στένει τῆς γῆς τὰ πληρώματα, τὴν τοῦ Κτίστου ἄγαν ἐκπληττόμενα, μακροθυμίαν καὶ ἀνογγήν, ἐπὶ τοῖς πολλοῖς μου, καὶ ὀλεθρίοις συμπτώμασι καὶ γὰρ τὴν Κτίσιν Κόρη, συνεκίνητα πᾶσαν, τὰ δεινά θαμβουμένην μου πταίσματα.

Ωδὴ, ε'. Ιητὶ με ἀπώσω.

Τῶν ἀψύχων τὴν φύσιν, Κόρη ἐνοίσει μόνορε οὐκ ἔδει ἔκμημησάμενος, ἐν οἷς ἔδει ταῦτα, οὐκ ἐπείσθην ζηλῶσαι ὁ ἄδηλος, παραβάτης τοὺς νόμους, τοὺς φυσικοὺς καὶ παρὰ φύσιν, βιωτεύσας διό με ἀλέησον.

Οἱ τοῦ σκότους προστάται, ἔργων τῶν αὐτῶν ἐν μυῆσει με ἔθεντο· καὶ ἐτέφων αὐθίς, διατῶν ἀσεβῆ με διδάσκαλον· οἵμοι τὶ ποιήσω! ὁ τοὺς πολλοὺς ἐν τοῖς κακοῖς μου, παγιδεύσας Πανάγχρατε σῶσον με.

Τοκεψθῆναι τῷ κόσμῳ, πᾶσι νομισθεὶς τοῖς εἰδόσι με Πάναγνε, ἐναντίαν Κόρη, τῆς αὐτῶν ὑπολήψιες ἔρχομαι, διοδεύσας τρίσιον, ὁ δυστυχῆς ἀλλ' ὅντως φεῦ μοι! εἰμὴ τάχος αὐτῆς ἀπαγάγγης με.

Αμαρτίαις ἐπαύξω, ἀλλας ἀμαρτίαις ὁ τλήμων ἐκάστοτε, καὶ ἐπισυνάγω, τῆς γεέννης τὸ πῦρ τὸ ἀνύποιστον, ἐν τῇ παναθλίᾳ, ἐμοῦ ψυχῆ ἀφ' οὐ με ῥῦσαι, πρὸ τῆς πείρας ἐκείνης Πανάμωμε.

Ωδὴ, σ'. Ιλάσθητί μοι Σωτήρ.

Νεκρὸς ἐκ πάντων καλῶν, ὑπάρχων πάντη καὶ ἀχρηστος, ἐν μόνοις οὐθοροποιοῖς, ἔσγορε οὐκ αἰσχύνομαι, ζῶν καὶ ἀγαλλόμενος ὃ πός οὐκ αἰδοῦμαι, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἀξίωμα!

Απάστης μὲν ἔγτολῆς, ἔξεκλινα ὁ ταλαίπωρος, κατέγιθην δὲ ἐν σπουδῇ, πρὸς τὰ ἀπευκτήτατα, τῆς κακίας βάραθρα, διὰ ἥρθυμίας· ἀλλ' ἐπίστρεψόν με Δέσποινα.

Ξηρὰ καὶ ἄκαρπος γῆ, καρπῶν τοῦ Πνεύματος γέγονα, χερσομανοῦσα δειγνῶς, καὶ ὅλην ὁλογάθεως τοῦ πυρὸς τοῦ μέλλοντος, βλαστάνουσα Κόρη· ἀλλὰ σύ με μετασκεύασον.

Ιδού με πᾶσα κακῶν, περιεκύλωτε θάλασσα, καὶ ποταμοὶ τῶν παθῶν, ἐπῆραν φωνὰς αὗτῶν, ἐπ' ἐμὲ Πανάγχρατε, ὃν τῆς καταιγίδος, καὶ ἀτάκτου φορᾶς ῥῦσαί με.

Κάθημα. Τὴν σοφίαν καὶ λόγου.

Φωτεινήν σε νεφέλην καὶ λογικήν, θεῖκὴν ὅντως δρόσον καὶ μυστικήν, ὅδωρ τὸ ἄλλομενον εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον, καὶ σωτηρίας ὅμερον, διμέρησασαν Δέσποινα, ἐπεγνωκὼς αἰτοῦμαι, τὴν σὴν ἀγαθότητα δέξ της κεφαλῆ μου, κατανίκεως ὅδωρ, πηγὴν τε βλυστάνουσαν,

ώσπερ νάματα δάκρυα, ἵνα ἀνωθεν πλύνη με, ἐκ τοῦ βύπου πταισμάτων μου· καὶ χιόνος δεῖξῃ με λευκότερον· ἐπὶ σὲ χάρι ἐλπίζω, ὁ ἄγρειος οἰκέτης σου.

Ωδὴ, ζ'. Θεῷ συγχατάσσων.

Οὐκ ἔχω κατάνυξιν, οὐδὲ ταπείνωσιν ἐν καρδίᾳ μου, οὔτε μην ἀγρυπνίαν, οὐ προσευχὴν τε οὐδὲ ἐγκράτειαν· οὐ τίνος ἀλλού ἀγαθοῦ ἐνέργειαν· διὸ βῶ δωρεὰν Δέσποινα σῶσόν με.

Νοὸς ἀμαυρότητι, οὐκ ἑκτησάρην ὅλως μετανόιαν· οὐ μελέτην θανάτου· οὐ σωφροσύνην σὸντως οὐ φρόνησιν· ἀλλ ὡδὸν ἀνδρίαν οὐ δικαιοσύνην· τε· διὸ βῶ δωρεὰν Δέσποινα σῶσόν με.

Κομῶν ἐν τοῖς πάθεσι· καὶ θάλλων πᾶσιν εν αμαρτημασι, προσοχῆς θείου φόβου, καὶ προσεδρίας Θεοῦ ἡμέλησα· ἀγάπης πάσης, ἐλπίδος καὶ πίστεως· διὸ βῶ δωρεὰν Δέσποινα σῶσόν με.

Οὐκ ἔστιν ὃς ήμαρτεν, ἐν γῇ τις πλέον ἐμοῦ Πανάγραντε· οὐδὲ ἔστιν ὃς οὕτω, παρόργισε τὸν ποιήσαντα, ζήσας ἀσώτως ὡς ἔγω ὁ ἄθλιος· διὸ βῶ δωρεὰν Δέσποινα σῶσόν με.

Ωδὴ, η'. Ἐπιταπλασίως κάμινον.

Ρῦσαι κακῶν ἀπάσης με, συνηθείας Πανάγραντε· δόσ μοι καθηράν, ἐπιστροφὴν πρὸς Κύριον, ἀγνείας οἰκείωσιν, τοῖς ὑπερτάτοις κάλλεσιν σώρρονα Παρθένε, ποιήσόν μου τὸν βίον· καὶ πᾶσαν ἀγαθὸν μοι, μετουσίαν παράσχου· διποις δοξολογῶ τε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Η φῶς Θεοῦ τὸ ἀρρεστον, τοῖς βροτοῖς ἀνατείλασσα, φώτισον ψυχῆς μου, τὰς αἰσθήσεις δέομαι, τὸ σκόνιος διώκουσα τῆς δεινῆς ἀμέλειας μου· ἄναψόν μοι πῦρ, ἐν τῇ καρδίᾳ Παρθένε, τοῦ πόθου τοῦ οἰού σου, καὶ τῆς τούτου γλυκείας, πληρόν με εὑρεσύνης εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πάγκαις καλῶν ἰδέαις με, κατακόσμησον Δέσποινα· πλήρωσον χαρᾶς, πνευματικῆς τὸν δούλον σου· τῷ κύκλῳ στεφάνωσον, τῶν ἀρετῶν Πανάμαυρε· ἐμπλησόν παντοίας, δώρων μετουσίας, καὶ μέτοχόν με δεῖξον, οὐρανῶν βασιλείας· καίν μου ὑπὲρ ἀξίαν, τὸ αἰτηθὲν ύπαρχει.

Ανεπιστρόφῳ νεύματι, ἀχλινεῖ τε δρυμάτι, τὴν πρὸς ἀρετὴν ἀνεμποδίστως στέλλεσθαι, πορείαν εὐόδωσον, καὶ τοῖς πρόσω πέτρενεσθαι, τῶν ὅπισθεν ἀπάντων, ἐπιλαθόμενόν με· καὶ θέρην μετανοίας, καὶ εύχῶν μοι παράσχου, Παρθένε ἵνα πόθῳ, ὑμνῶ σε εἰς αἰῶνας.

Ο Εἰρήνης.

Επιταπλασίως κάμινον, τῶν χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοτεῖσιν, ἐμμανῶς ἔξεκαυσε· δυνάμεις δὲ κρείτονι, περισωζέντας τούτους ἴδιουν, τὸν Δημητριογόνον καὶ λυτρωτὴν ἀνέσθια, οἱ παιδες εὐλογεῖτε· Ιερεῖς ἀνυμνεῖτε· λαὸς ὑπερεύψοῦτε.

Ωδὴ, θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Τυμνῆσαι πᾶς ἴσχυσω τὴν καθηράν, ὁ ψυχὴν καὶ καρδίαν ἀκάθαρτος, πᾶς τὴν ὄγκην λόγοις εὐφημήσω ὁ ἐναγῆς; πᾶς ἦν ὁρᾶν συστέλλονται, τάξεις τῶν Ἀγγέλων βλέπειν ἔγω, τολμήσω ἐν εἰκόνι, οὕτω κακῶς ὡς ἔγω; διό μοι Δέσποινα οἰκτείησον.

Αλεοῦσα δεξιάς με Κόρη γειζός, βασιλεῖ ἀθανάτῳ οἰκείωσον, τῷ σῷ οἴκῳ τὴν τῶν ἐσφαλ-

μένων μοι παρασγεῖν, αἰτοῦσα θείαν ἀφεσιν, καὶ οὕτου διόρθωσιν παντελῆς καὶ γάρ τοι προστασίαν, ἐλπίδα τε καὶ σκέψην, καὶ ζώνταί θνήσκων ἐπιγράφουμαι.

¶ λόγος ὃν ἐλάλησα νῦν πρὸς σέ, σὺντοπτῶν τῶν χακῶν μου ἡρίθμησεν· οὐ τὰ κρυφῆ, αἰσχυνὴ ἀπεκάλυψεν ἀλλ’ αἰδοῖ, τῆς τῶν ἀνθρώπων γνῶσεως, ἔχρυψε τὰ πλείστα συστάλεις· τὸν δὲ μου δεχούμενη, τὴν προθεσμίαν Παρθένε, δός μοι τελείαν τούτων ἀφεσιν.

Ψυμφῶνος ἀθανάτου ἐπιτυχεῖν, καὶ τρυφῆς Παραδείσου ἀξίωσον, τὸν ἐπὶ γῆς, μόνην τοι ἐλπίδα μετὰ Θεού· μόνην πρεσβείαν ἔχοντα· μόνην προστασίαν μόνην ἴσχυν· διὸ ἐνδιάθετος, τολμῶντα ταῦτα λέγειν, Δέσποινα σῶσόν με τὸν δούλον σου.

Προσόμοια. Κύριε εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης.

Χαῖρε ή λευκοφαῖρι μαργαρίτην, καὶ διαυγῆς καὶ παλύτιμον, ἐκ κοκκοθαφῶν σου αἵματων, συμπεπηγμένον γεννήσασα, τὸν ταῖς γλυκείσις αὐτῆς, καὶ φωτεόλοις λάμψει, παντὸς τοῦ κόσμου τὸ ζοφῶδες, καταυγάζοντα Πανύμνητε.

Χαῖρε ή βρεφοπρεπῶς ἐν ἀγκάλαις, ταῖς σαῖς Παρθένε βαστάσασα, τὸν ἐφ ὑψηλοῦ θρόνου δόξης, Θεοπρεπῶς καθεξόμενον· καὶ ἐν τοῖς στέρνοις τοῖς σοῖς, ὑπνώσαντα κρατήσασα, τὸν ἀνύστακτον καὶ πάντα, ἐφορῶν ὅμμα ἔχοντα.

Χαῖρε ή ὑπέρ μέλι γλυκάζον, τὸν αἰσθητὸν Κόρη φάρυγγά· καὶ ὑπέρ κηρίον ἥδυνον, γλῶσσαν ἀπάντων καὶ λάρυγγα· καὶ ἀμέροσίας αὐτῆς, μᾶλλον καταγλυκαίνουσα, ἐν τῷ γλυκεῖ ὄντας τούς, τὰς καρδίας τὸν ὑμνούντων σε.

Ξεδυσόν με τὸν πενθήρη χιτῶνα, καὶ σωτηρίου με ἐνδυσον, καὶ ἀγαλλιάσεως θείας, καὶ εὐροσύνης ἱμάτιον· ὅπως μὴ ἐκβληθῶ, γάμου μὴ ἔγων ἐνδυμα, ἐν τοῦ νυμφῶνος τοῦ ιεροῦ σου, Θεογαρίτωτε Δέσποινα.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΠΟΙΗΜΑ ΦΩΤΙΟΥ.

Οὐ ή ἀκροστιχίς.

Ταύτη καὶ η δέσης ὁγδόη πρέπει· Φωτίου.

οδή, α'. ἦχος Λπ δ'. Ήγράν διοδεύσας.

Το στόμα ψον πλήρωσον γλυκασμοῦ, τοῦ θείου σου Κόρη, καὶ κατάλαμψόν μού τὸν νοῦν, ὅπως ἀνυμνῶ καὶ μεγαλύνω, τῶν οἰκτιρμῶν σου τὸ ἀπειρον πέλαγος.

Ασθενοῦσαν πάθεσι γαλεποῖς, τὴν πολυπαθῆ μού καὶ οἰκτρὰν καὶ βαρυαλγῆ, κάρδιαν

ιά τρευσον Παρθένε, τὸν ἱατρὸν τῶν ψυχῶν ἡ γεννήσασα.

Χπέρτερον δεῖξον μετήδονῶν, παλῶν. σαρκικὸν τε, καὶ μερίμνων βιωτικῶν, τῶν ἄνω ταγμάτων ὑπερτέρα, καὶ λαμπρωτέρα ήλιου Θεόνυμφος.

Τὴν εὐλογημένην γυναιξὶ, καὶ δεδοξασμένην, ἵκετεύω σε. τῆς φωνῆς, τῆς εὐλογημένης ἐπακοῦσαι, τοῦ σοῦ μίοῦ, καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ με τυχεῖν.

Ωδὴ, γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Η περίδοξος πόλις, καὶ λογικὴ Δέσποινα, τοῦ παμβασιλέως δυσώπει Θεοχάριτωτε, τῆς ἄνω πόλεως, οἰκήτορά με γενέσθαι, καὶ μὴ καταισχύσῃς τῆς προσδοκίας μου.

Καταφύγιον κόσμου, Χριστιανῶν καύχημα, σκέπτη καὶ ἀντίληψίς πάντων τῶν ἐλπιζόντων εἰς σὲ, τὸν πεποιθότα σοο· μὴ ἀν̄ καμ̄ ὑπερίδης, ὅλλα τῷ ἐδέει σου Δέσποινα σῶσόν με.

Απορία καὶ γνόφος, καὶ λογισμῶν σύγχυσιν, τοὺς τὸν ἀνέρμηνευτὸν τόκον σου ἔρμηνεύοντας, καλύπτει Δέσποινα, ὁ Νωυσῆς γὰρ προεῖδε, γνόφῳ καλυπτόμενος, τοῦτον ἐγένυντας.

Ιεροῦ παραδείσου, καὶ ζωηροῦ χώρου με, βρώσει δελεάσας δολίᾳ, ὅφις ὁ δόλιος, μοκρὰν ἔξωρισέ, καὶ τῆς φιλορᾶς τὸ χωρίον, τῆς Ἐδέμ. ἀλλάξασθαι, φθόνῳ παρέπεισεν.

Ωδὴ, δ'. Εισαγένεα Κύρε.

Η κοιλία σου ἀχρεαντε, εύρυχωροτέρα οὐρανῶν γέγονεν, τὸν ἀχώρητον χωρήσασα· ὃν δυσώπει σῶσαι τοὺς ὑμνοῦντας σε.

Δωρεάν με ἐλέησον, νόσων τε παντοίων Κόρη ἀπάλλαξον, καὶ κολάσεως ἐξάρπασον, η καταφυγή καὶ προστασία μου.

Επὶ σοὶ ἀνατίθημι, πᾶσαν προσδοκίαν τῆς σωτηρίας μου, καὶ τοῦ βίου τὴν κυβέρνησιν, κεχαριτωμένη φειπάρθενε.

Η ἐλπίς μου καὶ καύχημα, ἡ καταφυγὴ ζωὴ καὶ ἀντίληψίς, προστασία καὶ παράκλησις, σύ ὑπάρχεις Κόρη πανσεβάσμιε.

Ωδὴ, ε'. Ὁρθρίζοντες.

Σωτῆρα καὶ φιλάνθρωπον Κύριον η τεκοῦσα, τῇ φιλανθρωπίᾳ σου, τῆς σωτηρίας τρίβον μοι γνώρισον.

Ιλέω σου ἐν ὅμιλατι Δέσποινα Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν, τὴν ἐμὴν ἴδε καὶ σῶσόν με.

Στ εφάνωσον ὡς ὅπλῳ Πανύμνητε ἐύδοκίας, ἐν τῇ θείᾳ σκέπῃ σου, τὴν κεφαλήν μου φρουροῦσά με.

Ο ὅψιστος σαρκοῦται ἐν μήτρᾳ σου, καὶ γεννᾶται Θεοτόκε ἀχραντε, καὶ κενουργεῖ τὸ ἀνθρώπινον.

Ωδὴ, σ'. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Γαληνῆς ἡ κυήσασα Χριστὸν, τὸν αἴτιον Δέσποινα, τὸν ἄγριον κλύδωνα, τῶν παθῶν

μου δυσωπῶ σε ἡμέρωσον.

Δραμεῖν Θεοῦ ὁδὸν τῶν ἐντολῶν, τὴν ἐστενωμένην μου καρδίαν τοῖς πάθεσι, πλατυτέρα οὐρανῶν Κόρη πλάτυνον.

Οὐ κέκτημαι δακρύων ὄχετούς, ἵνα ἀποπλύνω μου τὰ ἀπειρα πταίσματα, ταῖς πρεσβείαις σου ἀγήνη τούτων ῥῦσαι με.

Η Μήτηρ τοῦ ὑψίστου προσλαβοῦ, ἐκ πολλῶν ὑδάτων με παθῶν εἰς μετάνοιαν, ἀποστείλασαι, ἐξ ὑψους τὴν χάριν σου.

Κάθισμα. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Η νεφέλη τὴλίου τοῦ νοητοῦ, τοῦ νοός μου τὰ νέφη τὰ σκοτεινὰ, διάλυσον Δέσποινα, τῷ φωτὶ τοῦ πρεσώπου σου, καὶ μετανοίας φύγει, τὰ ὅμματα φύτισον, τῆς ζοφερᾶς ψυχῆς μου, παθῶν ἀμαρότητι, τὰ πεπηρωμένα, καὶ τυφλωτοντα πάντη, τῶν φαύλων μου πράξεων, θολεραῖς ἐπιχύσεσιν, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· πρέπειε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναι μοι· τὴν ἀφεισιν σε γάρ ἔχω ἐλπίδα ὃ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ωδὴ, ζ. Παῖδες ἑρμαίων.

Πίστει καὶ πόθῳ σαι προστρέχω, τῶν πταισμάτων ταῖς σειραῖς κατεσφιγμένος, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, λῦσόν με βιώντα, εὐλογημένος Πάνταγε; ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ρεῖθρον ἴστερός μοι βλύσον, καὶ κατάσθεσον τὴν κάμινον Παρθένε, ηδονῶν καὶ παθῶν, πταισμάτων τε καὶ νόσων· σὺ γάρ πηγὴ βλυστάνουσα, ζωῆς θεῖας γλυκὺ ρεῖθρον.

Ελαφος διατετρωμένος, Παναμώμητε βολίσιν ισθόλοις, τοῦ ἐλέους τοῦ σου, διψὸν πιεῖν ράνιδα, ὡς τὸν ἴὸν ἐκκρούσωμαι, τὸν ποτὲ θανατηφόρον.

Πᾶσαν εἰς σέ τὴν προσδοκίαν, ἀνατίθημι Παρθένε τῆς ζωῆς μου· μὴ παρίδῃς διό, ἀλλ' οἰκτειρον καὶ σῶσον, καὶ τῆς ἔκει με λύτρωσαι, αἰώνιου καταδίκης.

Ωδὴ, η. Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Εν τῇ νηδύῃ σου τὸν πρὸ σου συλλαβοῦσα, Θεομῆτορ ἀγραντε Μαρία, τέτοκας ἀρράστως, Χριστὸν τὸν βασιλέα.

Ινα δοξάζω καὶ προσκυνῶ μετὰ δέους, σοῦ τὸ πάνσεπτον ὄνομα Κόρη, θιλύρεως με πάσης, ἐκλύτρωσαι καὶ βλάβης.

Φέρεις ὡς βρέφος, ἐν ταῖς ἀγίαις γερσί σου, τὸν τὰ πάντα φέροντα τῷ λόγῳ· θίεν σὺν αὐτῷ σε, ὑμνοῦμεν εἰς αἰώνας.

Ως ἀσφαλῆ σε, ἐλπίδα μόνην κατέχων, καθικετεύω, ἀμαρτιῶν καὶ κινδύνων, ἀγραντε Μαρία, ἐκλύτρωσαι με τάχει.

Ωδὴ, θ. Κυρίως Θεοτόκον.

Τοὺς σὸὺς οἰκτροὺς οἰκέτας, οἰκτείρησον Παρθένε, ἀνιαροῦ τε παντὸς ἐλευθέρωσον, ἐπιφορᾶς ἐπιούσας ἀναγκαιτέζουσα.

Ιλασθητει σωτήρ μου, πᾶσι τοῖς τιμῶτι, τὴν ὑπερένδεξον ὄντως Μητέρα του, καὶ παρα-

δεῖσου τῆς δόξης, δεῖξον σίκητορας.

Οδὸν κακίας πάστης, ἔδραμον εὐτόγως, τῶν ἀφετῶν τὴν ὁδὸν δὲ παρέδραμον· ὁδόν μοι γνώρισον Κόρη, ἐν τῇ πορεύσουμαι.

Τυμνον σοι τελευταῖον, πρῶτον τε καὶ μέσον, τοῦ Ἀργυραγγέλου τὸ χαῖρε προσφέρω σεμνὴ· τοὶ γὰρ κατάλληλον ἄλλον, εὑρεῖν οὐ δύναμαι.

Σπιγγράδη Προσόμοια. Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χαῖρε θανάτου καθαίρεσις, Παρθενομῆτορ ἀγνή· χαῖρε φίδου ή νέκρωσις· τοῦ Ἀδάμ ή ἔγερσις· καὶ τῆς Εὔκας ή λύτρωσις· Χαῖρε Μαρτύρων σθένος ἀνίκητον· Χαῖρε Οσίων, στολὴ Θεότευχτος· Χαῖρε διάσωσις, κόσμου Παναγίαμητε· Χαῖρε χαρά, πάντων τῶν ἐν Ήλίψει, συνεχομένων σεμνή.

Χαῖρε τὸ ἄνθος τῆς πίστεως· Χαῖρε βροτῶν ή ἐλπίς· Χαῖρε τεῖχος ἀκράδαντον· Χαῖρε πόλις ἔμψυχε, τοῦ Δεσπότου τῆς κτίσεως· τὸ τῶν μητέρων χαῖρε ὡραῖσμα· καὶ τῶν παρθένων κάλλος παμπόθητον· Χαῖρε πανθάνυμαστον, οἰκουμένης καύχημα· Χαῖρε Θεού, θεῖον ἐνδιαιτήμα· Χαῖρε Θεόνυμφε.

Χαῖρε ἀπάντων ἐπίλογε, τῶν λόγων Κόρη σεμνὴ· πάστης βίβλου τελείωσις, παλαιᾶς τε νέας τε· μελωδῶν τὸ συμπέρασμα· στοιχείον πάντων, γραμμάτων κρύφιον· Ἀλφα Ωμέγα, σέργη καὶ τέλος τε, μενὰ τὸν τόκον σου, σὺ ὑπάρχεις Δέσποινα· δῆθεν τῇ σῇ, δεινάμει τὰ ἀσματα, ταῦτα τετέλεσται.

Πρέσθεξαι τοῦτον τὸν πόνον μους, τὸν εὐτελῆ αγαθήν· οὐ ἐγώ δαι προσέφερον, ἀσθενεῖσα σώματος, καὶ σῷ πόθῳ κρατούμενος, τοῦ πόθου ταύτην ὑπερνικήσαντος· καὶ σωτηρίας με καταξίωσον· ἵγα τὸν ὕστατον, καὶ μέσον καὶ πρῶτον τε, ὅμον ἀγνή, τοῦ Ἀγγέλου καάζωσοι· Χαῖρε η μήτηρ Θεοῦ.

Τῇ συγτελεστῇ τῶν καλῶν Θεῷ χάρις.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ·

Ψαλλόμενος εἰς πᾶσαν θλίψιν.

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΥΔΙΤΟΥ.

Ωδὴ, α', ἥχος ἀδ'. Γῆγράν διοδεύσας.

ΜΥΡΙΑΙΣ βαλλόμεθα συμφοραῖς, σφοδρὰς τὰς δόδυνας, ὑδιστάμενοι ἐν αὐταῖς· ἀλλ' ἡδὴ σὺν τούτων Θεομῆτορ, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας ἔξαρπτασον.

Τὰ λίαν ταράττοντα νῦν πολλὰ, πληροῦντα θορύβων, τὰς καρδίας πάντων ἡμῶν. Γαληνήν οὖν δίδου σὺν Παρθένε, τοῖς σὲ προστάτιν πλουτήσασιν ἀμαχον.

Νευροῦσα καὶ φρένας καὶ λογισμούς, ἡμῶν τῶν ἀγρείων, ἀναξίων τε δούλων σῶν, ἐνίσγυσον Κόρη σαὶς πρεσβείαις, τὰ δυσχερῆ εὑχερᾶς ἀποκρούσασθαι.

Η σώζουσα πάντας τοὺς γηγενεῖς, δεῖ τε κινδύνων, λυτρουμένη τῶν γαλεπῶν¹ σῶζε νῦν ἐκ βλάβης σοὺς οἰκέτας, κατακρατούσης ἡμᾶς Θεονύμφευτε.

Ωδὴ, γ'. Οὐρανίας ἀνίδος.

Καταιγὶς ἀθυμίας, νῦν ἐφ' ἡμᾶς ἔπνευσε, Δέσποινα παράκλησις κόσμου, ταύτην κατένυσον, δρμῷ προσάγουσα, πάντας ἡμᾶς εὐθυμίας, κυβερνοῦσα χάριτι σῆς ἀντιλήψεως,

Επηρείαις δαιμόνων, ὡς τὰ πολλὰ πάσχομεν² δῆθεν καὶ κατέδύνον δλην ζωὴν ἀνύσμεν³ σὺ οὖν βοήθησον, θείας χαρᾶς ἡ αἴτια, τὰ λυποῦντα τάχιστα διασκεδάζουσα.

Μητρικαῖς ικεσίαις, τὸν τῶν δεινῶν κλύδωνα, τὸν καταλαβόντα σοὺς δούλους παῦσον⁴ Πανάμωμε, κατακοιμίζουσα, τὰς πονηρὰς ἀντιπνεύσεις, ἐναντίαν ζάλην τε πόρῳ εἰλαύνοντα.

Σὸν οἰδὸν δυσωποῦσα, τὸν εὔμενην Κύριον, λύσιν σοῖς οἰκέταις παράσγου πάσης κακώσεως, μόνῳ τῷ νεύματι, τὰ λυπηρὰ ἐκδιώκειν, τὴν ἴσχυν ὡς ἔγουσα Θεογεννήτρια.

Ωδὴ, δ'. Μητρακόν Κύριε.

Τὰ δεινῶς νῦν χειμάζοντα, κύματα τῆς λύπης σὺν καταπράῦνον, η τὸν εῦδιον κυήσασα, τῆς χαρᾶς λιμένα Μητροπάζενε.

Αλγηδόνων ἀπάλλαξον, ἐπικαμπτομένη οικτραῖς δεήσεσι· πᾶσαν ἄχραντε ἐπάγθειαν, ἐπιοῦσαν ἀφνω ἀναστέλλουσα.

Λυπηραῖς περιστάσει, κάμνομεν ἐσχάτως ταλαιπωρούμενοι· ἀλλὰ τούτων τὴν δυσχέρειαν, εὐκαρπῶς Παρθένε μεταποίησον.

Τὴν ὁδόνην θεράπευσον, τὴν νῦν κατασχοῦσαν ἡμᾶς τοὺς δούλους σου, ἡ ὁδῖνας ἐν τῷ τόκῳ σου, μητρικὰς φυγοῦσα Θεονύμφευτε.

Ωδὴ, ε'. Φωτίσον ἡμᾶς.

Σκέδασον ἀχλῦν, ἀθυμίας τελεώτατα, τῷ σῷ φωτίζουσα φωτὶ τὰς ψυχὰς, τῶν σοὶ προθύμως προσφευγόντων Παναμώμητε.

Ρῶσον κραταιῶς, τὰς καρδίας τῶν τιμώντων σε, ὃς ἀλγεινῶν τῶν ἐπιόντων βολαῖς, ἀτρώτους μένειν σκεπομένους θείᾳ χάριτι.

Οριν σκολιὸν, σοὶς οἰκέταις ἐπειθαίνοντα, ἐπιβουλάς τε συσκευάζοντα, παντοίῳ τρόπῳ διολέσασα θανάτωσον.

Απαντα ἔχθρόν, δυσμενῶς ἐπιτιθέμενον, ἡμῖν τοῖς δούλοις σου Πανάμωμε, θείῳ σου κατει, συμπατοῦσα ἔξαρσίνισον.

Ωδὴ, ζ'. Τὴν δέκαν έκχεσθαι.

Επέθεντο κραταιοὶ ἐπέθεντο, τοῖς σοῖς δούλοις Θεομῆτορ Παρθένε, οἱ ἔχθρωδῶς ἡμῖν ἔγχοντες φύσει, ἐκπολεμοῦντες καὶ θλίβοντες ἀμετραῖς σὺν οὖν ἐλπὶς ἡ κραταιά, ἐπηρυμένην δρῦσην τούτων σύστειλον.

Οἱ μῶλωπες προσχανῶς ὡς ἔσικεν, ἀνιάτρευτοι ἡμῖν συντηροῦνται: διὸ καὶ νῦν ἀνιάτως νεοσύνη, πρός θεραπείαν πληγαὶ ἐπιθέρευνται; μαστίζουσαι ὀδυνηρῶς: ἀλλὰ τούτων ἄγνη σὺν ἀπάλλαξιον.

Τοῦ βίου ταῖς ἥδοναῖς δουλεύοντες, ἀπιθούμενοι ἐγκατειλαν πᾶσαν, κρίσαι Θεοῦ ὄντως δικαιοτάτη, ἀναρροΐς τοῖς παρόντιν ἑάλουσεν ἀλλ' ἀδευσον ἡμῶν κακῶν, νικησάτω χρηστότης ἡ ἀπειρος.

Εξέχεσσιν ἐφ' ἡμᾶς ὁ Κύριος, τὴν δργὴν αὐτοῦ εὐθείᾳ τῇ ψήφῳ· ὡς γάρ δργῆς γρηματίσαντας τέκνα, καὶ ὁ θυμὸς τῆς δργῆς αὐτοῦ ἐλαζε, κατάδρεψα μεινῶς ποιῶν ἀλλ' αὐτὸν ἡμῖν σὺν ἔξιλέωσαι.

Ωδὴ, ζ'. Οἱ ἐκ τῆς ἱούδαις.

Σαῖς λιταῖς Θεοτόκε, σὸν οἶον ἐκδυσώπει οἴκτον ἐνδείξασθαι, εἰς πταιοντας οἰκέτας, θερψῶς δὲ ἐκδυώντας, καὶ ἐν πίστει κραυγαζοντας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεικοῦ νῦν ἐλέους, διὰ σοῦ προσδοκῶντες τεύχασθαι Πάναγγε, φωνὰς τὰς ἴνεσίους, προσάγομεν ἐμπόνως, τὰς δεήσεις πληθύνοντες, καὶ σοῦ εἰκόνι σεπτῇ ὡς ζώσῃ προσταλοῦντες.

Πρησαρξόν σε εἰδότες, μὴ κένουμενον ὅλως καὶ ἀδαπάνητον, προστρέγομεν ἀντλῆσαι, δαψιλοῦς εὐποιίας, πλουτισμὸν ἀναφαίρετον· μὴ οὖν ἐλπίδων ἡμᾶς ταῖούτων νῦν στερήσῃς.

Νέος μικρούχια, κατεβάσυνεν ὅλως ἡμᾶς Πανάμωμε, εἰς θλίψεις ἐνεγκοῦσα, καὶ δάκρυα καὶ πόνους· ἀλλ' αὐτὴ νῦν ἀνέλκυσον, ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Ωδὴ, η'. Τὸν Βασιλέα.

Τὰς κατηρησίας τῶν καρδιῶν τίς ισχύει, διαλύειν εὐκόλως Παρθένε; εἰ μὴ ὄντως μόνη, ἡ θεία σου πρεσβεία.

Πικρὰς ἔδύνας σῶν οἰκετῶν τίς νῦν παύσει; εἰ μὴ μόνη σὺ Θεοκυῆτορ, ἡ τὸν θάτηρα ψύχων ἀποτεκοῦσα.

Περιωδύνους ἡμῶν ψυχὰς θεραπεύοις, πειρασμὸν τε ἀγλὴν ἀπελαύνοις, ἄγραντε ἀκτῖσι σεπτῆς σου μεσιτείας.

Τὰς περιστάσεις τὰς χαλεπὰς μεταβάλοις, εἰς γαρὰν ἡ γαρὰν πετοκυῖα, Δέσποινα τοῦ κόσμου πιστῶν ἡ προστασία.

Αἰνοῦμεν. Ο Βίρμός:

Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι, στρατιαι τῶν Ἀγγέλων.

οδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκου.

Σαρκὶ ἀποτεκοῦσα, Κύριον ἀπάντων, ἐλευθερίαν δεινῶν ἡμῖν χάρισαι, σαῖς πρέστες αὐτὸν εὐπροσδέκτοις θείαις ἐντεύξεσιν.

Οἰκτείρησον Παρθένε, σοὺς οἰκτροὺς οἰκέτας, ἀνιαροῦ τε παντὸς ἐλευθέρωσον, ἐπιφορὰς ἐπικούσας ἀναχαιτίζουσα.

Χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, πλήρωσον σοὺς δούλους, εἰλικρινῶς σοι προσφεύγοντας ἄγραντε, τῶν καρδιῶν τὰς ὁδύνας ἀποβραπτίζουσα.

Θεὸν τὸν εὐεργέτην, πάντων καὶ σωτῆρα, ταῖς μητρικαῖς σου λιταῖς ἐκδυσώπησον, ἕρθει πάντας κινδύνων ἀγνὴ τοὺς δούλους σου.

ΚΑΝΩΝ ΕΤΕΡΟΣ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΓΕΛΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Εἰς πᾶσαν ἀσθενείαν.

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΥΧΑΙΤΩΝ.

Ο ὅ ν ἀ χ ρο σ τ ! χ ἴ σ .

Τὰς ἀσθενείας ιάτρευσόν μου Κόρη· μοναχοῦ Ιωάννου.

οδὴ, α'. ἦχος λλδ'. Αρματηλάτην.

ΤΑΣ ἀσθενείας μου καὶ νόσους ίασαι, Θεογεννήτρια, ὡς τὸν Θεὸν Λόγον ἐν σαρκὶ κυνόσασα, τὸν τοὺς αὐτοῦ παθήμασι, τὰς ἡμῶν μαλακίας, καὶ νόσους πάντων βαστάσαντα, καὶ τὰς ἀσθενείας ίώμενον.

Αγευ ὁδίνων ἡ τεκοῦσα Δέσποινα, τὰς ἀλγηδόνας μου, καὶ τοὺς βαρεῖς πόνους, καὶ

τὰς πιεζούσας με, καὶ συνθλιβούσας πάντας ὁδύνας, ἐλάφρυνον ἐπικούριον, καὶ ἐπισκηπῆ σου θεράπευσον.

Στρέψον ἐμοὶ τὸν καπετὸν τῆς νότου μου, εἰς ὑγιείνας γχάν· τὸν σκωτεινὸν σάκκον, τὸν τῆς κακεξίας μου, Παρθένε Διαρρήξασα, τὴν φαιδράν εὐεξίας, περίζωσον εὐθροσύνην με, καὶ ἀγαλλιάσεως πλήρωσον.

Aναπτομένη τῶν παθῶν ἡ κάμινος, σπινθῆρας καιοντας, φθροποιῶν νόσων, καὶ πυρφόρους ἀνθρακας, ἔηῆψε καὶ φλογίζει με, πυρετοῖς λαυροτάτοις· ἀλλ' εἰ δροσίσεις με Δέσποινα, ἵμα τὴ δρόσος ἔσται μοι.

Ωδὴ, γ'. Οὐρανίας ἀφίδος.

Θαυμαστὸν ἐν ἀγίοις, Κόρη Θεὸν τέτοκας· ὅθεν ἐπ' ἐμὲ τὰ σὰ θαυμάστωτον, ὑπερχρήσια σεμνὴ, καὶ ἀρορήταις ὁδύνας, ηδὴ νεκρωθέντα με ζώστον δέομαι.

Eπὶ κλίνης ὁδύνης ὁδυνηρῶς κείμενος, σὲ ἐπικαλοῦμαι· Παρθένε· κλίνον τὸ οὖς σου ἐμοὶ· σπεῦσον τοῦ σῶσαί με· τάχυνον τοῦ ἔξελέσθαι, πυρὸς ὑποσαμύχοντος νῦν τὴν καρδίαν μου.

Nηπιόδρονα παῖδα, νέον μίὸν ἀτακτον, βάθδῳ σωφρονίζει παιδεύων πατήρ φιλόστορος· οἶδα φιλάνθρωπε· ἀλλ' ἵκανῶς με τυφέντα, διὰ τῆς τεκουσῆς σε πάλιν ἐλέησον.

Iσχυράν σε κρηπίδα καὶ ἱεράν ἄγκυραν, καὶ ἀρρώγεστάτην ἐλπίδα Δέσποινα κέκτημαι· διό με κύμασι, κλυδωνιζόμενον νόσων, εἰς ὑγείας θύμον λιμένα εῦδιον.

Ωδὴ, δ'. Σύμου ἴσχυς.

Sὺ τὴν πηγὴν, τῶν ἱαμάτων ἐπήγασσας, νοσημάτων ἀβύσσον ἔηραίνουσαν, παρεγομένην τε δωρεάν, βῶσιν τοῖς νοσοῦσιν, ὑγείαν τοῖς κακῶς πάσχουσι· διὸ τὸν δαμασμέντα, γαλεπᾶς ἀρρώστιας, καὶ πικραῖς ἀσθενείας με ἵσται.

Iνα τὰ σὰ, ἐκδιηγῶμαι· θυμασία, Θεοτόκε, καὶ τὰ μεγαλεῖα σου ἵνα ἀνθρώπων ἐν τοῖς υἱοῖς, ἔξομολογῶμαι, τὰ σὰ ἐλέη Πανύμνητε, ἐπίθεψόν εὐσπλάγγυνως, ἐπ' ἐμὲ τὸν νοσοῦντα, καὶ ὑγείαν τελείαν μοι· δόψήσαι·

Aπαλλαγὴ, τῶν ἀσθενούντων ὑπάρχουσα, καὶ ὑγεία, πρόγειρος καὶ ἵσται, μεταβολὴ καὶ ἀναψυχὴ, τῶν ἐν ἀλυμνίαις, καὶ συμφοροῖς τε καὶ θλιψεῖς ὁδύναις πικροτάταις, ἀνενδότοις με πόνοις, δαπανώμενον αἰτεῖσον Δέσποινα.

Tὸ ἀσθενέστης τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας Χριστέ, ὁ φρεστας, διὰ ἀγαθότητα· τὰς ἀσθενείας μου τὰς πολλὰς, καὶ τὰς ἀρρώστιας, ὑσπλάγγυνως ἵσται εὐσπλάγγυνε, εἰς τοῦτον δυστοπούσαν, τὴν ἄγνωστην τεκοῦσαν, κεκτημένος ἀγνήν Θεομήτορα.

Ωδὴ, ε'. Ἱντεί με ἀπόσω.

Pάντισμοῖς οἰκτιρμῶν σου, τὸν τῆς ἀσθενείας μου βόρεον πλύνασα, καθαρᾶς ὑγείας, ἀπολαῦσαι· παράσχου μοι Δέσποινα· καὶ γὰρ τὶ ζωῆ μου, κατὰ μικρὸν προσδαιπανᾶται, καὶ ἐλπῖς σωτηρίας οὐκ ἔστι μοι.

Eν ὁδύνῃ τὰ ἔτη, καὶ ἐν στεναγμοῖς τὶ ζωῆ μου ἐξέλιπον· καὶ ἡσθένησέ μου, ἥισχυς τοῦ σώματος Δέσποινα· καὶ γὰρ ἐταράχθη, πολυημέρω κατακλίσει, τὰ ὕστατα μοι διό με ἐλέησον.

Σέ θερμήν προστασίαν, καὶ ἐπικουρίαν ἐτοίμην ἐν θλίψει, κεκτημένος Κόρη, πρὸς τὴν σὴν καταφεύγω ἀντίληψιν, τὰς πικρὰς ὁδύνας, τὰς ἀφορῆτους ἀλγηθόνας, τὸ θαρύτατον ἄλγος μου κούριστον.

οδὴ, σ'. Αἴσυσσος ἀμφετιῶν.

Μείζονα πυρκαιάν, τῆς πικρᾶς βαθύλανίας καμίνου, καυστικωτέραν φλόγα, ἐμπιπρᾶσαν καὶ τήκουσαν, πυρετὸν διακαεῖς, ἔνδον ἀνάπτουσαν τῆς καρδίας, ἀμαρτιών μου ἡ ὅλη ἔξηψέ μα.

Ομβριότον μοι φωτεινή, γαριτόβροχογε νεφέλη Παρθένε, τῶν λαμάτων ρεῖθρα, καὶ ταχέντα μοι καύσων, πυρετὸν διακαῶν, δρόσιστον δέουμαι, καὶ πρὸς τὴν πρώτην παλινθρομῆσαι ὑγείαν παράσχου μοι.

Υδατος ζῶντος πηγὴ, τὸ πικρὸν καὶ ἀνυπόστατον ὕδωρ, τῶν ὕδυνῶν καὶ πόνων, καὶ πυκνῶν τῶν τοῦ σώματος, τὸ χειμάζον με δεινῆς, πράῦνον εὔνασσον στῆσον ψύξον, καὶ τὴν καρδίαν γαληνίασον.

Κοίμισον τῶν ὕδυνῶν, ἀκοιμήτω σου πρεσβείᾳ Παρθένε, τὰ συνεχῆ καὶ λίαν ἀγριαίνοντα, περιόδους πυρετῶν, καὶ τὰ σφοδρότατα τούτων φίγη παῦσον· καὶ γάρ τὰ δύτα καταθλῶσί μου.

οδὴ, ζ'. Παῖδες Ἐβραίων.

Θηλην ἐν σοὶ τὴν προσδοκίαν, τὴν ἐλπίδα τε τῆς σωτηρίας ὅλην, ἐπιφρίπτω διὸ, ὅλη τὴν κοίτην στρέψον, τῆς ἀξέωστίας Δέσποινα, τῆς ἐμῆς εἰς εὐρήωστίαν.

Ρεῖθρον λάσεώς μοι βλῦσον, καὶ παφλάζουσαν τὴν κάμινον Παρθένε, τῶν σφοδρῶν πυρετῶν κατάσθεσον εἰς τέλος· σὺ γάρ πηγὴ βλυστάνουσα, ζωῆς θείας γλυκὺν ρεῖθρον.

Ηγειρεν ἀσπετόν μοι φλόγα, η τοῦ σώματος πολλὴ κακοχυμία, η καὶ τὴν φυσικὴν ἐπέργωσσεν ἴκμάδα, δίκην δαλοῦ ἔτράνασσά, τὴν ἀθλίαν μου καρδίαν.

Μόνη γαρὰ τῶν θηλεομένων, ὅτι θηλίζομαι ταχὺ ἐπάκουσόν μου· πεόσχεις μου τῇ ψυχῇ, καὶ σοῦ μὴ ἀποστρέψῃς, τὸ τοῦ ἐλέους πρόσωπον, ἀπ' ἐμοῦ Θεογεννητορό.

οδὴ, η'. Ἐπταπλασίως.

Νέος τελῶν παράλυτος· νεκρὸς ἐμπνους ἡμίθυντος, καταθεβλημένος, ἐπὶ κλίνης βέβλημαι· καὶ μοὶ γάρ ἐγένετο, τύμβος η κλίνη Δέσποινα, γείρας παρειμένῳ, γόνατα τοὺς πόδας· καὶ ἀλλ' ὅμως ἐὰν θέλης, λόγῳ με σώσεις μόνῳ, ὡς μόνη Θεοῦ Μήτηρ καὶ ἀγρυπνοῖς Παρθένος.

Ανιαροῖς νοσήμασι, γαλεποῖς ἀρέβωστήμασι, καὶ ἀλλεπαλλήλοις, ἀνιάτοις πάθεσι, δεινῷς γειμαζόμενος, ὥσπερ εἰς ὅρμον εὔδην, εἰς τὸν γαληνὸν τοῦ σοῦ ἐλέους λιμένα, προσώρμισα Παρθένε· κόπαστον ὕδυνῶν μου, τὸν κλύδωνα καὶ παῦσον τὰ κύματα τῶν πόνων.

Χαῖρε πηγὴ γρηστότητος· ἀγαθότητος πέλαγος· καὶ φιλανθρωπίας, καὶ ἐλέους ἀΐσυσσης τὴν σὴν ἀγαθότητα, καὶ ἐπ' ἐμοὶ θαυμάστωσον· καὶ τῆς κατεχούσης με, καὶ κατατρυχούσης, ἐσχάτης ἀσθενείας, εὐσπλαγχνίας ῥάνδι, τῆς σῆς Θεοκυητορού πάλλαξον ἐν τάχει.

Θ ποταμὸς τῆς χάριτος, ὁ λουτήρ τῶν λάσεων· ὁ τῆς εὐφροσύνης, καὶ ἀγαλλιάσεως, κρα-

τὴρ ἀνέξάντλητος, Θεογενητορ Δέσποινα, ιασαι καμέ, τὸν ἐπὶ κλίνης ὁδύνης, οἰκτρῶς παρερρήματον, ὥσπερ ἄψυχον φόρτου· καὶ κέρασόν μοι πόμα παρεκτικὸν ὑγείας.

Ωδὴ, θ'.

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ιάτρευσον νασοῦντά με χαλεπῶν, ὡς Θεὸν Θεοτόκε χυήσασα, ἄνευ σπορᾶς, νόσους τῶν σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν, νεύματι τὸν ἴωμενον· ὅπως ἐν ὑγείᾳ διατελῶν, ὑμνῶ σε γηθοσύνως, γεραίρω χαρμοσύνως· καὶ εὐφροσύνως μεγαλύνω σε.

Ως Μήτηρ τοῦ τῶν ὅλων Δημιουργοῦ, συντριβέντα με σὸλον ἀνάπλασον, εἰς χοῦν παθῶν, καὶ καταρράγεντα με πρὸς τὴν γῆν, ὡς ἀγαθὴ ἀνόρθωσον· πάντα γάρ ισχὺεις ὡς δυνατόν, Δεσπότην ἐν ισχύΐ, γεννήσασα Παρθένε, καὶ ὅσα θέλεις πάντα δύνασαι.

Ανόρθωσις πεσόντων καὶ ἀσθενῶν, ἡ ισχὺς καὶ ὑγεία καὶ ιασίς, τὸν ἀσθενῆ, καὶ πολυαμάρτητον ἀληθῶς, καὶ καταπεπτωκότα με, σώματι καὶ πνεύματι καὶ ψυχῇ, ἀνόρθωσον Παρθένε· ἀξίωσον ὑγείας, καὶ σωτηρίαν μα πρυτάνευσον.

Νασοῦντῶν ὁζυτάτη ἀπαλλαγὴ· ἀσθενούντων ἔτοιμη παράκλησις, ἀναψυχὴ, τῶν κακοπαθούντων ἐν συμφοραῖς, εἰς τὴν ἐμὴν ἀσθένειαν, καὶ τὴν κακοπάθειαν τὴν πολλὴν, ἐπιθεύμον εὐσπλάγχνως, καὶ πρόσχες φιλανθρωπῶς, ἐν ἰλαρῷ σου Κόρη ὅμματι.

ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΝΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Μετὰ τὴν νόσουν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΥΧΑΙΤΩΝ.

Ωδὴ, α'. ἦγος λ.δ. Μῆραν διοδεύσας.

Η ΠΥΛΗ τῆς θείας ἀνατολῆς, ἦνοιξάς μοι πύλας, συμπαθείας καὶ ἐξ ὁδοῦ, εἰς αὖτην φερούσης ἐλυτρώσω· διὸ φένει εὐχαριστῶς δοξάζωσε.

Καρδίᾳ καὶ πνεύματι καὶ νοῦ, τεταπεινωμένῳ, ἀνθ' ὃν ἐτυχον τῆς ἐκ σου, ἀγίᾳ Πασθένε βοηθείας, εὐχαριστῶ σοι ἀπαντώσως ὁ δοῦλός σου.

Τὸ πένθος μετῆλθε μοι εἰς χαράν· ἵδον γάρ ὁρῶμαι, ὑγιαίνων χάριτι σῇ· διὸ Παναμώνητε Μαρία, εὐχαριστῶ σοι καὶ πίστει δοξάζω σε.

Ναῷ σου τῷ θείῳ προσπερευγός, ὁδύναις παντοίαις, χειμαζόμενος χαλεπῶς, ὁ δοῦλός σου ἐτυχε γαλήνης· καὶ διὰ τοῦτο Παρθένε δοξάζει σε.

Ωδὴ, γ. Οὐρανίας ἀψίδος.

Αμαρτίας βυθός με, εἰς ἀγανές πέλαγος, ὥθησεν ἀγνὴ ἀσθενείας· ἀλλὰ προσέδρομον, εἰς

γαληνότατον τῶν οἰκτιρμῶν σου λιμένα, καὶ τυχὸν ιάσεως πόθῳ δοξάζω σε.

Τῆς ἐμῆς ἀσθενείας, ἀνάψυχὴ γέγονας, καὶ τῆς συνεγούσης ὁδύνης θᾶττον ἀπήλλαξας, Θεοχαρίτωτε εὐχαριστίας φωνάς σοι, διὰ τοῦτο φέγγυμαὶ πίστει ὁ δοῦλός σου.

Τὴν ἐμὴν οὐ παρεῖδες, ὁδύνηρὰν δέησιν· βρύεις γὰρ πηγὴν συμπαθείας, εὔσπλαγχνες Δέσποινα· θέντε τὸ ἄλγος μου, καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ὁδύνην, θείᾳ ἐπισκέψει σου θᾶττον ἐκουφισσας.

Απὸ κλίνης ὁδύνης, ἀπὸ πυλῶν ὅδου με, ἀπὸ στενωτάτης κακώσεως ἐπάνηγαγες, πρὸς φῶς ἀνέσεως· εἰς πλατυσμὸν εὐρ̄ωστίας· ἀνθ' ὧν μεγαλύνω σε ἀχραντε Δέσποινα.

οὐδὲ, δ'. Εἰσοχήκος Κύρις.

Τοῦ συνέχοντος καύσωνος, δρόσῳ τοῦ ἐλέους σου τὴλευθέρωσας, τὴν πυρέττουσαν καρδίαν μου· διὰ τοῦτο Κόρη μακαρίζωσε.

Επ' ἐμοὶ ἔθαυμάστωσας, ἀχραντε Θεόνυμφε τὰ ἐλέη σου, ρύσαμένη με κακώσεως, καὶ τῆς κατεχούσης ἀπεγνώσεως.

Τῆς φωνῆς μου ἀκούσασα, πᾶσαν ἀπ' ἐμοῦ ὀφεῖλες δυσχέρειαν· διὸ πάντοτε δοξάζω σε, τὴν δεδοξασμένην ἀειπάρθενε..

Συμπαθείας ηξίωσας, τὸν ἀσυμπαθῆ με καὶ ἐπεσκέψω με, περιστάσεσι κλονούμενον, Θεότοκε ὅθεν μεγαλύνω σε.

οὐδὲ, ε'. ίνα τιμε ἀπώσω.

Ο συνέχων με ζόρος, τῇ ἐπισκοπῇ σου ἀγνὴ ἀπελήλατο· αἱ πολλαι· ὁδύναι, κουφισμὸν ἀσφάτως ἐδεξαντο· ὑπέρ ὧν δοξάζων, εὐχαριστῶ καὶ μεγαλύνω, τὴν θερμήν σου Παρθένε ἀντίληψιν.

Ταπεινώσει καρδίας, ὑμνον χαριστήριον ἀνγὴ προσάγω σοι, ὁ πιστός σου δοῦλος, λυτρώθεις τῶν θιλέόντων Πανάγραντε, καὶ βοῶ σοι χαῖρε, καταρυγὴ τῶν ἐν ἀνάγκαις· χαῖρε μόνη ἀνθρώπων βοήθεια.

Τὸν ζοφώδην χιτῶνα, τῆς παρενοχλούσης με νόσου ἀπέδυσας, καὶ τὸν τῆς ὑγείας, ὁωτεινὸν παρ' ἐπίπλα ἐνέδυσας· διὸ νῦν χορεύθ, περιγγαρῶς ἐν τῷ ναῷ σου, ἀνυμνῶν σου Παρθένε τὰ θαύματα.

Ακοιμήτω πρεσβείᾳ, μέλλοντα εἰς θάνατον ὑπνοῦν με ἡγειρας· καὶ τοῖς πόνοις πέρας, ἐπισκέψεις σου θείᾳ ἐπέθηκας· καὶ ἀνήγαγές με, ἀπὸ βυθοῦ πολλῆς ὁδύνης· διὰ τοῦτο Παρθένε δοξάζω σε.

οὐδὲ, σ'. Ιλασθητίμος Σωτήρ,

Τὸν κοπετὸν εἰς χαράν, μετέστρεψας τοῦ οἰκέτου σου· διέρρηξας γὰρ ἐμοῦ, τὸν σάκκον πανθύμωμε, τῆς πολλῆς κακώσεως· καὶ τὴν τῆς ὑγείας, εὐφροσύνην περιέζωσας.

Παράλυτον ὡς τὸ πρὶν, ὁ σὸς οὐδὲ ἔξανέστησε, Θεοκυῆτορ ἀγνὴ, οὕτω με τὸν δοῦλόν σου, ἐκ νόσου ἐξήρπασας, θάνατον γεννώσῃς· διὰ τοῦτο μεγαλύνω σε.

Τὰ τέλη μου τῆς ζωῆς, τὴλέσας φυνταζόμενον· καὶ νῦν Παρθένε ἀγνὴ, ναόν σου τὸν ἄγιον, χαῖρων περιέργομαι, εὐχαρίστω γλώσση, καὶ καρδίᾳ μακαρίζω σε.

Αυτῆς μου τὰς ἑκτροπὰς, θεράπευσσον ἀειπάρθενε, ὡς ἔπαυσας τὰς δεινὰς, ὁδύνας τοῦ σώματος· ὅπως ἀμφοτέρωθεν, ὑγιείνων αἶνον, χαριστήριον προσάξῃσα σοι.

Ωδὴ, ζ'. Πατέρες Ἐβραιῶν.

Χαῖρε χαρὰ τῶν θιεύομένων· καὶ ἀντίληψίς, τῶν καταπονουμένων· χαῖρε σκέπη γυμνῶν· καὶ δόξα τῶν βαύντων· εὐλογημένος· Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ιαμα βρύεις τοῖς νοσοῦσιν, ἐκ παλάμης σου Μαρία Θεοτόκε· τὸν σὸν δοῦλον ἐξ οὐ, ἐπότισας βοῶντα· εὐλογημένος· Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ποίας φωναῖς σε ἀνυμνήσω; παίᾳ γλώσσῃ σε Παρθένε μεγαλύνω; διτι νόσου πικρᾶς, καὶ πόνων βαρυτάτων, δὲ εὐσπλαγχνίσαν ἄφατον, ἐλυτρώσω τὸν σὸν δοῦλον.

Εἰδες τὴν θλίψιν μου Παρθένε· καὶ προσέσχες φωνῇ μου καὶ ἐρήσω, χαλεπῶν με παθῶν, καὶ νόσων καὶ κινδύνων· εὐχαριστῶ σοι· Δέσποινα, ἡ ἐλπίς μου ἡ βεβαία.

Ποδὴ, ι'. Επταπλασίας

Τοῖς ἀλγεινοῖς στενούμενος· πυρετοῖς τε φλεγόμενος· καὶ τῇ τρικυμίᾳ, τῶν δεινῶν δονούμενος, προστήθόν σοι Δέσποινα, εὐλογημένη Πάναγνε· καὶ ὡς συμπαθής, οὐκ ἐδελέχεσθαι με σὲ λως· ἀλλ' ἔσωσας βοῶντα· ἵερεῖς εὐλογεῖτε· λαὸς ὑπερψύκοντε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῖς συνεχέσαι πόνους με, χαλεπῆς συντριβόμενον, καὶ τῇ ἀπογνώσει, τῆς ζωῆς στενούμενον, ἐπέβλεψας ἀγραντε, εἰς τὴν ἐμὴν ταπείνωσιν, καὶ ἀνεκαλέσω, πρὸς ὑγείαν βεβαίαν, βοῶντα ἐκ καρδίας· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε· λαὸς ὑπερψύκοντε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὴν ἐμὴν ἐπέβλεψας, Θεομῆτορ ὀστεόνειαν· καὶ δὲ εὐσπλαγχνίαν, παρὸς ἐλπίδα ἔσωσας, τὸν δοῦλόν σου Δέσποινα· καὶ εὐφροσύνης ἐπλησσας, ρύσεως ἐνθέου, καὶ χαρᾶς μελῳδοῦντος· οἱ παιδεῖς εὐλογεῖτε· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερψύκοντε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Επιτυχών ίάσεως, Έξεινας τὸ πρότερον, εἰς οἰκον Κυρίου, ταχέως ἀνέδραμε, Θεῷ Παντοκράτορι, εὐχαριστήσων Δέσποινα· ἔγινε δὲ τυχόν, τῆς παχα σοῦ θεραπείας, τῷ σῷ ναῷ προσῆλθον, ἐκ ψυχῆς καὶ καρδίας, εὐχαριστῶν σοι Κόρη εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ποδὴ, θ'. Εἴρετε πᾶσα.

Ποιόν σαι αἶνον ἀγαθὴ, κατ' ἀξίαν ἀναπέμψω ὁ δοῦλός σου; ἀνθ' ὃν τοιαύτης με, εὐεργεσίας ἀγνὴ τζέισασ· καὶ ἐλυτρώσω με παθῶν, τῶν παραπεμπόντων με, εἰς ἥδου βάρος, μεστεία σου θεραπεύητε· Παντευλόγητε.

Αγιον σκήνωμα Θεοῦ χαῖρε μόνη τῶν βροτῶν ἐγκαλλώπισμα· ναὶ πανάγιε, τοῦ βασιλέως καὶ θρόνε πύρινε· ἐν τῇ εὐσπλαγχνῷ σου ῥόπῃ, τὸ βάρος ἐκούσισας τῆς ἀσθενείας μου, καὶ ὑγείας καὶ ζωῆς με τζέισας·

Δευτέρου μοι πάντες ἀδελφοί, συνευρέανθητε κοινῆ μεγαλύνοντες, τὴν ὑπεράμυωμον, Θεοῦ Μητέρα, πηγὴν τὴν ἀσθονον, ἐξ ήδυ μοι ῥεῖθρον διαυγές, ίάσεως ἔβλυσε, καὶ τὸν φλογημὸν τῶν ἐμῶν, ἀλγητῶν παντελῶς ἐξηφάνισεν.

Αχραντε Δέσποινα ἀγνὴ, τῆς καρδίας μου τὰ πάθη θεράπευσσον, καὶ τῆς μελλούσης με,

ζωῆς ἐνθέου μέτογον ποίησον· καὶ τῶν τοῦ βίου δυσχερῶν, πρεσβείας σου λύτρωσαι· ἵνα δοξάζω σε, προστασία τῶν πιστῶν ἀκαταίσχυντε.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΥΧΑΙΤΩΝ.

Κανὼν ιαμβικός

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Οὐ νὴ ἀκροστιγίς.

Λιτήν δέχου Πάναγνε, τῶν σῶν προσφύγων.

Ωδὴ, α'. ἦχος α'. Εξωες λαόν.

ΛΟΓΟΙΣ ΣΕ σεμνὴ τὴν ὑπέρ λόγον μόνην,

Θεὸν τεκοῦσαν τὸν πρὸ αἰώνων Λόγον,
Οὓδεις ἀνυμνεῖν Ἀγγέλων, νὴ γηγενῶν,
Σθένει· δέχου δὲ δῶρον ἡμῶν τὸν πόθον,
Λύουσα πασῶν, συμφορῶν καὶ θλίψεων.

Ιδε κραταιὰ τῶν ἀπωσμένων σκέπη,

'Ημῶν τὸν ὄγκον τῆς ἀθυμίας ὅτι,
Τοῖς ἐξ ἀναγκῶν οὐ πάρεστι θιβεροῖς,
Θυμηδίας τις ἐλπίς οὐ σωτηρία,
Οἰκτειρὸν ἡμᾶς· λύτρον γάρ εἰ θλίψεων.

Τρέμουσι τὸν σὸν τῆς βρεφουργίας τρόπον,

Χοροὶ ἀνύλων δημαγωγοὶ τῶν ἄνω·
Τὸν φύντα γάρ πρὸν, ἀχρόνως ἐκ τοῦ Πατρὸς,
Μόνη φέρεις ὡς μίλον φέντα συντόνως,
Πρέσβευε σεμνὴ λύτρον γάρ εἰ θλίψεων.

Ηστραψέν νὴ σὴν παμφαεστάτη χάρις,

Καὶ πᾶν ζορᾶδες τῆς ἀμαρτίας νέρος,
Ἀφεῖνεν ἀγνῆ, καὶ πόνων ἀπαλλαγὴν,
Ξένην ἔδειξας, πᾶσι καὶ νῦν φωτί σου,
Ἄπασαν ἡμῶν, λύσον ἀγλῦν θλίψεων.

Ωδὴ, γ'. Νεῦσον πρὸς ὅμινους.

Νῦν τῇ δεήσει μητρικῆ σου Παντάναξ,

Ἐγθεῶν ὁσατῶν καὶ νοητῶν προσθολῶν,
Φύλαττε πάντας· ἔστι γάρ αὕτη μόνη,
Τεῖχός τε καὶ καύγημα καὶ θεία σκέπη.

· Ήν ώς ἀληθῆ προστάτιν δοξάζομεν.

Δέχου τὸν ὑμνὸν εὐμενῶς ὡς Παρθένε,
Καὶ παῦσον ἔχθρῶν τὴν ἀπειλὴν δυσμενῶν,
· Ήν τοῖς σὲ προσκυνοῦσι βλασφήμοις λόγοις,
· Υψωγενοῦντες προσφέρουσιν ἀθέως,
Λέπτυνον αὐτῶν, ὡς κόνιν τὸ φρύαγμα.

Εργῷ Προσῆται τὸν Πανάχραντον Λόγον,
· Έκ σοῦ θεαυγῶς Μητρὸς ἀπειροζύγου,
Πάλαι προκατήγγειλαν ἀγνὴ Παρθένε.
Σὺ γὰρ μεστεύσασα τῷ θείῳ τόχῳ.
Δέδωκας τῷ μὲν πταισμάτων λυτήριον.

Χριστοῦ δογμῶν καὶ πυρόβλεκτον βάτον,
Ναόν τε σεπτὸν καὶ νοητὴν λυχνίαν.
· Ράβδον τε καὶ τράπεζαν ἐξ ἡς ὁ τρέφων,
· Απαντας ἐβλάστησεν ὁ Θεοτόκε,
Σε τῶν θεοπτῶν ἐσκόπει ὄμηγυρις.

Ωδὴ, δ'. Γένευς βροτεῖον.

Οἰς ἔστι γλῶσσα ῥιγορεύειν ἐνθέως,
Τοῖς σοῖς ἐαυτοὺς τρανοποιοῦντες χρότοις,
· Ολην σε δεικνύουσι Χριστοῦ πλησίον,
· Αμωμὸν ὡραίαν τε σεμνὴν Παρθένον,
Πάντων ἴλασμὸν, πρὸς Θεὸν σωτήριον.

Υπνον ἀρεῖλες τῆς ἐμῆς ῥαθυμίας,
· Αγρυπνος οὖσα πρὸς τὸ σώζειν Παρθένε.
· Εχθρὸν γὰρ ὄντως τῇ ζοφουργὸς αἰτίᾳ,
Κόρας ἔμυσε καρδίας μου παγκάκως.
· Ανύκτερον φῶς, σαῖς λιταῖς μοι προξένει.

Ιηρόστηθι πάντων τῶν τελούντων ἐν πόνοις,
Σκέπουσα πάσης προσθολῆς ἐναντίας.
· Ιδόν γὰρ ὁσπερ ἐν πολυκλύστῳ ζάλῃ,
Συνεσχέθημεν ἐκ βρόχων ἀμαρτίας,
Γενοῦ βοηθὸς ἀφαλῆς σοὶς οἰκέταις.

Ανανδρε Μῆτερ, πῶς ἀπόστορα κύεις;
· Αμωμὲ νύμφῃ πῶς λοχεύεις ἐν τόκῳ;
Θεός κεναθεὶς εἰς βροτησίαν φύσιν,
Σὰρξ νῦν πέφηνεν, ἐξ ἐμοῦ τῆς Παρθένου.
· Ιν' εἰς ἐαυτὸν τοὺς βροτοὺς ἀνελκύσῃ.

Ωδὴ, ε'. Ἐκ γυκτός.

Νέον τὸν ὄντα καὶ πρὸ πάντων ἀγρόνως,

Ἡνεγκας ἀγνὴ ὡς βρέφος σαις ἀγκάλαις,
Ὄν ἔκδυσώπει ταῖς ἀκοιμήτοις ὅλαις,
Παρὸνσίαις σου μητρόθεν κινουμένη,
Ταχεῖαν ἡμῖν προξενεῖν σωτηρίαν.

Αγνὴ τὸν αἰνὸν ὥσπερ αἴτησιν δέχου,
Θραύσουσα τόξα καὶ βολὰς τῶν τῆς Ἀγας·
Ἐν σοὶ γάρ ὄντως τὴν ἑαυτῶν ἐλπίδα,
Ως εἰς κρατίστην καὶ μόνην σωτηρίαν,
Τεθείκαμεν νῦν σῶς πάντας Παρθένε.

Γνωσθέν μοι ὥφθη τὸ πρὶν ἡγνομένον,
Ἐκ νηδύος σου φρικτὸν ἔργον Παρθένε.
Νῦν γάρ προῆλθε, πάντας ὁ πλάσας Λόγος,
Καὶ τὴν πεσοῦσαν ἔξανέπλασεν φύσιν.
Αὔθις δ' ἀνῆλθεν εἰς πόλον σελασφόρον.

Νενευκότας νῦν εἰς ἀπόγνωσιν μόνη,
Ἡλευθέρωσας ἐκ χάους ψυχοφθόρου.
Σὺ γάρ τὸ πάντων ὑψος ἀγνὴ Μαρία,
Πέφυκας ὄντως καὶ περοπύργιος σκέπη,
Δι' ἣς ἀπηλλάγημεν ἔθνικῆς βλάβης.

Ωδὴ, 5'. Ναΐων Ιωνᾶς.

Εν παντὶ πιστοὶ τῆς ἀμαρτίας σάλω,
Κεκτημένοι σε πυρσὸν ὡς φαεσφόρον,
Κλύδωνα πάντα καὶ ζάλην τρικυμίας,
Ἐργῷ περῶσι καὶ πρὸς ὄρμον εὐδίας,
Ψυχᾶς ἀπευθύνουσιν εὐλογημένη.

Τρέφουσα μαζοῖς οὐρανοῦ τὸν Δεσπότην,
Τρυφὴν γλυκαίνεις τὴν πάλαι βροτοκτόνον.
Ἐμοῦ πικρὰν δὲ τῆς ἀμαρτίας πόσιν,
Τῇ σῇ γλυκείᾳ πρὸς βροτούς εὐσπλαγχνίᾳ,
Πάναγνης δεῖξεν ἡδονὴν σωτηρίας.

Ωρθης ὀλυθῆς ἀσφαλῶς μοι προστάτις,
Δεινῶν τε λύτρον καὶ παράλησις πόνων,
Καὶ νῦν γενοῦ μοι ψυχικῶν συντριμμάτων,
Δεσμὸς χορηγῶν τῶν παθῶν μου τὴν λύσιν,
Δέσποινα Μῆτερ τοῦ Θεοῦ Λόγου μόνη.

Νέφος λογισμὸν ἔκταράττει με ζάλης,
Βυθῷ καθέλκων καὶ κλύδωνι πταισμάτων·
Ἄλλ' ὃ γαλήνη καὶ λιψῆν εὐσπλαγχνίας,
Ἀχλῶν πονηρῶν τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων,

ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΉΧΟΣ ΑΔ'.

Διασκέδασον ώς ἀσύγκριτον φάος.

Ωδὴ, ζ. Τῷ παντάγχτος.

Σὺ τοῦ παλαιοῦ τῆς προμήτορος γρέους,
Χριστὸν τεκοῦσα λύτρον ὥφθης Παρθένε,
Καὶ νῦν χρεῶν μοι τῆς ἀμαρτίας δίδου,
Ἄγνη δυσωπῶ πρὸς Θεὸν τὴν ἐγγύην.
Σὺ γάρ μεσίτις εὐδιάλλακτος μόνη.

Ὡς τὸν πλάσαντα συλλαβῖνσα νηδῆ,
Ἐδειξας ὁ Δέσποινα τῆς πρὶν εἰκόνος,
Οὐτως τὸ κάλλος αὔθις ὥραιομένον.
Ως φῶς ἀληθῶς γνώσεως σέβασμία,
Λάμψασα τοῖς ζητοῦσι τὴν σωτηρίαν.

Νύμφη Πάναγνος οὐ πεοηλθεν ἐκ τόκου,
Πατρὸς σπορᾶς ἀνευθεν οὐδαμῶς πάλαι,
Βρέφος τὰ κλείστα λῦσαν ὥφθη Παρθένου·
Ω πᾶς ἄγνη σὺν τῶνδε νῦν Θεοδόχε,
Δέσποινα πειραθεῖσα σώζῃ Παρθένος!

Ιερὸς τὸν σὸν υἱὸν μητρικῇ παρέστια,
Αεὶ κεχρημένη τε καί λυτρουμένη,
Πάντας βαράθρων, μὴ περόψῃ Παρθένε,
τοὺς πάντοθεν νῦν θλίψει κυκλουμένους,
Οπως σε προσκυνῶμεν οἱ σεσωσμένοι.
Ωδὴ, η. Μήτραν ἀφλέκτως.

Ρεῖθρων φανεῖσα ψυχηκῶν μολυσμάτων·
Πλύνον μολυσμὸν τῶν ἐμῶν ἔγκλημάτων,
Ων μοι κακῶς προτηῆψεν ὁ ζθορεὺς δράκων,
Ἄγραντε Μῆτερ θαυματουργὲ τῶν δλων,
Ἡ προξενοῦσα τὴν καθάρσιον γάριν.

Ολγὴν πεσοῦσαν ἔξ Ἀδάμ οὐκέτινε,
Ολος κενωθεὶς ὁ προάναρχος Λόγος,
Θεανδρικῶν ἐκ σοῦ με σώζει Παρθένε,
Ον περ δυσώπει μητροκινήτῳ σχέσει,
Καὶ νῦν με πάντων δυσχερῶν ἀφαρπάσαι..

Σοὶ τὰς δεήσεις ἐκ τελείας καρδίας.
Φέροντες ἡμεῖς ὡς βροτῶν τῇ ἐλπίδι,
Τὰς τῶν παθῶν δόινας ἡμῶν Παρθένε.
Πάσας γυμνοῦμεν τῇ παναλκῇ σου σκέπη.
Γενοῦ μεσίτις σωστικὴ σοῖς οἰκέταις.

Φάντη! φέγγος, οἵς ζοφώδης αἰτία,

“Ωδίνεν ήμιν ψυχικήν ἀθλεψίαν,
Σὺ γὰρ τὸ ὄντα τεκοῦσα λάμπεις Παρθένε,
Ἄχραντε πᾶσι τοῖς βροτοῖς σωτηρίαν.
Δι τῆς περῶμεν εἰς αἰείωτον τρίζον.

Ωδὴ θ'. Στέγησιν μέν.

Τυμον μὲν οὐδεὶς ὡς ἐπάξιον φέρει,
Σοὶ Μῆτερ ἀγνή καὶ γὰρ ἴσχὺς οὐ σθένει,
Πάντων ἀυτῶν καὶ γένους βροτησίου·
Σιγὴν δὲ λοιπὸν ἀντὶ τῶν ὑμνων δέχου·
Λόγον γάρ ἔστιν ή προσάρεσις πλέον.

Τλῶσσαι πονηρῶν ἔχμανεῖσαι πρὸς δόλον,
Λόγους καθ' ἡμῶν ἐκχέουσιν ὡς βέλη·
Ταύτας ἐρήμους, ἀνθράκων ἐπομβέιαις,
Δεῖξον κραταιῶς ἐκτερφουμένας Λόγε,
Πληρῶν δέησιν Μητρικήν σου Παντάναξ.

Ω Χριστιανῶν παντελής σωτηρία.
“Ω τῶν ὑπέρ νοῦν αἵτια δωρημάτων·
Τὴν ἀνάγνων μου γειλέων ὑμνῳδίαν,
Πεμφεῖσαν εἰς σέ καὶ τὸν ἐκ σοῦ προσδέγου,
Λύσιν Πάναγνε προξενοῦσα πταισιμάτων.

Νίκην κατ' ἔχθρῶν δυσμενῶν καὶ βαρβάρων,
“Ἐχεισε λαὸς Παντάνασσα καὶ κράτος,
“Απας ὁ λάτρις τοῦ τόκου σου Παρθένε·
Καὶ νῦν βοηθὸς ἀρρέγεστάτη μόνη,
Τούτῳ γένοιο, δυσκεφῶν λυτρουμένη·

ΚΑΝΩΝ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ψαλλόμενος τῷ Σαββάτῳ τῆς Ἀκαθίστου.

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΥ.

•Οὐ δὲ ἀκροστιχίς.

Χαρᾶς δοχεῖον σοὶ πρέπει χαίρειν μόνη· Ἰωσήφ.

Ωδὴ, α'. ἔχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

ΧΡΙΣΤΟΥ βίβλον ἐμψυχον, ἐσφραγισμένην σε Πνεύματι, ὁ μέγας Ἀρχαγγελος ἀγνὴ θεώμενος, ἐπιφώνει σοι, χαῖρε χαρᾶς δοχεῖον, δι νῆς τῆς προμήτορος ἀρὰ λυθήσεται.

Αδάμ ἐπανόρθωσις, χαῖρε Παρθένε Θεόνυμος· τοῦ ἀδους ή νέκρωσις χαῖρε πανάμωμε, τὸ παλάτιον τοῦ μάνου βασιλέως· χαῖρε θρόνε πύρινε τοῦ Παντοκράτορος.

Ρόδον τὸ ἀμάραντον, χαῖρε η μόνη βλαστήσασα, τὸ μῆλον τὸ εὔοσμον χαῖρε η τεξασα, τὸ ὄσφράδιον τοῦ πάντων βασιλέως· χαῖρε ἀπειρόγαμε κόσμου διάσωσμα.

Αγνείας θησαύρισμα, χαῖρε δι νῆς ἐκ τοῦ πτώματος, ήμῶν ἔξανέστημεν χαῖρε ηδύπνεον, κριτινὸν Δέσποινα, πιστοὺς εὐωδιάζον, θυμίαμα εὔοσμον μῆρον πολύτιμον.

Ωδὴ, γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Στάχυν η βλαστήσασα τὸν θεῖον, ὡς κάρα ἀνήροτος σαφῶς· χαῖρε ἐμψυχε τράπεζα, ἀρτὸν ζωῆς χωρίσασα· χαῖρε τοῦ ζῶντος ὕδατος, πηγὴ ἀκένωτος Δέσποινα.

Δάμαλις τὸν μόσχον η τεκοῦσα, τὸν ἀμωμον χαῖρε τοῖς πιστοῖς· χαῖρε ἀμνὰς κυήσασα, Θεοῦ ἀμνὸν τὸν αἴροντα, κόσμου παντὸς τὰ πταίσματα· χαῖρε θερμὸν ἱλαστήριον.

Φρθος φαεινὸς χαῖρε η μόνη, τὸν ἥλιον φέρουσα Χριστὸν· φωτὸς κατοικητήριον· χαῖρε τὸ σκότος λύσασα, καὶ τοὺς ζοφώδεις δαίμονας, ὀλοτελῶς ἐκμειώσασα.

Χαῖρε πύλη μόνη ην ὁ λόγος, διώδευσε μόνος η μεχλοὺς, καὶ πύλας φίδου Δέσποινα, τὴν τόκω σου συντρίψασα· χαῖρε η θεία εἰσόδος, τῶν σωζομένων Πανύμηντε.

Ωδὴ, δ'. Ο καθήμενος ἐν δόξῃ.

Εν σωναῖς ἀσμάτων πίστει, σοὶ βιῶμεν Πανύμηντε· χαῖρε πῖσιν ὄρος, καὶ τετυρυμένην ἐν Πνεύματι· χαῖρε λυχνία καὶ στάμνη μάννα φέρουσα, τὸ γλυκαῖνον, τὰ τῶν εὔεθῶν αἰσθητήρια.

Ιλαστήριον τοῦ κόσμου, χαῖρε ἀγραντε Δέσποινα· χαῖρε κλίμαξ γῆθεν, πάντας ἀνυψώσασα χάριτι· χαῖρε η γέζυρα ὅντως η μετάγουσα, ἐκ θανάτου πάντας, πρὸς ζωὴν τοὺς

ὑμνοῦντάς σε.

Ούρανῶν ὑψηλοτέρα, χαῖρε γῆς τὸ θεμέλιον, ἐν τῇ σῇ νηδύῃ, ἀχραντε ἀκόπως βαστάσασ-
σα· χαῖρε κογχύλη πορφύραν θείαν βάψασα, ἔξ αἰμάτων σου, τῷ βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων.

Νομοθέτην ἡ τεκοῦσα, ἀληθῶς χαῖρε Δέσποινα, τὸν τὰς ἀνομίας, πάντων δωρεὰν ἐξαλεί-
ζοντα· ἀκατανόητον βάθος ὑψος ἀρρόητον, ἀπειρόγαμε, δι τῆς ἡμεῖς ἐθεώθημεν.

Σὲ τὴν πλέξασαν τῷ κόσμῳ, ἀχειρόπλοκον στέφανον, ἀνυμνολογοῦμεν, χαῖρέ σοι Παρ-
θένε κραυγάζοντες, τὸ φυλακτήριον πάντων καὶ χαράκωμα, καὶ κραταίωμα, καὶ ἱερὸν
καταφύγιον.

Ωδὴ, ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Οδὸν ἡ κυήσασα, ζωῆς χαῖρε Πανάμωμε· ἡ καταχλυσμοῦ τῆς ἀμαρτίας, σώσασα κόσ-
μον χαῖρε Θεόνυμφε, ἀκουσμα καὶ λάλημα φρικτὸν· χαῖρε ἐνδιαιτημα, τοῦ Δεσπότου
τῆς Κτίσεως.

Ισχὺς καὶ ὄχυρωμα, ἀνθρώπων χαῖρε ἀχραντε, τόπε ἀγιάσματος τῆς δόξης· νέκρωσις
ἄδου νυμφῶν ὄλόφωτε· χαῖρε τῶν Ἀγγέλων χαρμονῆ· χαῖρε ἡ βοήθεια, τῶν πιστῶν δεο-
μένων σου.

Πυρίμορφον ὅχημα, τοῦ Λόγου χαῖρε Δέσποινα, ἔμψυχε παράδεισε τὸ ἔյλον, ἐν μέσῳ
ἔχων, ζωῆς τὸν Κύριον, οὐδὲ γλυκασμὸς ζωοποεῖ, πίστει τοὺς μετέχοντας, καὶ φθορᾶ
ὑποκύψαντας.

Ροιννύμενοι σθένει σου, πιστῶς ἀναβοῦμέν σοι· χαῖρε πόλις τοῦ παμβασιλέως, δεδοξασμέ-
να καὶ ἀξάκουστα, περὶ τῆς λελάληται σαφῆς, ὅρος ἀλατόμητον· χαῖρε βάθος ἀμέτρητον.

Εύρυχωρον σκήνωμα, τοῦ Λόγου χαῖρε ἀχραντε· κόχλος ἡ τὸν θεῖον μαργαρίτην, προα-
γαγοῦνσα, χαῖρε πανθαύμαστε, πάντων πρὸς Θεὸν καταλλαγὴ, τῶν μακαριζόντων σε,
Θεοτόκε ἔκάστοτε.

Ωδὴ, ζ'. Τὴν θείαν ταύτην

Παστὰς τοῦ Λόγου ἀμόλυντε, αἵτια τῆς τῶν πάντων θεόσεως, χαῖρε Πανάχραντε, τῶν
Προφητῶν περιήχημα· χαῖρε τῶν Ἀποστόλων τὸ ἔγκαλλώπισμα.

Εκ σοῦ ἡ δρόσος ἀπέσταξε, φλογμὸν πολυθεῖας ἡ λύσασα· ὅθεν βοῶμέν σοι· χαῖρε ὁ πό-
νος ὁ ἐνδροσος, ὃν Γεδεὼν Παρένε προθεάσατο.

Ιδού σοι χαῖρε κραυγάζουμεν, λιμὴν ἥμιν γενοῦ θαλαττεύουσι, καὶ ὄρμητήριον, ἐν τῷ πε-
λάχει τῶν θλιψεων, καὶ τῶν σκανδάλων πάντων τοῦ πολεμήτορος.

Χαρᾶς αἵτια χαρίτωσον, ἡμῶν τὸν λογισμὸν τοῦ κραυγάζειν σοι· χαῖρε ἡ ἀφλεκτος, βά-
τος νεφέλη ὄλόφωτε, ἡ τοὺς πιστοὺς ἀπαύστως ἐπισκιάζουσα.

Ωδὴ, ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ανυμνοῦμέν σε, βοῶντες χαῖρε ὅχημα, ἡλίου τοῦ νοητοῦ· ἀμπελος ἀλτηνή, τὸν βέτρυν
τὸν πέπειρον ἡ γεωργήσασα, οἶνον στάζοντα, τὸν τὰς φυγῆς εὐφραίνοντα, τῶν πιστῶν
σε δοξαζόντων.

Ιατῆρα τῶν ἀνθρώπων ἡ κυήσασα, χαῖρε Θεόνυμφε, ἡ ῥάβδος ἡ μυστικὴ, ἄνθος τὸ ἀμάραντον ἡ ἔξανθησασα· χαῖρε Δέσποινα, δί της χαρᾶς πληρούμεθα, καὶ ζωὴν αἰληρονομοῦμεν.

Pητορεύουσα, οὐ σθένει γλῶσσα Δέσποινα, ὑμνολογῆσαί σε· ὑπέρ γὰρ τὰ Σεραφίμ, ὑψώθης κυήσασα τὸν βασιλέα Χριστὸν ὃν ἵκετευε, πάσης νῦν βλάχης ῥύσασθαι, τοὺς πιστῶς σε προσκυνοῦντας.

Eὑφημεῖ σε, μακαρίζοντα τὰ πέρατα, καὶ ἀνακράζει σοι· χαῖρε ὁ τόμος ἐν ᾧ, δακτύλῳ ἐγγέγραπται Πατρὸς ὁ Λόγος ἀγνή· ὃν ἵκετευε, βίβλῳ ζωῆς τοὺς δούλους σου, καταγράψῃ Θεοτόκε.

Iκετεύομεν, οἱ δοῦλοι σου καὶ κλίνομεν, γόνυ καρδίας ἡμῶν· κλῖνον τὸ οὖς σου ἀγνή· καὶ σῶσον τοὺς θλίψει βυθίζομένους ἡμᾶς, καὶ συντήρησον, πάσης ἐχθρῶν ἀλώσεως, τὴν σὴν ποίησην Θεοτόκε.

. Οδὴ, η'. Παιδὲς εὐαγεῖς.

Nηδὺ τὸν Λόγον ὑπεδέξω, τὸν πάντα βρατάζοντα ἔβαστασας, γάλακτι ἐξέθρεψας, νεύματι τὸν τρέφοντα, τὴν οἰκουμένην ἀπασαν ἀγνή φύψαλλομεν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Mωσῆς κατενόησεν ἐν βάτῳ, τὸ μέγα μυστήριον τοῦ τόκου σου· Παῖδες προεικόνισαν, τοῦτο ἐμφανέστατα, μέσον πυρὸς ἴσταμενοι καὶ μὴ φλεγόμενοι, ἀκήρατε Ἀγία Παρθένε· δῆθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Oἱ πρῷην ἀπάτη γυμνιωθέντες, στολὴν ἀφθαρσίας ἐνεδύθημεν, τῇ κυροφορίᾳ σου, καὶ οἱ καθεζόμενοι, ἐν σκότει παραπτώσειν ὅπες κατωπτεύσαμεν, φωτὸς κατοικητήριον Κόρη· δῆθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Nεκροὶ διὰ σοῦ ζωοποιοῦνται· ζωὴν γὰρ τὴν ἐνυπόστατον ἐκύησας· εὖλαλοι οἱ ἀλαλοι, πρώτην χρηματίζοντες· λεπροὶ ἀποκαθαίρονται, νόσοι διώκονται· πνευμάτων ἀερίων τὰ πλήθη, ἡττηνται Παρθένες βροτῶν ἡ σωτηρία.

HΗ κόσμῳ τεκοῦσα Σωτηρίαν· δι της ἀπὸ γῆς εἰς ὕψος ἥρθημεν· χαῖροις παντευλόγητε, σκέπη καὶ κραταιώμα, τεῖχος καὶ ὁγύζωμα τῶν μελωδούντων ἀγνή· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

. Οδὴ, θ'. Απας γηγενής.

Iνα σοι πιστοὶ, τὸ χαῖρε κραυγάζωμεν οἱ διὰ σοῦ τῆς χαρᾶς, μέτοχοι γενόμενοι, τῆς ἀϊδίου, ῥύσαι ἡμᾶς πειρασμοῦ, βαρβάρικῆς ἀλώσεως καὶ πάσης ἄλλης πληγῆς, διὰ πληθύος Κόρη παραπτώσεων, ἐπιούσης βροτοῖς ἀμαρτάνουσιν.

Aρέθης φωτισμὸς, ἡμῶν καὶ βεβαίωσις δῆθεν βοῶμέν σοι· χαῖρε ἀστρον ἀδυτον, εἰσάγον Κόσμῳ τὸν μέγαν ἥλιον· χαῖρε Ἐδέμ. ὀνοίξαστα τὴν κεκλεισμένην ἀγνή· χαῖρε στύλες πύρειν εἰσάγουσα, εἰς τὴν ζωὴν τὸ ἀνθρώπινον.

Sτῶμεν εὐλαβῶς, ἐν οἷς θεοῦ τῷδεν καὶ ἐκβοήσαμεν· χαῖρε Κόσμου Δέσποινα· χαῖρε Μαρία Κυρία πάντων ἡμῶν· χαῖρε καὶ μόνη ἀμαρτιώς ἐν γυναιξὶ καὶ καλή· χαῖρε σκεύος μῆρον τὸ ἀκένωτον, ἐπὶ τε κενωθὲν εἰσδεξάμενον.

Η περιστερά, ή τὸν ἐλεήμονα ἀποκυήσασα· χαῖρε ἀειπάρθενε· ὅσίων πάντων χαῖρε τὸ καύχημα· τῶν ἀθλητῶν στεφάνωμα χαῖρε ἀπάντων τε, τῶν δικαίων, θεῖον ἐγκαλλώπισμα, καὶ ήμῶν τῶν πιστῶν τὸ διάσωσμα.

Φεισαι ὁ Θεὸς, τῆς κληρονομίας σου τὰς ἀμαρτίας ήμῶν, πάσας παραβλέπων νῦν, εἰς τοῦτο ἔχων ἐκδυσώπουσάν σε, τὴν ἐπὶ γῆς ἀσπόρως σε κυριορήσασαν, διὰ μέγα ἔλεος θελήσαντα, μορφωθῆναι Χριστέ τὸ ἀλλότριον.

ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΝΩΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ψαλλόμενος τῷ αὐτῷ Σαββάτῳ τῆς Ἀκαδίστου παρὰ ταῖς
Σεβασμίαις Μονᾶς τοῦ Ἅγιου Ὁρούς.

Οὐ η ἀκροστιχίς.

΄ Ή βασιλὶς τὰ σῶστρα σοὶ τῇ Παρθένῳ.

Ἐν δὲ τοῖς θεοτοκίοις. Νικολάου. καταλιμπάνονται δὲ τὰ ἐν τῷ Τριψίῳ
Μαρτυρικά καὶ νεκρώσιμα διὰ τὸ τῆς ἡμέρας ἑορτάσιμον.

Ωδὴ, α'. Ζχθς δ'. Ανοίξω τὸ στόμα μου.

ΗΡΕΤΙΣΑΣ Ἀχραγτε, λαὸν καὶ πόλιν βασίλειον, οἰκεῖν ὡς βασίλισσα, καὶ βασιλεύειν
αὐτῆς, ἦν ἀλώσεως, βαρβάρων ἀνωτέραν, φυλάττοις γεραίσουσαν τὰ μεγαλεῖα σου.

Επιασαὶ τῶν ἀπείρων σου, περὶ τὸν κλῆρόν σου Πάναγνε, θαυμάτων πῶς ἀτρωτον, ἀκα-
ταπόντιστον, διετήρησας αὐτὸν ὡς ἐν πελάγει, βαρβάρων κυκλαύμενον ταῖς ἀντιπνεύσεσιν.

Αδέτω σοι Δέσποινα, Δαΐδι ὁ θεῖος προπάτωρ σου, φωνὴν τὴν χαριμόσυνον, Θύγατερ ἀ-
κουσον, ἐπικλίνασσα, τὸ οὖς ἐπὶ λαὸν σου, ἐτήσιον ἄδοντα σοὶ χαριστήριον.

Συνέσεισας Δέσποινα, καὶ συνετάραξας θάλασσαν, καὶ ἄρδην ἐπόντωσας, στόλον μισθρί-
στον, Σκύθην ὅλεθρον, καθάπερ τοὺς τῆς Ἅγαρ λαὸς σεσωμένος δὲ, ἄδει τὰ θαύματα.

Νομήν πολυχρόνιον, κατατρεγόντων σῆς πόλεως, Παρθένε ἀνέστειλας, τῶν ἐκ τῆς Ἅγαρ
δεινῶν, ἐπιτριψασα, τὸ στράτευμα τὸ τούτων, καὶ τέλος βυθίσασα οἰκαδε φεύγοντας.

Ωδὴ, γ'. Τοὺς σὺν ὑμολόγους.

Ιδοὺ τῶν ἔθνῶν ἐν πονηρίᾳ, τὰ ὄντα τῆγεσαν Ἅγνη, τῇ πόλει σου τὸν ὅλεθρον, αὐτῶν
ἐν κραταιότητι· ἀλλ' ἔμφανῶς τῇ ῥῷη σου, παρὰ τὸν ἄδην διεσπάρησαν.

Αλαὸν περιούσιον Παρθένε, καὶ ἀγίους ἔθνους σοι σαρφεῖς, καὶ θεῖον ἴεράτευμα, βασίλειον ἐ-
ξαίρετον, τὴν βασιλίδα δέδωκεν, ὃ σὸς οὐδὲ εἰς περιπόνισιν.

Ισάρροπον κίνησιν οἱ Πέρσαι, τοῖς Σκύθαις ἐνθέμενοι τῇ σφῶν, καρδίᾳ δίκην λαίλαπος, καὶ καταγίδος Ἀχραντε, τῇ σῇ πόλει προσέρρηκαν ἀλλ ὡσεὶ γνοῦν αὐτοὺς ἐλίκησας.

Ιάλη τὸ σύντριμμα Παρθένε, τῆς σῆς θυγατρὸς καὶ συντριβὴν, ἀλάστωρ ὁ καὶ βλάσφημος, οἵτις καθηπέμεινεν· ἵππον γάρ καταβέληκας, καὶ ἀναβάτην ἐνδικώτατα,

Ωδὴ, 8. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Σήμερον παράδοξα εἶδεν Ἀγνὴ, πόλις ἡ ἔξαρχουσα πόλεων, σοῦ τῆς Παρθένου, στρατηγίσσης κατ' ἔχθρῶν, παρ' ἑκατέρων ἥπειρον, πάχος ὡσεὶ γῆς διερήγαγησαν.

Τί σοι ἀνταπόδομα Μῆτερ Θεοῦ, νῦν ἀνταποδόίμεν ἀξιόν, ἀχρεῖοι δοῦλοι, ἀντὶ πάντων ὡν ἡμᾶς, Ἀγνὴ προτευηργέτησας; ὅθεν ἐκ ψυχῆς σε γεραίρομεν.

Αγαρ οἱ ἀπόγονοι, οἵτις συστοιχεῖ, πόλις ἡ δουλεύουσα Δέσποινα, λήξει τῇ κάτω, προσθάλοντες ὡς σκηπτός, τῇ ἐλευθέρᾳ πόλει σου, λίθος οἰα πόντῳ κατέδυσαν.

Σύμβολα Πανάμωμε τῆς σῆς μορφῆς, ἐν εἰκονικοῖς ἐκτυπώμασιν, ὁ Ἱεράρχης, καὶ τὶ σύμπασα πληθύς, ἕκετεκῶν κατέχοντες, νίκην κατ' ἔχθρῶν ἀνεστήσαντο.

Κόσμου σε βρασίλισσαν ἡ βασιλίς, πόλεων πασῶν βασιλεύουσα, καίπερ εἰδυῖα, ὅμως Δέσποιναν αὐτῆς, ἐξόχως σε πλουτήσασα, μένει πολεμίοις ἀνάλωτος.

Ωδὴ, 9. Εἴσεστη τὰ σύμπαντα.

Φράσθη τὸ λόγιον, αἰσίως περιπτούμενον, εἰς γάρ κατεδίωξε χιλίους, καὶ δύω αὖθις μετεκινήσαντο, σλας μύριάδας εἰς φυγὴν, δύναμιν φραξάμενοι, τῆς Παρθένου τὴν ἄμαχον.

Συνέκοψεν Ἀγγελος· ὡς ἐν ἔκστάσει πρότερον, τοῦ Σεναχηρείμ τὰς μυριάδας, φυσαζαμένου κατὰ τοῦ ζεύντος Θεοῦ· νῦν δὲ τὰς ἀπείρους τῶν ἔθνῶν, ὑφ' ἐν έθνατάσε, μυριάδας ἡ Δέσποινα.

Τηχόμενοι πάθεσι, τοῖς ἀνηκέστοις βάρβαροι, πάντες ἐπιθέμενοι τῷ φελήρῳ, τῷ σῷ Ηαρθένῃ, λιμῷ καὶ βράστει πτηνῶν, καὶ ἐκδειματούμενοι φρικτῶς, ἔμαθον οἵτις ἔπαθον, ὡς εἰς σὲ κατεφρόνησαν.

Οτε δὴ ὁ ὑψίστος, τὰ ἔθνη διεμέριζεν, ὡς ἐπιτεπεύδιντο Ἀγγέλοις, αἰματὶ θείω, σὺς ἐξηγόρασ, σχοίνισμα μερίδας τῇ Μητρὶ, πόλιν ὑπεξέιλετο, ἦν φυλάττοις ἀπόζητον.

Ωδὴ, 10. Τὴν θείαν ταῦτην.

Ρομαίαν, ὅπλον, καὶ πόλεμον, ἐγθρῶν ἐπεμβαίνοντων Θεόνυμφε, τῇ κληρουγίᾳ σου, κενὰ καὶ ἀπρακτὰ ηλεγξάς, ὡς πολιούχος ταύτης ὑπέρασπίσασα.

Αδίκιας ἐπιστρατεύσασα, περσὶς τῇ βρασίλιδι τῶν πόλεων, δουλείσαν ἐνδικον, κατεδικάσθη τῷ ἄνακτι, ὑπερικαγόντης τούτῳ τῆς Θεομήτορος.

Σωσοὺς ἐξέρρασε Ήγέλασσα, καθάπερ Αἴγυπτίους τὸ πρότερον, Ἀγαρηνῶν τοὺς νεκροὺς, σὺς θεηλάτως ἐδύσθισεν, ἐπιθέμενος κλήρῳ τῆς Θεομήτορος.

Οσοὶ τὴν πόλιν δειμάμενοι, ἀνάκτορον Παρθένε περίπιστον, ἀναξ ἀγάλλεται, ταύτην ἡμρήπιωντα βλέπων σε, καὶ τὸν φιλῶς καλλοῦντα ἔχθρὸν συντρίψασαν.

**Λαὸς καὶ πόλις φιλόχριστος, ρύσθεντες φιλερᾶς καταπόσεως, ὑπερμαχούσης σου, νῦν
χαρίστηριον πάννυχον, ἐν ἀκαθίστῳ στάσι τελεῖ δοξάζων σε.**

οδὴ, ζ'. Οὐκ ἔλαττευσαν.

**Ικετήριόν σοι δέησιν προσάγομεν, οἱ σεσωσμένοι φιλικτῆς, αἰχμαλωσίας Ἀγνή; ρύσθηναι
δεόμενοι καὶ ἀφέτων ἔχθρῶν, ὃν ὁ πόλεμος, οὐκ ἐν σαρκὶ καὶ αἷματι, τῷ νοῦ δὲ
ἀντιπίπτει.**

**Τόξα πάντα συνετρίβῃ καὶ τήθένησε, τῶν δυνατῶν ἐν αὐτοῖς οἱ ἀσθενεῖς δὲ σαφῶς,
ἰσχύν τε καὶ δύναμιν περιεζώσαντο, ὡς τὴν ἄμαχον, πεπλουτηκότες δύναμιν, πεποι-
θήσει σου Παρθένε.**

**Η παλίμφημος, ἀπέσθη, καὶ ἡράνιστο, γλῶσσα τοῦ κήρυκος, τῆς μυσαρᾶς τελετῆς· ἐξ
ὑψους γὰρ ἔρχοντο πτῶμα ἔξαισιον, μὴ κραυγάζων σοι, εὐλογημένος Δέσποινα, ὁ καρπὸς
τῆς σῆς Κοιλίας.**

**Ἀνοιγέσθωσαν, αἱ πύλαι σου βασίλισσα, πασῶν τῶν πόλεων, καὶ προεργέσθωσαν, ἐν ἐ-
λευθέρῳ ποδὶ, οἱ πρώην σου δέσμιοι, καὶ ἐγκατάκλειστοι ὁ τοῦ παίοντος, καὶ γὰρ ζυγὸς
συντέτριπται, στρατηγούσης τῆς Παρθένου.**

οδὴ, η'. Παῖδες εὐαγεῖς.

**Πέρσαι τε, καὶ Μῆδοι, καὶ τῶν Οῦνων τὰ ἔχθιστα φῦλα συνελάλησαν, δεῦτε καὶ κα-
τάσχωμεν, κλήρον τὸν ἀπόλεκτον, ἐν γὰρ αὐτοῖς οὐδεὶς ἐστιν, ὁ βασιλεὺς τὰ νῦν, τὴλέγ-
γιθησαν δὲ φρύαγμα μόνον πάντας γὰρ ἔξηρεν, ὡς χλόην τὴν Παρθένος.**

**Ἄνασσά σοι πόλις Θεότοκε, παρ' οἵς τις εὐσέβεια κρατύνεται, πάννυχον ἐτήσιον, αἴδει τὸ
κατόρθωμα, καὶ ἕορτάσει χαίρουσα τῆς βασιλίδος σαρῶς, τὰ ρύσια, καὶ σῶστρα Παρθέ-
νε, ἀγνυμνολογοῦσα τὸν τόκον σου τὸν ξένον.**

**Ράγνυται τὰ σκάφη τῶν ἀθέων, ἀλλήλοις ἐν συσσεισμῷ, καὶ καταιγίδι φρικτῇ, βίᾳ προ-
σαράξντα, ἀλλα τε βεβύθισται, πάντα δ' ὑψ' ἐν ἀπόλωλε καὶ ἐγηφάνισται· θρηνεῖ δὲ καὶ
ὁ φύλαρχος βλέπων, ἔργον γενούνους καὶ τοὺς λαιποὺς μαχαίρας.**

**Ωγαλε τὰ ἔθνη παραδόξες, σὴ κληρονομία ἐπιθέμενα· ἔθεντο τὸ στόμα γὰρ, ὅψις πρὸς
οὐράνιον, καὶ τὴν αὐτῶν ὑδρίστριαν γλῶσσαν διήγαγον, εἰς γῆν μεγαλαυχοῦσαν Παρθέ-
νε, ὅσπερ ὁ ράψικης, σὺν φ' καὶ διεφθάρη.**

οδὴ, θ'. Ως ἐμψύχῳ θεοῦ.

**Θαυμαστή σου ἐστιν τὴν σκηνὴν, παλάτιον τοῦ πάντων βασιλέως· Πνεῦμα γὰρ ἐν σοὶ ἐ-
πισκιάσταν Θεότοκε, φιλικτὸν κατεσκευασέ σε θάλαμον· νῦν δὲ ἡ πόλις σου αὕτη κλῆρος,
ἀλλὰ σώζεις ταύτην, ἔχθρῶν βαρβάρων ἀσινῆ.**

**Ἐνεδρεύονται Θεότοκε Ἀγνή, ἀδίκως οἱ; ἐνήδρευσαν δικαίων, πόλιν καὶ λαὸν οἱ ἐκ Περ-
σίδος ἐπιστάντες· αὐτοῖς ἐπιστάντος τοῦ ὀλέθρου φρικτῶς, καταστρατηγούσης σου· Κόρη
τούτων, καὶ συστρατηγούσης ἐκεῖ τῷ πιστῷ βασίλεϊ.**

**Νομοθῆτης τὸ πρὶν Μωϋάδης, τυπούμενος παλάματις σταυροτύπως, ρύεται λαὸν· Ισραη-
λίτην παλαμαίας, χειρὸς Ἀμαλὴκ τοῦ πολεμήτορος· νῦν δὲ τῷ Σταυρῷ, καὶ εἰκόσι**

θείαις, τοὺς ἐγκρίους ἡττῶσι χεῖρες ἀνδρῶν Ιερῶν.

Ως ἐμψύχω Θεοῦ Κιβωτῷ, λυτρούμεθα ἐν σοὶ Θεογεννητορ, ἀρδην κατακλύζοντος πολέμου ἐξ Ήδάτων, ἐθνῶν καλυπτόντων γῆς τὸ πράσινον, καὶ ὑπέρ θεουνῶν ὑψουμένων, σοῦ δὲ ἀφανιζομένων τῇ θάλψει πρὸς τάχος ἀγνώ.

Ψεργυπταται Θεομῆτορ τὰ σὰ, Θαυμάσια τὴν δύναμιν τῶν λόγων· σθένει γὰρ σῷ ἀμάχῳ ἐξέργεσα ἀλλοφύλων, ἐπιδρομῆς ἀγνή κληρουχίαν σου· οὐεν εὐχαρίστως βοᾷ σοι, σύ μου Θεοτόκε βούστις, Προστάτις, καὶ καταφυγή.

,, Τὴν εὐχάριστον, σοὶ φέρω φωνὴν Λόγε,

,, Ιδὼν ποθεινῶς τέρμα τῶν ἐνηργμένων.

